FUNDAȚIA ACADEMIA DACOROMÂNĂ
„Tempus DacoRomânia ComTerra“

Vasile I. Zărnescu

HOLOCAUSTUL
GOGORIȚA DIABOLICĂ

S.C. TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA S.R.L.
Bucureşti, Drumul Taberei nr.26/119; Tel.: 4 0214138434; 0722972522,
geostroe@gmail.com, O.P. - 58, C.P. - 14, Cod poştal 061355;
www.tempusdacoromania.ro, www.academiadacoromana.ro

Coperta: Vasile I. Zărnescu
Culegere şi tehnoredactare: Vasile I. Zărnescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vasile I. Zărnescu,
Holocaustul – gogorița diabolică / Zărnescu, Vasile I.,
- Bucureşti:
Editura Dacoromână TDC, 2014
ISBN 978-606-601-061-0

T E M P U S   D A C O R O M Â N I A C O M T E R R A -
o editură dacoromânească pentru timpul dumneavoastră !

Printed in DacoRomânia

VASILE I. ZĂRNESCU

HOLOCAUSTUL
GOGORIȚA DIABOLICĂ

București
2014

Vasile I. ZĂRNESCU s-a născut la 24 februarie 1947, în satul Mihai Viteazul, comuna Vlad Țepeş, Județul Călăraşi.

Este de naționalitate română şi de religie ortodoxă. Este căsătorit şi are doi copii: o fată studentă la U.A.T.C. şi un băiat student la Facultatea de informatică managerială.

Este absolvent al Facultății de filozofie, secția sociologie. Politologul Ovidiu Trăsnea i-a fost conducător ştiințific al diplomei de licență.

A lucrat ca sociolog-principal la Întreprinderea de Confecții şi Tricotaje Bucureşti – I.C.T.B. (1972-1989), de unde a fost concediat cu art. 64, lit "t" din Legea 5/1978 republicată în 1982 – articol introdus special contra oponenților regimului; apoi a lucrat la Oficiul de relații publice al Televiziunii Române – TVR (1990-1991) şi, în final, ca ofițer analist-sintezist în cadrul Serviciului Român de Informații (1991-2002), de unde a fost trecut în rezervă cu gradul de colonel.

Activități politice: director al Departamentului de presă, imagine şi relații publice al Partidului Unității Națiunii Române (2002-2004); candidat al P.U.N.R. pentru funcția de senator într-un colegiu al județului Ialomița la alegerile din 28 noiembrie 2004; vicepreşedinte al Partidului Stângii Unite (P.S.U.); vicepreşedinte al Partidului Alianța Socialistă (P.A.S.), până în aprilie 2009; candidat la Primăria Sectorului 5, la alegerile locale din iunie 2008, actualmente este vicepreşedinte al Filialei Sectorului 2 a Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate (S.C.M.D.) şi membru al Comitetului de Inițiativă al „Mişcării pentru Constituția Cetățenilor" (M.C.C.).

Activitate publicistică: articole, recenzii, comentarii diverse în publicații centrale şi regionale, precum *Atac la persoană, Alo, Bucureşti!, Culisele politicii, Curentul Internațional, Dacoromânitatea, Economistul, În Justiție injustiție, Justițiarul, Lupta, Miorița noastră* (New York), *Națiunea, Politica, România Mare, Revue Roumaine, Santinela, Viitorul social, Ultima Oră, Semănătorul, AlterMedia* etc. Redactor şef al revistelor *Dacoromânitatea* şi *Lupta* (2002-2007); este redactor şef al revistelor *SANTINELA* şi *Justițiarul*.

Cercetarea de față este atât un comentariu al cărții lui Arthur Robert Butz „*THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*, cât, mai ales, o sinteză originală, suficient de cuprinzătoare, dar nu exhaustivă a principalelor informații produse, după anul 2003, de istoricii şi cercetătorii care caută să clarifice această temă tenebroasă, holocaustul – „minciuna secolului XX" –, care-i sărăceşte, care-i umileşte şi învinovățeşte pe unii şi-i îmbogățeşte pe alții.

Nu vă temeți!
Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală
şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“!
Matei, **10**, *26*

CUPRINSUL

În loc de prefață

Mărturisesc sincer, din capul locului, că prima reacție pe care am avut-o atunci când amicul meu, autorul acestui fulminant studiu (poate cel mai serios secretar general al Academiei DacoRomâne, de la fondarea acesteia), mi-a solicitat să-i prefațez cartea, a fost aceea de a căuta elegant să găsesc grabnic un pretext credibil să-l refuz, ca să nu îmi creez probleme.

Dar, după ce am văzut seriozitatea şi profunzimea documentării, logica argumentării, hotărârea cu care a spart toate *tabu*-urile unei teme atât de controversate, pentru care, în unele țări europene care dau lecții de „democrație“, poți face puşcărie numai pentru faptul că te îndoieşti de existența holocaustului, ori afirmi că nu există, am simțit că, în calitate de preşedinte fondator al unei fundații care are drept scop esențial cercetarea fundamentală în domeniul dacoromânisticii (ştiința despre conştiința acțiunilor şi inacțiunilor națiunii dacoromâne de la origini până în viitorul posibil şi dezirabil), al ştiințelor social-politice în general, cel juridic, istoric, sociologic, al ştiinței conducerii – *management*-ului în special –, am acceptat provocarea. Am considerat că eternizarea valorilor temporale dacoromâneşti nu vine în contradicție cu o astfel de cercetare ştiințifică.

Nu este uşor să stai alături de vulcanul care este sociologul Vasile Zărnescu, membru fondator al Fundației Academia DacoRomână TDC, de după 1989, coleg de cercetare în cadrul Colectivului interdisciplinar de cercetare „Ştiința conducerii“ încă din vremea în care, la Uniunea Juriştilor, la sediul central, sub îndrumarea regretatului profesor universitar, cu patru doctorate, general de divizie (r.) Emil Mihuleac, căutam, împreună cu alți cercetători independenți şi curajoşi, soluții posibile la problematica societății în care trăiam cu toții în deceniile opt şi nouă ale secolului XX.

Sunt uimit de decizia unora de a nu se cerceta această temă, ca şi cum celor care ar spune adevărul le-ar fi teamă că adevărul există. Adică, unii ne obligă, prin lege, să admitem, fără să cercetăm, că acest fenomen, holocaustul, a existat (unde, în România, în Transnistria, în Germania?!). Cui îi este frică de adevăr? Conştiința continuă, prin consens liber şi prin redescoperire personală, referitoare la existența unui fenomen, unui fapt este dovada convingerii asupra existenței sau inexistenței acelui fapt istoric. Şi dacă este aşa, de ce să aperi un „adevăr“ prin lege, sub amenințarea unor măsuri punitive severe? Cine se teme acest adevăr?

Istoria este o mare necunoscută. Mereu aflăm, sub alte unghiuri şi interpretări, aspecte ale unor lucruri care au fost cunoscute în alte culori şi nuanțe. Viața ştiințifică este în mare efervescență. Dacă este adevăr, cu certitudine, în orice vreme, cu orice mijloace, el va fi redescoperit ca un adevăr adevărat şi nu contrafăcut din motive ideologice, iar dacă împiedici

cercetarea lui, cu siguranță trezeşti suspiciunea că acel „adevăr“ nu există, ci este doar un fals plasat în ambalaj cu sclipici, ca să-l păcălească pe cumpărător. E ca un fruct oprit pentru copii. Va fi cercetat cu prioritate şi cu mai mare curiozitate. Şi toată lumea se întreabă de ce se interzice cercetarea acestui adevăr. Oare nu înseamnă că prin lege se încearcă acoperirea unui „adevăr“ care, de fapt, e o minciună bine ascunsă şi bine poleită? Nici nu-şi închipuie regizorii legilor cât de mare e prejudiciul interzicerii prin lege a susținerii unui adevăr.

Trăim într-o lume deschisă, liberă, în care adevărul este la vedere, la îndemâna tuturor, chiar dacă unii „nu au ochi să-l vadă“ pentru că nu au informațiile necesare să-l perceapă sau pentru că „adevărul supără!“ Dar nu trebuie să existe nici o opreliște în a-l releva tuturor, de la vlădică la opincă, de către cei care disting mai bine adevărul din noianul faptelor istorice disparate sau aparent contradictorii.

Aşadar, consecvent propriilor mele convingeri precum că adevărul nu trebuie apărat cu legea şi cu interdicții pentru că devine o modalitate prin care se sugrumă libertatea, iar gândul nu este niciodată încarcerat prin pedepse penale privative de libertate, am răspuns pozitiv solicitării domniei sale de a publica, în calitate de editor, acest studiu politologic deosebit de instructiv. După cum veți constata, argumentele sunt clare, documentele provin inclusiv de la surse iudaice şi totul este „cu materialul clientului“, cum ar spune atât un croitor, cât şi un profesionist al logicii.

Desigur, sunt nuanțe, diferențe, unghiuri care țin de stil, de modul de argumentare şi de multe alte aspecte ale expunerii problematicii avute în vedere de autor. Aici, stilul autorului depăşeşte, uneori, ironia caustică, voltaire-iană, şi se apropie de maniera vitriolantă a lui Marx din *Capitalul* sau din *18 Brumar al lui Ludovic Bonaparte*.

După legile mai vechi sau mai noi, editorul răspunde împreună cu autorul. Ei, şi? Trăim într-o țară liberă, democratică, într-o societate bazată pe adevăr, dreptate şi demnitate. Oare aşa să fie? Vom vedea!

Cum îl ştiu un excelent mânuitor al condeiului, cu nerv, un sociolog destul de acid, de percutant când e nevoie de ofensivă şi hotărât să caute şi să spună adevărul, chiar dacă nu convine mai marilor vremii, sunt convins că cercetarea de față va prezenta un interes deosebit pentru lumea ştiințifică din domeniul istoriei, politologiei, sociologiei de orice naționalitate sau etnie. Studiul este mai puțin un comentariu al lucrării lui Arthur Butz, *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* – a cărei traducere a publicat-o, recent, pe internet –, şi mai mult o sinteză originală, care conține multe informații şi idei necunoscute publicului românesc, chiar dacă forma sa *in nuce* a cunoscut o ediție pe *site*-ul *AlterMedia* – formă preluată prompt de alte 4-5 publicații şi *site*-uri *on line*, precum *Națiunea*, *Justițiarul*,

Necenzurat şi altele, ca dovadă atât a valorii intrinseci a studiului, cât şi al prestigiului ştiinţific de care, de altfel, se bucură autorul. Studiul de faţă constituie încununarea materialelor publicate, timp de peste un deceniu, pe tema holocaustului, unul dintre domeniile politologice importante care au constituit preocupările sale, alături de teme ca ruinarea economică a României, agresiunile secesioniste ale maghiarilor neorevizionişti, acţiunile demolatoare ale ex-greco-catolicilor, deteriorarea imaginii României prin impunerea de către autorităţi a vocabulei „rom" în loc de ţigan etc. – toate subsumate temei generale a asigurării securităţii naţionale. Prin argumente multiple şi printr-o demonstraţie impecabilă, autorul ajunge la o concluzie categorică, pe care, fără îndoială, şi-o vor însuşi cititorii, care, sperăm, vor fi tot mai mulţi.

Se vor găsi, fără îndoială, destui oameni care se vor deasupra adevărului, care confiscă şi impun un „adevăr" numai al lor, cărora le place numai „adevărul" lor, refuzând realităţile şi documentele, care ne vor acuza, fără nici o dovadă, că tocmai noi am fi cei care măsluim adevărul.

Cum se ştie, cei care au vrut şi au reuşit – nu prin convingerea oamenilor, ci prin mijloacele coercitive ale statului – să-şi impună, în mare forţă după proclamarea republicii „democrat populare, „adevărurile" lor au fost iudeo-bolşevicii veniţi pe tancurile sovietice şi care, în calitate de atei, au introdus în România noua „religie" laică a comunismului, înlăturând religia strămoşească ortodoxă; o dată cu această samavolnicie au trecut şi la altele: ne-au falsificat istoria, ne-au interzis să ne cântăm cântecele, să ne purtăm portul naţional, au chiuretat literatura pe motiv că era naţionalistă şi ne-au îndopat cu alte cărţi, scrise pe alte meridiane, mai de la Est, pentru reeducarea noastră în spiritul „omului nou, comunist". Acum, în plin regim al statului de drept, ateii care contestă existenţa lui Dumnezeu nu păţesc nimic – ceea ce este normal, fiind admisă prin Constituţie libertatea cuvântului, libertatea de exprimare, libertatea credinţei (în speţă religioasă) sau libertatea de a nu crede în nimic. Dar, încălcându-se, flagrant, Constituţia şi statul de drept, o singură libertate este interzisă: cercetarea problemelor pendinte de holocaust şi, la limită, negarea holocaustului, dacă, cercetând aprofundat problema, descoperi că ai argumente să te exprimi în acest sens. În acest caz, statul a dat legi ca să te pedepsească cu ani grei de puşcărie: până la şase ani, cam cât a primit Bercea Mondial pentru că a băgat şişul în nepot'-su', deşi, vorba aceea, ţiganii au „regele" lor, au staborul lor, au „statul" lor, şi statul român nu trebuia să se amestece. În cazul cercetării problemei holocaustului şi, apoi, în consecinţă, al negării lui, statul român a devenit un stat evreiesc şi interzice libertatea cuvântului, libertatea ştiinţei? A semnat, în acest sens, tratate cu Israelul şi nu ştim noi?!

Mai circulă idei neverificate cum că Hitler şi Stalin – doi khazari care ar fi trebuit să se înțeleagă pentru a crea un stat al lor în Palestina –, s-ar fi certat şi, prin urmare, Stalin, nesupunându-se şi eliminându-i pe liderii khazarilor bolşevici, i-ar fi determinat pe ceilalți să se solidarizeze contra lui spre a fi pedepsit, pentru că el fi acționat contra deciziilor luate în spatele uşilor închise şi, astfel, a apărut istoria celui de-Al Doilea Război Mondial. Vom afla vreodată cum a fost, în realitate, această istorie?!

Personal, consider că, din principiu, adevărul trebuie redescoperit, sau măcar reîntregit, de fiecare generație în deplină libertate de conştiință, din proprie curiozitate şi sete de adevăr şi dreptate.

În calitate de cercetător ştiințific – meserie pe care am profesat-o în domeniul cercetării juridice, oficial, într-un institut de specialitate în care am obținut un doctorat – şi de preşedinte fondator al Fundației Academiei DacoRomâne „Tempus DacoRomânia ComTerra“, cred că studiul de față prezintă interes public pentru dacoromâni şi pentru oamenii curioşi care vor să cunoască adevărul şi numai adevărul, iar adevărul ne va elibera pe toți, pentru că adevărul este în noi, peste noi şi nu noi peste adevăr.

Dr. Geo Stroe,
Bucureşti, 15 iunie 2014, *Comemorarea a 125 de ani de la asasinarea lui Mihai Eminescu*.

Cuvânt către cititor

Afirmația că ar fi existat un holocaust este insutenabilă. NU există ordine militare, documente ale oficialilor Germaniei naziste care să ateste acțiunile de exterminare a jidanilor. Dar există, în acest sens, propaganda sionistă proholocaustică manifestată virulent încă înainte de Primul Război Mondial şi continuată până după Al Doilea Război Mondial. Această propagandă constituie cea mai mare escrocherie a secolului XX! Iar jidanii (şi țiganii) care au murit în intervalul 1939-1945 nu au murit fiindcă ar fi fost ucişi în mod deliberat şi cu prioritate doar pentru că erau jidani (sau țigani), pentru a se conforma definiției date holocaustului pe *site*-ul de la Yad Vashem: „*În centrul Holocaustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu – bărbați, femei şi copii*“. Această definiție este literalmente falsă şi tendențioasă: nu a existat o asemenea decizie nicăieri, ci a existat doar o propagandă coerentă, concertată, consistentă şi programată **cu cel puțin O SUTĂ DE ANI ÎNAINTE de Al Doilea Război Mondial**. Aşa cum am dezvăluit documentat aici – pe urmele înaintaşilor autodenumiți „revizionişti“, deşi eu prefer şi propun termenul de „criticişti“ –, aceeaşi propagandă a holocaustului a existat şi cu 50 de ani înaintea Primului Război Mondial şi în timpul acestuia şi după Primul Război Mondial, până la al Doilea Război Mondial! Ba, mai mult, între 1933 şi 1945 a existat şi a funcționat – şi încă „într-o foarte mare măsură reciproc avantajoasă“, cum a scris cu mânuța ei chiar mult-lăudata Hannah Arendt – *Decizia de Transfer* a jidanilor în Palestina, luată de liderii Germaniei în deplină înțelegere cu liderii jidanilor sionişti din Germania şi cu liderii jidani şi evrei *yichouv* din Palestina! „*Înțelegerea de transfer*“, *The Transfer Agreement*, *Der Transfer Agreement* a fost aplicată consecvent atât de Germania, cât şi de către liderii sionişti din Germania – fiindcă aveau un interes comun: germanii să scape de jidani, iar liderii sionişti să adune cât mai mulți indivizi în Palestina ca să-şi înființeze acolo un stat. Dar „*Înțelegerea de transfer*“ a fost înfăptuită în mod descrescător ca pondere numerică, din cauza obstrucțiilor comise de Perfidul Albion, în pofida promisiunii făcute prin *Declarația Balfour*, obstrucții la care s-au asociat discret S.U.A., Canada, unele state sud-americane etc. (vezi cazul pachebotului *SS Saint Louis*). A existat chiar intenția Germaniei, din aprilie 1944, de vânzare a unui milion de jidani contra a 10.000 de camioane militare! A existat chiar şi *Paradoxul jidănesc*, semnalat de însuşi marele istoric al problemei jidanul Nahum Goldman, constând în faptul – „miraculos“ ar fi putut zice şef-rabinul Moses Rosen dacă n-ar fi fost un mare fariseu! – supraviețuirii a 600.000 de jidani din

lagărele de concentrare, care n-ar fi supravieţuit dacă ar fi existat o decizie de exterminare a jidanilor luată la Conferinţa de la Wannsee – cum pretind holocaustiştii – şi dacă ar fi existat – în mintea liderilor Germaniei – „definiţia Holocaustului“, confecţionată tendenţios şi *post factum* de Yad Vashem ca să se conformeze bombardamentului asurzitor al propagandei holocau$tic€! Pentru că şi evreii şi jidanii şi toţi oamenii planetei sunt, realmente, bombardaţi „zilnic, ceas de ceas şi în proporţie de masă“, cum zicea Lenin, cu cărţi, filme, informaţii etc. transmise prin toate *mass media* despre „Holocaustul unic“ al „poporului ales“ – mai ales că, atât pe plan global, cât şi în România, *mass media* sunt controlate, în cvasitotalitatea lor, de jidani. Dar nu a fost nici un holocaust, ci doar „**înşelătoria secolului XX**“, şi nici un „*popor ales*“, ci doar un popor barbar, hrăpăreţul popor khazar, travestit în „popor biblic“ prin însuşirea frauduloasă a cultului iudaic.

Jidanii au murit, cum subliniază ironic Arthur Butz, „fiindcă în acel timp de război era chiar război – ceea ce holocaustiştii se prefac că ignoră“, la fel ca şi fanii lor imbecilizaţi de propagandă –, deci, au murit din aceleaşi cauze din care au murit în acea vreme de război toate victimele aparţinând celorlalte popoare, angajate direct sau indirect în marele măcel mondial: din cauza bombardamentelor aviaţiei şi artileriei, a rănilor provocate de arme, a epidemiilor – îndeosebi de tifos exantematic, dizenterie şi tuberculoză, foarte răspândite atât în armatele, cât şi în rândul populaţiei civile din Est şi, implicit, al prizonierilor aduşi în Germania –, a bolilor individuale, a muncii excesive, a foametei, a frigului, a lipsei medicamentelor şi asistenţei medicale, a lipsei locuinţelor (împuţinate drastic de explozii), adică a condiţiilor generale precare de viaţă provocate de război. De aceea, fiindcă propaganda holocaustică este absolut falsă, urmărind doar escrocarea oamenilor, trebuie condamnată de Tribunalul Penal Internaţional de la Haga, activiştii respectivi încarceraţi şi banii extorcaţi până acum restituiţi!

Fireşte, este uşor de spus, de scris şi chiar de citit. Dar, în virtutea adagiului românesc „Câinele nu pleacă de la măcelărie!“ – aţi remarcat, desigur, că nici dacă dai cu băţul după el, nu pleacă: se îndepărtează puţin şi, apoi, revine, spăsit şi pe furiş la ciolan –, nici Israel şi organizaţiile sioniste jidăneşti care au colectat „banii de Holocaust“ nu-i vor restitui. Vor trebui, într-o formă sau alta, recuperaţi cu forţa! Şi aici, categoric, va fi o mare problemă, aproape imposibilă, dat fiind faptul că Israelul este, prin favoarea ilegală făcută de S.U.A., o forţă nucleară. Concluzia?! Trebuie să fie silit de o forţă mai mare: eventual, termonucleară. Oricum, aşa cum sugerase premierul Malayeziei, Mahathir Mohamed, „trebuie organizată o cruciadă contra jidanilor“. Probabil ultima cruciadă din Istoria universală.

În încheierea *Cuvântului către cititor* al ultimei sale lucrări, „*Istoria Românilor văzută de Neagu Djuvara – FALS ŞTIINŢIFIC sau TRĂDARE*

DE ȚARĂ?“, prof. univ. dr. Dan Zamfirescu scrie: „Am speranța că prin publicarea acestei cărți voi da un semn că, şi aici, răbdarea acestui neam îndelung răbdător începe să ia sfârşit“.

Într-adevăr, de-a lungul Istoriei sale multimilenare – după opinia unor cercetători, decimilenare – Poporul Român a dat dovadă de răbdare, de „omenie“ şi de ceea ce se scrie tot mai mult în ultima vreme, de toleranță, cerându-i-se să fie în continuare tolerant. În acest răstimp s-a vorbit despre proverbiala omenie a românilor şi s-a admis că aşa şi este: românilor le este specifică omenia ca o trăsătură caracterologică dominantă, rezultantă a toleranței sale, confirmate istoric şi factologic. Singurii care au contestat această trăsătură definitorie de caracter a românilor au fost jidanii, care, de când s-au aciuat aici, i-au acuzat şi continuă să îi acuze pe români de „antisemitism“. Acum jidanii s-au obrăznicit atât de mult încât au devenit intolernați cu românii, le aruncă în obraz acuza de a-i fi holocaustizat şi le impută „bani de holocaust“, scornind prin falsificare „dovezi“ pentru care, chipurile, românii ar fi buni de plată. Circulă tot mai insistent zvonuri că guvernele postdecembriste au început, deja, să le plătească – deocamdată vreo patru miliarde de euroi – aceste „daune de holocaust“, dar guvernele tac, vinovate. *Qui tacet consentire videtur*. „Cine tace pare să consimtă“ (că aşa este, că este vinovat).

De peste două milenii, de când datează istoria sa cunoscută, scrisă, consemnată de istoricii antici şi moderni, Poporul Român a demonstrat că a fost şi că este tolerant. De aceea, aşa cum am mai scris şi în alte articole, acum „România a ajuns o casă de toleranță“ din cauză că a tolerat prea multe insanități produse de prea mulți ticăloşi. În timpul ocupației germane din vremea Primului Război Mondial, jidanii, protejați de soldații generalului Mackensen, s-au purtat în modul cel mai ticălos cu românii, aflați la anaghie: soldații jidani au dezertat la inamic – la germani – , civilii jidani au devenit spioni, informatori sau translatori ai trupelor germane, îi identificau şi-i denunțau germanilor pe liderii românilor, cărora li se confiscau averile, casele şi erau încarcerați sau chiar împuşcați pentru diverse vini scornite de jidani (vedeți detalii aici: Voicu Tudor, „Zoe Petre – o mincinoasă neruşinată şi încă tolerată“, *AlterMedia*, 13 ianuarie 2013, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/01/13/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-inca-tolerata/)! În timpul ocupației germane din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial, jidanii au dus-o ca-n Rai protejați de regimul Mareşalului Ion Antonescu, care i-a ținut în oraşe, la strâns zăpada sau la făcut curățenie pe străzi (cf. fig. 33), în loc să-i trimită pe Front, în linia întâi, cum i-a trimis pe tinerii legionari, care s-au prăpădit aproape toți! Mai mult, Ion Antonescu şi Mihai Antonescu le-au dat jidanilor mii de paşapoarte în alb şi le-a dat vapoare ca să emigreze în Palestina, le-a dat teatre ca să se

distreze, le-a înfiinţat chiar „Centrala Evreiască“ prin care să se administreze singuri şi care a devenit, astfel, un stat jidănesc în interiorul statului român.

România Mareşalului Ion Antonescu a fost singura ţară europeană care i-a protejat pe jidani, în timp ce toate celelalte ţări îi trimiteau în lagărele de muncă, să-i suplinească pe militarii lor, care luptau pe front. Jidanii se distrau şi se îmbogăţeau în România, iar militarii noştri mureu pe Frontul de Est ca să doboare bolşevismul şi ca să stea jidanii la adăpost, în siguranţă, deşi tocmai jidanii lui Lenin şi Stalin înfiinţaseră bolşevismul stalinist. Numai în Bătălia de la Cotul Donului au murit circa 130.000 de militari români din Armata României şi circa 100.000 de militari români încorporaţi în Armata Ungariei – adică peste 230.000 de militari în câteva zile numai la Cotul Donului! Rezultatul? Jidanii l-au maculat pe Mareşalul Ion Antonescu cu eticheta de „criminal de război“ – deşi nici Stalin, nici Tribunalul de la Nürnberg nu îndrăzniseră să o facă, fiindcă nu aveau motive! – şi l-au asasinat în ziua de dinaintea zilei lui de naştere! Se pare că Mareşalul Ion Antonescu se deromânizase fiindcă avusese o amantă jidancă şi uitase de străvechea înţelepciune românească: „Pe cine nu laşi să moară nu te lasă să trăieşti!“ Deşi, poate, ar fi prea mult, aş fi tentat să spun că, probabil, a avut ce-a meritat: în loc să-i extermine pe toţi jidanii trimişi în Transnistria, cum o cereau situaţia şi legile războiului – fiindcă cei trimişi acolo erau toţi comunişti-bolşevici, spioni, hoţi sau speculanţi (iar pe timp de război, speculanţii şi spionii de împuşcă pe loc!) –, s-a îngrijit să-i apere de ucrainenii care voiau să-i omoare. Şi aveau motive bine întemeiate să-i lichideze pe toţi jidanii, îndeosebi pentru ceea ce se numeşte Holodomor (cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Holodomor), deoarece acest genocid a fost conceput deliberat de către conducerea U.R.S.S., compusă, în cvasitotalitatea ei, din jidani, a fost pus în practică de către comisarii politici, care, în cvasitotalitatea lor, erau jidani şi s-a făcut sub supravegherea şi controlul N.K.D.V.-ului, care, era condus de către jidanul polon Felix Edmundovici Dzerjinski şi care, în cvasitotalitatea acestui minister, era compus din jidani, fiindcă în cine putea să aibă încredere Dzerjinski dacă nu tot în jidanii lui! De aceea, ucrainenii le păstraseră o ură deplină şi definitivă.

Da, dar noi nu merităm tratamentul intolerant la care ne-au supus şi ne supun atât liderii „vocali“ ai jidanilor, cât şi jidanii de rând prin acceptarea tacită – şi, deci, complice – a comportamentului şi a propagandei respectivilor lideri, de la Alphonse Crémieux la cei actuali, care ne acuză de holocaust. Nu merităm ca escrocul internaţional Elie Wiesel să ne arunce în faţă „*România a ucis, a ucis, a ucis*!“ Da, a ucis duşmani pe front, dar nu pe toţi: au mai rămas jüdeo-bolşevicii şi descendenţii lor biologici sau ideologici! Nu merităm ca urmaşul la

comanda centrului înființat de teroristul şi escrocul internațional Simon Wiesenthal, Efraim Zuroff, ca escrocul sperjur rămas nepedepsit Radu Ioanid, ca vameşul cu procese penale muşamalizate Marco K. Katz şi ca alți lideri jidani ticăloşi să ne comande în țara noastră cu deplină intoleranță. Iată unde au dus bunătatea, toleranța, indiferența, nepăsarea înrudită cu nesimțirea şi chiar prostia românilor: „Un popor ridicol şi criminal de tolerant“, cum declara Nicolae Iorga în 1910 (vezi Nicolae Iorga, *Problema evreiască la Cameră*, 1910).

Parafrazându-l pe profesorul Dan Zamfirescu, pot spune şi eu că, prin această carte, voi da un semn că a venit vremea să fim intoleranți cu intoleranții. A continua să mai fim acum toleranți ar fi mai mult decât o imensă prostie: ar fi o sinucidere națională! Ar însemna să admitem singuri să dispărem din Istorie. Mai ales că ne-au invadat din nou, ca şi după 1848 şi ca de fiecare dată după cele două războaie mondiale. Palestinienii, ca să se apere de exterminarea etnică practicată cu nonşalanță de Israel şi rămasă nepedepsită de comunitatea internațională, au recurs la Intifadă: au recurs la pietre fiindcă altceva nu au. Dar noi avem mai mult decât pietre. Şi mai avem şi granițe. Arabia Saudită s-a deşteptat şi a început să ajute Libanul, atacat, nemotivat, de două ori de Israel. Treptat, se vor deştepta toți arabii, se vor coaliza şi în vor arunca în mare pe izraelieni. Să nu-i lăsăm să vină în România, iar pe cei care ne-au invadat, ilegal, după 1990, sau care ne-au agresat, în diverse forme, înainte de 1989, să-i alungăm! Să împiedicăm pe orice cale realizarea proiectului revitalizat „Israel în România“!

28 iunie 2014, *Comemorarea a 64 de ani de la* Ultimatumul U.R.S.S., *care a fost echivalent cu o* Declarație de război calificată.

Autorul

1. Diferența dintre „evreu“ şi „jidan“

În mai multe articole [1] de-ale mele [2] şi, acum, după cum ați citit în unele note adăugate în câteva episoade ale *ÎNŞELĂTORIEI SECOLULUI XX*, am precizat că noțiunea „jidani“ este forma fonetică deformată, dar istorică şi ştiințifică, provenită din germanicul din *Das Jüden*. În limba română, foarte multe neologisme de origine academică latină care încep cu „j“ sau care-l conțin pe „j“ se pronunță ca atare, „j“: just, justiție, justițiar, justițiabil, Justinian/Iustinian; majestate/maiestate; majestuos/maiestuos. Sunetul semnificat de litera nemțească ***„ü“*** – redat în scrierile mai vechi şi prin litera „*y*“ – pronunțat prin diftongul „iu“, s-a aglutinat, prin eliminarea vocalei *u*, în sunetul „i“. Astfel că germanicul „*Jüden*“ – care în germană se pronunță „iúden“ – a dat în româneşte pe „jidani“, consemnat ca atare şi în *Dicționarul* lui Lazăr Şăineanu, care era jidan şi care nu se ruşina de acest cuvânt. De fapt, cuvântul „jidani“ este adaptarea în limba română a cuvântului „*Jüden*“, preluat din celelalte limbi cu pronunție fonetică a scrierii din țările Europei Centrale şi de Est – din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Rusia etc. – de unde au venit jidanii în Țările Române: Moldova, Transilvania şi Muntenia.

Diferențierea dintre „evreu“ [3] şi „jidan“ se face şi lingvistic, la fel ca în limba română, inclusiv în alte limbi: în limba franceză, „evreu“ = „*hébreu*“, unde sunetul „v“ a devenit „b“, de unde şi „limba ebraică“, pentru „limba evreiască“, dar „jidan“ = „*juif*“; în limba spaniolă, „evreu“ = „*hebreo*“, dar „jidan“ = „*judio*“; în limba rusă, „evreu“ = „*yevrey*“, dar „jidan“ = „*jid*“, sufixat cu *-ov* (jidov, preluat şi în limba română!); în limba italiană, „evreu“ = „*ebreo*“; în limba engleză, „jidan“ = „*jew*“; în limba germană, „jidan“ = „*Jüde*“; etc. Aşadar, în limbile engleză şi germană, pentru „evreu“ nici nu există, în uzul curent, varianta europeană şi biblică „evreu“, „*hébreu*“/*hebrew*, ci doar „jidan“ = *jew*, *Jüde*! Şi aceasta, deoarece în Marea Britanie şi Germania, fiind mai îndepărtate de Palestina, evreii autentici nu prea au ajuns, ci doar jidanii, veniți din Europa de Est: din Rusia, Polonia (Galiția), Cehoslovacia (Boemia-Moravia), Ungaria şi, fireşte, Germania, căci doar treceau Canalul Mânecii.

Ceea ce este curios, dar şi favorabil cercetării mele, fiind în consens cu cele pe care le susțin aici, este faptul că, dacă foloseşti motorul de căutare şi de traducere Google, atunci când ceri traducerea în engleză şi franceză a expresiei „Evrei de vânzare“, apar sintagmele „*Hebrew for Sale*“ şi „*Hébreu à vendre*“. Dar dacă ceri găsirea titlului „*Yehuda Bauer Hebrew for Sale?*“ şi „*Yehuda Bauer Hébreu à vendre?*“, se afişează numai

„*JEWS FOR SALE? by Yehuda Bauer*“ şi, respectiv, „*Juifs à vendre?: les négociations entre nazis et Juifs*“. Cu alte cuvinte, şi motorul Google, contemporan nouă şi abia inventat – dar „cult în cap“, cum zice Marean Vanghelie, un veritabil *self-made man* al țiganilor – ştie că Hitler a avut de vânzare nu evrei, ci jidani: nu a avut de vândut un milion de „*Hebrews/Hébreus*“ pe zece mii de camioane, ci un milion de „*Jews/Juifs*“ – din cele şase milioane pe care le exterminase, dar, care rămăseseră tot şase milioane, conform unei caricaturi care-l reprezintă pe Albert Einstein scăzând 3.000.000 din 6.000.000 şi dându-i la rest tot… 6.000.000!

Desigur, în literatura de specialitate, apar sporadic şi formele „*hébreu*“/*hebrew*, mai ales în denumirea unor ziare, cum voi arăta mai jos. În mod evident, prin forța lucrurilor, în literatura problemei – exprimată, îndeosebi, în limbile franceză şi engleză, dar, de aici, prin inerție şi mimetism, în alte limbi – s-a preluat forma proprie a cuvântului avută în conotația noțiunii germane, *Das Jüden*, adică „*Jews/Juifs*“, care, în limba română trebuie tradusă prin „iudei“, dar trebuie avută în vedere lecțiunea şi grafia „*jidani*“. Ca atare, în textul cercetării mele, când a fost vorba de traducerea textelor din engleză sau franceză, noțiunile „*Jews/Juifs*“ le-am tradus prin „iudei“, cu rugămintea ca cititorul să facă această *reservatio mentalis*, anume că autorii străini **nu fac distincția între evrei şi jidani** – deci îi consideră pe toți ca fiind iudei, tratându-i după forma cultului religios adoptat, cultul iudaic, şi nu după neam, după matricea lor genetică, adică după sânge, deşi, conform paremiologiei româneşti, „sângele apă nu se face!“

O altă dovadă istorică irefutabilă care atestă că jidanii nu sunt evrei decât prin însuşirea cultului iudaic este faptul că jidanii nu au cunoscut niciodată limba ebraică. Jidanii şi-au format, în decursul secolelor de conviețuire cu popoarele europene pe care le-au păcălit să-i suporte, limba idiş [4], grafiată şi *idish* sau *yiddish* [5]: un amestec indistinct de cuvinte din limbile germană, polonă, rusă, „ucraineană“ (care ea însăşi era o aglutinare de dialecte ale etniilor trăitoare pe teritoriul respectiv, denumit *U Kraina*, însemnând „la margine“, unde se refugiau cei ce voiau să scape de legile țărilor vecine sau de persecuția unor satrapi locali) etc.

Elocvent este că pe *site*-ul *Wikipedia*, unde este postat *link*-ul pentru „*Yiddish language*“, la începutul textului este pus avertismentul: „*Not to be confused with Hebrew language*“ [6]! „*A nu se face confuzie cu limba ebraică*“. Nu, nu facem această confuzie! Tocmai de aceea explicăm, pe îndelete, că jidanii sunt una, iar evreii alta. Jidanii din Europa (de la Atlantic până în Munții Urali şi până dincolo de ei, în republica ex-sovietică Birobidjan [7], unde s-a încercat concentrarea jidanilor din vestul Uniunii Sovietice!) vorbesc limba *idiş*, care este o corcitură, ca şi „cultura idiş“, ce conține elemente furate din limbile popoarelor principale pe care le-au

parazitat – rus, polon, maghiar, german etc. – şi de unde au emigrat (au „*aliat*") în Palestina, transformată în Israel. Dar aici, toţi jidanii, ca să fie cât mai repede şi mai autentic transformaţi în „evrei", sunt obligaţi să înveţe rapid limba *ebraică*, pe care ei, jidanii, ca descendenţi ai khazarilor, nu au ştiut-o niciodată, fiindcă nu erau evrei! Şi deşi este notoriu faptul că jidanii nu cunosc limba ebraică şi nu vorbesc decât limba idiş, nu i-a întrebat nimeni pe jidani sau pe vreun lider de-al lor – de exemplu, pe impostorul Elie Wiesel, sau pe Şerban Leibovici –: „De ce nu ştiţi evreieşte, dacă pretindeţi că sunteţi evrei?!" Mai mult, aşa cum recunoaşte şef-rabinul Moses Rosen, Şerban Leibovici, jidanul comunist participant la Congresul Mondial Jidănesc, ţinut la Montreux, în 1948, nu ştia nici limba idiş: „Limba idiş, singura în care Şerban s-ar fi putut înfăţişa, îi era cam necunoscută!" (cf. „*Primejdii, încercări, miracole*", pag. 70). Conchidem, deci, că toţi **participanţii jidanilor la acel congres vorbeau numai idiş ca limbă comună; limba ebraică le era necunoscută aproape tuturor!**

Totodată, sociologia limbii mai oferă un argument esenţial dat de logica intrinsecă a limbii. Întrucât khazarii şi-au însuşit, prin directiva conducătorului, cultul **iudaic**, au fost numiţi „**iudei**" – nu „**evrei**". Dintre ţările Europei, jidanii au dus-o cel mai bine în Germania. Limba germană a constituit unul dintre ingredientele de bază la formarea limbii idiş. De aceea s-a împământenit germanicul *Das Jüden*, *iudei*, care a luat forma *jew/jews*, cu derivatele sale, în arealul anglo-saxon şi *juif/juives* în limba franceză, cu variantele sale în limbile neoromanice, şi care a devenit *jidan/jidani* în limba română, preluat, cum am relevat la început, din limbile popoarelor din Europa Centrală şi de Est. Dar forma „iudeo", chiar dacă este pronunţată ca atare, este grafiată şi „judeo-…" în unele cuvinte compuse: „judeo-bolşevic", „judeo-maghiar", „judeo-comunist" etc., dar este pronunţată în ambele variante, „judeo-bolşevic" sau „iudeo-bolşevic", „judeo-comunist" sau „iudeo-comunist".

Elocvent este şi faptul esenţial, pe care trebuie să-l ştiţi şi să-l reţineţi, că evreii autentici, de neam, *sefarzii* – numiţi aşa fiindcă în limba ebraică Spania era numită Sefard, de aceea, mai sunt numiţi şi *sefardimi* sau sefardiţi, care au fost foarte puţini în România şi au rămas şi mai puţini, fiindcă au fost excedaţi de jidani, de *aşkenazi* – le poartă o ură deplină şi definitivă jidanilor şi **nu vor să se amestece cu jidanii nici sub pământ**! Într-adevăr, în Bucureşti, de exemplu, există trei cimitire „evreieşti": unul este cimitirul *sefard*, mai mic, iar celelalte două, uriaşe, sunt ale *ashkenazilor*!

Presiunea – făcută de jidanii conduşi de escrocul vamal [8] Marco Maximilian Katz, care a avut impertinenţa să înfiinţeze un centru de monitorizare a presei româneşti pentru depistarea antisemitismului, de către cei de la „institutul" „naţional" „Elie Wiesel", care ne denigrează pe

banii noştri şi, de aceea, trebuie denumit „antinațional“, de către cei de la centrul altui impostor, tardiv-răposatul Simon Wiesenthal, care, toți, au țipat la Academia Română şi au cerut eliminarea cuvântului jidan din vocabular pentru că ar fi insultător pentru jidănime – este absolut condamnabilă, iar concesiile făcute de Academia Română din cauza acestei presiuni sunt ruşinoase, antinaționale şi antiromâneşti. Ar trebui să-şi schimbe numele în Academia jidovită din România. De aceea, pentru a respecta adevărul istoric şi pentru a-i respecta pe evrei, pe evrei (câți mai sunt!) să-i denumim ca atare, **evrei**, iar pe jidani, *jidani*. Cu o precizare: că, în limba română, cuvântul „jidov“ – însemnând „uriaş“, prin nu ştiu care etimologie – este mult străvechi românesc, spre deosebire de omonimul său omograf „jidov“, împrumutat de la ruşi, care înseamnă *jidan*, care l-a dat şi pe „jidovit“, cu sensul de „jidănit“.

2. Clarificarea esențială: jidanii nu sunt evrei

Dar, în cazul jidanilor, se impune o precizare importantă: **jidanii nu sunt evrei de neam**, adică nu sunt dintre cele 12 triburi de evrei originari din Palestina biblică, ci sunt urmaşii khazarilor – care sunt de origine turcică şi care s-au răspândit printre popoarele Europei, în interiorul cărora au produs numai tulburări, motiv din cauza căruia au fost alungați de peste tot. Ei sunt „*Al treisprezecelea trib*“, cum i-a indicat, corect istoric, etnic şi genetic, Arthur Koestler [9] – jidan şi el, deci descendent khazar, după cum şi recunoaşte – în cartea sa omonimă (cf. *THE THIRTEENTH TRIBE. The Khazar Empire and ist Heritage* [10], 1976; vezi şi trad. rom., *Al treisprezecelea trib: KHAZARII*. Editura Nagard, 1987)! Nu este exclus ca să fi fost „sinucis“ din cauza acestei cărți, care, în fond, denunța intenția perfidă a jidanilor de a se da drept „evrei“. Conducătorul khazarilor, un anume Bulan [11], le-a impus – „probabil în 740“, scrie Koestler – adoptarea cultul iudaic în varianta talmudică de atunci (după ce adoptaseră cultul iudaic biblic în varianta adaptată împrejurărilor de rabini în cele opt secole anterioare), ei devenind, astfel, viitorii „*Das Jüden*“ – adică jidani neintegrați în Europa, claustrați în ghetto-uri la comanda rabinilor talmudiști. Între evreii de neam – sau, măcar, de proveniență – din Palestina şi jidani există o luptă surdă şi absconsă, care abia recent a fost exteriorizată de *Neturei Karta* (cf. www.nkusa.org [12]), organizația evreilor numiți de jidani „fundamentalişti“ (din ramura *caraiților*), care, la manifestările lor organizate cu predilecție în S.U.A. şi Canada, etalează sloganuri ca acestea: *JUDAISM REJECT ZIONISM and the state of „Israel*“; *Authentic Rabbis*

always Opposed Zionism and The State of Israel; *Torah forbids a Jewish state*; *Judaism Condemns Zionist Atrocities in Gaza and Lebanon*; *State of „Israel“ does not reprezent world Jewry* etc. şi ard sistematic drapelul statului Israel [13]).

Primul congres sionist a fost convocat de Theodor Herzl ca un parlament simbolic pentru simpatizanţii implementării obiectivelor sioniste. Herzl intenţionase să organizeze întâlnirea la München, dar, din cauza opoziţiei locale jidăneşti, reuniunea a fost ţinută în Elveţia, în sala de concerte al Cazinoului Municipal din Basel, la 29 august 1897. Să reţinem, aşadar, că, încă de la înfiinţarea sa, Sionismul a întâmpinat opoziţia cvasitotalităţii jidănimii simple din Germania, dar, mai ales, aproape a tuturor rabinilor – cu excepţia, fireşte, a celor foarte puţini, care erau sionişti. Şi explicaţia acestei atitudini era foarte simplă: în Germania jidanii o duceau cel mai bine, germanii erau cei mai toleranţi dintre toate popoarele europene – şi, ca atare, nici un om cu mintea întreagă nu dorea să plece de la bine în necunoscut sau în ceea ce cunoşteau despre Palestina: o ţară inospitalieră sub aspect geografic şi demografic, dar mai ales politic, întrucât era sub ocupaţia Imperiului Otoman, care-şi dobândise o tristă faimă. De aceea, liderii sionişti şi-au concentrat direcţia acţiunilor lor propagandistice în ţările din Europa Centrală şi de Est, unde, realmente, jidanii erau persecutaţi, cel mai adesea din motive întemeiate – dar dându-se, astfel, apă la moară clamării lozincii „antisemitismului“. În mod corect „politic“, Herzl chiar recunoscuse în lucrarea sa, *Statul iudeu*, că „antisemitismul este în favoarea Sionismului“ – adică este un argument major în determinarea jidanilor să se conformeze principalului obiectiv sionist, emigrarea în Palestina, spre a se forma acolo un stat jidănesc. După formarea Italiei, marele promotor al acestui deziderat, masonul Giuseppe Mazzini, a declarat: „Am format Italia, acum trebuie să-i creăm pe italieni!“ În cazul lui Herzl, problema se punea invers: pentru a reuşi înfiinţarea statului Israel, trebuia, mai întâi, să-i creeze pe sionişti. Principalul mijloc pentru aceasta era arma propagandei holocaustice: răspândirea prin presă şi, de aici, prin propaganda de la om la om, a informaţiilor despre ororile pe care trebuie să le suporte jidanii în ţările central- şi est-europene, despre holocaustul care li se pregăteşte, spre a le induce ideea emigrării în Palestina.

2.1. Congresul sionist de la Focşani

Jidanii se mândresc cu locul pe care îl are în istoria Sionismului „congresul sionist de la Focşani“, numit şi „marele congres de la Focşani“. Citiți, în continuare, descrierea făcută acestui „congres“ de către Zvi Ben Dov, publicată în 10 decembrie 2012, pe care o redau textual, cu greşelile pe care le găsiți aici şi, desigur, fără diacritice, fiindcă jidanii nu se grăbesc să respecte limba română (cf. http://net7.com/rjh/ro/?p=10564):

«Acum aproape de jumatatea anului 2006 gasesc de cuviinta sa astern pe hârtie un eveniment care a adus schimbari istorice în viata poporului evreu si în special în viata evreilor din România, în urma cu 125 de ani.

Este vorba despre **Congresul de la Focşani**, care se cheama si **Marele Congres de la Focsani**, si care a avut loc pe 30 si 31 Decembrie 1881 în orasul Focsani din România (orasul meu natal), cu 16 ani înaintea primului congres sionist de la Basel. Hotarârile congresului au fost înfaptuite în anul 1882 prin emigrarea In Palestina a celor care au înfiintat coloniile **Ros Pina si Zihron Iacov** si denumita **prima alia** (emigrare). (…)

Primul congres al tuturor uniunilor din România pentru colonizarea în Eretz Israel a avut loc la Focsani, la scoala evreiasca de baieti, în urma cu 125 de ani (30-31 Decembrie 1881) cu participarea a 51 delegati, reprezentantii a 32 de uniuni, alaturi de doi ziaristi, trei scriitori si **Eliezer Rokeah**, redactorul ziarului "Israel", precum si alti invitati. (…)

Presedintele congresului a fost ales Dl. **Smuel Pineles** (din Galati) care fost principalul spirit conducator pentru emigrarea în Eretz Israel. Principalul sustinator al sau a fost **David Rintler**, care a fost ales secretarul congresului. Invitatia la congres a fost scrisa de **David Rintler** în limba ebraica si trimisa lui **Theodor Herzel**, pe data de 1 August 1898. [Aici este o evidentă greşeală de datare: nu puteau să-l invite pe Herzl în 1898, când congresul s-a ținut în 1881 – n.n., V.I.Z.]

Presedinte de onoare al congresului a fost **Rabinul Sef din Focsani, Mose Aharon Alevi Goldring**. Interventia lui a fost primita cu entuziasm. Dupa el a luat cuvântul scriitorul **Israel Teller**. S-au evidentiat prin discursurile lor **Eliezer Rokeah** (nepotul lui **Israel Bek**, om cu multe calitati care a venit în România ca sa încurajeze emigrarea în Israel si înfiintarea de colonii agricole) si **Sir Lawrence Olifant** (crestin iubitor al poporului evreu, încrezator ca se poate rezolva problema evreiasca. **Ei** au fascinat participantii prin descrierea peisajelor din Israel si au accentuat

importanta momentului pentru emigrare. In sala congresului a fost prezentata harta Palestinei, alaturi de fotografiile lui **Mose Montefiori** si **Adolf Cremié** (*sic*).

Primul congres pentru asezarea în Israel, desfasurat cu 16 ani înaintea Congresului Sionist de la Basel în anul 1897, a semnificat începutul miscarii sioniste si a avut influenta mare asupra evreilor din Romania, dar si a celor din afara granitelor României.

Congresul a stabilit ca solutia problemei evreiesti din România este emigrarea în Israel, în colonii agricole, unde se putea continua traditia si cultura evreiasca. Totodata din Israel urma sa se asigure ajutorul necesar si al celor care vor urma sa emigreze.

La sesiunea de incheiere a congresului au participat rabinul din Focsani, si **Rabinul Avner Katvan. Israel Teler si Smuel Pineles** au încheiat congresul cu cuvintele „Robi suntem pentru poporul nostru". Hotarârile congresului au fost duse la îndeplinire în anul 1882 prin emigrarea în Israel si înfiintarea coloniilor Ros Pina si Zihron Iacov. (La jumatatea lunii Noiembrie 1882, a fost cumparat pamântul în Zihron Iacov, si la prima lumânare de Hanuka au ajuns si primele trei familii care au venit din Focsani: familia Israel Schechter – fratele geaman al lui Zalman Schechter; familia Alter Weinstock – fiul familiei Filderman; si familia Itzchak Apelboim, care participase la Congres in anul 1881).

Acest congres a fost primul în istoria evreilor. El a fundamentat ideea unui stat al evreilor în Israel. Evreii din România au fost primii care au pus în practica ideea sionista. Congresul de la Focsani a fost un capitol nou în istoria poporului evreu. Existenta congresului a fost un factor principal în gândirea evreilor din România si întreaga Europa în anul 1881».

2.2. „*Declarația Balfour*" promitea un „cămin național"

Prin înființarea oficială a Sionismului, în cadrul Congresului de la Basel, s-a început tot mai intens propaganda pentru emigrarea jidanilor în „patria" lor, Palestina, deşi **Palestina nu fusese niciodată patria lor**. După Primul Război Mondial, deşi Imperiul Britanic s-a opus cât a putut, această migrare s-a accentuat, fiindcă o parte din conducerea sa era manevrată de jidani, după cum o demonstrează confecționarea „*Declarației Balfour*" [14]! „Evreul defector" Benjamin Freedman, în celebrul său discurs din 1961, a relevat cum au fost păcăliți europenii, în principal britanicii, să le promită, prin „*Declarația Balfour*", făcută la presiunea liderilor jidanilor din S.U.A. – printre care se numără şi S.S. Wise – şi din Marea Britanie, înființarea unui

„**cămin naţional**" jidănesc în Palestina (cf. „De ce au ajuns germanii să-i omoare pe evrei… Cine a declanşat şi la ce au folosit războaiele mondiale" [15]). Repetăm, era vorba de înfiinţarea unui „**cămin naţional**" şi nu a unui **stat**! Dar, vorba aceea, „îi dai jidanului un deget, iar el îţi ia toată mâna"! După 1948, prin înfiinţarea statului Israel, migrarea, „*alia*"-rea, adică **afluirea jidanilor** din toată lumea în Palestina – care a fost desfiinţată şi transformată în statul **etnic** şi **rasist** [16] Israel – şi, concomitent, **alungarea palestinienilor** de pe pământurile lor străbune au devenit „politică de stat" pentru conducerea Israelului. Întemeietorul statului Israel, David Ben Gurion, a fost supranumit „marele epurator" tocmai din cauza represaliilor comise contra autohtonilor palestinieni cu scopul de a-i extermina; pe cei pe care nu i-au putut ucide, i-au alungat, iar pe cei pe care nu i-au putut alunga i-au îngrădit cu ziduri de beton înalte de peste 10 metri (vedeţi fig. 46; cf. şi http://www.changesinlongitude.com/palestine-murals-on-security-wall-in-israel/)! Trebuie să atragem atenţia că, practic, Palestina a fost cucerită de jidani, căci toţi oamenii politici şi militari ai Israelului nu sunt evrei, ci jidani, adică provin dintre sioniştii descendenţi ai khazarilor europeni, numiţi şi *ashkenazi* – spre deosebire de evreii adevăraţi, din Palestina, numiţi *sefarzi*, pentru că au emigrat în Europa îndeosebi prin Spania! Acesta este motivul fariseic pentru care jidanii din România (ca şi din alte părţi, de altfel) declară că se simt „jigniţi" când sunt denumiţi, corect ştiinţific şi istoric, „jidani" şi vor să fie denumiţi exclusiv „evrei": fiindcă vor să ascundă faptul că nu sunt evrei de neam, ci nişte hoţi de neam turcic (Nicolae Iorga a denumit statele de neam turcic „state de pradă", fiindcă nu trăiau din munca proprie, ci din jefuirea altor popoare!), care şi-au apropriat – adică, într-o exprimare neacademică, au furat – sau, zis mai frust, au parazitat identitatea religioasă a evreilor din Palestina, dar vor să păcălească lumea, ca să fie consideraţi evrei autentici! De atunci, jidanii, ca o plantă agăţătoare care se urcă pe trunchiul unui copac şi îi suge seva, s-au insinuat în cultura altor popoare – **ascunzându-se sub nume însuşite de la autohtoni** – şi au declarat ritos că au contribuit la dezvoltarea acelei culturi şi, apoi, extrapolând situaţia, că au, ei înşişi, o „cultură tradiţională". De altfel, în acest sens, A. Koestler este nevoit să recunoască: „Realizările filozofice, ştiinţifice şi artistice individuale ale unora sau altora dintre evrei constau în contribuţii la cultura naţiunilor-gazdă; ele nu reprezintă o moştenire culturală" (*op. cit.*, pag. 235). Un exemplu elocvent în ceea ce priveşte România este furtul melodiei populare „*Cucuruz cu frunza-n sus*" [17], pe care a înregistrat-o compozitorul Guilelm Şorban, tatăl lui Raoul Şorban – protector al jidanilor –, melodie pe care jidanii, dându-i un ritm *andante majestuoso*, au transformat-o în imn naţional al Israelului [18]! Între timp, nu s-au rezumat numai la „Cucuruz cu frunza-n sus", ci au furat aproape toată România,

sau, cum spune diplomatic Shimon Peres [19], „am cumpărat România“ [20].

2.3. A. N. Poliak şi *Khazaria*

„Unul dintre cei mai radicali promotori ai ipotezei despre originile khazare ale evreimii este A. N. Poliak, profesor de istorie medievală a evreilor la Universitatea din Tel Aviv. În cartea sa, *Khazaria*, publicată în ebraică, în 1944, (…) Poliak scrie că realitățile impun «un nou mod de abordare atât a problemei relațiilor dintre evreimea khazară şi celelalte colectivități evreieşti, cât şi a întrebării cât de departe putem merge în considerarea acestei evreimi (khazare) drept nucleu al marii comunități evreieşti din Europa orientală… Descendenții acesteia – cei care au rămas pe loc, cei care au emigrat în Statele Unite şi în alte țări, precum şi cei care s-au dus în Israel – formează astăzi marea majoritate a evreimii mondiale». Dacă aşa stau lucrurile, ar însemna că strămoşii lor veneau nu de pe malurile Iordanului, ci de pe ale Volgăi, nu din Canaan, ci din Caucaz (…); deci, **din punct de vedere genetic, ei se înrudesc mai de aproape cu triburile hunilor, uigurilor şi maghiarilor** decât cu semințiile lui Abraham, Isaac şi Iacob [s. n., V.I.Z.]. Dacă se va dovedi că acesta este adevărul, atunci termenul de «antisemitism» ar deveni fără noimă, s-ar goli de conținut, s-ar baza pe o concepție împărtăşită atât de călăi, cât şi de victimele lor. Povestea Imperiului khazar, aşa cum se dezvăluie încetul cu încetul din trecut, începe să apară ca cea mai cruntă farsă pe care a pus-o vreodată la cale istoria“ (A. Koestler, *op. cit.*, ediția Nagard, pag. 15). În episodul *„Înşelătoria secolului XX (46)*“ am precizat, în notele mele, citându-l pe Arthur Koestler, că, în imensa lor majoritate, cetățenii actualului stat Israel **nu au nici o legătură genetică şi rasială cu evreii de acum două mii de ani** (semiți), [co]autori ai textelor biblice, deşi jidanii, îndeosebi după anul 1900, prin ideologia sionistă, au complotat şi revendicat teritoriul Palestinei pentru a înființa Israelul, în baza „dreptului lor natural“ asupra „vechiului lor stat“. Deci, pe scurt, istoria acestor barbari, **khazarii**, travestiți în popor biblic, relevă temerile autorilor evrei, privind propriile lor dezvăluiri, acelea că „evreii“ de azi, adică jidanii, nu sunt evreii semiți, biblici (vezi şi Cornel-Dan Niculae, *RĂZBOIUL NEVĂZUT AL EVREILOR SIONIŞTI CU ROMÂNII*. Carpathia Rex, Bucureşti, 2011, ediția a IV-a, pag. 5-13).

Cercetările recente asupra A.D.N.-ului confirmă ipoteza profesorului A. N. Poliak. «Cine sunt iudeii? (*Jews*, în original), se întreabă Texe Marrs. Care este originea lor? Sunt iudeii (*Jews*) o rasă omogenă?

Sunt iudeii descendenți din Abraham, Isaac şi Iacob? Astăzi, ştiința ADN-ului arată că aproape toți iudeii din lume provin din Khazaria. Ei nu sunt, pe linie genetică, din neamul lui Avraam şi al profeților, ci al regelui Bulan şi al popoarelor păgâne din Caucaz. Strămoşii iudeilor de azi nu sunt izraeliți, ci sunt khazari. Popoarele din Khazaria, în secolul al VIII-lea, s-au convertit de la păgânism la iudaism. În secolul al X-lea, aceşti khazari transformați în „iudei" au emigrat în Europa de Est, în special în Polonia şi Lituania. În 1948, khazarii, în mod eronat crezând ei înşişi că ar fi „iudei", au ajuns pe teritoriul Palestinei şi au înființat statul Israel. Popoarele de astăzi din Israel sunt, practic, toate de sorginte khazară (din grupul turco-mongol). „Evreii" nu pot să aibă nici o pretenție de sorginte genetică asupra țării lui Israel şi nici o legătură de familie în Israelul istoric. Ştiința A.D.N.-ului se alătură recentelor descoperiri din istorie şi arheologie spre a prezenta lumii o imagine corectă şi remarcabilă a poporului evreu. Acum, totul se schimbă!» [21].

Aşadar, Texe Marrs aduce încă un argument, bazat pe studierea structurii A.D.N.-ului, care atestă că jidanii nu sunt, de neam, de sânge, acelaşi lucru cu evreii biblici, din Palestina lui Solomon. Faptul că au adoptat cultul mozaic nu-i transformă, automat, în evrei. Problema se pune în dublu sens, dar convergent. Pe de o parte, după cum am mai precizat, tot aşa cum eu, de exemplu, dacă adopt budismul sau taoismul sau şintoismul nu devin, subit, indian, chinez sau, respectiv, japonez – nu-mi apare în frunte ochiul kundalini, nu mi se fac ochii oblici, părul castaniu, uşor ondulat, nu mi se face negru-lins, pentru că, aşa cum spune un proverb românesc – dar regăsit şi în paremiologia altor popoare –, „sângele apă nu se face". Pe de altă parte, spre deosebire de cultul iudaic, adoptat numai de evrei şi de jidani, cultul musulman se întinde din Nordul Africii, trece în Asia prin Orientul Apropiat – în care se află şi Israelul – şi merge mai departe, prin Orientul Mijlociu spre Orientul Îndepărtat până în Extremul Orient. Pe toate aceste meridiane – care cuprind jumătate de glob – pe care se întinde musulmanismul există o mulțime de popoare, dintre care mulți dintre membrii lor sunt musulmani. Dar, dacă un egiptean ortodox devine musulman, dacă un indian sau pakistanez sau chinez părăseşte budismul sau taoismul şi devine musulman, nu încetează de a fi egiptean, indian, pakistanez sau chinez! Nici sângele khazarilor, matricea cromozomială a A.D.N.-ului lor, nu se transformă, subit, în sângele evreilor biblici prin însuşirea iudaismului, cum pretinde sionismul. Dimpotrivă, împroprierea cultului iudaic prin decizia regelui Bulan atestă, încă o dată, dimensiunea prădătoare a khazarilor, lăsată moştenire „iudeilor" europenizați, jidanilor: se ştie şi se confirmă zi de zi că principala caracteristică a jidanilor este goana după averi, după bani – „rechinii imobiliari" şi speculatorii financiari fiind principalele forme moderne de

escrocare a românilor, după cum în secolul 1850-1950 au fost arendarea, cămătăria, concurența neloială şi ruinarea. Marea finanță mondială este concentrată în mâinile câtorva familii de jidani, care, deşi au foarte multe bogății, vor tot mai multe. De altfel, cum se ştie, lăcomia, ahtierea după averi (*Ieşirea*, **20**, *17*; *Deuteronomul*, **5**, *21*, **7**, *25-26*; *Evrei*, **13**, *5*) şi preocuparea predilectă pentru speculația financiară (care înseamnă, zis mai puțin academic, escrocherie) sunt relevate şi condamnate atât în *Vechiul Testament*, cât, mai ales, de Iisus Hristos, care le-a reproşat zarafilor iudei că au pângărit Templul transformându-l într-o „peşteră de tâlhari“ (*Matei*, **21**, *12-13*; *Marcu*, **7**, *21-22*). Dar nici sub raport spiritual, religios, cultic, rabinii fundamentalişti, „autentici“ nu acceptă sionismul şi, în discursurile şi demonstrațiile lor stradale, afişează mereu sloganul „IUDAISMUL RESPINGE SIONISMUL!“, ca şi în vremea lansării, în 1890, a sionismului de către Herzl.

2.4. Cuvântul „jidani“: concept geopolitic şi istoric

În concluzie, cuvântul „jidani“ semnifică un concept **geopolitic** şi **istoric**, care indică aria geografică, inițială, de atestare istorică a existenței jidanilor – situată la nordul şi nord-estul Mării Caspice – şi originea etnică turcică a poporului respectiv: khazarii. De aceea, nu are nimic peiorativ în el, cum pretind lichelele din Academia Română, care le cântă în strună jidanilor tocmai pentru ca ei, jidanii, să îşi mascheze originea ne-evreiască, dar cu scopul de a se da drept evrei, căci, ca evrei, ar avea un pedigri biblic, transformat într-unul rasist, de „popor ales“ şi, astfel, şi-ar aroga superioritatea asupra tuturor celorlalte popoare! Din acelaşi motiv au acaparat Comitetul de atribuire a premiilor Nobel, spre a le acorda cu prioritate jidanilor, ca să impună şi în acest mod ideea superiorității intelectuale a jidanilor (vezi *infra*, nota [31]).

Remarcabil este faptul că, în rândul contestatarilor „Holocaustului unic“ pe care-l clamează cu neruşinare incontinentă escroci ca Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Léon Poliakov, Efraim Zuroff [22], Marco K. Katz [23], Radu Ioanid [24] şi alții mai mărunți de la noi, ca Teşu Solomovici, Aurel Vainer, Andrei Marga şi „escrocul politic“ [25] Răzvan Theodorescu, se înregimentează şi revizionişti evrei sau chiar jidani, dar cinstiți, competenți şi renumiți în profesia lor, ca Norman Finkelstein – cu deja faimoasa lui carte *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* [26] –, ca Noam Chomsky, Israel Shahak sau Bobby Fischer, celebru ca şahist, dar mai puțin cunoscut în România ca negaționist vehement şi perseverent al holocaustului: „A negat holocaustul şi şi-a anunțat intenția de a demasca crimele evreilor şi a susținut că Statele Unite sunt o «*farsă controlată de evrei ticăloşi,*

circumcişi, murdari şi coroiați»“ – afirmație din cauza căreia a fost alungat din S.U.A. şi fugărit peste tot, până la moarte [27]!

Fireşte, toți aceşti „negaționişti“ evrei (sau, poate, doar jidani) au fost denigrați şi chiar persecutați (Norman Finkelstein, Israel Shahak sau Bobby Fischer, Benjamin Freedman), ca să nu mai spunem de alții, neevrei – cum e cazul cu autorul acestei memorabile cărți, Arthur Robert Butz, sau cei care au fost bătuți sau băgați la închisoare, ca Ernst Zündel, Jürgen Graf, Roger Garaudy, Paul Rassinier, George Dănescu, Robert Faurisson [28] ş.a.

3. Aria calomniei valorificată de jidani

Paul Joseph Goebbels [29] a fost Ministrul Propagandei Publice în timpul regimului nazist [30] din anul 1933 până în 1945 şi, pentru o zi, chiar Cancelarul Germaniei. Din zvon public şi, îndeosebi, de presă, i se atribuie lui Goebbels afirmația cum că „dacă repeți o minciună de o mie de ori, atunci ea sfârşeşte prin a fi crezută“. Ca unul care avea un doctorat în filozofie – şi în Germania acelor vremuri un doctorat nu se lua ca în România de azi –, mă îndoiesc de veridicitatea acestei paternități, întrucât panseul atribuit lui este un sofism prea evident fals pentru un filozof ca să fi fost enunțat de Goebbels. (Recent, pe un *site* de comentarii, un postac i l-a atribuit lui Stalin!). Şi că, deci, aceasta ar fi esența mincinoasă, demagogică a propagandei hitleriste. După cum au decurs lucrurile în timpul infamului Proces de la Nürnberg şi după aceea, s-a obişnuit să li se pună în cârca liderilor Germaniei hitleriste cât mai multe fapte şi idei degradante, pentru a-i sataniza şi a le „umfla banii“ urmaşilor germanilor trăitori în etapa interbelică. Evident, promotorii acestei deşănțate propagande antigermane au fost profitorii ei, liderii organizațiilor sioniste sau pionii lor, ca escrocii internaționali Elie Wiesel [31], Radu Ioanid [32], Michael Shafir [33] şi alții asemenea [34] lor.

După absolvirea facultății de filosofie, în 1972, am fost repartizat la Întreprinderea de Confecții şi Tricotaje Bucureşti (I.C.T.B. – fosta APACA), deoarece conducerea acesteia îi ceruse Ministerului Învățământului un sociolog, şi am fost încadrat la Atelierul de cercetare şi proiectare a îmbrăcămintei (A.C.P.I.), fiindcă doar acolo puteam face muncă de cercetare sociologică, pe motivul că, de vreme ce în titulatura atelierului figura cuvântul „cercetare“, puteam fi încadrat acolo. Aici am întâlnit o atmosferă autentic stalinistă – profund opusă liberalismului din Facultatea de filozofie – şi, mai ales, am remarcat rapid că I.C.T.B. era un fel de sinagogă laică: toți şefii erau jidani – de la şeful de echipă până la şeful cel

mare, faimosul director general „Iuju“ [35], adică Leon Iosif Steinbach [36], membru perpetuu în C.C. al P.C.R. şi în Marea Adunare Naţională (M.A.N.) şi, deşi nu avea nici cele şapte clase terminate, a fost promovat ca adjunct al ministrului Industriei Uşoare doar ca să-l scoată din postul de director general al I.C.T.B., respectiv, al C.I.C.B. Iosif Steinbach jefuia sistematic C.I.C.B. de când ajunsese director, într-o manieră foarte perfidă: înlesnea introducerea unor maiştri sau şefi de echipă jidani în camioanele firmelor străine care transportau la export confecţiile româneşti, iar acolo, în străinătate, respectivii transfugi erau ajutaţi de Joint să deschidă magazine de vânzare a confecţiilor respective, importate in România, la preţuri mult mai mari, iar preţurile de export erau menţinute neschimbate de 20 de ani! Până s-a prins, cu greu, e-adevărat, Securitatea şi l-a sfătuit pe Nicolae Ceauşescu să-l promoveze ministru adjunct ca să-l scoată de la conducere şi să destrame mecanismul de jefuire prin export a plusvalorii ţării produsă la APACA. După 1990, Iosif Steinbach a fost numit vicepreşedinte al Congresului Mondial Evreiesc etc. Desigur, printre aceşti şefi din structura C.I.C.B. se mai strecurau şi câţiva şefi români, dar îi numărai pe degetele de la mâini.

Atelierul nostru colabora cu *Atelierul de antropometrie*, condus, fireşte, de un inginer „evreu“, care, uneori, ne făcea câte-o vizită „de lucru“. Vorbind despre istorie şi alte asemenea, acest evreu cumsecade ne-a mărturisit cum se realiza propaganda politică în presă între anii 1945-1955: „Unii ziarişti, ca să se dea mari şi să-şi impună ideile fără să aibă nimeni curajul să-i contrazică, îşi împănau articolele cu numeroase citate din Marx şi Engels. Fiindcă devenise o modalitate sufocantă de a-l cita îndeosebi pe Marx, ulterior s-au găsit unii de la cenzură să verifice respectivele citate şi au descoperit, neplăcut surprinşi, că în lucrările lui Marx nu existau frazele cu care-şi împopoţonau ei articolele!“ L-am întrebat, foarte mirat: „Chiar aşa?! Cum era posibil? Şi ce au păţit farsorii în cauză?“ Nu păţiseră nimic, fiindcă asemenea fapte se muşamalizau discret, ca să nu se compromită „ideologia“ regimului „democrat popular“. Pe de altă parte, mai mult ca sigur că ziariştii panglicari erau tot jidani, chiar dacă toţi îşi luaseră nume de români – aşa cum ne asigură inclusiv fostul ministru de Externe Ştefan Andrei (cf. Lavinia Betea, *I SE SPUNEA MACHIAVELLI*, pag. 21-24).

Privită prin această practică jidănească, nu este exclus ca afirmaţia atribuită lui Goebbels să fie o scorneală a propagandei sioniste, tot aşa cum ziariştii jidani din România îl „citau“ pe Marx fără să-l fi citit, născocind fraze „din opera lui Marx“ spre a-şi impune ideologia „marxistă“ şi, implicit, puterea *jüden*-stalinistă. Şi chiar dacă fraza atribuită lui Goebbels i-ar aparţine, e posibil ca ea să fi fost o concluzie pe care el a tras-o tocmai din observarea practicii propagandei sioniste, care îşi făcuse o axiomă din

repetarea insistentă a unor minciuni spre a fi impuse în conştiinţa publică naţională sau internaţională cu mult înaintea lui Goebbels.

Exemplul irefutabil al unei minciuni repetate de mii de ori spre a fi impuse opiniei publice internaţionale este marea escrocherie a *holocaustului celor 6.000.000 de evrei*, care, chipurile, ar fi fost lichidaţi de nazişti şi de alţii în Al Doilea Război Mondial. Scopul escrocheriei: extorcarea de bani a ţărilor incriminate [37] că ar fi fost vinovate de holocaustul jidanilor. De aceea, cum relevă, cu profundă ironie, Norman Finkelstein [38], inclusiv în cartea *TUPEU! Argumentul antisemitismului şi maltratarea istoriei* (Editura Antet, 2008), pretinsul holocaust „unic" al evreilor [39] a fost transformat într-un autentic *holocash*. Apoi, alţi autori, inspiraţi, evident, de titlul cărţii lui Arthur Butz, *„THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*", au dezvoltat jocul de cuvinte şi au găsit formula *holohoax* (cf., de ex., http://trutube.tv/video/14691/Holocaust-or-Holohoax).

4. Gogoriţa diabolică a „holocaustului"

Gogoriţa „holocaustului celor 6.000.000", impusă tot mai vehement după Procesul de la Nürnberg – început în 1946 şi supranumit „al învingătorilor" tocmai pentru a-i sublinia părtinirea, injustiţia dovedită în timpul deliberărilor şi în pronunţarea sentinţelor –, fusese scoasă din pălărie de către rabinii sionişti încă de pe la 1900 – deci cu circa o jumătate de secol **înainte** să înceapă mult invocatul Proces de la Nürnberg. Unul dintre aceşti rabini a fost însuşi Stephen S. Wise, care avea să ajungă preşedintele Congresului American Jidănesc şi, totodată, preşedintele Congresului Mondial Jidănesc [40]. Ca atare, a devenit *un lobby*-ist cu un rol extrem de important în migrarea jidanilor din Polonia în S.U.A. ca pretinşi „refugiaţi" spre a beneficia de intrarea liberă în S.U.A. şi de substanţialele subvenţii aferente ca „ajutoare de instalare" – migrare denunţată ca ilegală în „Raportul" său de consilierul Senatului S.U.A., George Meader, „Raport" care, a fost, „însă, îngropat în urma «formidabilei presiuni a Casei Albe, a Departamentelor de Stat, de Război, a senatorului Vandenberg şi a generalului Clay, care ameninţa cu demisia». Raportul Meader nu a fost adus la cunoştinţa publicului" [41]. A fost muşamalizat în stil „democratic" american, aşa cum avea să fie muşamalizat, peste circa două decenii, atacul criminal al aviaţiei izraeliene asupra navei *LIBERTY* [42], din 8 iunie 1967, aviaţie care trăsese şi asupra marinarilor [43] aflaţi în apă sau în bărcile de salvare [44]! Adică piloţii izraelieni erau, efectiv,

asasinii americanilor care le dădeau imense ajutoare în bani şi în armament de ultimă oră! Guvernul Israelului a zis „Pardon, scuzaţi, bonsoar! Am confundat nava *LIBERTY* cu un cargou egiptean care transporta cai“, iar guvernul S.U.A. a tăcut mâlc. James Bamford s-a documentat 20 de ani şi, apoi, a scris cartea *THE PUZZLE PALACE* [45], în care descrie atacarea criminală a navei *LIBERTY* de către prietenii izraelieni. După încă 20 de ani de documentare pe aceeaşi temă, a mai publicat cartea *BODY of SECRET* [46], în care a dezvăluit că, în timpul torpilării navei-spion *LIBERTY* de către aviaţia militară a Israelului, un avion american AWACS a înregistrat toate convorbirile radiofonice ale conducerii Armatei Israelului, convorbiri din care reieşea clar că izraelienii cunoşteau sigur rolul navei-spion *LIBERTY*, care era în serviciul Agenţiei Naţionale de Securitate (N.S.A.) – „cea mai secretă agenţie de spionaj a S.U.A.“, supranumită „agenţia care nu există“ – şi au bombardat-o deliberat, ca să nu se afle cum duc izraelienii războiul şi, în special, faptul că atacaseră, tot deliberat, o coloană a trupelor O.N.U., provocându-le, tot „din greşeală“, mari pierderi. Chestia cu „cargoul egiptean care transporta cai“ era, fireşte, doar praf în ochii „proştilor“ din guvernul american – care nu erau, de fapt, proşti, ci tot jidani, dar trebuia să li se ofere un paravan la adăpostul căruia să brodeze explicaţii privind inacţiunea manifestată în apărarea navei. Guvernul S.U.A. a aflat în timp real, din transmisiile imediate ale avionului de supraveghere AWACS, ce crime comite armata Israelului contra navei *LIBERTY*, precum şi a altora, dar s-a făcut că nu a aflat niciodată. Pentru că, într-adevăr, au trimis cu mare întârziere câteva avioane ca să apere, chipurile, nava *LIBERTY*, dar pe care, apoi, le-au întors din drum pe motiv că aveau la bord numai armament nuclear şi trebuia să li se schimbe cu armament clasic. Evident, palavre. De ce acoperă conducerea S.U.A. asasinarea cetăţenilor săi de către Israel?! Iată un motiv, dintre multe altele: încă de la prima sa întâlnire cu Ben Gurion, la Hotel Waldorf Astoria din New York, în primăvara anului 1961, preşedintele John F. Kennedy îi spune: „*Ştiu că am fost ales graţie voturilor evreilor americani. Le datorez alegerea mea. Spuneţi-mi ce trebuie să fac pentru poporul evreu*“ (Edward Tivnan, ***The Lobby****: Jewish political power and American foreign policy* [47], Ed. Simon and Shuster, 1987, pag. 56).

Supravieţuitorii echipajului navei-spion *LIBERTY* – unii dintre ei mutilaţi grav, iar alţii rămaşi definitiv în spitalele de nebuni! – protestează şi azi [48], după cinci decenii, contra atacării lor criminale de către prietenii izraelieni, dar guvernul S.U.A. tace, în continuare, mâlc, fiindcă, pe de o parte, e vorba de un „secret de stat“ – denunţat, între timp, de James Bamford –, iar, pe de altă parte, guvernul S.U.A. este condus de jidani, cum spusese, încă în 1961, Benjamin Freedman, şi cum susţin, şi acum, John J. Mearsheimer [49] şi Stephen M. Walt [50] în cartea lor *Lobby-ul*

izraelian şi politica externă a Statelor Unite [51], publicată în 2007, dar care constituie dezvoltarea unui articol publicat în 2002. Între timp, opinia lor a fost reconfirmată şi demonstrată cu lux de citate din discursurile şi textele rabinilor jidani şi sionişti de către Kevin MacDonald, în extraordinara sa carte *Înfluența evreilor în lume* [52], în care demască, printre altele, agresivitatea funciară a jidanilor, moştenită, pe de o parte, evident, de la barbarii khazari şi, pe de altă parte, de la iudeii biblici, prin intermediul religiei mozaice, aşa cum apare această agresivitate în unele cărți ale *Vechiului Testament*, în care sunt descrise acțiunile de exterminare a triburior vecine. Acum sunt agresate armat țările vecine, cum procedează, în aceste zile – 20-22 iulie 2014 –, Israelul în Fâşia Gaza. Cu acribia sa ştiințifică, reputatul psiholog american demască presiunea sionistă asupra preşedintelui Johnson: «…solicitând ajutor pentru Israel atunci când Egiptul a închis Strâmtoarea Tiran, în mai 1967. Lucrul acesta s-a întâmplat în etapa imediat următoare „Războiului de şase zile“, în timpul căruia S.U.A. au acordat asistență militară substanțială şi a cooperat activ la camuflarea asaltului contra navei *USS Liberty*. Jidanii îşi învățaseră lecția înfrângerii suferite din partea lui Eisenhower şi îşi dublaseră eforturile, creând, după cum o recunoaşte oricine, cel mai eficient *lobby* de la Washington» (*op. cit.,* pag. 62). Referitor la propaganda criminală jidănească, sunt elocvente câteva citate cu opiniile unor rabini: «De exemplu, rabinul Itzak Ginzburg de la Mormântul lui Iosif, din Nablus/Shechem, după ce câțiva studenți ai lui au fost trimişi la închisoare, fiind bănuiți de uciderea unei adolescente arabe, spune că: „Sângele ebraic nu este la fel cu sângele unui necredincios“. Rabinul Ido Elba: „După Tora, suntem într-o situație de pikuah nefesh (salvarea unei vieți) în timp de război, iar într-o asemenea situație poți ucide orice păgân“. Rabinul Israel Ariel scrie, în 1982, că „Beirutul este o parte a pământului lui Israel. [Aceasta este o referire la granițele Israelului aşa cum au fost stabilite prin legământul dintre Dumnezeu şi Abraham, în *Geneza*, **15**, *18-20* şi *Iosua* **1**, *3-4*]… conducătorii noştri ar fi trebuit să intre în Liban şi în Beirut fără ezitare şi să-i fi ucis pe toți, până la unul. Nici măcar o amintire nu ar fi trebuit să rămână» (*op. cit*., pag. 27)! Dar asemenea afirmații talmudiste, „tribale“ – cum le numea Roger Garaudy – şi patologice, în esență, ca ale rabinului Israel Ariel, se fac şi acum. Astfel, o membră a Knesset-ului, Ayelet Shaked, perorează cu inconştiență: «O cunoscută parlamentară din Israel, membră a partidului extremist „Căminul evreiesc“, i-a numit pe toți membrii poporului palestinian ca fiind „terorişti“, informează presa arabă, turcă şi iraniană, informația fiind preluată şi de unele cotidiane occidentale. Mai mult, aceasta a spus pe pagina ei de Facebook că în opinia ei toate mamele palestiniene nasc „pui de şerpi“ şi ar trebui omorâte în timpul atacurilor asupra Fâşiei Gaza, un teritoriu controlat de militanții islamişti

Hamas. „Ele trebuie să moară şi casele lor ar trebui demolate ca să nu mai poată adăposti terorişti“, a declarat Ayelet Shaked, adăugând că „ei (palestinienii) toți sunt duşmanii noştri, iar sângele lor trebuie să fie pe mâinile noastre, lucru valabil şi pentru mamele teroriştilor morți“. „Ele ar trebui să-şi urmeze fiii. Nimic nu ar fi mai corect“, a mai spus parlamentara». Remarcile radicale sunt, efectiv, un apel la genocid şi la curățarea etnică a teritoriilor ocupate, fapt remarcat şi condamnat şi de premierul Turciei, Recep Tayyip Erdogan (http://www.apologeticum.ro/2014/07/gandire-de-talmudista-parlamentar-israelian-mamele-palestiniene-ar-trebui-ucise/; cf. şi: http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/1.605255; http://dissidentvoice.org/2014/07/israeli-mp-mothers-of-all-palestinians-must-be-killed/).

De altfel, asta au tot făcut din 1948 încoace (vedeți fig. 32).

Citind asemenea îndemnuri patologice la crimă rasială – nemaiîntâlnite nici în textele atribuite de către jidanii holocaustişti naziştilor! –, nu poți să nu-i dai dreptate lui Mahmoud Ahmadinejad, când spune că „existența Israelului este o ruşine pentru omenire“ (v. fig. 49) şi că „Israelul trebuie şters de pe hartă“, citându-l pe Imam-ul Ruhollah Khomeini (cf. http://web.archive.org/web/20070927213903/http://www.iribnews.ir/Full_en.asp?news_id=200247)!

Oricât ar fi de mare secretul şi oricât de mare ar fi slugărnicia guvernului S.U.A. față de Israel, torpilarea navei *LIBERTY* şi asasinarea militarilor americani aflați în apă şi în bărcile de salvare **constituie crimă de război imprescriptibilă** – conform tratatelor internaționale, îndeosebi ale Acordurilor de la Geneva referitore la tratamentul prizonierilor şi răniților de război! Faptul că guvernul S.U.A. ignoră în continuare această crimă nu îl va absolvi, în viitor, de pedeapsa meritată, căci presupunem că poporul american se va trezi din letargia halucinogenă în care încă este menținut. Totodată, acest fapt, adică muşamalizarea, în continuare, a crimei comise de Israel atestă că guvernul S.U.A. îi consideră pe propriii cetățeni, fie ei militari, marinari sau agenții-spioni de pe *LIBERTY*, doar ca pe nişte cetățeni de sacrificiu, buni să fie „carne de tun“ – „pagube colaterale“, cum îi calificase cu cinism madam Madeleine Albright – pentru realizarea unor scopuri absconse ale politicii externe „americane“, dar concepute şi aplicate de jidani.

4.1. Reacția bumerang: negarea holocaustului

Numai că propaganda acerbă şi dezagreabilă privind pretinsul holocaust suferit de jidanii europeni din cauza fasciştilor în etapa interbelică şi în vremea ultimului război mondial a provocat un efect de bumerang: reacția celor incriminați şi aflați în legitimă apărare. În mod firesc, reacția lor a dus la descoperirea – după septembrie 2003, când Arthur Robert Butz şi-a tipărit ultima ediție a celebrei sale cărți *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* [53] (*MISTIFICAREA SECOLULUI XX. Pledoaria contra presupusei exterminări a jidănimii europene*) – descoperirea, ziceam, a adevărului că pretinsul holocaust „unic" din Al Doilea Război Mondial, clamat neîntrerupt, fusese născocit cu circa un SECOL ÎNAINTE (!) să se fi produs în „realitate" – „realitate" care este, şi ea, contrafăcută de propaganda holocaustică [54]. Repetarea continuă – exact cum preconiza Goebbels – a fost comisă de către sionişti în mii de articole, cărți şi filme *hoollywood*-iene, ca în absolut falsul film *Auschwitz* sau precum în tezistele filme ale lui Steven Spielberg [55] *München* (*Münich*), *Lista lui Schindler* şi, îndeosebi, *The Last Days* [56]. Despre acesta ultimul, Eric Hunt a făcut filmul *Spielberg's Hoax – The Last Days of The Big Lie* [57] (*Ultimele zile ale Marii Minciuni a lui Spielberg,* prin care anunța documentarul său [58] extins, *The Last Days of the Big Lie* [59] – *Ultimele zile ale marii minciuni*, în care, desigur, demolează filmul lui Spielberg, *The Last Days*.

Într-adevăr, ca justificată reacție de apărare, a apărut, la început firav, în 1949, apoi tot mai viguros, curentul istoric numit „revizionist", care contestă realitatea holocaustului şi, implicit, numărul rotund şi exact – nici mai mult, nici mai puțin – de 6.000.000 de evrei [60] omorâți în aşa-zisele lagăre de „exterminare" naziste [61] prin camere de gazare, camioane de gazare, crematorii şi alte asemenea snoave de tip *horror*, introduse în literatura holocaustică de grafomani ca impostorul Elie Wiesel [62] şi alții aidoma lui. Debutul revizionismului l-a făcut, în 1949, în principal istoricul Paul Rassinier [63], fost deținut în lagărul de la Buchenwald [64], prin cartea *Le Mensonge d'Ulysse* [65], continuând cu *Ulysse trahi par les Siens* [66], *Le véritable Procès Eichmann* [67], *Le Drame des Juifs européens* [68] etc., aspect asupra căruia voi reveni.

Fantasmagoria „camerelor de gazare", diseminată cu deşănțare de escrocheria holocau$tică, a determinat opinia publică occidentală să ceară anchete şi expertize care să ateste existența lor reală şi nu să se rămână la nivelul declarațiilor şi mărturiilor teatrale, una mai fantastică şi mai aberantă decât alta. Între 1988 şi 1995, trei rapoarte de expertiză tehnică au

spulberat definitiv născocirea camerelor de gazare de la Auschwitz: 1) expertiza tehnică [69] semnată de inginerul-arhitect Fred Leuchter [70], american, constructor de camere de gazare în faimoasele închisori din Statele Unite; 2) contraexpertiza poloneză, sub egida Universității din Cracovia; 3) contra-contraexpertiza chimistului german Germar Rudolf [71], doctor al Institutului Max Plank din Stuttgart (vezi *The Rudolf Report: Expert Report on Chemical and Technical Aspects (Holocaust Handbooks Series, 2)* [72]). Concluzia comună a acestor trei expertize tehnice: clădirile şi instalațiile actuale de la Auschwitz, prezentate drept camere de gazare, care ar fi servit la gazarea industrială a milioane şi milioane de oameni, s-au dovedit incompatibile din punct de vedere tehnic cu o astfel de destinație. Dar popularizarea acestor constatări a fost boicotată de organizațiile angajate în menținerea şi exacerbarea propagandei holocaustice. Mai mult, Germar Rudolf a fost anchetat, arestat şi băgat la puşcărie. Fred Leuchter a fost, la fel, hăituit de vectorii sionişti ai holocaustului – în special de către *Anti-Defamation League* (ADF) [73], înființată în 1913 de loja masonică *The Independent Order of B'nai B'rith* [74]. ADF este considerată de F.B.I. a doua organizație teroristă din S.U.A. (cf. fig. 46) şi pe care, în 2013, **a investigat-o pentru spionaj** [75]. Firma de construcție a lui Fred Leuchter a fost boicotată, ca în anii de după 1933, de aceleaşi organizații sioniste şi aproape falimentată.

Mergând pe urmele „revizioniştilor“, unii au adâncit cercetările şi au ajuns la dezvăluirea relevată în cele de mai jos: gogorița „*Holocaustului*“ [76] – cu H mare – împănat cu făcătura celor „*şase milioane*“ de jidani pe cale de a fi exterminați se lansase încă din 1900. Ulterior, s-au mai descoperit şi alte apariții ale acestor două expresii terifiante, dar absolut **false** [77]! Astfel, un împătimit al căutării adevărului a făcut o listă cu citate, de la 1900 încoace, referitoare la cuvântul „holocaust“ şi la numărul „6.000.000“, postată la 7 octombrie 2011, sub chiar titlul „*6.000.000*“ [78].

Urmărind această enumerare, un „alt însetat după dreptate“ – cum se spune în a 4-a *Fericire* a lui Iisus Hristos (*Matei*, **5**, *6*) – a publicat articolul *140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began:* [79] *140 de apariții ale cuvântului Holocaust şi ale numărului 6.000.000* ***înainte*** *ca Procesul de la Nuremberg să fi început*! Aceste texte explicative sunt extrase din cartea lui Don Heddeshmeier *The First Holocaust*, tipărită în S.U.A., la Chicago, în octombrie 2003.

5. Don Heddesheimer: *THE FIRST HOLOCAUST*

- Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One

PRIMUL HOLOCAUST. Campaniile evreieşti de strângere de fonduri în numele Holocaustului, în timpul şi după Primul Război Mondial [80]

Cartea ***PRIMUL HOLOCAUST*** cuprinde o uimitoare colecție de decupaje şi articole de propagandă de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi până în 1945, în care se susține – de 50 de ani! – **iminența** suferințelor şi exterminărilor la care vor fi supuşi evreii din Europa. Din aceste articole aflăm că jidanii au invocat de zeci, de sute de ori, în anii premergători celui de-Al Doilea Război Mondial, că numărul 6.000.000 – din punct de vedere cabalistic – reprezintă numărul evreilor care **vor fi** distruşi şi **vor muri** în nenumăratele conflicte din Europa şi Rusia, după interpretarea – evident, fantasmagorică şi tendențioasă – a unor rabini.

Cei mai mulți dintre noi cred că aproximativ „şase milioane“ de evrei au fost ucişi de Germania Național-Socialistă în anii celui de-Al Doilea Război Mondial, în cursul evenimentelor care au fost denumite – de către perfida propagandă sionistă – „Holocaust“ sau, mai recent, „*Shoah*“ [81]. Dar de când ştim noi, opinia publică, despre acest număr, „şase milioane“? Cel mai răspândit răspuns este că numărul de „şase milioane“ s-a stabilit **după** cel de-Al Doilea Război Mondial, în cadrul Procesului de la Nürnberg. De exemplu, pe placa comemorativă din fața Templului Coral din Bucureşti scrie „în iadul istoriei au murit 6.000.000 de evrei, dintre care 400.000 din România şi din teritoriile ei vremelnic ocupate, fiind ucişi de fasciştii germani, români şi maghiari etc.“ Deşi este adevărat faptul că numărul de şase milioane este considerat numărul care reprezintă fără nici un fel de tăgadă adevărul – pentru că aşa a susținut Tribunalul Militar Internațional în cadrul Procesului de la Nürnberg –, cifra aceasta este mult mai veche, după cum dezvăluie, în cartea sa, Don Heddesheimer.

De exemplu, declarația „Şase milioane de evrei în Polonia şi Rusia amenințați de un holocaust iminent“ a apărut pe anumite surse, cum ar fi *The New York Times*, încă în anul 1919!

Documentele de după Primul Război Mondial cuprinse în cartea *Primul Holocaust* a lui Don Heddesheimer conțineau idei propagandistice potrivit cărora jidanii din Europa de Est **erau pe cale** de a fi anihilați, invocându-se cuvinte cu care suntem obişnuiți, deja, astăzi, cum ar fi „exterminare“, „holocaust“, dar şi numărul de acum faimos şi aproape magic de „şase milioane“. Aici găsim detalii referitoare la modul cum

acționa propaganda în epoca de dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial pentru a crea agitație cu privire la drepturile minorităților jidăneşti din Polonia, precum şi la sionism şi bolşevism în Polonia şi Rusia. Astfel s-a demonstrat cum, prin acțiunile fundațiilor jidăneşti de strângere de fonduri din America, s-au acumulat sume imense de bani în numele hrănirii evreilor polonezi şi ruşi, sume canalizate, apoi, exclusiv către acțiunile sioniştilor şi comuniştilor – inclusiv bănci, sindicate şi kibuțuri –, şi, deci, niciodată către evreii care, realmente, ar fi fost înfometați sau într-o situație social-economică precară.

Cartea *PRIMUL HOLOCAUST* include şi mărturii ale unor diplomați şi ataşați militari americani, aflați în misiune în Polonia şi Rusia, care contrazic plângerile jidanilor cu privire la persecutarea lor din timpul Primului Război Mondial până în vremea celui de-Al Doilea Război Mondial. Această carte reflectă înşelătoria **deliberată** indusă de campaniile propagandistice sioniste şi de *mass media* – **cu mult înainte** ca Hitler să devină Cancelar al Germaniei în 1933 –, campanii care urmăreau să atragă simpatia publicului şi suportul financiar pentru ambițiile politice ale jidanilor, cum ar fi sionismul şi comunismul.

Invocarea în mod obsesiv şi insistent a mitului cabalistic potrivit căruia „6.000.000 de evrei **vor muri**", care circula frecvent, în presa occidentală, îndeosebi britanică şi americană – cu cel puțin patru decenii **înainte** de evenimentele din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial –, a determinat şi a indus ideea că 6.000.000 de evrei **au pierit**, efectiv, în anii 1939-1945, aşa cum au susținut jidanii. **A fost, de la început, o fantasmagorie şi este la fel şi acum**!

Primul Holocaust de Don Heddesheimer este o lucrare critică asupra încercărilor continue ale jidanilor de a invoca cifra magică de „6.000.000" şi cuvântul „Holocaust" înainte şi după Primul Război Mondial. Desigur, aceşti propagandişti inteligenți şi-au realizat obiectivul de stabilire a mitului „holocaustului evreiesc" în conştiința publică după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial. În mare parte din cauza filmelor de ficțiune de la Hollywood, precum *Lista lui Schindler* a celebrului Steven Spielberg, dar şi a pletorei de cărți dedicate propagandei holocaustice.

Aşa cum este documentat în cartea *PRIMUL HOLOCAUST*, sioniştii au încercat isteric să demonstreze că şase milioane de evrei erau în mare pericol, pe moarte sau morți în Europa sau Rusia încă de pe la anul 1860 (conform documentelor de presă descoperite până acum). Oricând existau tulburări în Europa, deşi dezordinea era adesea provocată de jidani, personalități proeminente sioniste şi organe de presă la nivel mondial controlate de jidani au lansat tot felul de poveşti false pentru a determina oamenii să se simtă întristați şi să doneze bani asociațiilor caritabile jidăneşti. Şi trebuie să ştim că, cu şapte decenii înaintea lui

Benjamin Freedman, Vasile Conta dezvăluia şi acuza: „Trei din patru părți din jurnalistica lumii se află în mâna jidanilor“! Or, această pondere de trei pătrimi reprezenta o formidabilă armă în războiul imagologic şi informațional care se desfăşura în mod silențios, fără ca opinia publică să-l conştientizeze.

Se pare că această cifră mitică de 6.000.000, de mult timp discreditată de revizionişti, vine de la un mit religios al Talmudului evreiesc, care spune că „vă veți întoarce fără şase milioane“ sau „te vei întoarce în țara lui Israel cu şase milioane mai puțini“ şi, desigur, cel de-Al Doilea Război Mondial a favorizat apariția statului modern Israel, care a fost înființat în 1948, ca răzbunare pentru cei „şase milioane de evrei ucişi în Holocaust“. Jidanii au explicat adesea genocidul sistematic contra palestinienilor şi furtul teritoriilor palestiniene ca fiind o compensare vindicativă a aşa-numitului Holocaust din cel de-Al Doilea Război Mondial, despre care orice cercetător serios şi gânditor critic ştie, deja, că este o fraudă de proporții colosale. Dar sioniştii au dobândit cu timpul o influență atât de mare încât au transformat o „profeție“ delirantă jidănească în „fapt istoric“.

6. Marea minciună a sionismului [82]

Alți truditori anonimi, dar dornici să aducă la cunoştința opiniei publice româneşti adevărul – mascat cu grijă de propaganda sionistă cu concursul complice al autorităților – au postat pe Internet traducerea articolului *„140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began*: *140 de apariții ale cuvântului Holocaust şi ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nuremberg să fi început*“ sub titluri ca „*Marea minciună a sionismului*“ sau „*Istoria victimizării evreieşti: Rădăcinile Holocaustului*“ [83].

6.1. Originile biblice ale numărului „şase milioane“

Profețiile jidăneşti din Tora (aşa cum a fost ea compilată de rabinii de după secolul al VIII-lea) pretind că şase milioane de evrei trebuie să „dispară“ înainte ca statul Israel să fie format. „Vă veți întoarce fără şase milioane“. De aceea, în *The Seventh Million: The Israelis and the Holocaust* [84], Tom Segev, un istoric izraelian, a declarat că „6 milioane“ este o încercare de a transforma povestea Holocaustului în religie de stat. Cele

şase milioane de jidani, conform profeției, trebuie să dispară în „cuptoare de ardere". „După modelul promisiunii divine conținute în *Biblie*, Genocidul este un element de justificare ideologică pentru crearea statului Israel", menționează Tom Seghev [85]. Ca o chestiune de fapt, Robert B. Goldmann [86] scrie: „…Fără Holocaust nu ar fi nici un stat evreu". O simplă consecință: având în vedere cele şase milioane de „evrei" „gazați" la Auschwitz, care au sfârşit în „cuptoare de ardere", profețiile s-au „împlinit" şi Israelul poate deveni un „stat legitim". „Această țară există ca o realizare a unei promisiuni făcută de Dumnezeu însuşi. Ar fi ridicol să-i cerem socoteală asupra legitimității promisiunii" – aceasta este axioma de bază a mitului „biblic", formulată de Golda Meir (cf. *Le Monde*, 15 octombrie 1971). „Acest teritoriu ne-a fost promis şi avem drepturi asupra lui", „psalmodiază" şi Menahem Begin la Oslo (*Davar*, 12 decembrie 1978). Argumente suplimentare pentru teza „Statul Israel – consecința vindicativă a Holocaustului, dar şi stat teocratic condus de atei" aduce Roger Garaudy în cărțile sale, îndeosebi în *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene* [87].

Dar, în virtutea celor pe care le dezvăluim în această sinteză – pe baza cărții lui Arthur R. Butz, *Mistificarea secolului XX*, precum şi a lucrărilor istoricilor revizionişti anterioare şi ulterioare apariției acesteia –, silogismul falacios al lui Robert Goldmann trebuie refăcut conform adevărului istoric: **„Întrucât nu a existat nici un holocaust, statul Israel nu are legitimitate"!** De altfel, până în urmă cu câțiva ani, O.N.U. calificase statul Israel ca stat terorist. Oricum, organizația *Neturei Karta* – a evreilor şi „rabinilor autentici", cum precizează aceştia pe lozincile lor – contestă legitimitatea statului Israel şi, la manifestările sale publice, etalează lozinci ca acestea: *ISRAEL IS NOT JEWISH STATE; Authentic RABBIS Always Opposed Zionism and The State of „Israel"; TORAH FORBIDS A JEWISH STATE* etc.

Încă un argument, aş putea spune chiar jidănesc: *The American Jewish Year Book*, nr. 5702, din 22 septembrie 1941 la 11 septembrie 1942, vol. 43, publicat la Philadelphia de către *The Jewish publication society of America*, indică la pagina 666 că, după expansiunea nazistă maximă, până în Rusia, şi socotindu-i şi pe cei rămaşi în Germania, existau în Europa supusă Germaniei 3.110.722 (!) de jidani, numărați pe deşte (cf. R. Garaudy, *op. cit.*, pag. 134). [Pagina 666 din text este o pură coincidență, fără legătură cu numărul Satanei, atât de citat în ultima vreme.]

Atunci, cum să fi fost exterminați şase milioane?! De altfel, dacă se însumează cifrele maxime despre jidanii omorâți în lagăre (Auschwitz – 9 milioane, conform mențiunii din filmul „*Nuit et Brouillard*" (1955) al lui Alain Resnais, Maidanek – 1,5 milioane, în cartea *The War against the Jews* a lui Lucy Dawidowicz, şi alte asemenea cifre fantasmagorice ale altor surse

holocaustiste de dezinformare) ar rezulta că Germania omorâse mai mulți jidani față de câți militari pierduse U.R.S.S. în acel război, conform cifrei oficiale declarate de sovietici!

Mai mult. Adolf Hitler, în aprilie 1944, în virtutea colaborării permanente cu sioniştii germani, a propus delegatului sionist Brand, prin intermediul lui Adolf Eichmann, o afacere profitabilă: din cele trei-milioane-o-sută-două'j'dă-mii de jidani din Europa germanică (sau cotropită de Germania, cum vreți să-i ziceți!), dădea un milion de jidani contra a 10.000 de camioane, pe care să le folosească exclusiv pe frontul sovietic (cf. Yehuda Bauer, *Juifs à vendre? Les négociations entre nazis en juifs 1933-1945*, Paris, Éditions Liana Levi. 1994; *Evrei de vânzare*, Ed. Liana Levi, Paris, 1994, pag. 227-229, *apud* R. Garaudy, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*. Ed. Samizdat, 1999, pag. 99)!

În ceea ce priveşte numărul „şase milioane", trebuie să ştiți următoarele: în textul ebraic al profețiilor Tora se poate citi „te vei întoarce". În text, litera „V" sau „VAU" este absentă, deoarece scrierea ebraică nu are nici o cifră; litera „V" înseamnă numărul 6. Ben Weintraub (un pseudonim) [88], un om de ştiință religios, a învățat de la rabini că sensul literei lipsă înseamnă că numărul este „6 milioane". Deci, dacă lipseşte litera V, care înseamnă 6, înseamnă că **vor** lipsi „şase milioane": „*Ta Shu Vu*" = „*You Shall Return*" = „Vă veți întoarce cu şase milioane mai puțin". (Cf. Fig. 1). Şi de când numărul 6 (şase) este egal cu 6.000.000 (şase milioane)? (Vezi Fig. 2 şi Fig. 13). Nu vi se pare cam abracadabrantă interpretarea?! Ei bine, pe această aberație incalificabilă se întemeiază dogma celor „şase milioane de evrei ucişi" în „Holocaustul unic"!

7. Principiul dominoului şi făcătura „Holocaustului"

Din 1976, când a fost prima ediție a cărții sale, până la ultima ediție, completată, din septembrie 2003, Arthur Robert Butz, evident, nu cunoscuse cartea lui Don Heddesheimer referitoare la colecția de articole de presă din anii 1900-1939, care a fost tipărită în octombrie 2003. De aceea, el s-a bazat, în demonstrarea falsității propagandei holocau$tic€, pe demolarea prezentării cazului Auschwitz ca lagăr de exterminare, prezentare făcută, pe ultima sută, inclusiv de Steven Spielberg în filmul său, pe urmele multor cărți pe cât de false, pe atât de apologetice pe această temă. Arthur Robert Butz se bazează pe cunoscutul zis „principiu al dominoului". A plecat de la premisa că, dacă demonstrează făcătura cazului Auschwitz ca lagăr de exterminare, atunci demonstrează fantasmagoria întregii propagande a holocaustului. Şi demonstrația i-a

reuşit cu succes, întrucât, în documentarea sa riguroasă, a analizat inclusiv celelalte lagăre, remarcând că erau de trei tipuri: de muncă, de tranzit sau de tratament; de acest ultim tip fusese Birkenau, supranumit, în mod întemeiat, „lagărul morții“ deoarece, acolo fiind o mare concentrare de bolnavi şi bătrâni care erau tratați ca să trăiască, era normal să se înregistreze cel mai mare număr de decese. În România de azi, aflată în plină involuție social-economică din cauza capitalismului sălbatic reinstaurat după retrovoluția din decembrie 1989, cu medicina şi medicația actuală, te internezi în spital cu o boală şi ieşi cu şase. Vă imaginați cum era în Germania în anii 1939-1945, când penicilina avea să fie introdusă în uz, timid, abia în 1946, iar bombele cădeau tot timpul pe capul germanilor?! Dar toate lagărele de concentrare aveau spitale şi îi tratau pe cei internați ca să rămână în viață şi să muncească, pentru că aceasta era şi rațiunea pentru care fuseseră înființate: să muncească în locul cetățenilor germani transformați în soldați, care mureau pe front. Aşa cum arată Butz, conducătorii Germaniei nu aveau nici un interes să îi extermine deliberat pe internați – indiferent că erau jidani, țigani, ruşi sau de alte nații –, fiindcă aveau imperioasă nevoie de forță de muncă, elita bărbaților germani murind pe cele două fronturi pe care Hitler fusese nevoit să le suporte, contra A.B.C.-ului strategiei militare: războiul nu se duce niciodată pe două fronturi. În susținerea demonstrației lui Arthur Butz vine şi expunerea lui Elie Wiesel, din fabulația sa *Noaptea* [89]. Revista *Romanian Historical Studies* [90] îi face portretul în *aqua forte*: „Dar ura asta nestinsă pentru întregul popor german din adâncurile preistoriei şi până dincolo de sfârşitul veacurilor nu l-a împiedicat pe Elie Wiesel – atunci când se afla internat la spital la Birkenau, în ianuarie 1945, din cauză că avea o infecție la un picior, unde tatăl său îi ținea tovărăşie până la însănătoşire –, la apropierea trupelor sovietice, să prefere să se retragă în Germania împreună cu trupele naziste. Wiesel tatăl şi fiul au analizat bine situația şi au cerut să însoțească trupele germane în retragere, în loc să-i aştepte pe eliberatori (*Night*, p. 93; *Noaptea*, pag. 90)“. Vedeți că, din cauza autosuficienței lor autarhice, nemții au şi lipsuri? Nu au cunoscut proverbul românesc „Pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăieşti!“ Dacă, în loc să-l trateze, îl lăsau să moară pe nemernic, scăpau lumea de un ticălos şi nici nu s-ar fi observat. Vorba lui Eichmann (dacă i-o fi aparținând lui şi nu i-a fost pusă în gură de jidani): „Dacă omori un singur individ, e o crimă. Dacă omori şase milioane e o statistică!“ Scena tratării la Birkenau şi a retragerii benevole cu odioşii S.S.-işti este reamintită de Elie Wiesel în porcăria sa de memorii, *All Rivers Run to the Sea*, traduse sub titlul *Toate fluviile curg în mare* (pag. 92). Deci, nemții i-au tratat pe el şi pe tatăl lui (le-au dat şi cafele!) până în ultima clipă de control al lagărului Birkenau – despre care, amintesc, Arthur Butz scrie că era supranumit, întemeiat, „lagărul morții“ –

şi, culmea, aceştia doi – Wiesel tatăl şi nătângul său fiu, Elie – au scăpat vii din lagăr, tratați de nemți, şi au ales să de retragă tot cu mârşavii nazişti, decât să rămână să fie „eliberați“ de către Armata Roşie „eliberatoare“. O altă dovadă de „recunoştință“, „tipic jidănească“ – spre a folosi expresia ironică a lui Marx –, este faptul că maică-sa, atunci când „Sighetul a redevenit *Marmorossziget*“ (adică după Dictatul de la Viena!), „era şi ea mulțumită de schimbarea noastră de naționalitate. Pentru ea era un fel de întoarcere la copilărie şi trebuia să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta“ (*sic*), consemnează el, cu seninătatea şi inconştiența lui de idiot aflat la maturitatea vârstei, în *Toate fluviile…* (pag. 33). Totuşi, sinceritatea sa idioată ne este salutară, fiindcă se întoarce contra lui. Adică, pentru intrarea horthyştilor în Ardeal, toanta de mă-sa – care era simpatizantă comunistă şi îşi transformase casa în loc de întâlnire clandestină a agenților comunişti care spionau România – era mulțumită [91]! Evident, mulțumirea i-a crescut când horthyştii au trimis-o în lagăr, de unde s-a ridicat la cer pe coşul crematoriului – zice el în maculatura sa. În treacăt fie zis, tâmpitul de Elie Wiesel, devenit, între timp, membru de onoare al Academiei Române iudaizate [92], ar fi trebuit să scrie „schimbarea noastră de *supuşenie*“ – căci deveneau supuşii regatului Ungariei, condus de amiralul de baltă Miklos Horthy –, şi nu „naționalitate“, căci naționalitatea nu şi-o poate schimba niciodată: a fost şi a rămas, tot timpul, un „jidan împuțit“ (sintagmă plagiată după formula academică prezidențială „țigancă împuțită“). Aceste pasaje, singure, relevă elucubrațiile din toată maculatura escrocului internațional Elie Wiesel, cel mai cunoscut propagator al termenului „Holocaust“ [93], începând cu cartea sa „*La Nuit*“, şi popularizat de numeroasele filme pe tema „Holocaust“. Un astfel de film-aberație sau fantasmagoric în sensul propriu al termenului este interminabilul film „*Shoah*“ (1985), de 9 (nouă!) ore şi jumătate, al lui Claude Lanzman. Norocul nostru este că, deşi este farsor şi denigrator ca Hannah Arendt, este la fel de sincer ca ea şi ca Wiesel: aşa cum ea a mărturisit că cifra magică de „6.000.000“ este doar o presupunere care n-a fost niciodată confirmată, la fel spune şi Lanzman despre aberația sa de film: „*Trebuia făcut acest film din nimic, fără documente din arhive, inventând totul*“ (cf. *Libération*, 25 aprilie 1985). De fapt, folosirea, aici, a cuvântului „invenție“ – pe care, din păcate, îl utilizează frecvent şi Arthur Butz – este un abuz de limbaj, care compromite acest cuvânt: pentru asemenea manufacturi – cărți, filme, conferințe (cum obişnuieşte să țină şi farsorul Elie Wiesel!) etc. – trebuie folosite cuvintele scorneală, născocire, fantasmagorie, aberație. Dar de ce „*trebuia făcut acest film*“? Evident, doar pentru a prolifera propaganda holocau$tică. O lungă – dar, fără îndoială, incompletă – listă de filme pe tema holocaustului o puteți accesa aici: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Holocaust_films.

Lista este, într-adevăr, incompletă cel puțin pentru faptul că începe cu filme produse în anul 1946, dar nu include şi filmul *Symphony of Six Million* (semnalat de un comentator pe http://www.stormfront.org/forum/t1005283/). Filmul „*Simfonia celor şase milioane*“ este produs în 1932, regizat de Gregory La Cava, cu Ricardo Cortez, Irene Dunne şi Gregory Ratoff în rolurile principale. Bazat pe nuvela *Clopotul Nopții* de Fannie Hurst, filmul se referă la ascensiunea unui medic jidan de la rădăcinile sale umile până în vârful profesiei, precum şi costurile sociale rezidând în pierderea legăturii cu comunitatea lui, familia lui şi cu meşteşugul vindecării. Dar ce legătură are filmul cu sintagma „şase milioane“? Nici una, în afară de misiunea propagandistică promovată de activiştii holocaustişti. Diferendurile cu jidanii din țările Europei se mai estompaseră, aşa că trebuia găsit un motiv ca să fie pusă în atenția opiniei publice sintagma celor „şase milioane“ (vedeți fig. 30).

Prin producerea unor asemenea filme eminamente false, prin cărți fantasmagorice elaborate deliberat pentru a întreține şi răspândi făcătura „Holocaustului“ – precum cele confecționate de Lucy Dawidowicz, Léon Poliakov, Stefan Szende, Miklos Nyiszli, Simon Wiesenthal, Elie Wiesel, Jean Ancel, Matatias Carp, Oliver Lustig, Gitta Sereny ş.a., mulți dintre ei ridiculizați în mod expres şi de Arthur Butz în *ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX* – s-a ajuns la inducerea în opinia publică internațională a „convingerii“ existenței în realitate a „legendei“ Holocaustului, cum se exprimă unii autori, inclusiv Arthur Butz. Eu prefer să-i spun „făcătură“, deoarece se compromite cuvântul „legendă“ prin asocierea lui cu escrocheria *holocash*-lui. Puterea de persuasiune a propagandei holocau$tic€ a devenit atât de mare – îndeosebi prin industria cinematografică de la Hollywood, unde, ați văzut, aproape că nu e film, indiferent de tema principală, unde să nu apară un supraviețuitor al lagărelor cu kipa pe cap, un antebraț cu număr tatuat în lagăr sau un alt personaj care vorbeşte despre o rudă de-a sa care a murit sau a suferit în lagăr etc. – încât, cum relevă Roger Garaudy, „chiar şi foştii deportați de la Buchenwald sau de la Dachau s-au lăsat sugestionați de legenda atât de grijuliu întreținută. Un mare istoric francez, Michael de Bouard, decan onorific al Facultății din Caen, membru al Institutului şi fost deportat la Mauthausen, declara în 1986: «În monografia despre Mauthausen pe care am făcut-o (…) în ’54, în două rânduri am vorbit despre camera de gazare. Timpul reflecției o dată sosit, mi-am zis: unde am dobândit convingerea că exista o cameră de gazare la Mauthausen? Nu în timpul şederii mele în lagăr, căci nimeni nu bănuia că ar putea exista acolo; este vorba, deci, de un „bagaj“ pe care l-am primit după război, asta e sigur. Apoi am remarcat că în textul meu – în timp ce majoritatea afirmațiilor mele se sprijineau pe referințe – privitor la camera

de gazare nu aveam nici una…»" (*Ouest-France*, 2-3 august 1986, pag. 6, *apud* R. Garaudy, *Miturile fondatoare*…, pag. 139).

Aşa am fost, ani de zile, păcălit şi eu şi mulți alți români, precum şi milioane de oameni din lumea-ntreagă de murdara propagandă privind „Holocaustul". Noi am fost păcăliții, iar păcălicii au fost jidanii propagatori ai escrocheriei holocaustice, care au încasat „verzişorii". Dar Adrian Năstase, om şcolit, cu două facultăți – de drept şi de sociologie –, ministru de Externe, preşedinte al Camerei Deputaților, premier, poliglot, plimbat prin lume, nu era un om neinformat. Dimpotrivă: inclusiv S.R.I.-ul îl informa prin buletinele de presă cotidiene şi prin note informative, rapoarte, sinteze speciale. Totuşi a dat criminala O.U.G. nr. 31/2002, care, îndeosebi prin articolul 6, a terorizat cercetarea istorică şi politologică, a terorizat Academia Română şi toate *mass media* – practic, a îngenuncheat România. Şi acum vine şi demagogul Crin Antonescu (consiliat, fără îndoială, de impostorul Niels Schnecker) să ne pună lațul de gât, vrând să accentueze pedepsele prevăzute de O.U.G. nr. 31/2002; e drept că Crin Antonescu este doar istoric, dar, cum a rămas repetent câțiva ani, se cheamă că a aprofundat studiul istoriei, apoi este politic-„astru" de 20 de ani, a fost şi preşedintele Senatului României, şi preşedintele Partidului Național Liberal – care, prin actele antinaționale comise de Crin Antonescu şi predecesorii săi, numai național nu este şi, ca atare, acum este în derivă. Pot fi iertați aceştia? Categoric, nu!

8. Stephen S. Wise: tartorul propagandei holocaustice

Ziarul *New York Times*, din 11 iunie 1900, în pagina 7, publică „Mesajul" rabinului Stephen Samuel Wise (1874-1949) [94]. Am văzut că, în toată cartea lui Arthur Rober Butz, numele acestui rabin este prezent, în anii 1940-1945, cu calitatea de preşedinte al Congresului American Jidănesc şi al Congresului Mondial Jidănesc. A fost un individ longeviv căci, evident, este vorba de aceeaşi persoană. Ca şi alți propagandişti, încă din 1900, Wise scria: „*There are* 6,000,000 *living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism*" – „Există 6.000.000 de argumente trăinde, sângerânde, suferinde pentru Sionism"! Grație facilităților acestei formidabile rețele care este Internetul, acum puteți citi – până nu este şi acesta cenzurat – şi descărca articolul integral de la această adresă: http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=9E01E7D61F3CE433A257 52C1A9609C946197D6CF.

Ca tânăr publicist, rabinul Wise foloseşte şi figuri de stil: fantasmagoricul număr „şase milioane de jidani“ îl prezintă ca „şase milioane de argumente“. Dar politizează problema: presupuşii „şase milioane“ de jidani nu „sângerează, nu suferă“ din cauza vicisitudinilor sorţii, ale istoriei, eventual, din cauza persecuţiilor rasiale etc., ci pentru „Sionism“. Deşi, fireşte, dintre milioanele de jidani din Europa Centrală şi de Est, nu mulţi auziseră de sionism. E-adevărat, în îndoctrinarea făcută oamenilor simpli de către rabinii sionişti, jidanii ajunseseră ca, la despărţirea între ei, să-şi zică, nu ca tot omul, „La revedere!“, ci: „La anul la Ierusalim!“ aşa cum relevă Shalom Alehem în scrierile sale. Adică să emigreze în „ţara lor“, Palestina, deşi neam de neamul lor nu fuseseră la Ierusalim, căci ei nu erau evrei, ci jidani, descendenţi ai khazarilor.

Poziţia de proeminent *lobby*-st al sionismului pe care o deţinea rabinul Stephen Samuel Wise (născut **Weisz**!) a fost determinată, evident, de cumulul de funcţii – de preşedinte al Congresului Mondial Jidănesc şi, implicit, al Congresului American Jidănesc – şi de relaţiile sale inextricabile cu marii magnaţi jidani ai finanţelor S.U.A., proprietari ai băncilor „americane“, care constituiau principalele grupuri de presiune asupra guvernului S.U.A. Presiunea acestora a dus la capitularea guvernului S.U.A. şi a Aliaţilor în faţa propagandei insidioase, insistente şi eminamente false a rabinului S.S. Wise *et comp.* privind pretinsul holocaust. Capitularea a fost determinată de *lobby*-smul sionismului, a fost favorizată inclusiv de incompetenţa Serviciilor Secrete (aflate la începutul funcţionării lor) şi, îndeosebi, de insuficienta supraveghere a propagandei holocau$tice desfăşurate prin *mass media*. Arthur Robert Butz redă opiniile unor funcţionari ai Departamentului de Stat, care remarcaseră că scornelile debitate de rabinul Wise şi clica lui nu sunt decât **repetarea balivernelor utilizate de jidani în propaganda lor din timpul Primului Război Mondial, pe tema holocaustului**, dar, din păcate, nu au marşat cu demonstraţia folosind ca argument această constatare. Nu e mai puţin adevărat că nişte funcţionari ai Departamentului de Stat – oricât ar fi fost ei de competenţi şi/sau de sus-puşi, ca Secretarul de Stat adjunct J. Breckenridge Long, care a opus o puternică rezistenţă perfidei propagande holocaustice duse de rabinul Wise – nu puteau rezista unor vectori de presiune ca ministrul Finanţelor Henry Morgenthau, de meserie jidan, sau altora ca el. De altfel, Breckenridge Long i-a făcut rabinului S.S. Wise un portret realist: „Wise ia mereu aerul lui fals, mieros, ipocrit şi presărat cu formule din arsenalul personal, pentru a pleda cauza «intelectualilor şi sufletelor dârze ale refugiaţilor care fug din faţa torturilor, a dictatorilor». Bineînţeles, doar o infimă parte dintre refugiaţi aparţine acestei categorii, iar printre ei unii sunt cu siguranţă agenţi germani. (…) Nu fac aluzie la cargoul *Navemar*, plecat din Lisabona cu destinaţia Havana şi New York.

(…) Patru jidani au murit înainte de insulele Bermude, alţi şase au fost spitalizaţi, dintre care unul a murit. Aceştia au fost victimele lăcomiei companiilor de călătorie, nu ale Germaniei, nici ale politicii Statelor Unite. Acest cargou este un pericol şi o ameninţare pentru igiena porturilor în care face escală, o ruşine pentru cupiditatea omenească ce îngăduie astfel de lucruri. În răspunsul meu, nu am făcut, însă, aluzie la Rabinul Wise. (…) Fiecare dintre ei crede că oricine, oricând şi oriunde are *dreptul* să vină în Statele Unite, în vreme ce eu cred că nimeni, de niciunde, nu are acest drept, dacă Statele Unite nu îl doresc". Revedeţi, pentru detalii, episodul „Înşelătoria secolului XX (14)" [95].

Între timp, aşa cum am mai menţionat în prezentarea introductivă a cărţii, cercetătorii oneşti şi oripilaţi de omniprezenta propagandă sionistă a *holocash*-ului au relevat că lamentaţiile rabinului Wise pe tema holocaustului fuseseră publicate, în *New York Times*, încă din 11 iunie 1900 (!) – adică îi devansase cu şase decenii pe escrocii Ilya Ehremburg, Elie Wiesel, Léon Poliakov ş.a., şi cu aproape un secol pe escrocii Radu Ioanid, Braham Randoph, Jean Ancel, Vladimir Tismăneanu ş.a. După cum se poate vedea, în cadrul bibliografiei folosite de Arthur Butz, cea mai citată publicaţie este *New York Times*, care, după cum se ştie, aparţine unor jidani şi, ca atare, devenise vectorul principal al propagandei holocaustice.

9. Selecţie de articole care „prezic" holocaustul

1869, 7 noiembrie – Cercetătorii propagandei holocaustice au găsit, într-un un articol din 7 November 1869, din ziarul *MEMPHIS DAILY APPEAL*, statul Tennessee, **prima apariţie** a sintagmei „şase milioane" de jidani: „*The Hebrew National, of London, says that there are* six millions *Jews in the world*". (Fig. 2).

1899, 7 mai – Aceiaşi cercetători, dovedind o acribie deosebită, au găsit (în căutările de până acum) că sintagma „holocaustul jidanilor" apare **prima dată** în articolul „*Un american la Sevilla*", în numărul din 7 Mai 1899 al ziarului *The New York Times*: „*At such a place, we read, was once a mighty holocaust of Jews*; *beneath our feet, we are told, is a mass of human bones and cinders* (...) – În această piaţă, citim, a fost o dată un înfiorător holocaust al evreilor; sub picioarele noastre, ni se spune, e un morman de oseminte şi cenuşă umană (…)". *The New York Times* este, de dinainte de 1899 şi până acum, port-drapelul propagandei holocaustice. Cu ironia sa demolatoare, Norman Finkelstein acuză: „*The New York Times* slujeşte drept principal vehicul de promovare a industriei Holocaustului. (…)

În privința frecvenței menționărilor, Holocaustul se află pe locul al doilea, la o diferență mică față de prognoza meteorologică“! Dar şi anul 1899 este un an „bogat“ în apariții, în diverse publicații americane, a articolelor care menționează cele „*şase milioane*“ de jidani. (Fig. 3).

1900, 11 iunie – Stephen Samuel Wise, *The New York Times*, June 11, 1900: „*There are* 6,000,000 *living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism*“. Am reluat citatul în această scurtă „revistă a presei“, pentru că trebuie semnalată mereu logoreea liderilor sionişti în propagarea falsurilor. (Fig. 4).

1902, 27 noiembrie – Samuel W. Goldstein, *New York Times*, November 27, 1902: „*PLEA FOR ZIONISM ... In answer I would say: Does Dr. Silverman represent the* 6,000,000 *Jews in Russia, 300,000 in Roumania and the 1,000,000 in Galicia?*“ – „PLEDOARIE PENTRU SIONISM... Ca răspuns, aş zice: Îi reprezintă dr. Silverman pe cei 6.000.000 iudei din Rusia, 300.000 în România şi 1.000.000 din Galicia?“

1902 – *Encyclopaedia Britannica*, 10th Edition, Vol. 25, 1902, page 482: „*While there remain in Russia and Rumania over **six millions** of Jews who are being systematically degraded*...“ – „Atâta timp cât rămân în Rusia şi în România peste şase milioane de iudei, care sunt în mod sistematic degradați…“ etc. (Fig. 5). După cum se vede, Perfidul Albion s-a făcut vectorul acțiunii sioniste de denigrare a tinerei României prin propaganda jidănească proholocaust, folosind „prestigioasa“ *Encyclopaedia Britannica*, în care se pretinde că şi România participă, alături de Rusia, la „degradarea sistematică a şase milioane de jidani“. Ei bine, jidanii au rămas, după 1902, în România, în epoca interbelică au invadat, practic, România [96], după 1945 au „aliat“ pe rupte din România, de „persecutați“ ce erau de către conducerea judeo-stalinistă impusă la conducerea țării de U.R.S.S., deşi, cum am spus şi cum se ştie din alte documente, jidanii ocupau toate posturile de conducere din România, iar după 1990, deşi ar fi dus-o, chipurile, atât de rău în România, acum revin cu zecile de mii încât, iarăşi, nu mai avem loc de ei! Un exemplu simptomatic îl anunța Dumitru Constantin: «*Deşi admonestat de ministrul izraelian de Externe, care şi-a exprimat „consternarea“ /* **Sandu Mazor, ambasadorul Israelului la Bucureşti, a solicitat cetățenia română»** [97]. Nu ți-e frică, Mazore, că o să te „holocaustizăm“ din nou?! Recent, şi ex-ambasadorul Mark Gitenstein [98] a revenit în România, cu afaceri: „Mark Gitenstein, fost ambasador SUA în România, devine consilier al Astra Asigurări“ [99]. Numai că se pare că a călcat, iarăşi, cu stângul, sau o fi el un jidan ghinionist: „ANAF a început un control la Astra Asigurări, în urma sesizării ASF“. Scandalul „Astra Asigurări“ îi afectează, implicit imaginea, şi aşa foarte şifonată, de ambasador-care-şi-a-depăşit-atribuțiile în România – chiar dacă „se vede de la o poştă“ că scandalul „Astra Asigurări“ este o înscenare pentru a se

plăti nişte polițe. Un alt jidan important care a dat buzna în România, de dragul ei, fireşte, este generalul (r.) Wesley Clark, fost comandant al trupelor N.A.T.O. din Europa, supranumit „măcelarul de la Waco (Texas)“ [100] – căci incendiase cu napalm ferma în care se baricadase secta „Davidienilor“ [101], arzând 89 de persoane, printre care şi pe cei 24 de copii ai lui David Koresh [102]; Wesley Clark a venit pe post de consilier al premierului Victor Ponta! Invazia acestora din elita americană atestă că România a devenit din nou importantă – dar nu ca pe vremea lui Nicolae Ceauşescu, un loc de intersecție a demersurilor politice mondiale, ci a intențiilor de jefuire şi demolare a țării. Dar aceştia sunt doar câțiva din „elită“. Nenorocirea e că au venit zeci de mii de jidani, să-şi ia „înapoi“ averile pe care nu le-au avut, dar pentru care au găsit „documente şi martori“, cum că, „Da!“, le-au avut şi, cu ajutorul unor avocați, procurori şi judecători corupți, şi-au însuşit averi nemăsurate. Şi acțiunea lor rapace va continua în forță dacă nu se lichidează radical corupția, dacă nu se reintroduce pedeapsa cu moartea pentru asemenea ilegalități şi dacă nu se controlează imigrația!

1903, 18 septembrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), September 18th, 1903, page 6: „...six million *downtrodden brethren*“ – „…şase milioane de fârtați oprimați“.

1904, 19 februrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), February 19th, 1904, page 2: „...*where five or* six million *people existed under persecution*“ – „…unde cinci sau şase milioane de persoane sunt persecutate“.

1904, 7 octombrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), October 7th, 1904, page 1: „...*the final and definite deliverance of the* six millions *of Russian, Roumanian and Galician Jews... transporting five or* six million *people over the sea*“ – „…ultima şi definitiva izbăvire a celor şase milioane de jidani ruşi, români şi galițieni (...) transportarea a cinci sau şase milioane de oameni peste mare…“.

1904, 20 octombrie – Israel Zangwill, *The New York Times*, October 20, 1904: „*The problem does not relate to the American Jews, but to the* 6,000,000 *in Russia. The Russian Government has consented to allow the Jews to leave*“ – „Problema nu se referă la iudeii americani, ci la cele 6.000.000 din Rusia. Guvernul rus a consimțit să permită iudeilor să plece“.

1905, 29 ianuarie – *The New York Times*, January 29th, 1905: „[Dr. M. H. Harris] *declared that a free and a happy Russia, with its* 6,000,000 *Jews, would possibly mean the end of Zionism, since the abolition of the autocracy would practically eliminate the causes that brought Zionism into existence*“ – „El a declarat că o Rusie liberă şi fericită, cu ale sale 6.000.000 de jidani, ar însemna, eventual, sfârşitul sionismului, de vreme

ce abolirea autocrației ar elimina, practic, cauzele care au dus la apariția sionismului". (Fig. 6).

1905, 1 noiembrie – *New York Times*, November 1st, 1905: „*From 1800 to 1902 he caused* 6,000,000 *Jewish families to be expelled from Russia*..." – „Din 1800 până în 1902 a făcut ca 6.000.000 familii de jidani să fie expulzate din Rusia".

1906, 25 martie – *New York Times*, March 25th, 1906: „...*the condition and future of Russia's* 6,000,000 *Jews were made on March 12 in Berlin to the annual meeting of the Central Jewish Relief League of Germany by Dr. Paul Nathan ... He left St. Petersburg with the firm conviction that the Russian Government's studied policy for the "solution" of the Jewish question is systematic and murderous extermination*"– «...starea şi viitorul celor 6.000.000 de jidani din Rusia au fost făcute [publice] la 12 martie la Berlin la reuniunea anuală a Ligii de Ajutor Jidăneşti Centrale din Germania de către Dr. Paul Nathan (...) A plecat din Sankt Petersburg cu convingerea fermă că studiata politică a Guvernului rus pentru „soluția" problemei jidăneşti este exterminarea sistematică şi criminală». (Fig. 7). Aceasta era doar un truc pentru a acoperi faptul că revolta comunistă care avusese loc cu un an în urmă (1905) era produsul unor jidani care comiseseră atrocități împotriva unor patrioți ruşi, care nu doreau un guvern despotic judeo-bolşevic.

1907, 18 octombrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), October 18th, 1907, page 13: „... *for* six million *people cannot emigrate*"– „…pentru şase milioane de persoane care nu pot emigra".

1908, 17 martie – *Deseret Evening News*, March 17th, 1908: „...*poverty, starvation and disease are the afflictions which now beset the* six million *Jews in that country and Roumania*": – „…sărăcia, inaniția şi boala sunt afecțiunile care acum îi năpăstuiesc pe cei şase milioane de jidani din acea țară şi din România".

1908, 7 august – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), August 7th, 1908: „...*when* six million *Russian Jews are crying*...": – „…când şase milioane de jidani ruşi plâng…".

1910, 13 noiembrie – În raportul anual al Comitetului Jidănesc American se susține că, din 1890, Rusia a avut o politică de „expulzare sau exterminare" a *şase milioane* de jidani. (Fig. 8).

1911 – *Encyclopaedia Britannica*, 11th Edition, Vol. 2, 1911, page 145: „*While there remain in Russia and Rumania over* ***six millions*** *of Jews who are being systematically degraded*..." Se reia placa din ediția din 1902! Apelez la românii din Anglia, care au ceva timp pentru a face muncă voluntară în folosul patriei, să caute în edițiile ulterioare ca să vedem de câte ori repetă Perfidul Albion această mizerabilă dezinformare!

1911 – Max Nordau, co-fondator al Organizației Mondiale Sioniste, împreună cu Teodor Herzl au avertizat, la congresul sionist din Basel, Elveția, asupra „anihilării a *şase milioane* de oameni". Această declarație a fost făcută **cu 22 de ani înainte** de venirea la putere a lui Hitler (cf. Ben Hecht, *Perfidy*, Ed. Julian Messner, New York, 1961, pag. 254, pe http://www.amazon.com/Perfidy-Ben-Hecht/dp/0964688638). (Fig. 9).

1911, 1 septembrie – Max Nordau, *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), September 1st, 1911, page 3: „...*the downfall of six million creatures (...) for no war has ever yet destroyed six million human lives*" – „…căderea a şase milioane de creaturi (...) pentru că nici un război încă n-a distrus vreodată şase milioane de vieți omeneşti".

1911, 31 octombrie – *The New York Times*, October 31st, 1911: „*The 6,000,000 Jews of Russia are singled out for systematic oppression and for persecution due to process of law*" – „Cele 6.000.000 de jidani din Rusia sunt ținta unei oprimări şi persecuții sistematice prin toate pârghiile juridice".

1912, 11 septembrie – *American Jewish Year Book* 5672 (23 Sep 1911-11 Sep 1912), page 308: „*Russia has since 1890 adopted a deliberate plan to expel or exterminate* ***six millions*** *of its people for no other reason than that they refuse to become members of the Greek Church, but prefer to remain Jews*" – „Încă din 1890 Rusia a adoptat un plan deliberat de a expulza sau extermina şase milioane de persoane pentru nici un alt motiv decât că ei refuză să devină membri ai Bisericii greco-ortodoxe, ci preferă să rămână jidani".

1912, 5 ianuarie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), January 5th, 1912: „...*more than six million Jews reside in small towns and villages there is no Sabbath question*" – „…Mai mult de şase milioane de jidani locuiesc în oraşe mici şi sate şi nu se pune problema Sabatului ".

1912, 11 septembrie – În stilul său bombastic şi ipocrit tartor-rabinul Stephen S. Wise (fost Weisz) continuă să-şi împrăştie otrava holocau$tică. Rabbi **Stephen S. Wise**, *New York Tribune*, September 11th, 1912, page 9: „*Russia is now asphyxiating the Jews. It does not dare to offend the nations by blood spilling, so it is slowly, but surely grinding out the lives of* 6,000,000 *Jews*" – „…Rusia acum asfixiază jidanii. Ea nu îndrăzneşte să ofenseze națiunile prin vărsare de sânge, aşa că, încet, dar sigur macină viețile a 6.000.000 de jidani".

1913, 18 octombrie – *Fort Wayne Journal Gazette* (IN), October 18th, 1913, page 4: „*There are* ***six million*** *Jews in Russia and the government is anxious to annihilate them by methods that provoke protests from the civilized world*" – „Sunt şase milioane de jidani în Rusia şi guvernul este nerăbdător să-i anihileze provocând proteste din partea lumii civilizate".

1914, 10 iulie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), July 10th, 1914, page 9: „...*where* ***six million*** *Jews are suffering*...“ – „unde şase milioane de jidani suferă…“.

1914, 2 decembrie – *The New York Times*, December 2nd, 1914, page 12: „*APPEAL FOR AID FOR JEWS. ...the plight of more than 6,000,000 Jews... upon the Jewish people, more than nine millions of whom live in the countries at war and over* ***six million*** *of these in the actual war zone in Poland, Galicia and the whole of Russian frontier*“ – „APEL DE AJUTORARE A JIDANILOR. (...) supliciul a mai mult de 6.000.000 de jidani ... asupra poporului jidănesc, din care mai mult de nouă milioane trăiesc în țările în război şi peste şase milioane din aceştia în însăşi zona de război în Polonia, Galiția şi pe întreaga frontieră rusească“. (Fig. 10).

1915, 14 ianuarie – *The New York Times*, January 14th, 1915, page 3: „*In the world today there are about 13,000,000 Jews, of whom more than* 6,000,000 *are in the heart of the war zone; Jews whose lives are at stake and who today are subjected to every manner of suffering and sorrow*...“ – „În lumea de astăzi există aproximativ 13.000.000 de jidani, dintre care mai mult de 6.000.000 se află în inima zonei de război; jidanii ale căror vieți sunt în joc şi care sunt supuşi la nenumărate feluri de suferințe şi dureri…“.

1915, 25 iunie – *În The Jewish Criterion* (Pittsburg) se glosează: „Anihilarea a şase milioane de jidani…“. (Fig. 11).

1917 **–** Sioniştii Chaim Weizmann [103] (viitorul prim preşedinte al statului Israel) şi Nahum Sokolow [104] presează guvernul britanic să sprijine proiectul sionist de stabilire a unui **cămin național** (atenție, nu *stat*, ci *cămin*) în Palestina. Guvernul britanic emite declarația cunoscută sub denumirea de *Declarația Balfour*, această scrisoare fiind adresată lui Lionel Walter Rothschild. (Fig. 12). Din grupul de presiune făcea parte şi rabinul S.S. Wise.

1919, 8 septembrie. În *New York Times* din 8 septembrie 1919, imediat după încheierea Primul Război Mondial, jidanii pretind că încă „şase milioane“ sunt în pericol de a muri. Se cere stoparea pogromului contra jidanilor ucraineni. (Fig. 14).

1919, 18 septembrie – În *Fort Wayne Journal Gazette* din 18 septembrie 1919, se publică, în pagina 2, pentru tot statul Indiana, sloganul „*Save Six Million*“! (Fig. 15).

1919, 19 octombrie – În *San Francisco Chronicle* din 19 octombrie 1919, Nathan Straus îngroaşă şi el minciuna despre cele „şase milioane“. (Fig. 16).

1919, 31 octombrie – În *The American Hebrew*, din 31 octombrie 1919, Martin H. Glynn cere „stoparea crucificării jidanilor“. (Fig. 17).

1921, 20 iulie – În *New York Times* din 20 iulie 1921, jidanii pun iarăşi clişeul cu cele „şase milioane“ de victime pentru a contracara ofensiva „ruşilor albi“, care câştigă teren în fața jidanilor bolşevici, în încercarea de a ascunde implicarea lor în bolşevism. (Fig. 18).

1931, 29 decembrie – Doar jidănimea suferă de foame... (Fig. 19).

1933, 24 martie – În *Daily Express* din 24 martie 1933, „*Iudea declares war on Germany*“. (Fig. 20). *Adolf Hitler vine la putere şi imediat începe să* ***îşi tipărească propria monedă****, retrăgând Germania de pe orbita financiară a sistemului bancar jidănesc condus de Rothschild***.** Consecința imediată: jidănimea mondială **declară război** economic Germaniei, încercând să înăbuşe, astfel, Germania şi regimul național-socialist. Liderii sionişti din Germania şi liderii evreilor şi jidanilor din Palestina se opun declarației de boicot economic a lui Samuel Untermeyer, care şi el vorbea de „uciderea a şase milioane de evrei“. Presa din S.U.A., controlată în totalitate de jidani – care fuseseră, în totalitate progermani, cum avea să-i denunțe Benjamin Freedman în discursul său [105] – schimbă politica cu 180 de grade şi face o presiune atât de puternică încât zombii americani trec la blocada produselor importate din Germania [106]. Actul de trădare al jidanilor duce, în mod întemeiat, la declararea lor ca „duşmani ai statului“ de către regimul național-socialist şi, eventual, sunt internați în lagăre de muncă. Acelaşi lucru avea să se petreacă şi cu japonezii de pe teritoriul american după atacul de la Pearl Harbour. Dar dacă ceea ce făceau americanii era normal şi moral, aceleaşi fapte făcute de germani erau condamnabile.

1933. În presa americană se face propagandă pentru **boicotarea** produselor germane. (Fig. 21).

1938, 9 ianuarie – În *The New York Times*, din 9 ianuarie 1938, cu nouă luni înainte de *Noaptea de Cristal*, jidanii pretind că „6 milioane de jidani“ sunt victime ale persecuției guvernelor statelor europene. (Fig. 22).

1939, 22 februarie – În *The Evening Independent*, St. Petersburg, Florida, din 22 februarie 1939, „Şase milioane de jidani disperați…“. (Fig. 22 bis).

1939, 13 octombrie – În *The Jewish Criterion*, din 13 octombrie 1939: „*A weekly paper for Jews in Pittsburgh, advised readers five years before the end of WW2 6,000,000 Jews would be annihilated as part of a Nazi plan*“ – „Un săptămânal al jidanilor din Pittsburgh îşi informa cititorii, cu cinci ani înainte de sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, că 6.000.000 de jidani vor fi anihilați ca parte a unui plan nazist“ (cf. https://www.stormfront.org/forum/t893694-2/). (Fig. 23).

1940, 26 iunie – Jidanii pretind, încă o dată, că „şase milioane sunt condamnați la distrugere“, chiar înainte ca lagărele de concentrare să fie

construite (Fig. 24), dar în toamna lui 1945 vor găsi exact „şase milioane“ de jidani ucişi, deşi numărătoarea lor nu fusese făcută. (Fig. 25).

1945, 8 ianuarie – Înainte ca cineva să fi ştiut numărul exact al victimelor, jidanii sionişti deja avansează numărul de „şase milioane“ ca fiind, chipurile, un fapt istoric, real. „6.000.000 de jidani morți“, titrează *New York Times*, citându-l pe Jacob Lestchinsky, secretar la *Yiddish* Scientific Institute – atenție, *Yiddish* nu *Hebrew* –, care dezinforma, astfel, lumea, într-o conferință la Hotel Park Central din New York. (Fig. 26).

1945, 15 martie – În săptămânalul moscovit în limba engleză *Soviet War News*, sordidul denigrator al României şi al Armatei Române, Ilya Ehremburg – un *jüden*-bolşevic strecurat printre epurările staliniste –, „întors după o vizită de două săptămâni în Germania“, îşi „expunea impresiile“: „*The world now knows that Germany has killed six millions Jews*“ – „**Lumea acum ştie** că Germania a ucis şase milioane de jidani“! Nici nu se terminase războiul, nu se făcuse numărătoarea victimelor, dar Ilya Ehremburg, ca şi Jacob Lestchinsky, ştia că fuseseră ucişi şase milioane de jidani! Dată fiind existența încă a războiului, nu era posibil ca Ehremburg să fi putut să comunice cu Lestchinsky. De aceea este mai plauzibilă presupunerea că şi Ehremburg era la curent cu directiva promovării sintagmei fatidice „şase milioane de iudei ucişi“ – clişeul difuzat în presa americană de şapte decenii, îndeosebi în timpul şi după Primul Război Mondial. Dar, peste circa două decenii, lui Hannah Arendt avea să-i scape „porumbelul“ pe gură: „…numărul total al victimelor *Soluției Finale* este o simplă presupunere – între patru şi şase milioane – şi nu a fost niciodată confirmat“! (Fig. 27).

1945, toamna. În *The Times* (Londra), din 14 august, 22 septembrie şi 9 octombrie 1945, se glosează pe cele „*şase milioane* de jidani ucişi“, deşi nu se făcuse numărătoarea morților. (Fig. 25).

Textele complete referitoare la cele 256 de apariții ale noțiunilor „holocaust“ şi „şase milioane de jidani“ folosite în presă înainte de începerea Procesului de la Nürnberg, însoțite de alte facsimile din presa vremii şi explicații detaliate, le puteți accesa aici: http://criticomblog.wordpress.com/2013/04/19/256-erwahnungen-von-6-000-000-juden-vor-bekanntmachung-durch-die-nurnberger-prozesse/ şi aici http://zioncrimefactory.com/the-six-million-myth/. Un colaj de extrase de presă din 31 octombrie 1869 şi 17 februarie 1945 este prezentat în fig. 28. Alte câteva facsimile cu propaganda holocaustică de la începutul secolului XX, din 16 septembrie 1903 până în 2 octombrie 1941 sunt expuse în fig. 33. De asemenea, consultați şi *site*-ul general, cu multe facsimile de presă, http://www.stormfront.org/forum/t712023-2/.

La vremea când marele nemernic Ilya Ehremburg se plimba prin Germania distrusă şi care încă mai lupta pe două fronturi, un jidănel

necunoscut era oblojit de către nemții umaniști pentru o infecție la un picior în lagărul de tratament de la Birkenau: un „puțoi opărit“ pe nume Elie Wiesel. Folosesc sintagma „puțoi opărit“ deoarece aceasta aparține marelui nostru ziarist Cristian Tudor Popescu [107], cu care l-a caracterizat pe un alt mare „patriot“ (anti)român [108], Mihai-Răzvan Ungureanu [109], pe vremea când fusese ministrul de Externe al României şi a cedat Ungariei averea Fundației Gojdu; sintagmă pe care nu i-a mai atribuit-o în timpul cât a fost proțăpit şef al Serviciului de Informații Externe, iar în cele două luni juma' cât a fost premier, C. T. Popescu nu a mai avut timp s-o scoată din panoplie sau, poate, a fost intimidat de M.-R. (Austro)Ungureanu [110] pe când mânca vaca Kobe.

Să revenim *à nos moutons*! La câțiva ani după ieşirea din lagăr, un viitor mare ticălos – dar insignifiant în acei ani – a făcut un mare gheşeft pentru el, dar în dauna Omenirii: Elie Wiesel, căci despre el e vorba, s-a întâlnit cu un searbăd scriitor francez ajuns, printr-un concurs de împrejurări, membru al Academiei Franceze, François Mauriac. Acesta i-a propus să-l infiltreze în elita presei şi literaturii franceze, cu condiția ca Elie Wiesel să nu implice Franța în propaganda holocaustului, care, după verdictele date în Procesul de la Nürnberg şi la adăpostul trupelor de ocupație ale Aliaților, scotea capul pe plan internațional, nu doar în presa din S.U.A.

Astfel, «Wiesel este cel care a ajuns să prezideze instanța elvețiană care „distribuie“ sume colosale furnizate de către băncile elvețiene organizațiilor jidăneşti care le pretind sentențios. Literatura holocaustică este cel mai enorm caşcaval al epocii noastre şi Wiesel este profetul său. Confirmarea o găsim în cele de mai jos», semnalează *autorii francezi ai introducerii* [111] la studiul lui Naomi Seidman, *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* („Elie Wiesel şi scandalul furiei evreieşti“) [112].

***

Surprinzător este faptul că în Franța, care, şi ea, a fost jidănită în mare măsură, au putut să apară cărți care să denunțe chiat fenomenul jidănirii. Vom enumera, cu titlu de exemplu, câteva dintre ele.

1. Édouard Drumont, cu: *La France juive DEVANT L'OPINION*. Ed. C. Marpon et E. Flammarion, Paris, 1886; *Les Juifs contre la France. Une nouvelle Pologne*, Paris, f. a. (mai are încă patru lucrări) [113].

2. Alphonse Toussenel, *Les Juifs. Rois de l'Epoque*, Paris, 1886 [114].

4. Auguste Rohling, Maximilien de Lamarque, *Le Juif Talmudiste*, 1888 [115].

5. Henri Gardot, *Les Juifs Algériens*, Alger, 1890.

6. Abraham Léon, *La conception matérialiste de la question juive*, 1942 [116].

7. André Gaillard, *Les Antisemitismes. Cause commune et causes conjuncturelles*.

8. André Bellessort, *La Roumanie contemporaine*, 1905 [117].

9. Carlos Porter, *Voici les preuves du l'„Holocauste“*, 1945 [118].

10. Louis-Férdinand Celine, *L'École des cadavres*. Editions Denoël [119].

11. Israel Shahak, *Histoire juive – Réligion juive*, 2004 [120]. Cartea e tradusă şi în limba română: vezi Israel Shahak, *Povara a trei milenii de istorie şi religie iudaică*, Ed. Samizdat, f. a.

12. Douglas Reed, *La Controverse de Sion* [121].

13. Pierre-Antoine Cousteau, *L'Amérique Juive*. Edition du Pilon, 1942/2007 [122].

14. Roger Lambelin, *Le Péril Juif – Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxons*, Paris, 1921 [123].

15. Marcel Jouhandeau, *Le péril Juif*. Paris, 1938/1972 [124].

O listă extinsă despre „*Publications antisémites en France*“ puteți consulta aici: http://fr.wikipedia.org/wiki/Publications_antis%C3%A9mites_en_France. În 1981, Keith Stimely a realizat *Revisionist Bibliography*, care însumează 54 de pagini (cu corp 10 la 1,15 rânduri!) cu autori din toată lumea, accesibilă aici: http://ihr.org/books/stimely/stimely.shtml. Fireşte, acum, după 33 de ani, lista e mult mai lungă. Dar chiar şi această *Revisionist Bibliography*, dacă s-ar tipări, ar fi o broşurică respectabilă; dacă ar avea cine să o aducă la zi, ar fi un ghid excelent, căci ar înlesni cunoaşterea aprofundată a amploarei marii falsificări pe care o reprezintă *holohoax*, ar demonstra, o dată în plus, că în statele care se respectă există libertatea cuvântului, libertatea de exprimare, că adevărul nu poate fi ascuns la nesfârşit şi că, deci, propaganda holocaustică trebuie reprimată, deopotrivă cu promotorii ei: cu cât mai repede şi mai complet, cu atât mai bine!

10. Soluția finală: „Acordul de transfer" dintre Hitler şi sionişti

Numai că, treptat, activitatea revizioniştilor a fost pusă la index în ultimele decenii, îndeosebi în anii regimului condus de curvarii [125] şi corupții [126] François Maurice Adrien Marie Mitterrand [127] şi Roland Dumas [128]. Astfel, la 13 iulie 1990 apare Legea rasistă şi fascistă nr. 90-615, cunoscută şi sub numele *Lex Faurissonnia* sau legea Fabius-Gayssot, „votată" de doar patru deputați, care au manevrat cheile de vot pentru cei 573 de membri ai parlamentului francez, dintre care, „oficial", 308 au „votat" „pentru", iar 265 „contra" (cf. Roger Garaudy, *op. cit*., pag. 252-253)! Halal democrație franceză! În comparație cu ei, fotomodelul-sociolog Roberta Anastase şi ziaristul-jurist Sever Voinescu-Cotoi sunt nişte mici copii. În baza acestei legi au fost prigoniți şi condamnați revizioniştii francezi radicali – adică „negaționiştii" „*shoah*"-ului [129]; dintre aceştia, două exemple: Roger Garaudy a fost condamnat la o amendă de 120.000 de franci pentru „defăimare rasială" şi pentru „negaționism", iar George Dănescu [130], proprietarul Librăriei Româneşti Antitotalitare din Paris, a fost victima agresiunilor repetate [131] ale autorităților franceze (la presiunea sioniştilor), a fost nevoit să părăsească Franța şi să revină în România. Dar şi aici este persecutat de autoritățile [132] obediente față de organizațiile oculte externe şi injuriat de revista *22*, a neocominterniştilor de la G.D.S. Această revistă a publicat traducerea unui articol extrem de defăimător la adresa României şi a franco-românului George Pişcoci-Dănescu, „Un scandal: libraria romana (*sic*) din Paris" [133], de Bernard Camboulives. Când citeşti textul acestui fan al „camerelor de gazare, al jurnalului Annei Frank, al săpunului făcut din grăsimea evreilor", este prea puțin să spui că Bernard *Cam-bou*-lives este „cam bou" (vedeți fig. 48)! Pentru că, de fapt, este mult mai mult: este un susținător al escrocheriei holocau$tic€, un ticălos ca toți răspândacii acestei propagande. Mai rămânea să enumere „abajururile" făcute din piele de jidan, „cărțile" legate în piele de jidan şi pe „jidanii atârnați în chingile de la Abator" şi lista era completă. „*Cam-bou*-lives" trebuia să-i atragă atenția traducătoarei că trebuia să scrie „librăria românească", nu „română". Dar unuia *cam-bou*… n-ai ce-i cere.

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 31 din 13 martie 2002 privind interzicerea organizațiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracțiuni contra păcii şi omenirii a fost dată după vizita premierului Adrian Năstase în S.U.A., la presiunea păpuşarilor sionişti de acolo –

congresmenii Christopher Smith, Alfonse d'Amato, Tom Lantos, Loja B'nai B'rith –, dar a fost calchiată după legea Fabius-Gayssot. Deşi validarea parlamentară a O.U.G. nr. 31/2002 a fost oprită de senatorul Mircea Ionescu-Quintus, care a cerut clarificarea definiției termenului „holocaust" [134], ea a fost aplicată ilegal timp de patru ani, până la transformarea ei în Legea nr. 107/2006, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 377 din 3 mai 2006, prin escrocheria juridică numită „aprobare tacită", conform art. 75 din Constituție. Dar, aşa cum am mai spus, O.U.G. nr. 31/2002 este ilegitimă, antiromânească, antinațională, proholocausitcă şi, deci, filosionistă: în esență, este criminală.

Aşadar, Don Heddesheimer, în cartea sa *PRIMUL HOLOCAUST*, relevă că, încă din 1900, liderii jidani, ca obiectiv de realizare a teoriei sionismului, au țipat în toată presa că şase milioane de jidani sunt persecutați, maltratați, expuşi pericolului de a fi omorâți şi trebuie strânşi bani pentru a fi salvați. Apoi, înaintea începerii Procesului de la Nürnberg, făcuseră numărătoarea exactă, că şase milioane de jidani fuseseră, deja, ucişi de germani! E drept că, în corul acestor calomniatori ai popoarelor acuzate, neîntemeiat, de holocaustizarea jidanilor, s-a mai găsit şi o toantă „filosoafă" ca Hannah Arendt – o calomniatoare acerbă [135] a României – care scrisese: «„Astfel, numărul total al victimelor *Soluției Finale* **este o simplă presupunere – între patru şi şase milioane – şi nu a fost niciodată confirmat**, la fel ca şi numărul total al victimelor din fiecare țară implicată" (Hannah Arendt, *Eichmann la Ierusalim*. Editura Humanitas, Bucureşti, 2007, pag. 5 – s.n., A.Z.). (…) Să scrii, cu nonşalanță, aşa ceva, când propaganda holocaustistă nu scria/vorbea – în toate articolele, cărțile, filmele („documentare") şi pe toate monumentele – decât de fix „6 (şase) milioane" nu însemna decât „să-ți pui toată lumea-n cap!"» [136]. Şi, într-adevăr, pentru asemenea afirmații, Hannah Arendt şi-a atras mânia jidănească, la fel cum au pățit şi jidanii oneşti: Benjamin Freedman, Norman Finkelstein, Israel Shahak ş. a. Dar, în contradicție cu înțelegerea pe care o dă aici – ca, de fapt, toți holocaustiştii – „Soluției Finale", adică „exterminarea totală" a jidanilor europeni, Hannah Arendt îl citează pe „un sionist radical", Hans Lamm: „…este indiscutabil că, în timpul primelor stadii ale politicii lor evreieşti, național-socialiştii considerau propice adoptarea unei atitudini prosioniste" (*op. cit.*, pag. 76). Adică – şi acesta este **singurul sens real şi practicat de nazişti al „Soluției Finale"** – **transferarea jidanilor** în alte teritorii. Inițial, înțelegerea a fost pentru Palestina, deoarece era în consens cu „Declarația Balfour", din 2 noiembrie 1917, inițiată, concepută de sionişti şi lansată la presiunea lor, dar redactată, de fapt, de Alfred Milner [137] şi semnată, ca primarul, de Arthur Balfour [138]. De aceea şi scria „sionistul radical" Hans Lamm despre „atitudinea prosionistă" a naziştilor din „primele stadii". Aceste „prime stadii"

au durat din 1933 – când jidanii, prin Samuel Untermeyer, declaraseră, deja, boicotarea Germaniei – până în 1938, adică cinci ani: ceea ce, trebuie să recunoaştem, este un cincinal în care germanii au dovedit multă răbdare, boicotați fiind în acest interval, boicot despre care vorbeşte şi Hannah Arendt în *Eichmann la Ierusalim*! În acest scop „a existat o înțelegere, într-o foarte mare măsură reciproc avantajoasă, între autoritățile naziste şi Agenția Evreiască pentru Palestina – o *Ha'avarah*, sau Înțelegere de Transfer" (Hannah Arendt, *op. cit*., pag. 78. Vezi şi: Roger Garaudy, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*. Oradea, Editura Samizdat, 1999, pag. 37-40). După 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, fireşte că „Înțelegerea de Transfer" era mai tot greu operabilă sau chiar imposibilă, fiindcă Palestina era sub mandat britanic, iar Anglia era principalul inamic al Germaniei în război şi, cum se ştie, se opunea migrării jidanilor în Palestina. După ce mareşalul Ion Antonescu a trimis mai multe vase cu jidani din România în Palestina – despre care, după cum ați văzut, aminteşte şi Arthur R. Butz –, Anglia a protestat vehement şi transporturile au fost oprite oficial, dar au continuat clandestin, deşi în România mişunau spionii britanici. De altfel, Hitler a aprobat emigrarea a 937 de jidani germani, toți cu paşapoarte în regulă, iar mulți cu vize de intrare în S.U.A., în 13 mai 1939, la bordul pachebotului *SS Saint Louis*, cu destinația S.U.A. (Havana ca post de debarcare). Dar, „Roosevelt, primul solicitat, refuză. Canada refuză. Toate națiunile din America Latină refuză. La Berlin, Goebbels exultă: NIMENI NU VREA SĂ-I PRIMEASCĂ!" (vezi Gilbert Sinoué, *Un vapor pentru infern*, Pro Editură şi Tipografie, Bucureşti, 2009, ultima copertă) [139].

Acum holocaustiştii păstrează o tăcere mormântală despre această înțelegere de transfer, deoarece nu vor să apară în postura de colaboratori ai lui Hitler. Ca să nu mai vorbim despre soldații jidani din armata hitleristă [140]! Recent a apărut cartea lui Edwin Black, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine* [141], un evreu autentic, african, care denunță politica extremist-teroristă a statului Israel şi, în genere, propaganda holocaustică, în contradicție cu „Înțelegerea de Transfer" amiabilă – şi „într-o **foarte mare măsură** reciproc avantajoasă", cum recunoaşte chiar Hannah Arendt – dintre Al Treilea Reich şi Evreimea Palestiniană. Cartea a apărut în 65 de ediții în 14 limbi în 61 de țări; evident că jidanii de la editura Hasefer nu o vor traduce în româneşte, fiindcă nu le convine adevărul: ei publică doar cărțile holocaustiştilor, în care ne înjură pe banii noştri, fiindcă editura Hasefer este subvenționată de stat.

11. Apariția grupului revizioniştilor

Sunt necesare unele clarificări conceptuale. Noțiunile „revizionism" şi „negaționism" nu sunt echivalente, cum vor să inducă în gândirea opiniei publice exterminaționiştii, adică propagandiştii holocaustişti. **Revizionismul** ca formă teoretică de exprimare este atitudinea şi practica „teoretică" a istoricilor şi cercetătorilor care susțin că, în domeniul ştiinței şi, mai ales în domeniul istoriei, nu există dogme, aspecte „bătute în cuie" şi trebuie revizuite, îndreptate, corectate ideile care au stat la baza susținerii concepțiilor inițiale. Când se ajunge la faza necesității schimbării paradigmei explicative, se instituie o etapă de „criză" teoretică, până se clarifică noua formă teoretică explicativă după care se va ghida ştiința respectivă. Cuvântul „critică" are sensul său propriu şi clar, conținut cu o tentă ironică şi în titlul lucrării lui Marx şi Engels, „*Sfânta familie. Critica criticii critice*": criticarea unor idei, situații etc. va fi succedată, la rândul ei, de o critică a acestei critici, care, ulterior, va fi şi ea criticată după ce vor apărea explicații noi, mai apropiate de adevăr, şi aşa mai departe, până se va „ajunge", asimptotic, la o valoare apropiată de adevărul absolut. Un exemplu peremptoriu este teoria atomului, care, de la Democrit până la teoria cuantică a suferit foarte multe critici, adică revizuiri succesive ale teoriei şi, cum se ştie, modificări. Şi chiar acum se ştie că este perfectibilă, fiindcă este foarte posibil să mai existe şi să mai fie descoperite particule noi ale atomului. Desigur, în Istorie ajungerea la cunoaşterea adevărului absolut este adesea imposibilă, cu atât mai mult când este vorba de un trecut îndepărtat, cu privire la care lipsesc dovezi documentare şi materiale care să ateste o supoziție, o afirmație sau alta emisă inițial. O ilustrare plastică a acestei atitudini ştiințifice de căutare şi de găsire a adevărului prin **metoda criticistă** este stabilirea valorii numărului „pi", din geometrie, adică valoarea raportului dintre diametrul cercului şi circumferința lui. În calculele obişnuite – cum ar fi, de exemplu, la construirea unui butoi, la aflarea capacității butoiului, a unui rezervor sferic de lichide, sau la trasarea unui cerc ornamental într-un parc etc. – se foloseşte valoarea de 3,14, care este considerată ca suficientă şi *adevărată* pentru precizia acestui gen de operații. Dar, din punct de vedere matematic strict teoretic, această valoare este riguros *falsă*. Pentru a o corecta, se calculează mai multe zecimale: 3,1415, pentru a-i da mai multă precizie, în comparație cu valoarea anterioară; dar şi aceasta este riguros falsă în comparație, de exemplu, cu valoarea 3,141592; şi tot aşa, adăugând din ce în ce mai multe zecimale: 3,14159265; sau 3,14159265358; apoi, tot mai multe altele:… 3,14159265358979323384…

Fiecare dintre aceste valori, luată în parte, este riguros *falsă*, dar fiecare dintre ele este *mai adevărată* decât cea anterioară, cu mai puține

zecimale. Ca atare, putem conchide, în baza raționamentelor analizei matematice, că „adevărul absolut (asimptotic) este limita către care tinde un şir infinit de afirmații false" – ca să folosesc, cum zice Imre Tóth, această exprimare paradoxală! Acesta este spiritul de gândire dialectică pe care se bazează metoda revizionistă. Şi, în spiritul dialecticii lui Marx – care începe la Heraclit din Efes, continuă cu Democrit, Lucretius, Sfîntul Augustin, Nicolaus Cusanus, Immanuel Kant, Georg W.F. Hegel ş.a. –, cred că ar fi mai bine să înlocuim cuvântul *revizionism* cu cel derivat de aici şi mai potrivit, *criticism*.

Am folosit această ilustrare a problemei criticii în ştiință, în filozofie, istorie etc., deoarece, cum se ştie, constanta matematică „pi" are un număr **infinit** de zecimale! Elocvent atât pentru problema noastră, gnoseologică, a capacității de cunoaştere sporită prin demersul criticii, cât şi pentru fascinația reprezentată de „constanta" „pi" – constantă ca *simbol* pi, dar nu ca *valoare*, întrucât este infinită şi, deci, nu mai este o „*constantă*" de vreme ce valoarea ei este, paradoxal, absolut *variabilă*, fiind funcție directă de numărul tot mai mare de zecimale calculate, care o apropie de adevăr! – este această ştire: „Un japonez în vârstă de 54 de ani a anunțat joi [5 august 2010 – n.n., V.I.Z.] că a calculat primele 5.000 de miliarde de zecimale ale constantei matematice Pi, un veritabil record în domeniu, care, dacă va fi omologat, va depăşi de aproape două ori precedentul record, stabilit de un francez", care era de 2.700 de miliarde de cifre după virgulă ale constantei Pi (http://www.realitatea.net/un-numar-record-de-zecimale-pentru-pi-identificate-de-un-japonez_726743.html).

Dincolo de fascinație, valoarea preocupărilor pentru calcularea cât mai exactă a „constantei" pi are o dimensiune foarte pragmatică. De exemplu, dacă în calcularea traiectoriei unei rachete balistice intercontinentale intervine numărul pi, de precizia lui, adică de numărul mai mare sau mai mic de zecimale depinde precizia punctului de impact al rachetei: evident, dacă pi nu este calculat cu destule zecimale, racheta nu mai nimereşte ținta. Dacă este vorba de traiectoria unei nave interplanetare cu oameni la bord, calcularea unui număr insuficient de zecimale ar putea face ca nava cosmică să nu mai ajungă pe planeta de destinație, ci în… Soare!

În domeniul istoriei şi cu privire la problema holocaustului în special, revizioniştii istorici admit, ca poziție de principiu, **de gândire ştiințifică** – adică în conformitate cu realitatea – că **ar fi putut exista un holocaust al jidanilor**, cu condiția să existe documente, ordine militare, martori obiectivi, arhive de lagăr, cimitire etc. care să confirme existența reală a acestui fenomen. Or, până acum nu există aşa ceva, în afară de declarațiile contrafăcute ale inculpaților de la Nürnberg, memoriile fantasmagorice ale unor „martori" mincinoşi, filmele şi cărțile false,

confecționate de propaganda holocaustică. Deci, pe cale de consecință, conchidem că nu a existat nici un holocaust.

În sensul strict al sintagmei „revizionismul istoric“, a fi revizionist înseamnă a verifica în mod critic, obiectiv, ştiinţific, tot ceea ce ți se spune, tot ceea ce citeşti sau afli pe o cale sau alta. Vorba bătrânească zice: „Învățăm cât trăim“. Cu alte cuvinte, revizuim, criticăm cât trăim, pentru că nu totdeauna vedeam la fel, în diferitele momente ale vieții, aceleaşi lucruri. Şi chiar în acelaşi moment istoric, opiniile a doi oameni referitoare la acelaşi fenomen, eveniment etc. diferă în funcție de educația sa, de bagajul său informațional şi, îndeosebi, de glagoria sa, diferă în funcție de capacitatea sa de judecată: „*Non idem est si duo dicunt idem*“ – „Nu este acelaşi lucru dacă doi oameni spun acelaşi lucru“, ne învață Eminescu în poezia cu acest titlu: pentru că fiecare vede lucrurile în felul său. Dar acest relativism şi diversitate de opinii pot fi corectate sau aduse la un numitor comun, la un consens prin comunicare interpersonală şi interinstituțională, prin dezbatere, prin instruire, prin cultură şi prin experiența îndelungată de viață a indivizilor şi instituțiilor statului, ale societății, dar în nici un caz prin *ucaz*, prin interzicerea cercetării şi prin impunerea unor „adevăruri“ definitive. Expresia „Mintea Românului de pe urmă“ tot aceasta spune. „Toamna se numără bobocii“ – adică în toamna vieții, după îndelungile comparații, verificări de o viață, după dobândirea flerului necesar, pe care unii îl numesc experiență, alții înțelepciune sau altfel. În industrie există faimoasele S.D.V.-uri – adică „scule, dispozitive şi verificatoare“, pentru a produce un lucru bine făcut. Există chiar „*Tratatul despre lucrul bine făcut*“, al lui Kotarbinski. Ştiința se face prin comparații, măsurători, verificări. Iar cunoaşterea a ceva, *ştirea* despre ceva creează *ştiința*, iar aceasta creează *conştiința* – care, cum spune Hegel, este „ştiința despre sine“. În forma modernă a pedagogiei, ideea se exprimă prin sintagma „educația permanentă“, realizată prin diferite forme de organizare a instruirii. Adică nu mai sunt suficiente acum cele patru clase primare, care erau suficiente în urmă cu o sută de ani, sau, în țările subdezvoltate, până acum câteva decenii, deoarece cunoaşterea şi, îndeosebi, acumularea de noi cunoştințe avansează în progresie exponențială şi omul trebuie să învețe toată viața, adică, implicit, să-şi revizuiască, permanent, cunoştințele, bagajul de informații, în funcție de care să-şi modifice comportamentul şi inter-relaționarea cu semenii. Încă Aristotel, în introducerea la *Etica Nicomahică*, spunea că tineretul nu este un bun auditor al ştiinței politice şi, deci, al practicării politicii – adică al „participării la viața cetății“, căci acesta este sensul genuin al expresiei „a face politică“, în sens larg: a participa la treburile statului, ale *polis*-ului, şi nu a face politicianism, adică a face coterii de partid –, spunea, ziceam, că „nu este un bun auditor al ştiinței politice fiindcă nu are experiența vieții!“ Deci, trebuie să învețe –

permanent, acum, în epoca revoluției ştiințifice şi tehnice – şi să capete experiență, înțelepciune, dobândită prin revizuirea permanentă a ideilor, a cunoştințelor căpătate în gimnaziu cu cele din facultate, apoi, cu cele dobândite la locul de muncă, în relațiile cu semenii. Dacă revizuirea cunoştințelor, informațiilor, ideilor pe plan individual este strict necesară pentru succesul în viață, mai ales în această etapă a *tranzienței* – cum se exprima Alvin Toffler acum patru decenii în *Future Shock* –, adică a *schimbării accelerate*, de ce să fie pus la index revizionismul istoric, adică necesitatea de a studia, analiza, cerceta *critic* toate aspectele istoriei care, în lumina ultimelor informații în domeniu, trebuie modificate, completate, corectate? De exemplu, legenda despre Wilhelm Tell, care este doar o legendă, căci personajul nu a existat ca persoană fizică?! Pentru că vor unii să rămânem închistați în anumite dogme ale gândirii croite de ei – cum a făcut Roller, de exemplu, în anii '50, sau cum face poliția gândirii acum, prin O.U.G. nr. 31/2002 – pentru a ne încorseta mintea şi viața, pentru a ne băga mintea în „patul lui Procust“?! Dar nu tăindu-ne picioarele, ca să nu mai mergem la bibliotecă, ci capul, ca să nu mai gândim deloc?! Pe plan social şi cultural, „Revizionismul Istoric“ este marea aventură spirituală a cunoaşterii europene încătuşate de legile totalitarismului – fascist, comunist, neocomunist, mondialist – contemporan contra adevărului, a omeniei şi a lui Dumnezeu, marea aventură a spiritului european către sfârşitul secolului XX. Ca atare, „Revizionismul istoric“ nu se limitează la ultimul război mondial, la o epocă sau o țară ori regiune anume. *Fiind vorba de o metodă de cercetare, de cunoaştere, nu de o ideologie*, el se aplică la întreaga istorie. În sens mai general, revizionismul – să-i zicem, mai bine, criticismul – se aplică şi se practică din totdeauna în toate domeniile cunoaşterii, aşa cum am încercat să subliniez prin paralela cu faimoasa constantă matematică Pi. Revizioniştilor li se poate atribui calificativul de „negaționişti“ doar sub precizarea expresă că ei *neagă* propaganda holocaustică, ceea ce revine la a spune invers, că *afirmă* deplina ei falsitate! Din păcate, termenul „revizionism“ nu este prea fericit ales, întrucât nu este suficient de adecvat şi, apoi, a fost compromis, pe plan internațional, chiar de Lenin, care era adeptul revoluției şi îi arunca în față lui Karl Kautsky epitetul insultător de „revizionist“ pentru că era adeptul reformelor treptate, ceea ce presupunea revizuirea teoriei marxiste a revoluției – care era calea propusă de Marx şi de Lenin pentru răsturnarea regimului capitalist; Troțki mergea şi mai departe: era adeptul „revoluției permanente“.

Evident, unii, prinşi în capcana virulentei, falsei şi incontinentei propagande holocaustice, au preluat, prin inerție, prin însuşire necritică, prin psitacism, această idee a caracterizării revizioniştilor ca „negaționişti“ – care este gândită ca un fel de blam tot aşa de dur precum era în anii '50

cuvântul şi, totodată, acuza „Oportunistule!“, care te putea băga şi la închisoare prin simpla ei proferare – şi o susţin în siajul acestei propagande. Într-adevăr, s-a ajuns ca acuza de negaţionist să fie folosită ca o lance de către susţinătorii propagandei holocaustice, pe care o aruncă în luptă oriunde au ocazia, tot aşa cum în mai toate filmele americane apare, cum am spus, ba un antebraţ tatuat cu un număr de deţinut de lagăr german, ba o kipă, ba o referire la Auschwitz. Un exemplu îl oferă prefaţatorul cărţii lui Reynald Secher, *VANDEEA: DE LA GENOCID LA MEMORICID*, Gilles-William Goldnadel, care după nume pare a fi jidan şi care spune, spre sfârşitul prefeţei: „Aceeaşi metodă e utilizată de către negaţionişti pentru genocidul evreilor“.

Unii dintre aceşti istorici/cercetători „revizionişti“, care, în fond, ar putea să fie numiţi – cum am sugerat, ca fiind mai adecvat conceptului – criticişti, au fost ei înşişi internaţi în lagăre de concentrare, ca, de exemplu, Paul Rassinier, care a venit din lagăr, este necesar să repet, în stare de invaliditate 100 la sută – şi, deci, ar fi cel mai îndreptăţit să fie ranchiunos contra celor care au organizat universul concentraţionar. Dar, deşi suferind din cauza lagărelor prin care a trecut, s-a revoltat contra propagandei holocaustice, tocmai fiindcă era falsă, tendenţioasă, promovată exclusiv pentru a fabrica bani, îngrăşând pipota unora ca Elie Wiesel *& comp*.

Primii „revizionişti“, în sensul că au fost primii care au denunţat dogma holocaustului lansată de propaganda bazată pe hotărârile luate în cadrul Procesului de la Nürnberg, de Tribunalul Militar Internaţional, au fost: Maurice Bardeche, care publică, în 1948-1949 două volume, *NUREMBERG ou la Terre promise – Nuremberg sau Ţara promisă* şi *NUREMBERG ou Les Faux Monnayeurs – Nuremberg sau Falsificatorii de Bani*, în Editura Les Sept couleurs; în 1949 Gaston-Armand Amaudruz publică, la Paris, „*Ubu justicier au premier procès de Nuremberg*, cu o prefaţă de P. Hofstetter, cu o nouă ediţie, Akribeia, în 2008; conform unui articol publicat de Sylvie Arsever, în ziarul *Le Temps* din 11 aprilie 2000, „*Gaston-Armand Amaudruz a été condamné à un an de prison ferme*“ (vezi precizarea pe http://fr.wikipedia.org/wiki/Gaston-Armand_Amaudruz). Tot atunci, Paul Rassinier, fostul deţinut de la Buchenwald şi Dora (lagărul german unde s-au fabricat faimoasele rachete zburătoare V1, V2 şi alte arme ultrasecrete pe atunci), a publicat cele două volume care formează *Minciuna lui Ulise*, accesibile gratuit pe Internet la www.vho.aaargh. În anii ’50, Paul Rassinier publică şi alte cărţi, cum am relevat mai sus, care, treptat, deschid drumul a ceea ce se va numi, ulterior, „revizionism“ – **în nici un caz negaţionism**. Negaţionismul este vorba cu care exterminaţioniştii îi măscăresc, ca ţiganii, pe revizionişti. **Revizioniştii nu neagă, căci ceva care *nu s-a petrecut niciodată* nu poate fi negat**. Revizioniştii nu neagă, ei afirmă, corectând erorile produse din cauze

diverse – în principal a insuficientei cunoaşteri a problemei analizate –, sau înlăturând dogmele menţinute în mod interesat de anumite cercuri mai mult sau mai puţin oculte, cum este şi dogma holocaustului, prezis cu opt decenii înainte de a fi „oficializat“ prin deciziile părtinitoare şi, deci, complet false ale T.M.I. Duşmanii revizioniştilor, exterminaţioniştii, îi califică astfel, cu epitetul „negaţionişti“, aruncat în faţă ca pe un scuipat, ca pe un blam, iniţial moral, devenit, apoi, penal prin legi de tipul Fabius-Gayssot. În propaganda holocaustică expusă atât pe Internet, cât şi în toate *mass media*, atât cele obişnuite, cât şi cele de specialitate, revizioniştii sunt categorisiţi ca „negaţionişti“ în spiritul autentic atât al terorii staliniste din anii ’50, din spatele „cortinei de fier“, cât şi al terorii mccarthyste din faţa aceleiaşi „cortine“, numite „zona liberă“, occidentală, „democrată“. Aşa începe şi articolul 6 al O.U.G. nr. 31/2002, dar în forma corectată de Legea 107/2006, ca să fie mai *shocking* şi, deci, mai ameninţător: „Negarea în public a holocaustului…“. Adică se admite exhibarea în public a pederaştilor, a sodomiştilor, fără să fie condamnaţi pentru încălcarea moravurilor statuate încă din vremurile biblice, dar negarea în public a holocaustului se pedepseşte! În textul iniţial al O.U.G. nr. 31, formularea începe aşa: „Contestarea şi negarea în public a holocaustului…“, fiindcă cei care au conceput şi redactat textul ordonanţei erau nişte tâmpiţi care nu ştiau limba română – în mod cert erau alogeni – şi au comis acel pleonasm: a zice „contestarea şi negarea“ este echivalent cu a spune „babă bătrână“! De fapt, la rigoare, exterminaţioniştii sunt adevăraţii negaţionişti, întrucât, treptat, din aproape în aproape, ei sunt obligaţi să nege foarte multe adevăruri pentru a-şi impune dogmele.

Thies Christophersen este un alt revizionist, martor ocular al inexistenţei holocaustului. Thies Christophersen a fost la Auschwitz, dar nu ca deţinut prizonier, ci ca ofiţer, demobilizat, după ce şi-a pierdut o mână pe frontul antisovietic. La Auschwitz a fost şef al unui laborator de cercetări în legătură cu fabricarea cauciucului natural din păpădie şi alte plante, de exemplu rostopasca. El era singurul bărbat, în fruntea unui grup de vreo sută de jidănci, pe care le ocrotea şi care, la rândul lor, îl ocroteau şi ele. Soţia lui Christophersen era profesoară de engleză la Hanovra, dacă nu mă înşel. În vara lui 1944, când şi-a vizitat soţul la Auschwitz, a venit îmbrăcată ca vai de ea, jerpelită, cu o valiză scrijelită, al cărei capac de abia se mai ţinea în balamale, cu un pardesiu răpănos şi fără nici o rochie de schimb. După un sejur de o lună la Auschwitz, d-na Christophersen a plecat îmbrăcată ca o vedetă, înnoită complet: pardesiu nou, valiză nouă din piele de crocodil, nu mai ştiu câte rochii şi fuste, două sau trei kg de unt (!) – toate procurate prin intermediul mafiei jidăneşti foarte eficiente, „procuratoare“, din super-kibutz-ul Auschwitz.

Robert Faurisson este autorul revizionist cel mai prolific: a scris şapte volume de „*Scrieri revizioniste*“, dar în care nu a folosit niciodată cuvântul negaționist, deoarece este o noțiune incongruentă cu concepția sa despre modul în care trebuie descrisă realitatea istorică pe care a trăit-o. Drept răsplată că i-a apărat onoarea reflectată de adevărul istoric, Franța l-a lăsat de izbelişte şi a fost bătut de sionişti deranjați de adevărul reflectat de scrierile sale.

De fapt, Revizionismul s-a manifestat chiar în timpul procesului de la Nürnberg: acuzatul Julius Streicher (ziarist care nu deținuse nici o funcție oficială pe timpul războiului) a spus clar că nu crede în povestea genocidului celor şase milioane, care nu se sprijină pe nici un document sau dovadă credibilă şi care, din punct de vedere tehnic, este o imposibilitate (http://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Streicher).

Pentru că a afirmat acest lucru, Julius Streicher este considerat primul revizionist istoric, în sensul ştiințific perfect al cuvântului, adică, în esența sa, primul criticist istoric. El a cerut atunci o dovadă, un argument irefutabil cu privire la ceea ce procurorii şi judecătorii sovieto-anglo-americano-francezi afirmau. Fireşte că nu i s-a dat nici o dovadă, ci ştreangul: cf. https://www.youtube.com/watch?v=rR073nnbbE4.

Astăzi, după aproape 70 de ani, Faurisson şi toți istoricii revizionişti cer o dovadă concretă, un argument imbatabil, de exemplu:

- un document semnat de Hitler sau alt mare demnitar nazist care să ateste o politică oficială de distrugere a jidanilor;
- un ordin al comandamentului OKW sau al vreunui mare comandant de divizie, armată sau măcar regiment, prin care se ordona uciderea domnilor jidani pentru simplul fapt că erau jidani;
- o cameră de gazare sau un camion de gazare, despre care se pretinde că ar fi fost instrumentele crimei nemaiauzite
- Numele unui singur om măcar, cu dovada clară că în ziua cutare, la ora cutare, în cutare loc şi cutare context, a fost gazat într-o cameră de gazare care ar trebui arătată sau măcar descrisă etc.;
- instrucțiunile sau normele tehnice de utilizare a unei camere de gazare sau a unui camion de gazare. Astfel de instrucțiuni există şi pentru o râşniță de cafea sau un mixer de bucătărie. O armă oarecare, un pistolet sau un pistol-mitralieră AKM comportă un manual cu o schiță amănunțită, instrucțiuni de utilizare, măsuri de protecție etc. Cine poate să creadă că o instalație de complexitatea unei camere de gazare se poate vinde/exploata fără o schiță tehnică?

La aproape şaptezeci de ani după război, nimic din toate astea nu s-a prezentat în fața Istoriei. Cum s-a văzut în fotografiile etalate de propaganda holocaustică, pe bidoanele cu gaz Zyklon B erau inscripționate cuvintele: *Achtung*! *Danger*! Or, în fotografiile – trucate, evident – în care

figurau soldații germani care evacuau camerele de gazare erau prezentați cu mâinile în şold, fără măşti de protecție, fără mănuşi şi, culmea!, cu țigara în gură! Adică ceva ca în filmele cu proşti. În schimb, Istoria a înregistrat promulgarea a diverse ordine cunoscute şi necunoscute, a unor legi cunoscute şi necunoscute, prin care se interzice cercetătorilor ştiințifici să îşi facă munca lor de cercetare pentru a lămuri aspectele nebuloase, tenebroase, obscure din motive istorice sau ținute în mod deliberat în întuneric de către cei care ascund documente şi arhive – aşa cum este cazul cu arhivele de la Auschwitz, capturate de sovietici şi ținute sub obroc.

Studierea laborioasă a documentelor arhivelor şi cercetările aprofundate, pe teren, ale revizioniştilor au dus la clarificări majore şi, implicit, la impunerea în conştiința opiniei publice internaționale a **convingerii şi a demonstrației că, de fapt, holocaustul nici nu a existat**, ci e doar o gogoriță diabolică a sionismului în scopul extorcării de bani a credulilor sau, zis mai propriu, a proştilor, buni de buzunărit.

Aşadar, până să apară această trecere în revistă a articolelor a lui Don Heddesheimer, despre cum va fi holocaustul şi cum a fost el descris de jidani, au existat şi istorici sau deținuți în lagărele de concentrare naziste care s-au simțit exasperați de aberațiile debitate de sioniştii denigratori, cel mai prolific fiind – cum l-a citat, în *Introducere* şi în bibliografie, chiar Arthur R. Butz – Paul Rassinier. Dintre aceştia, autonumiți „revizionişti“ şi, apoi, insultați de alții ca „negaționişti“, enumerăm câțiva: Robert Faurisson, *Les Victoires du révisionnisme*, le 11 Décembre, 2006 [142]; „*Auschwitz Survivor Claims Elie Wiesel is an Impostor*“, March 4, 2009 [143]; Germar Rudolf [144], „*Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory*“ [145]; Carlo Mattogno, *Auschwitz: Open Air Incinerations*[146]; Santiago Alvarez, Pierre Marais, *The Gas Vans: A Critical Investigation* [147]; Germar Rudolf, Carlo Mattogno: *Auschwitz Lies—Legends, Lies, and Prejudices on the Holocaust* [148]; David Hoggan, *The Myth of the Six Million* (1969) [149]; Thomas Dalton, *Debating the Holocaust: A New Look At Both Sides*, New York, 2009 [150]; Richard Harwood: *Did Six Million Really Die? The Truth at Last* [151]; Don Heddesheimer: *The First Holocaust—Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One* [152].

Cu timpul, „revizioniştii“ au devenit tot mai mulți şi, pe măsura extinderii cercetărilor în profunzimea documentară şi în timp – dincolo de Al Doilea Război Mondial –, tot mai mulți dintre ei au devenit, la propriu, negaționişti tot mai vehemenți, dar nu ai holocaustului, căci era ceva care nu a existat, ci ai propagandei holocaustice, manifestate virulent încă din 1900 şi continuate şi acum. Numele şi lucrările lor sunt în librării şi pe *site*-ul general http://www.vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html sau pe

http://en.wikipedia.org/wiki/Holocaust_denial. Printre creatorii curajoşi ai literaturii în care se neagă, documentat, holocau$tul, aşa cum am mai arătat inclusiv în articolul „Literatura holocaustică: caşcavalul secolului“ [153], se numără cercetători de pe aproape toate continentele şi aparținând, deci, multor națiuni, unii fiind chiar evrei, enumerați în bibliografia marii cărți *MISTIFICAREA SECOLULUI XX*, a lui **Arthur Butz**, dar şi mulți alții: Abraham Léon, Adrien Arcand, Jean-Marie Boisdefeu, **Maurice Bardèche**, Joaquin Bochaca, Antonio José de Brito, Carlos W. Porter, Enrique Aynat, Eric Delcroix, Paul Eisen, Israel Shamir, **John Mearsheimer**, Stephan Walt, J.-A. Mathez, Norberto Ceresole, J. B. Pranaitis, Paul Rassinier, **Wilhelm Stäglich**, Moshe Sharett, Livia Korach, Thies Christophersen, Vincent Monteil, Mark Weber, Stephen Sizer, Herman Otten, Douglas Reed, Joel S. A. Hayward, Edwin M. Wright, Robert Faurisson, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Lenni Brenner, Carlo Mattogno, David Hoggan, David Irving, Barbara Kulaszka, Serge Thion, **Don Heddesheimer**, Bruno Gollnisch, Edward S. Herman, Roger Garaudy, Ingrid Weckert, Charles E. Weber, Jack Bernstein, Theodore J. O'Keefe, Josef Ginsburg, Allan C. Brownfeld, Israel Shahak, John Sack, **Alfred M. Lilienthal**, **Benjamin Freedman**, Naomi Seidman, Noam Chomsky, Uri Avnery, Victor Ostrovsky, David Duke, Lasse Wilhelmson, Richard E. Harwood, Maxime Pale şi mulți alții. Unii dintre ei au fost agresați fizic, în repetate rânduri, precum au pățit Robert Faurisson şi Serge Thion, alții au fost amendați şi/sau condamnați la închisoare, precum Roger Garaudy, Jürgen Graf, David Irving, Germar Rudolf, Ernst Zündel, iar unii au fost chiar ucişi de către organizațiile teroriste, precum ziaristul canadian Serge Monaste. Vedeți şi *L'assassinat du P. Thomas* [154]. Desigur, există şi poziții mai nuanțate, ca a lui Norman Finkelstein, ai cărui părinți au fost în lagăre de concentrare şi, de aceea, afirmă că a existat un holocaust, dar denunță propaganda deşănțată prin care s-a creat „industria holocaustului“, adică o formă de „*exploatare a suferinței evreieşti*“. Dar, chiar şi aşa, după ce, inițial, cartea lui a fost complet ignorată de presa holocaustică, în speranța că va trece neobservată, a fost potopit cu o grămadă de invective, ulterior, aşa cum le descrie, batjocoritor, în cele două prefețe. Acelaşi tratament l-a suferit şi Israel Shahak, despre care un ziar american a scris că a murit, iar când s-a dus la redacția respectivă să demonstreze că trăieşte, a fost complet ignorat şi el şi nu s-a publicat nici o dezmințire a falsei ştiri!

12. Perfidia jidănească diabolică [155]

Recent, munca laborioasă a împătimiților pentru adevăr şi, totodată, a revoltaților de turpitudinea fanilor şi activiştilor propagandei holocau$tic€ – fie ei simpli publicişti sau miniştri, ambasadori (ai S.U.A., Israelului etc.) –, a produs o altă colecție a aparițiilor în presă cu referiri la „holocaust" şi „şase milioane de evrei", care semnalează că primul text (găsit până acum) a apărut încă din 1869. Colecția poate fi citită aici: „*256 Erwähnungen von 6.000.000 Juden vor Bekanntmachung durch die Nürnberger Prozesse*" [156]. Spre deosebire de colecțiile anterioare, care, toate, încep cu articolul rabinului Stephen S. Wise, din *New York Times*, din 11 iunie 1900, aceasta începe cu un articol din *MEMPHIS DAILY APPEAL* [157], Tennessee, *7 November 1869* [158] care – atenție! – citează ziarul cu numele bizar *The Hebrew National*: „***The Jewish People****. The Hebrew National, of London, says that there are six millions Jews in the world. It is a remarkable fact that the numbers of this wonderful people have not materially increased or diminished since the time of King Solomon. Persecuted as no other people have ever been…*" etc. – „**Poporul Iudeu**. *The Hebrew National*, din Londra, spune că există şase milioane de iudei (*Jews*) pe glob. E un fapt notabil că totalul acestui minunat popor nu s-a diminuat simțitor de pe vremea regelui Solomon. Persecutat cum nu a fost vreodată nici un alt neam, şi-a păstrat credința strămoşească şi, de-a lungul a sute de ani, a riscat să fie exterminat în aproape orice moment, în aproape oricare dintre regatele Europei, iar unii dintre membrii lui au fost omorâți în fiecare an prin torturi dintre cele mai crude, dar nu şi-a pierdut prea mult din efective de-a lungul tuturor acelor vremuri întunecate (…)" etc. (Fig. 2).

Spun că e „bizar" numele ziarului „*The Hebrew National*", deoarece e greu de înțeles cum putea exista un ziar cu numele „*Evreul Național*", în interiorul Imperiului Britanic, la anul 1869, de vreme ce nu exista națiunea evreiască şi nu avea să existe nici după 1948, când s-a înființat *statul* Israel. Analiza conținutului acestui articolaş de 36 de rânduri într-o coloană îngustă, precum şi a contextului paginii *The Sunday Morning Appeal*, foarte mari, a ziarului *MEMPHIS DAILY APPEAL* atestă că este vorba de un articol publicitar tipic, de propagandă. Într-adevăr, un ziar din statul american Tennessee citează ziarul londonez *The Hebrew National*, fără a indica data apariției, numărul etc. – din această cauză eu cred că nici nu a existat acel ziar –, ca să ne spună ce: că, actualmente, iudeii – neamul lui Israel, la grămadă, fără să facă, evident, o distincție între evreii din Palestina lui Solomon şi jidanii din Rusia – sunt în număr de **şase milioane**

pe **tot globul**, că această pondere demografică a rămas **constantă** de la Solomon încoace (deşi nu există statistici demografice în acest sens), că au fost persecutaţi de-a lungul secolelor – mulţi fiind chiar ucişi, anual, dar, miraculos, numărul lor a rămas constant (deci ponderea natalităţii a fost egală cu a mortalităţii, indiferent că aceasta putea fi provocată de boli normale, personale, de epidemii, de uciderea indivizilor prin fenomenul persecutării istorice a evreilor „pe tot globul“ etc.); că iudeilor le este bine, acum, în statele civilizate, că este de aşteptat să prospere în viitor etc. – căci „casa lui Israel este un miracol întruchipat – o mărturie în faţa ochilor acestui necredincios secol al XIX-lea, o mărturie în sprijinul adevărurilor din profeţii începând de la Moise până la Malachia“[159]. Deşi exprimarea „pe tot globul“ este neîntemeiată şi este doar o formulă tipică de presă pentru a-şi impresiona cititorii, persecutarea evreilor este, totuşi, un fapt consemnat cert de istorie: Traian Romanescu expune, pe ani, începând din anul 1.000 î.e.n. până în 1945 (cf. *MAREA CONSPIRAŢIE EVREIASCĂ*, pag. 204-208), evenimente şi nume ale regilor şi împăraţilor vremii care au emis decizii de alungare, de persecutare sau chiar de exterminare a evreilor şi, apoi, şi a jidanilor.

În restul paginii, uriaşe, *The Sunday Morning Appeal*, se relatează ceva despre Mark Twain, despre biserica presbteriană, despre morală la Paris şi alte ştiri şi reclame, poate utile pentru cititorii ziarului. Acest articolaş este fără autor, ca şi toate celelalte. Ceea ce atestă, încă o dată, că pagina este de strictă publicitate. Chiar dacă textul analizat se pierde în negura timpului pentru cititorii obişnuiţi şi nu s-ar mai fi aflat de el dacă acribia cercetătorilor revizionişti nu l-ar fi dezgropat, printr-o muncă de Sisif, din arhiva ziarului, este important de subliniat, în cadrul luptei contra escrocheriei holocaustice, că ideea **constanţei demografice** a evreilor de la Solomon până în 1869, de **şase milioane** de indivizi pe tot globul – în ciuda persecutării lor, **reale** (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Persecution_of_Jews) de care au avut parte în aceste milenii „întunecate“ – **contrazice** în mod absolut propaganda holocaustică susţinătoare a exterminării jidanilor de către Germania, între anii 1939-1945, în număr tot de „şase milioane“! Mai mult, dacă pe vremea aşa-zisului rege Solomon (971-931) evreii erau în număr de şase milioane şi, conform acestui articolaş, au rămas aşa în toată LUMEA până la 1869, deci, dacă începând cu un mileniu înainte de Hristos şi încă două milenii după – în total trei milenii! – evreii şi-au menţinut dimensiunea demografică la acelaşi număr, de şase milioane, atunci înseamnă că ei rămăseseră şi în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, tot atâţia. Dacă nemţii au omorât „şase milioane de evrei“ în intervalul 1939-1945, înseamnă că i-au ucis pe toţi. Atunci cum au apărut evreii de acum? Prin generaţie spontanee?! Conform unor statistici, acum ar fi, în toată lumea, după unii,

circa 13,3 milioane de evrei, iar după alții 13.746.100 (cf. http://www.simpletoremember.com/vitals/world-jewish-population.htm şi, respectiv, http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/jewpop.html). Nu-s cam mulți, dacă Germania i-a ucis pe toți? Sau s-a întâmplat ca în bancul cu Ilie, care a trimis-o pe nevastă-sa la mare, dându-i cinci lei de cheltuială, ca să se distreze şi ea un pic. După vreo săptămână, consoarta i-a scris: „Dragă Ilie, îmi place la mare, e soare, ți-am luat blugi, mi-am luat şi ie, din cinci lei, mai am o mie“! Aşa e bancul cu Ilie – nu e nici o aluzie la escrocul internațional Elie Wiesel, care a fost escrocat de coreligionarul său, escrocul american Bernard Lawrence Madoff, director la bursa NASDAQ (cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Bernard_Madoff)!

Este necesar să repet, sintagma „holocaustul jidanilor“ apare **prima dată**, în căutările de până acum, într-un articol din *THE NEW YORK TIMES* [160], *7 Mai 1899* [161]: „*Un american la Sevilla* (...) În această piață, citim, a fost o dată un înfiorător holocaust al jidanilor; sub picioarele noastre, ni se spune, e un morman de oseminte umane şi cenuşă (...)“. Vedeți fig. 3. Puteți citi articolul integral aici: http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res= F40E14FC395913738DDDAE0894DD405B8985F0D3. Într-adevăr, autorul anonim american al articolului din 1899 se referă la o situație reală, descrisă astfel de Gabriel Constantinescu: „Spre deosebire, însă, de pătura conducătoare, populația creştină din Spania era profund ostilă evreilor, în care vedea cauza tuturor relelor din țară. În această stare de spirit, nu este de mirare că predicile antiiudaice ale lui Ferrán Martinez, vicarul din Sevilla, au avut o puternică influență asupra mulțimilor. Pe lângă deosebirile de ordin religios, predicatorul îi acuza pe evrei de comportament arogant în raporturile cu populația creştină şi de acumulare de bogății dobândite pe căi necinstite. La îndemnul său, în ziua de 15 martie 1391, creştinii din Sevilla au atacat cartierul locuit de evrei, incendiind clădirile şi măcelărind tot ce le-a ieşit în cale. Din cei peste 20.000 de evrei, cât număra comunitatea iudaică, peste 4.000 au fost ucişi. Mulți, pentru a-şi salva viața, au trecut la creştinism.

De la Sevilla, tăvălugul antisemit, aducător de moarte, se va rostogoli peste tot întinsul Spaniei, punând capăt epocii de strălucire a iudaismului în acest colț al Europei. O parte dintre evreii spanioli – *sefarzii* – se vor refugia în Olanda, în țările musulmane, de unde unii, stabiliți inițial în Imperiul Otoman, vor ajunge pe meleagurile noastre. (…). Evreii rămaşi în Spania vor avea un destin trist. Pentru a-şi salva viața, cei mai mulți dintre ei se vor încreştina formal. Populația creştină îi privea, însă, cu neîncredere, stigmatizându-i cu numele de *marranos* (blestemați) şi îi ura mai mult decât pe evreii rămaşi fideli iudaismului. Şi pentru ca paharul suferințelor să se umple, după ce tribunalele Inchiziției s-au instalat

temeinic în Spania, la 31 martie 1492, Regii Catolici Ferdinand şi Isabela au semnat decretul de expulzare din țară a tuturor evreilor nebotezați (*Evreii în România*, pag. 34-35).

În acelaşi stil ca Andrei Oişteanu-Ogenstein, Léon Poliakov expune şi el acest eveniment, dar din perspectiva lui de jidan promotor al holocaustului. «Începând cu anul 1378, arhidiaconul Ferrando Martinez de Ecija, fostul confesor al reginei-mamă, ținea la Sevilla predici împotriva evreilor şi asmuțea împotriva lor populația creştină, „făcând-o să aibă oroare de oamenii aceştia“[(647)]. În mod samavolnic, el îşi mai arogase şi drepul de a hotăr, înm calitate de judecător aclesiastic, în litigiile dintre creştini şi evrei. Atunci când regele, „temându-se de daunele pentru trup şi suflet“, i-a ordonat să înceteze agitația, el n-a ținut seama de porunca acestuia. Comparându-se cu profeții lui Israel, cu Isaia şi cu Ieremia, şi chiar cu cel mai mare dintre toți – cu Moise, care nu se temuse să braveze mânia faraonului –, el replicase: „…nu mă pot abține să nu predic şi să nu spun despre evrei ceea ce a spus despre ei Dumnezeul nostru Isus (*sic*) Hristos în Evanghelii…“. De altfel, el era convins că acționează penru binele intereselor regale. Oare nu-i sfidau şi nu-i înşelau evreii pe regii şi pe principii acestui pământ, tot aşa după cum îl sfidaseră şi îl mințiseră pe Dumnezeu? Acestor explicații pe care le dădea regelui, Ferrando Martinez le mai adăuga în predicile sale antiseminte şi alte comentarii (…)

Fapt este că, mai mult de doisprezece ani, Martinez şi-a continuat nesancționat agitația, cerându-le enoriaşilor săi să-i expulzeze pe evrei din oraşe şi sate, şi să le dărâme sinagogile. Incapabili să-l oprească, decât poate cu ajutorul unor daruri, şi cu intermitențe (o dispută obscură îi adusese față în față, în 1388, pe Martinez şi pe purtătorul de cuvân al *aljamei*, în legătură cu un cupon de stofă), evreii se temeau de ce-i mai rău. Faima agitatorului începuse să se răspândească în întreaga Spanie. Se pare, totuşi, că, până în vara anului 1391, predicile sale nu provocaseră încă excese sângeroase. E drept, documentele de care dispunem nu lămuresc decât câteva aspecte ale campaniei sale; lacunele acestea te pun pe gânduri: pe ce protecții şi pe ce complicități se baza el, pentru a-i putea sfida în acelaşi timp şi pe rege şi pe arhiepiscopul său? Amândoi, Ioan I, regele Castiliei, şi Barroso, arhiepiscopul Sevillei, muriseră la distanță de câteva zile, la sfârşitul anului 1390. Scaunul episcopal rămăsese multă vreme vacant, iar succesorul la tron, Henric al III-lea, avea doar zece ani. Ațâțătorul sevillan a profitat de acest interregn de fapt, pentru a-şi înzeci propaganda. Rezultatele nu s-au lăsat aşteptate: pe data de 6 iunie 1391, după câteva încăierări, poporul dezlănțuit a năvălit în cartierul evreiesc; toți evreii care n-au apucat să se ascundă au fost somați

să se convertească; majoritatea se grăbiseră să îmbrățişeze crucea, restul au fost masacrați pe loc» [162].

Fireşte că acea placă comemorativă a fost pusă de organizațiile jidăneşti din Spania. E cazul ca Primăria din Sevilla să o dea jos. Dar e necesar să facem o hermeneutică a textului lui Léon Poiakov. Farsorul Poliakov scrie, evaziv prin acel „poate“: „Incapabili să-l oprească, decât poate cu ajutorul unor daruri…“, dar şi fariseic, pentru că evită să folosească expresia corectă: „să-l corupă, mituindu-l cu ajutorul unor daruri“. Există multe texte ale unor istorici reputați care consemnează, consecvent, că una dintre modalitățile curente ale evreilor/jidanilor de a se insinua în societate era coruperea autorităților de care depindea parvenirea lor.

De când a fost găsită, în ziarul din Tennessee, acea primă semnalare a expresiei „şase milioane de iudei (*jews*)“, au mai fost depistate încă nouă texte cu menționarea expresiei „şase milioane de iudei“ până la publicarea, în 11 iunie 1900, a „Mesajului“ longevivului tartor-rabin Stephen Samuel Wise.

Apropo de *The Hebrew National*, e necesar să menționez că a mai existat un ziar cu un titlu similar, *The American Hebrew* [163], care a făcut presiuni asupra României, cu ocazia pertractării condițiilor impuse prin Tratatul de la Berlin (1878) [164], când, sub pretextul „persecutării“ jidanilor din țara noastră, ni se cerea – îndeosebi de către Adolphe Crémieux (născut Isaac Moïse) [165], fondatorul şi preşedintele Alianței Izraelite Universale [166], unul dintre detractorii acerbi ai României, care, la venirea în România pentru a face presiuni, a încercat să mituiască Parlamentul oferind României 25 de milioane de franci împrumut, în vederea modificării art. 7 din Constituție – ni se cerea, spuneam, împământenirea lor masivă, la grămadă, nu individual, cum se procedează în orice alt stat. Ziarul *The American* ***Hebrew*** publică, la 31 octombrie 1919, articolul „*The Crucifixion of Jews Must Stop*!“ – „Crucificarea jidanilor trebuie oprită!“, scris de către Martin H. Glynn [167], „Former Governor of the State of N. Y.“, adică, nici mai mult, nici mai puțin decât „fostul guvernator al statului New York“, care, în acest text, foloseşte de 7 (şapte) ori sintagma „şase milioane“ – conform „ariei calomniei“ adaptate: „Minte, minte, căci se va găsi măcar un prost care să te creadă“. (Cf. fig. 17).

Escrocheria holocaustului începuse să fie propagată – şi, implicit, să fie strânşi bani de la fraierii milostivi, dar nu pentru a fi distribuiți jidanilor amărăşteni, ci ca să fie deturnați către consolidarea organizațiilor sioniste – cu **77 de ani înainte să fi început** infamul Proces de la Nürnberg, supranumit „al învingătorilor“, care a „stabilit“ că fusese un holocaust, deşi procurorii aceia nu aveau nici o dovadă, după cum a demonstrat, cu prisosință, Arthur R. Butz în *MISTIFICAREA SECOLULUI XX*! Dar

escrocheria holocaustului este practicată, în formă continuată, de 145 de ani, de la semnalarea celei mai vechi apariţii a unui articol al propagandei holocau$tic€!

Vedeţi în ce constă nemărginita perfidie jidănească diabolică, mascată de o ipocrizie la fel de mare, în privinţa „Holocaustului unic“, a „*Shoah*“-ului?! Cu cel puţin 77 de ani înainte de 1946, propaganda holocaustică a ţipat în presa controlată de „*Jüden*“ că „şase milioane de iudei“ **sunt** persecutaţi, maltrataţi, înfometaţi, pogromizaţi şi **vor fi** ucişi în „**holocaustul unic**“ – din care motive colectau sume mari de bani pentru salvarea lor, dar nu le-au dat nici un sfanţ celor „maltrataţi“, celor în pericol de a muri în „holocaust“ –, iar după 1945, aceiaşi propagandişti ţipă mai tare, căci au prins curaj sub steagul Aliaţilor, la fel, în toate *mass media*, că, **deja, fuseseră** ucişi în „**holocaustul unic**“ „şase milioane de iudei“, deşi nu au nici o evidenţă a respectivilor morţi. U.R.S.S. a capturat arhivele de la toate lagărele aflate în teritoriile cucerite (adică aproape toate dintre cele existente), dar le ţine la secret şi doar arată ameninţător cu deştul către unii, dându-le de înţeles: „Vedeţi că noi ştim altceva despre numărul total al morţilor!“ De ce nu le face publice?! Şantajează, cumva, pe cineva? Acum, cu acelaşi tupeu (*chutzpah*, termen din idiş, folosit acuzator de către mama lui norman Finkelstein la adresa activiştilor „industriei holocaustului“) care datează de 145 de ani, „holocaustul“ e clamat de impostori [168] şi escroci ca Elie Wiesel [169], Radu Ioanid [170], Aurel Vainer, Mark Gitenstein [171], Răzvan Theodorescu, Centrul Wiesenthal al impostorului cu acelaşi nume [172] şi mulţi alţii, precum şi de lichelele autohtone, care au stabilit o zi de comemorare a „Holocaustului“ [173]! Mai mult, circulă tot mai insistent zvonul că guvernele postdecembriste, pe lângă restituirile ilegale de averi pentru jidanii care s-au întors după ce părăsiseră ţara după 1945, şi primiseră despăgubiri la emigrare, acum plătesc şi „despăgubiri de holocaust“ unor aşa-zişi „urmaşi ai victimelor holocaustului“.

Aşadar, **nu au existat lagăre de exterminare a jidanilor şi a ţiganilor** pentru simplul motiv că erau jidani sau ţigani. Au existat lagăre de concentrare pentru a se depune o muncă intensă, excesivă chiar, spre a face faţă necesităţilor de război şi a suplini forţa de muncă germană care lupta, din păcate, pe două fronturi, pe de o parte, contra civilizaţiei decadente a Occidentului şi, pe de alta, contra „comunismului“ din U.R.S.S. Un astfel de lagăr de muncă intensă a fost Auschwitz, unde exista cea mai mare şi mai modernă întreprindere din lume în care se fabricau benzină şi cauciuc sintetice în proporţii industriale, necesare Germaniei, pentru armată şi pentru civili. Dar nu a fost un lagăr de „exterminare“, cum minte cu neruşinare propaganda holocaustică. Se pare că la Auschwitz, în toţi anii de război, au murit mai puţini oameni faţă de câţi civili au murit în Bucureşti, la bombardamentul anglo-american din 4 aprilie 1944, şi la

Dresda – bombardamente comise în mod deliberat terorist, pentru demoralizarea popoarelor Germaniei şi României, cum stabilise strategia Comandamentului Bombardierelor din Aviația Regală a Perfidului Albion: vezi, îndeosebi, Frederick Taylor, *DRESDA. Marți, 13 februarie 1945*. Editura RAO, 2008.

Legat de perfidia jidănească, e locul să mai relev un aspect important, dar trecut cu vederea: efectul vorbelor lui Shimon Peres asupra unor jidani. Astfel, în ciuda atenției îndelungate acordată de d-l Ion Coja „problemei evreieşti“ şi, în speță, „problemei holocaustului“, manifestă şi o anumită naivitate. După vizita în România, din august 2010, a lui Shimon Peres, revista electronică historia.ro, printre alte publicații electronice, a publicat acest text:

„Evreii români, nemulțumiți de discursul
preşedintelui izraelian Shimon Peres“

Reprezentanții Centrului Simon Wiesenthal s-au declarat uimiți şi dezamăgiți de discursul de joi al preşedintelui israelian Shimon Peres, la Bucureşti, când acesta a mulțumit României pentru salvarea a 400.000 de evrei la Holocaust, ignorând cei pe care regimul mareşalului Antonescu i-a ucis.

Membrii centrului au precizat că regimul mareşalului Ion Antonescu a jucat un rol cheie în masacrul estimat la 280.000-380.000 de evrei români şi ucraineni, în timpul Holocaustului, se arată într-un comunicat de presă de vineri al Centrului Wiesenthal. Directorul centrului, istoricul Efraim Zuroff, citat în comunicatul de presă, a menționat că discursul preşedintelui Peres a fost de neînțeles, în contextul în care o comisie istorică în frunte cu Elie Wiesel a descoperit, în 2004, că regimul din România a participat, în mod semnificativ, la uciderea unei părți importante a comunității evreieşti, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Astfel, potrivit istoricilor, evreii erau deportați, mai ales din Basarabia, Bucovina şi ținutul Dorohoi. Aceştia erau duşi în Transnistria, care avea rolul unui „gigantic câmp de ucidere a evreilor“. **„Deşi preşedintele Peres a urmărit, în mod evident, să sublinieze un element pozitiv al istoriei evreimii româneşti şi unul care a avut un efect benefic asupra dezvoltării statului Israel, faptul că nu a condamnat crimele oribile ale regimului Antonescu împotriva evreilor va avea consecințe nefaste, mai ales în România şi Europa de Est, unde există o tendință, în societățile postcomuniste, de a nega sau minimiza rolul jucat de colaboratorii naziştilor în anihilarea evreilor“**, precizează sursa citată. Reprezentanții centrului Wiesenthal i-au cerut lui Peres să-şi corecteze şi clarifice „remarcile“ de joi de la Bucureşti, pentru a nu întări

opinia celor care vor să nege sau să modifice istoria Holocaustului, promovând o falsă echivalență între crimele naziştilor şi comuniştilor.

Preşedintele izraelian, Shimon Peres, a declarat, joi, la Bucureşti, că Israelul nu va uita niciodată că, în cele mai negre perioade ale istoriei, vremuri ale nazismului, România a ajutat la salvarea a 400.000 de evrei, care au venit în Israel şi au ajutat la construirea acestui stat, dar şi-au păstrat şi identitatea şi cultura şi dragostea pentru România. Shimon Peres a adăugat că doreşte să mulțumească pentru aceasta poporului român.

16 august 2010

Autor: Redacția revistei *historia.ro.*

Sursa: ,
http://www.historia.ro/exclusiv_web/actualitate/articol/evreii-romani-nemultumiti-discursul-presedintelui-israelian-shimon-

Trebuie să reținem că titlul articolului este eminamente greşit: după cum am mai spus, nu există „evrei români“, ci doar „evrei din România“.

D-l Ion Coja republică acest text zilele trecute, în 21 iulie 2014, sub titlul „Urmaşii escrocului Simon Wiesenthal fac valuri“, la sfârşitul căreia postează acest comentariu:

«Comentez: Simon Wiesenthal este nemernicul care a lansat oribila minciună privind „săpunul evreiesc“, pe care germanii l-ar fi fabricat din materia primă oferită de evreii din lagărele germane de concentrare a evreilor şi a altor categorii de persoane, în anii WW 2! Nu s-a sfiit secătura să dea şi cifre exacte: 900.000 de evrei au trecut prin sinistrul malaxor! Nu există insultă mai gravă adusă ființei umane! Imaginând această performanță limită a ticăloşiei şi a mizeriei umane, Simon Wiesenthal a contribuit decisiv la deprecierea crimei, a asasinatului în masă! Orice bolnav mintal cu apucături criminale s-a simțit un mic şi nevinovat copil față de cei care au transformat un milion de ființe vii în detergenți, în săpun, în produse chimice de higienizare!… Sau în lampadare şi abajururi, în marochinărie fină, prin des-pielițarea a mii de evrei!…

E de mirare că azi, când se ştie bine că „săpunul evreiesc“ a fost o minciună şi o batjocură la scară planetară, mai poate exista o instituție care să poarte numele poltronului şi escrocului fără pereche care a fost acest Wiesenthal?!… Spusele domnului prim ministru izraelian SHIMON PEREZ sunt pentru mine dovada că se apropie momentul când în mod oficial Israelul va rosti declarații de recunoştință față de români pentru soarta şi regimul de care s-au bucurat evreii din România în anii guvernării mareşalului ION ANTONESCU.

Dacă ar fi vreun om serios printre cei care au protestat împotriva spuselor d-lui PEREZ referitoare la anii guvernării mareşalului, acel evreu ar trebui să ceară schimbarea denumirii institutului! Căci puține sunt

persoanele al căror nume să merite mai mult a fi uitate! În niciun caz cinstite, omagiate! Aceeaşi este şi situația lui Elie Wiesel „al nostru", escroc în viață, care ar merita să înfunde puşcăria pentru substituire de identitate, pentru ofensă adusă omenirii etc. Evident, principala vină a lui Wiesel fiind aceea că există!»

La această postare a d-lui prof. Ion Coja am postat comentariul meu: «Este îmbucurătoare opinia favorabilă exprimată, dar să nu uităm că tot el a zis, acum câțiva ani, că „a cumpărat România" (cf. https://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8; http://www.antena3.ro/externe/shimon-peres-afaceristii-israelieni-cumpara-romania-41813.html) – frază care i-a revoltat pe toți românii care au aflat de ea! De aceea, cred că atunci când a rostit aprecierea pozitivă dezavuată de escrocul Efraim Zuroff – continuatorul terorismului practicat de tardiv-defunctul Simon Wiesenthal –, nu a făcut decât să „dreagă busuiocul". În fond, prin asta a încercat să strângă relațiile cu România, ca să faciliteze reîntoarcerea jidanilor aici. Fiindcă arabii au început să se trezească şi există riscul pentru jidani ca arabii să se solidarizeze mai rapid decât ar putea să emigreze ei în România, unde de mult vor să înființeze „al doilea Israel".

Ca atare, nu trebuie să fim amăgiți de acest „cântec de sirenă", absolut ipocrit. Atâta vreme cât nemernici ca Efraim Zuroff, Elie Wiesel, Marco K. Katz, Muia Benjamin, Michael Shafir ş.a. ne agresează cu escrocheria holocaustului, nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de o asemenea „*captatio benevolentiae*" şi să-i determinăm pe jidani să plece din România.

Pentru argumente suplimentare şi alte aspecte, vedeți aici: http://www.altermedia.info/romania/2014/04/14/inselatoria-secolului-xx-51/; http://www.agentia.org/teoria-conspiratiei/doi-ani-de-cand-israel-a-cumparat-romania-vezi-video-307.html».

Acest comentariu nu a fost publicat de d-l Coja. Probabil ca să nu-i supere pe prietenii săi jidani care pretind să fie numiți evrei sau, probabil, este convins de „prietenia" propusă şi de „aprecierea" etalată de Shimon Peres. Consider această atitudine ca naivitate; fiindcă alt termen, deocamdată, nu găsesc. Apropo de faptul Shimon Peres că „ne-a propus prietenie": e bine de ştiut că, pe o listă cu primii 13 prim-miniştri izraelieni terorişti, preşedintele Israelului Shimon Peres – fost prim-ministru de două ori, fost ministru al Apărării sau al altor portofolii – este pe locul al nouălea: a fost foarte „agresiv în procurarea armelor nucleare şi a avut succes în livrarea lor", pentru un motiv pentru care, ca şi alți preşedinți terorişti ai Israelului, a şi primit Premiul Nobel pentru Pace (cf. http://www.thehypertexts.com/Israeli%20Prime%20Ministers%20Terrorists%20Nakba.htm)!

13. „Jidanii au venit cu saci de ruble din lagăre“

Auschwitz-ul, Treblinka, Dachau şi celelalte „lagăre“ erau, de fapt, un fel de falanstere sau kibuţuri internaţional-socialiste, de care nemţii erau mândri până la urechi, unde îşi conduceau oaspeţii veniţi de pretutindeni pentru a vedea ceea ce părea de necrezut: deţinuţii germani sau de alte naţionalităţi nu trăiau ca ocnaşii francezi din Guyana, nici ca sclavii din Gulagul sovietic, coloniile englezeşti sau închisorile americane gen Guantanamo, din Irak, Afganistan şi chiar de la noi, după unele persistente zvonuri. Fostele „lagăre“ germane aveau moneda lor proprie, bulevarde, străzi, piscine, curăţenie exemplară, echipe sportive, apă caldă, apă rece, tot confortul modern, inclusiv bordel pentru oamenii muncii [174]. Lagărele populate îndeosebi cu jidani erau administrate, în interior, de echipe de jidani, în care posibilitatea de a face „gheşefturi“ era la ea acasă; se făcea şi trafic de valută, inclusiv sovietică, mai ales după Bătălia de la Stalingrad, când devenise evident că *Blitzkrieg*-ul spre Est se oprise şi începuse retragerea spre Vest.

Jidanii veniţi în România din lagărele din Transnistria sau din Germania – indiferent că, aici, în Germania, fuseseră trimişi din România, adică, de fapt, de către autorităţile horthyste din Ardealul ocupat în urma *Dictatului de la Viena* [175], sau din alte ţări, dar optaseră pentru România după trierea făcută de Aliaţi – s-au comportat, conform opticii adoptate de toţi jidanii, pe care o recunoaşte şi Elie Wiesel în *Noaptea*, în modul cel mai ranchiunos: s-au dedat la tot felul de abuzuri contra românilor, jefuindu-i şi la drumul mare, îmbrăcaţi în uniforme sovietice etc. Ca atare, se acutizase starea conflictuală dintre români şi jidanii care activau în diversele organizaţii jidăneşti înfiinţate după încheierea războiului. Redau, *ad litteram*, câteva citate din stenograma, din 5 octombrie 1945, redactată o şedinţă a C.C. al P.C.R, care se referă la populaţia jidănească.

„*Tov. Chiriţă*: … În Moldova situaţia este şi mai grea. În Moldova nu este aproape un evreu ca[re] să fie în producţie. Toţi se ocupă cu specula.

Tov. Ghizela Vass: Cu specula.

Tov. Chiriţă: Nu, pentru că aceşti evrei ar vrea să intre în producţie. Aceste mici gheşefturi care le fac nu le asigură existenţa. (…) Şi noi, în faţa acestor probleme, stăm fără nici un răspuns. (…).

Tov. Vasile Luca: Dar întreprinderile care se refac în Moldova, nu angajează muncitori evrei?

Tov. Ghizela Vass: Numai evrei angajează.

Tov. Chiriță: Am convingerea, că în sânul nostru s-a creat un sectarism. (…) Care este poziția Apărării Patriotice, după mine sectară? Eu nu zic, că ar trebui să fie puşi pe primul plan evreii. Dar între atâția vorbitori, eu cred că trebuia un vorbitor evreu. Şi nu s-a pus. (…) Nu avem dreptul să băgăm capul în nisip şi să ignorăm o problemă care există în țara românească; şi să lăsăm ca aceşti câțiva jidănaşi (*sic*) să se agite pe stradă, fără a putea să facă ceva. (…)

Tov. Elena Stoie: Dacă comitetul evreiesc a luat măsuri, ca să nu mai fie atâția speculanți?

Tov. Ghizela Vass: Merg la țară, iau vite, iau tot şi dacă îi arestează, spun: tocmai pe mine mă arestezi, care am fost în Transnistria? Şi jandarmul le dă drumul. Mi-a povestit un tovarăş, că este o manifestare şi atitudine pur legionară pe care o întrebuințează evreii. Dacă aveau un concurent creştin, se duceau şi-l denunțau, că: el mi-a împuşcat pe fiul meu. Au aceleaşi metode pe care le întrebuințau în Transnistria… (…)

Tov. Ghizela Vass: Reacționarii evrei primesc bani din partea englezilor.

Tov. Alice Benari: Discuția cu negustorii evrei: ei arată o simpatie grozavă, cei din Bucureşti, față de englezi, curg banii în țară cum curge în Ardeal, curg banii reacțiunii aici şi toate «congresele mondiale» cu Londra şi America sunt praf aruncat în ochii mulțimii, spre a-i atrage spre o Palestină care nu poate realiza nimic. Tov. Chiriță pe care-l cunosc ca foarte realist, venea de obicei cu altă poziție. [Chiriță, în ciuda numelui său, era jidan: numele complet era Chiriță Abramovici – n. n., V.I.Z.]. (…)

Tov. Vasile Luca: … Nu putem tolera, şi în special voi nu puteți tolera, la evrei, ca pe baza suferințelor să se creeze acum o situație privilegiată, de jaf şi asuprire a populației româneşti. Dar voi nu combateți aceasta. Şi faptele nu sunt cu caracter izolat, ci au caracter de masă. Cu aceste fapte m-am întâlnit şi eu personal în Moldova, atunci când era încă cald, abia ieşiți din lagăre, din ghetouri, eliberați de Armata Roşie. Cu capcana, cu lațul nu ai fi putut prinde un evreu, ca să ajute la săparea tranşeelor, în dosul frontului de 50-100 km, ca să ai linie de apărare şi să nu reuşească nemții să facă un contraatac. Şi o sămânță o vindeau cu 5 ruble la ostaşii roşii şi puteau trăi bine cu familia şi au strâns milioane. Şi ce au făcut cei din lagăre? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei şi le-au vândut cu suta apoi. Dacă ei ar fi vrut să se încadreze în producție, de ce nu s-au creat cu aceste imense capitaluri, întreprinderi, pe care să le pună în funcție, să refacă Moldova, să ia aceşti evrei în întreprinderi ca muncitori. De ce n-au făcut-o? Pentru că sunt capitalişti şi speculanți. Sunt împotriva populației evreieşti şi cu ei nu ne putem uni. Nu putem combate antisemitismul, dacă nu combatem această plagă. Îmi spune că s-au îmbrăcat în haine ruseşti şi au luat vitele de la țărani. (…)

Trebuie să înţeleagă şi trebuie explicat, pentru că ce nenorocire am fi avut în Moldova… Partidul compus din evrei numai, organizaţiile celelalte evreieşti, poliţia, aparatul administrativ, evreieşti, şi atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc? Şi în multe părţi persistă asta. Şi când noi avem o masă otrăvită de antisemitism, când vede numai un singur şef sau comisar, spune că nu mai este poliţia românească, ci poliţia evreiască. ()… Antisemitismul nu-l combaţi scoţându-i pe evrei din lagăr şi punându-i în fruntea tuturor. (…) Au venit din lagăr şi în scurt timp au devenit milionari. În Transilvania au făcut cooperative evreieşti şi speculează evreii cu firma partidului. Sunt 3-4 evrei acolo, şi cu agentura lor. Şi pe aceştia, în lupta noastră, trebuie să-i demascăm, trebuie să luptăm împotriva lor, nu ca să le dăm drumul, dacă au suferit, ca să facă orice" [176].

Teodor Wexler şi Mihaela Popov, autorii şi coordonatorii acestei lucrări în două volume masive, *ANCHETE şi PROCESE UITATE. 1945-1960*, au conceput-o şi realizat-o pentru a reliefa, aşa cum arată numele colecţiei etalat pe pagina de gardă, „antievreismul comunist". În al său „Cuvânt înainte" la această lucrare, acad. prof. dr. Nicolae Cajal, preşedintele Fundaţiei „Dr. W. Filderman" (sub a cărei egidă a apărut cartea), scrie: «Regimurile totalitare din centrul şi răsăritul continentului nostru, deşi iniţial au susţinut crearea Statului Israel, nu au mai admis, ani la rând, emigrarea evreilor, dorinţa lor legitimă de a face „alia" către renăscutul lor stat. În aceste condiţii s-a creat un conflict între puterea totalitară din aceste ţări şi organizaţiile evreieşti care militau pentru reîntoarcerea fiilor lui Israel pe pământul străbunicilor lor, ceea ce a dus, printre altele, la interzicerea organizaţiilor sioniste, arestarea şi judecarea celor care militau pentru reîntoarcerea evreilor spre Sion" (*op. cit.*, pag. 7). Chiar dacă vorbeşte de la înălţimea sa intelectuală de academician, Nicolae Cajal, evident, falsifică cu neruşinare adevărul. Şi neruşinarea lui este cu atât mai mare cu cât el ştia de ideile lansate de un A. N. Poliak, de un Arthur Koestler sau de un Texe Marrs, cum că totalitatea *iudeilor* este constituită doar într-o mică proporţie din *evrei* şi în cea mai mare parte din *jidani* – adică din descendenţii khazarilor, a căror patrie nu era Palestina şi, ca atare, după cum am relevat anterior, nu aveau ce căuta acolo: nu sunt „descendenţi din Abraham, Isaac şi Iacob. „Astăzi, **ştiinţa A.D.N.-ului arată că aproape toţi iudeii din lume provin din Khazaria**".

Prefaţatorul cărţii, prof. dr. Carol Iancu, de la Universitatea „Paul Valery", Montpellier, Franţa, este mai radical şi mai concret: „Este meritul domnului Teodor Wexler şi al doamnei Mihaela Popov de a fi găsit, în arhivele fostei Siguranţe Generale a României, acest document care are darul de a spulbera, o dată mai mult, naraţiunile legionare sau naţional-comuniste privind adeziunea evreilor la Partidul Comunist, chiar dacă, de-a

lungul timpului, în rândurile acestuia şi-au găsit locul şi unii evrei despre care liderul tradiţional (*sic*) al evreilor din România, dr. W. Filderman, afirma că aceşti oameni au încetat să fie evrei în momentul în care au intrat în rândurile Partidul Comunist Român“. Aţi auzit ce glumă bună face prof. univ. dr. Carol Iancu? Lenin, Troţki, Buharin, Kamenev, Zinoviev, Lunacearschi, Litvinov, Maiski, Dzerjinski şi toţi ceilalţi 90 la sută dintre conducătorii Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie (M.R.S.O.), care au instituit „comunismul“ în U.R.S.S., toţi comisarii Armatei Roşii, toţi ziariştii jidani ca Ilya Ehremburg, toţi aceştia care erau toţi jidani, au încetat să mai fie „evrei“ – cum zice Carol Iancu (nume neaoş românesc, dacă nu aţi remarcat), citându-l pe Filderman – în momentul când s-au înscris în Partidul Comunist (b) din U.R.S.S.; litera „b“ dintre paranteze vine, pentru cine nu ştie, de la „bolşevic“, cum propusese, demagogic, Lenin în 1905, deşi comuniştii săi erau o minoritate în fapt, adică erau, „menşevici“ sub aspect numeric! Iar când a ajuns la conducerea Rusiei Sovietice, Lenin a dat ordinul ca toţi cetăţenii care au manifestări „antisemite“ să fie împuşcaţi pe loc! Aţi citit bine: să fie împuşcaţi pe loc! De ce? Pentru că Lenin şi clica lui nu mai erau – instantaneu! – jidani din momentul când se înscriseseră în Partidul Comunist (b) din Rusia?! Cine poate crede această aberaţie? E adevărat că Troţki perora isteric că „el nu este evreu, ci este internaţionalist“, dar acesta nu este un argument, fiindcă nici Carol Iancu nu-l foloseşte. Şi Carol Iancu continuă imperturbabil: „De altfel, o bună parte a evreilor înscrişi în rândurile P.C.R. s-au manifestat ca instrumente docile ale represiunii antievreieşti. Autorii volumelor de faţă citează nenumărate exemple în care sunt menţionate numele unor comunişti care au propovăduit antievreismul în formele cele mai violente, printre care: Iosif Chişinevschi, Ghizela Vass, Alice Benari, Ofelia Manole, Chiriţă Abramovici, Bercu Feldman sau torţionari care îşi chinuiau coreligionarii, cum a fost cazul colonelului Dulgheru (anchetator şef în anchetele sioniste) sau locotenentul major Teodor Micle (anchetatorul lui A. L. Zissu), decoraţi de Gheorghe Gheorghiu-Dej după efectuarea anchetelor antievreieşti. (…) Dintre multele documente prezentate de autori vom cita: Rezoluţia C.C. al P.C.R. din 12 decembrie 1948 şi Hotărârea Guvernului României din 4 martie 1949, privind interzicerea, pe teritoriul României, a activităţii organizaţiilor Joint, ORT şi OSE. Curios, dar adevărat, această hotărâre este semnată deopotrivă de toţi miniştrii comunişti şi anume: Petru Groza, Lotar Rădăceanu, Gheorghiu-Dej, Teohari Georgescu, Miron Constantinescu, Vasile Luca, Ana Pauker, Avram Bunaciu, Gheorghe Vasilichi, Ion Vinţe. Aproape toţi aceştia, în viaţa de partid, se sfâşiau pentru posturi de conducere însă ura faţă de evrei i-a unit. Este momentul în care reîncepe represiunea împotriva organizaţiilor sioniste şi a populaţiei evreieşti“ (*idem*, pag. 10-11).

Nu-ţi vine să plângi de atâtea suferinţe evreieşti provocate de jidani comunişti care nu mai erau – subit! – jidani din momentul în care deveniseră comunişti?! Oricum ar fi, aici se aplică proverbul românesc străvechi „Cui pe cui se scoate!“ Trebuie să fim recunoscători, într-adevăr, autorilor acestei masive lucrări în două volume, care însumează 2.187 de pagini A4, deoarece au scos la lumină persecutarea „evreilor“ de către jidani – adică a jidanilor de către jidanii comunişti, indicaţi în literatura problemei prin sintagma „iudeo-comunişti“ sau „judeo-comunişti“ – şi, astfel, să extrapolăm, de aici, persecutarea românilor de către „iudeo-comunişti“ sau „judeo-comunişti“ sau „*jüden*-comunişti“ – ca să nu uităm de unde provine expresia „iudeo-comunişti“. Pentru că, evident, nu trebuie să luăm de bună caracterizarea făcută lor de către liderul „tradiţional“ – cum poate cineva să fie lider „tradiţional“, cum scrie acest „prof. univ. dr.“?! – Wilhelm Filderman, cum că „evreii înscrişi în P.C.R.“ nu ar mai fi evrei! Sigur, ar avea perfectă dreptate dacă am schimba termenii: „jidanii înscrişi în P.C.R.“ nu sunt evrei. Dar, după ce şi-au făcut „plinul“ sau după ce i-au scos Gheorghiu-Dej şi Nicolae Ceauşescu din funcţii, unde au făcut „alia“, nu tot în Eretz Israel?! Desigur, Wilhelm Filderman nu mai trăieşte ca să ne mai răspundă la întrebare, dar „românul“ după nume Carol Iancu şi autorii acestei masive lucrări, sau ceilalţi jidani mascaţi, da!

Ca atare, autorii acestei lucrări consideră că afirmaţiile lui Vasile Luca sunt eminamente „antievreieşti“ şi, de aceea, sunt false. „Singura explicaţie pentru discursul său antievreiesc o putem găsi în încercarea unui alogen care a luptat cu arma în mână împotriva României şi a armatei române, odată (*sic*) în 1918 în Ardeal şi a doua oară în 1944 în rândurile armatei sovietice, să-şi poată face popularitate ieftină şi să-şi acopere trecutul antinaţional şi antiromânesc“ (*idem*, pag. 37). Eu cred că, dimpotrivă, tocmai din cauza trecutului său plin de păcate, Vasile Luca nu putea debita inepţii, nu putea fabula, ci trebuia să se situeze în limitele adevărului, fiindcă, în acele vremuri tulburi, risca mult, chiar dacă venise pe tancurile sovietice. Şi, apoi, aspectele „antievreieşti“ din discursul său au fost confirmate de afirmaţiile Ghizelei Vass, precum şi de alte mărturii şi documente, ale neevreilor. Dar, fireşte, la fel este caracterizată şi Ghizela Vass: „Prin întregul său rechizitoriu împotriva evreilor, Ghizela Vass se autoexcomunică din rândurile populaţiei evreieşti, devenind purtătoarea de cuvânt a duşmanilor evreilor. Desigur, ca şi Ghizela Vass au procedat şi alţi comunişti“ (*ibidem*). Eu văd atitudinea Ghizelei Vass ca fiind una foarte realistă şi pragmatică. Într-adevăr, pentru ea, o croitoreasă cocoşată cu cinci clase, nu era loc în Palestina, căci – cum sugerase Alice Benari – „nu putea realiza nimic“. Pe când, în România, încă de pe atunci, când avea cu doar trei clase mai mult ca trenul şi abia i se ştersese din urechi uruitul maşinii de cusut, ajunsese mare sculă în conducerea C.C. al P.C.R., sub

aripa Anei Pauker – care, şi aceasta, dintr-o spioană, prostituată, puşcăriaşă şi codoaşă, ajunsese prima femeie din lume ministru de Externe al unei ţări. Apoi, cum am mai relevat, este notoriu [177] că, după 1947, aproape toţi jidanii [178] din România au fost puşi în posturi de conducere [179]. În Palestina ar fi muncit în kibuţuri sau ar fi săpat tranşee ca să se apere de palestinienii cărora le furaseră pământurile.

14. Presiunea organizaţiilor jidăneşti asupra românilor

Trebuie să fac o mică digresiune, legată, totuşi, de tema noastră. Primul *kibbutz* a fost înfiinţat de jidani în Palestina, în 1909, şi constituia o organizaţie colectivă de tip „comunist". Autoarea cărţii *PSIHOSOCIOLOGIA ORGANIZAŢIILOR ŞI CONDUCERII*, Mihaela Vlăsceanu, o expertă în domeniu, face o descriere cvasicompletă a acestei instituţii de bază, care a stat la originea înfiinţării materiale, practice, economice a statului Israel, chiar dacă înfiinţarea politică a Israelului a fost precedată, ideologic, de Sionismul teoretizat de Theodor Herzl (vezi *op. cit*., pag. 144 şi urm.; vezi şi: „Sărbătorile kibuţului", în Geoffrey Wigoder, *Enciclopedia Iudaismului*, pag. 593-595; Nicu Pârlog, „Kibbutz-ul: secretul eficienţei agriculturii israeliene", *DESCOPERA.RO*, 5 august 2013, pe http://www.descopera.ro/stiinta/11199504-kibbutz-ul-secretul-eficientei-agriculturii-israeliene). Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie (M.R.S.O.) a ieşit victorioasă, practic, din 1920, dar, cum se ştie, echipa de conducere a acesteia era formată, în proporţie de 90 la sută din jidani, în frunte cu Lenin. Colectivizarea agriculturii U.R.S.S. prin colhozuri şi sovhozuri s-a făcut după modelul kibbutz-ului, chiar dacă, ulterior, forma de conducere a acestora nu a mai păstrat *democraţia participativă* proprie kibbutz-ului – care i-a dat vigoarea şi care constituie cauza pentru care subzistă şi acum ca formă viabilă de organizare – şi a degenerat, căci a devenit stalinistă! Deşi jidanii din organizaţiile actuale din România gâfâie vituperând contra comunismului, cum face, de exemplu, ex-comunistul năpârlit în virulent anti-comunist Vladimir Tismăneanu, mulţi jidani recunosc şi chiar se mândresc cu faptul că instaurarea comunismului în U.R.S.S. este opera lor, a jidanilor. Astfel, *Enciclopedia iudaică*, apărută la Ierusalim, la pagina 792 afirmă că „*mişcarea şi ideologia comunistă au jucat un rol important în viaţa evreiască*", îndeosebi în timpul deceniului 1920-1930, dar şi în timpul şi după cel de-Al Doilea Război Mondial. La pagina 793, ţine să precizeze că în toate comunităţile evreieşti comunismul s-a răspândit foarte mult, iar că, în unele ţări, evreii au luat conducerea în partidele comuniste. Un alt aspect important, care este explicat tot aici, este acela că evreii, din

proprie inițiativă, şi-au schimbat numele în unele neevreieşti, cu scopul de a infirma dezvăluirile făcute de partidele de dreapta, care afirmau despre comunism că este produsul conspirației evreieşti. Este clar că cei care au compus articolele pentru *Enciclopedia iudaică* nu l-au citit pe Marius Mircu, deşi el şi-a publicat cartea la Tel Aviv.

Iar în unele articole de-ale lor am citit că printre primele kibbutz-uri se situează şi cele care ar fi fost întemeiate de „haluțimi plecați din România" – de fapt din nordul Bucovinei, aflată, atunci, sub administrație austriacă şi țaristă. Prin indicarea zonei de plecare ca fiind „România" se vrea, probabil, să se insinueze ideea – expusă transparent de către Teşu Solomovici – că ar exista o „tradiție a prieteniei" dintre „evreii din Israel" şi România, care ar trebui revitalizată acum. Dar, cred că trebuie să fiți de acord că această „prietenie" româno-izraeliană (cultivată mult, cum se ştie, şi de Ceauşescu!) ne-a cam sufocat, ba chiar ne-a cam pârlit, mai ales de când un elicopter militar izraelian s-a prăbuşit în Munții Bucegi – deşi nu ştim ce căuta acolo, fiindcă Înălțimile Golan sunt pe alt meridian şi, mai ales, pe altă paralelă! Şi, oricum, regimul *jüden*-stalinist din intervalul 1945-1965, în care s-au lăfăit Ghizela Vass *et co*. s-a prelungit – prin odraslele cominterniştilor jidani, ca Petre Roman, Adrian Severin, Horia-Radu Patapievici (fiul lui „Dionis şi Odarca Patapievici, un cuplu informativ creat de N.K.V.D. la începutul anilor '40 în Cernăuți şi infiltrat apoi în secția Gestapo-ului din Viena, de unde, în 1947-1948, s-a petrecut marşrutizarea în România"), Bogdan Olteanu, Radu F. (de la Feldman) Alexandru, Vladimir Tismăneanu, Alexandru Florian (fiul cominternistului „teoretician" al marxismului Radu Florian), Mihai-Răzvan Ungureanu (fiul jidanului Ştefan Ungureanu – oare cum s-o fi numit mai înainte?!) ş.a. – până azi, adică nepermis de mult! Nu trebuie scăpat din vedere – or, Lucia Hossu-Longin scapă mereu din vedere să precizeze în comentariile sale din părtinitorul serial „Memorialul durerii" – că epoca istorică a regimului „democrat-popular" a fost opera dominată nu de români, nici măcar de „comuniştii români", ci de judeo-bolşevicii care au urmărit şi au reuşit în mare parte să lichideze la Canal şi în puşcăriile „comuniste" elita conducătoare a României Mari, de la toate nivelele: politic, economic, militar, cultural, spiritual etc. Iar presiunea regimului iudeo-comunist ne agresează „din primăvara anului 1944 până azi" – cum spune Paul Goma, în *SĂPTĂMÂNA ROŞIE SAU BASARABIA ŞI EVREII* (pag. 428). De exemplu, memorialistul Voicu Tudor a publicat în numărul 19, din august 2007 al revistei *SANTINELA*, articolul „*Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan*" (vedeți fig. 35-36). După apariția pe piață a revistei, la rubrica „Săptămâna pe scurt" din revista „*România Mare*" a apărut acest comentariu: «În revista *SANTINELA* a apărut un articol intitulat „Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan". Dacă ar fi apărut la noi acest

titlu nu ne mai spăla nici Dunărea»! Şi nu era o autovictimizare gratuită, ci reală. Când, prin februarie sau martie a.c., am comentat pe postul de televiziune *6TV* ororile regimului iudeo-stalinist şi am citat, din cartea Doinei Jela, *DRUMUL DAMASCULUI*, pasaje conform cărora torţionarii acestui regim – ca acel Franţ Ţandără, „comunist"-făcut-în-pripă, devenit intempestiv ucigaşul tatălui său pentru că „nu-l lăsa la comunişti" şi şantajat cu această crimă ca să devină ex-comunist-torţionar – au fost instrumentul de exterminare a românilor comisă de torţionarii cu gulere albe conduşi de clica Anei Pauker, am subliniat că cei care erau ucişi cu prioritate erau tocmai membrii elitei politico-spirituale a românilor şi nu indivizi insignifianţi, ca Corneliu Coposu, care – explica Ţandără – „nu era important pentru Nicolschi şi Drăghici şi de aceea a scăpat" (*op. cit.*, pag. 87-88, 99). Şi am exemplificat cu cazul marelui istoric şi patriot Gheorghe Brătianu, deschizând, frumos, în faţa camerei, revista *SANTINELA*, unde se întindea pe două pagini, cu corp 24 şi font *Arial Black*, titlul scandalos „**GHEORGHE I. BRĂTIANU A FOST OMORÂT DE UN GARDIAN JIDAN**" şi cu subtitlul acuzator «**Ministerul Administraţiei şi Internelor refuză să îl denunţe! „Prietenii ştiu de ce!**"». Când Dragoş Dumitriu, realizatorul emisiunii, a văzut pe ecranul de control din studio titlul etalat, s-a repezit la mine şi mi-a smuls revista din mână, închizând-o, ca să nu mai apară pe ecran – căci eram „*În direct*"! – şi m-a apostrofat că „nu e bine să ne referim la aceia"! Adică la jidani: nici ca „jidani", nici ca altă denumire; în nici un fel: jidanii erau *tabu*! (Cine a urmărit emisiunea a putut să remarce incidentul. Dacă voi obţine o copie a emisiunii, poate am să pun pasajul respectiv pe Internet.) Gestul realizatorului TV şi ziaristului hârşit în multe Dragoş Dumitriu – cu care colaborasem încă de când scotea revista *ANCHETA*, prin vara lui 2002, şi mă aprecia, cum şi declara mereu în emisiunile pe care le făceam – era dovada publică şi spontană a fricii induse de O.U.G. nr. 31/2002 şi, totodată, a presiunii organizaţiilor sioniste actuale. Pentru că în anul precedent şi mai înainte avusese loc scandalul provocat de Radu Ioanid, Marco K. Katz *et comp.*, care se răţoiseră la Academia Română să scoată cuvântul „jidan" din DEX! Iar Academia Română jidovită se conformase! Adică noi, românii, nu mai putem vorbi limba română în România, fiindcă ne-o interzic nişte impostori ca Radu Ioanid, Vladimir Tismăneanu, Marco K. Katz şi alţi jidani ex-comunişti năpârliţi în anti-comunişti, reveniţi în România să ne conducă. Limba română, Pământul Ţării, Istoria României, Armata României, tradiţiile Ţării sunt factorii care definesc şi apără, menţin în fiinţă Poporul Român. Dacă acestea dispar sau sunt alterate grav, dispare, treptat şi pe neobservate, şi Poporul Român. Or, iată că împotriva acestor piloni ai românităţii se duce un război insidios, numit, acum, atipic: Limba ne este siluită prin mimetismul cosmopolit, în care domină tropismul anglo-american; Pământul este cumpărat de străini,

în special de jidani, cum procedaseră în Palestina; Armata a fost, practic, desfiinţată – redusă la o cantitate neglijabilă, care încape pe un stadion mai mare, iar o parte din ceea ce a mai rămas din ea se prăpădeşte în diverse „teatre de operaţii“ ca să apere interesele străinilor; Economia a fost atât de distrusă încât economistul Nicolae Belli s-a văzut nevoit să conchidă: „**Tranziţia mai grea decât un război**“ – şi aceasta după doar un deceniu de tranziţie, dar această distrugere avea să fie agravată în deceniul următor de „investitorii strategii“, de asasinii economici, de provenință mafiot-jidănească, escrocheriile comise de firma Bechtel şi de Gold Corporation Roşia Montană fiind „clasice“ în domeniu; Învăţământul a fost transformat într-o caricatură ca să „producă tâmpiţi“ (Băsescu *dixit*!) care să nu înţeleagă mersul istoriei şi să fie manipulaţi lejer; Sistemul sănătăţii a fost atât de mult deteriorat încât a devenit o vulnerabilitate a Securităţii Naţionale, căci a apărut riscul de a se compromite matricea genetică a românilor; Istoria este modificată şi falsificată de un găgăuţ ca Neagu Djuvara – care, în istoria sa personală, ne avertizează reputatul istoric Dan Zamfirescu, ar fi contribuit, din emigraţie, recrutând români patrioţi care să fie paraşutaţi în ţară spre a lupta contra regimului judeo-stalinist, dar pe care tot el îi denunţa Securităţii lui Nicolski, care îi aştepta la locul paraşutării şi îi împuşca pe loc – sau de un individ ca Lucian Boia, ex-secretar de partid până în decembrie 1989, devenit, şi el, democrat elitist în echipa agenţilor G.D.S.-işti. Şi toate aceste nenorociri sunt provocate de neocominterniştii mascaţi în „anti-comuniştii“ democraţi postdecembrişti, care, în realitate, constituie prelungirea abil fardată a regimului *jüden*-bolşevic, din care Ghizela Vass era o fosilă vie. Dar fantoma ei stalinistă acţionează şi după ce existenţa ei malefică a trecut în nefiinţă.

Într-adevăr, e un fapt că Ghizela Vass, născută Gitta [180] a fost longevivă în mari funcţii de conducere ale P.C.R.: a fost băgată în C.C. al P.C.R. în 1945, la vârsta de 33 de ani, când era o simplă croitoreasă cu cinci clase adusă din Basarabia – unde se intenţionase formarea unui stat jidănesc –, iar în 1958 a devenit şefa Secţiei relaţii internaţionale (!) a P.C.R., până în 1984, când a fost pensionată, dar cu influenţe absconse până după retrovoluţia din decembrie 1989. Şi, în plus, şi-a lăsat moştenitori în politica la vârf din România postdecembristă: întrucât copii ei emigraseră de mult în S.U.A. şi în Israel, l-a propulsat în politica înaltă pe nepotul său, Bogdan Olteanu, fost preşedinte al Camerei Deputaţilor, actual viceguvernator al Băncii Naţionale. E drept că, acum, Bogdan Olteanu a intrat într-un con de umbră. Dar, în urmă cu vreo opt ani, prof. univ. dr. Ion Coja a publicat un articol, în revista *SANTINELA*, în care scria că un prieten de-al său din S.U.A. îi semnala că, acolo, în S.U.A., umblă zvonul că Bogdan Olteanu este pregătit să ajungă preşedintele României! Să sperăm că va rămîne la stadiul de zvon, dar, cu ameninţări ca ale

ambasadoarei jidance Victoria Jane Nuland, asistentă a şefului Departamentului de Stat (Ministerul de Externe) al S.U.A., care a ridicat la rang de limbaj diplomatic înjurătura națională americană, „*Fuck the E.U.*“ [181], cu consilieri ca jidanul Wesley Clark – un general capabil, care era să declanşeze al treilea război mondial [182] –, cu jidani agresivi, impertinenți şi intoleranți ca Elie Wiesel, Marco K. Katz, Radu Ioanid [183], ca Teşu Solomovici – care scrie în „*România iudaică*“ că evreii ar fi prezenți în țara noastră de două mii de ani! [184] – sau cu zecile de mii de jidani care revin buluc în România care i-ar fi holocaustizat – cum crede şi ditamai academicianul Răzvan Theodorescu –, viitorul nostru va fi cam sumbru dacă nu ne debarasăm de toți jidanii care ne agresează şi ne invadează şi de toate lichelele care ne guvernează. În cărțile sale pe această temă, generalul (r.) Radu Theodoru insistă pe problema invaziei postdecembriste a jidanilor. Prof. univ. dr. Ion Coja confirmă acest lucru şi opinează că ar fi vorba de un milion de jidani care vin în România: „**Un milion de evrei urmează să devină concetățenii noştri. Au acest drept? Nu! Nici vorbă!**“ (vezi: http://ioncoja.ro/la-zi/nu-nici-vorba/). Aceasta, pe lângă milionul de jidani existent camuflat şi perpetuat din vremea Socialismului biruitor. Această invazie ar fi consecința logică şi istorică a altui fapt pe care l-a etalat, recent, şi prof. Coja: „Căci, dacă cât de cât luăm în serios datele şi cifrele vehiculate de negaționişti cu privire la dimensiunile reale ale Holocaustului, şi le comparăm cu datele – certe de data aceasta, privind sacrificiul uman adus de popoarele europene pe altarul marii conflagrații, s-ar putea să constatăm că **națiunea care a avut cel mai mult de câştigat de pe urma celui de al II-lea Război Mondial nu au fost nici ruşii, nici englezii, nici americanii, ci evreii! Sionismul!**“ (http://ioncoja.ro/legionarii-in-eternitate/hitler-si-legionarii/). Aici, prof. Coja se face ecoul – în mic, dar benefic pentru că este difuzat pe Internet şi, astfel, îi conferă mai mare putere de difuziune şi, deci, de accesibilitate – al ideii sintetice şi teorizatoare exprimate de marele cărturar care a fost Gabriel Constantinescu: «La sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, în euforia provocată de victorie, ruşii sovietici şi-au închipuit că ei sunt învingătorii. Cuceririle teritoriale şi sovietizarea unei bune părți din Europa le-au alimentat iluzia că ei au câştigat războiul. O gravă eroare. Au uitat că şi Uniunea Sovietică este o creatură, un Golem – creatura iudaismului. Şi, în ciuda aparențelor oferite de câmpurile de luptă, victoria nu a fost repurtată nici de ruşi, nici de aliații occidentali, ci de evrei. *Evreii* au provocat războiul, *ei* l-au câştigat. Ce consecințe grave a avut această înțelegere eronată a realității, se ştie. (…) O primă consecință a divorțului dintre iudaism şi creatura sa, Uniunea Sovietică, a fost izbucnirea unui conflict, parțial ideologic, parțial economic, cu Occidentul. Un conflict care a durat o jumătate de veac şi pe care istoria contemporană l-a înregistrat sub

denumirea de „Războiul rece“. În acest răstimp, comunismul sovietic, lipsit de sprijinul iudaic, a suferit o profundă alterare a fondului său ideologic. Internaționalismul (care a constituit una dintre trăsăturile definitorii ale comunismului până la cel de-Al Doilea Război Mondial) s-a transformat în Rusia în „mândrie națională“, iar raporturile cu aliații săi din Pactul de la Varşovia, până atunci „frățeşti“, s-au transformat în „doctrina suveranității limitate“. Aceste modificări de substanță ale comunismului originar au avut drept urmare apariția unui hibrid ideologic, „național-comunismul“. Şi în timp ce internaționalismul comunist, aşa cum a fost gândit de clasicii marxismului, degenerează în național-comunism, evreii inventează un substitut, o nouă formă de internaționalism, „mondialismul“ sau „globalismul“, care preia de la marxismul originar cele două obiective majore: *desființarea națiunilor* ca entități ontologice, prin amalganarea lor într-un creuzet supranațional (asemănător *melting-pot*-ului în care a fost făurită „națiunea“ americană) şi *subminarea Bisericii creştine* prin ecumenism, ofensiva sectelor şi apropierea de iudaism, prin acțiuni menite să transforme creştinismul apostolic în „iudeo-creştinism“ („Evreii sunt frații noştri, şi anume frații noştri mai mari“, declara papa Ioan Paul al II-lea în aprilie 1984, în Sinagoga de la Roma)» (vedeți *op. cit.*, pag. 189-190)! În treacăt fie zis, ex-marxistul-năpârlit-în-anticomunist Andrei Marga l-a plagiat şi el, fiindcă tot suntem în epoca plagiatului, pe papa Ioan Paul al II-lea şi şi-a intitulat o recentă carte „*Frații noştri mai mari*“, în care, evident, cântă osanale jidanilor, după care Ovidiu Pecican cântă osanale lui Andrei Marga şi, fireşte, jidanilor şi „holocaustului“ în care au suferit ei atât de mult. Dar despre suferințele românilor provocate de jidani în Primul Război Mondial şi, îndeosebi, ale românilor din provinciile răpite de către U.R.S.S. şi Ungaria sprijinită discret de U.R.S.S. şi Germania, în urma Pactului Ribbentrop-Molotov şi al Dictatului de la Viena, nu au resurse sufleteşti şi intelectuale să le releve.

În mod evident, însă, presiunea organizațiilor jidăneşti internaționale asupra Guvernului şi Parlamentului României – în speță a congresmenilor jidani americani asupra premierului Adrian Năstase – au determinat promulgarea O.U.G. nr. 31/2002, iar această ordonanță de urgență, la rândul ei, a încurajat obrăznicia devenită insuportabilă a organizațiilor jidăneşti interne, precum aceea condusă de Marco K. Katz, a filialei „Centrului“ escrocului Simon Wiesenthal sau a altor lideri din România. Această presiune s-a concretizat inclusiv prin frica oamenilor de presă – de televiziune îndeosebi – de a mai comenta problema holocaustului, necum de a critica aspectele bizare, controversate ale acestei probleme. Un exemplu edificator a fost cel al liderului unei organizații politice răsărite recent, Mihai Neamțu, care, pentru a-şi câştiga adepți, a marşat pe dimensiunea națională, cu care toți liderii politici aflați

în penurie de electorat au pus pe tapet naționalismul şi patriotismul. Cum se ştie, la o manifestație publică de partid, a recitat poezia lui Radu Gyr, „*Ridică-te Gheorghe, ridică-te, Ioane!*“ Imediat au sărit jidanii, ofuscați că Mihai Neamțu a recitat poezia unui legionar şi, vezi Doamne!, ar fi o invitație la revitalizarea Mişcării Legionare şi, implicit, ar fi o dovadă de antisemitism. Au sărit cu gura şi poltronii de la unele posturi de televiziune, ca Mihai Gâdea, Răzvan Dumitrescu ş.a., că Mihai Neamțu a greşit, că sucită, că-nvârtită. Dar despre Mihai Gâdea şi Răzvan Dumitrescu se poate spune orice, mai puțin faptul că ar fi ignoranți, neinformați sau tâmpiți. Deci, ei ştiau că nu pot vorbi despre Mişcarea Legionară, acum, în 2014, ca pe vremea lui Mihai Roller, a lui Leonte Răutu – supranumit „dictatorul culturii române“ chiar de către cameleonul Vladimir Tismăneanu – sau chiar ca în vara lui 1989. La fel, Dan Şova afirmase, în treacăt, că nu ar fi fost un pogrom antievreiesc la Iaşi, dar, după ce i-au sărit în cap jidanii holocaustişti din România, nelipsitul Radu Ioanid, actualul şef-locțiitor al tardiv-defunctului Simon Wiesenthal, Zuroff, şi alții, şi, evident, din presa americană, Dan Şova şi-a pus cenuşă-n cap, iar premierul Victor Ponta, ca să sublinieze slujul făcut în fața ocultei americane, l-a trimis pe Şova la Muzeul Holocaustului din Washington, „ca să se instruiască“! Cazul Mihai Neamțu a fost o copie la indigo a cazului Dan Şova. Totuşi, Mihai Neamțu este doctor în teologie al unei universități londoneze, este, deci, de departe, mai cult decât Dan Şova, are verb percutant şi prezență de spirit şi, deci, putea să le dea ca replică adecvată, măcar atât: că Radu Gyr scrisese respectiva poezie ca pe-un manifest anticomunist în vreme ce se afla într-o închisoare judeo-comunistă – după ce fusese, tocmai pentru conceperea şi difuzarea orală a respectivei poezii, condamnat la moarte şi i se comutase pedeapsa în închisoare pe viață –, deci nu mai era legionar, ci deținut politic în mâna jidanilor „comunişti“ (adică bolşevici, stalinişti). Totodată, Radu Gyr, când fusese adjunct al ministrului Cultelor şi Propagandei în timpul guvernării legionare, înființase – pentru prima dată în istorie – Teatrul Evreiesc de Stat, care există şi acum, şi, ca atare, nu i se poate imputa nici o dimensiune anti-jidănească. Dar, Mihai Neamțu, poltron şi el, nu a le-a dat intoleranților jidani nici o palmă, nici măcar o replică, a „făcut-o pe ghiocelul“ – adică a pus, spăsit, botu-n pământ a vinovăție, iar jidanii au mai marcat un punct contra românilor, pentru că exact acesta este scopul principal al propagandei lor holocaustice: să ne inducă vinovăția că i-am fi holocaustizat, ca „să ne umfle banii“, ca țiganii. În acelaşi sens al victoriilor contra românilor, propaganda holocaustică şi-a făcut un clişeu din atacarea Mişcării Legionare, deşi printre legionari au fost şi jidani – se pare că ar fi fost evrei, dar încă nu s-a clarificat problema –, şi, oricum, Mişcarea Legionară a fost cea mai curată, mai naționalistă şi mai patriotică mişcare românească, îndreptată contra corupției oligarhiei şi a

clasei politice interbelice – infestate, ca şi acum, de jidani –, fără să fie, în nici un caz, „antisemită“! Ținând cont că actuala clasă politică este mai corupă decât aceea din etapa interbelică, de dinainte de Primul Război Mondial şi chiar din epoca lui Ion Ghica, trebuie să reinventăm două sau mai bine trei Mişcări Legionare – ca să avem şi de rezervă!

15. Mascarea jidanilor sub nume autohtone

Mai este un aspect esențial care trebuie subliniat: ascunderea jidanilor sub paravanul numelor autohtone, cu scopul deliberat de a se infiltra, cameleonic, în instituțiile statelor pe care le parazitează. Am văzut, mai înainte, că jidanul născut **Isaac Moïse** şi-a luat numele franțuzesc de Adolphe Crémieux, a ajuns ministru de Justiție al Franței şi a militat pentru drepturile jidanilor, acuzând cu predilecție România că ar încălca aceste drepturi. Căci francezii aveau şi pe-atunci foarte mulți cretini şi nu fuseseră în stare să-şi aleagă un francez ministru – şi încă la Justiție! – , tot aşa cum l-au ales preşedinte pe François Mitterrand – un individ fariseu, profund imoral, adulterin şi corupt, altfel profund socialist – sau, recent, pe Nicolas Sarkozy, o corcitură de jidan-țigan-moghior arestat recent pentru corupție! Rabinul Stephen Samuel Wise – fost **Weisz**! – s-a născut în Imperiul Austro-ungar, la 17 martie 1874. Bunicul său, *Joseph Hirsch Weisz*, a fost şef-rabin într-un mic orăşel de lângă Budapesta. Fiul său Aaron a emigrat în S.U.A. şi şi-a luat numele americănesc de Wise, transmis fiului său Stephen Samuel Wise. Acesta, cum am menționat, a ajuns, ca american „pur“, preşedintele Congresului American Jidănesc, apoi al Congresului Mondial Jidănesc, şi a fost tartorul promovării propagandei holocaustice în prima jumătate a secolului XX, cu cinci decenii **înainte** de lansarea impostorului Elie Wiesel, etichetat, frecvent şi întemeiat, şi „secătură“ de către prof. univ. dr. Ion Coja.

La fel, vă puteți pune întrebarea: „Ce legătură există între numele Korbel şi numele Albright?“ Evident, nici una. Dar se poate crea una *ad hoc*, în funcție de nevoi. Astfel, evreul Josef Korbel (Körbel) a fost un diplomat al Cehoslovaciei, pentru că şi acolo erau mulți jidani. El a avut şi o fiică, *Marie Jana Korbelová*, născută la 15 mai 1937, la Praga. Ca diplomat versat, care avea multe relații şi informații despre prezentul ostil în care se învârtea, şi-a dat seama cum va fi viitorul imediat şi, înainte de invazia nazistă în Cehoslovacia, în anul 1939, s-a refugiat cu familia la Londra. După cel de-Al Doilea Război Mondial, familia Korbel s-a întors la Praga. În anul 1948, după lovitura de stat stalinistă din Cehoslovacia, familia Korbel

a plecat din nou în exil, de această dată în S.U.A. Aici, *Marie Jana Korbelová* s-a fățuit în *Madeleine Albright*. Fireşte, e vorba de fățuirea identității civice, nu de fățuirea fizionomiei, căci, pe vremea aceea, nu exista chirurgia estetică. De aceea şi acum arată ca şi atunci: ca Gorgona. În anul 1957, Madeleine Albright a primit cetățenia Statelor Unite, apoi a devenit membră a Partidului Democrat din Statele Unite şi, mai mult, a devenit prima femeie care a deținut funcția de ministru de Externe al S.U.A., între 1997-2001. Oricum, S.U.A. au fost devansate de România – motiv pentru care România ar trebui să intre în Cartea Recordurilor –, căci la noi a existat prima femeie **din lume** care a deținut funcția de ministru de Externe: Ana Pauker, fostă Hanna Robinsohn, adică tot jidancă, dar spioană, proxenetă şi bolşevică. Evident, asemenea cazuri de „ştergere a urmelor" prin schimbarea identității sunt şi în alte state, şi chiar Arthur Butz relevă câteva cazuri, printre care îl evidențiază pe Rudolf Vrba, fost Walter Rosenberg sau Rosenthal – unul dintre principalii fabulatori pe ale căror documente eminamente false s-a bazat confecționarea Raportului *War Refuge Board* (W.R.B.) [Vedeți episodul „Înşelătoria secolului XX (18)", pe http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-18/].

Victoria Jane Nuland l-a avut bunic patern pe Meyer Nudelman, jidan care a imigrat din Imperiul Rus direct la New York (http://en.wikipedia.org/wiki/Victoria_Nuland).

Mişcarea politică din Ucraina a scos-o la rampă, din nou, pe Iulia Timoşenko, această escroacă internațională băgată la puşcărie în mod întemeiat pentru afacerile păguboase pentru Ucraina (cf. http://adevarul.ro/international/europa/sa-reamintim-nu-iulia-timosenko-martiraucrainei-1_530a3b2bc7b855ff569907ab/index.html), pe care le-a făcut cu gazele importate din Rusia. Ea a intrat în afaceri cu gaze încă din 1990 şi a devenit una dintre cele mai bogate femei din lume, motiv pentru care a fost poreclită, neinspirat, „prințesa gazelor" – deşi ar fi trebuit să i se zică „escroaca gazelor". Această escroacă scoasă din puşcărie şi adusă direct pe „Maidan", în căruciorul cu rotile ca să producă un efect psihologic mai mare pentru „curajul" ei „revoluționar", spusese, în anii când fusese premierul Ucrainei, că „România este un stat imperialist"! Adică repeta aceeaşi caracterizare făcută de ideologii judeo-bolşevici, de la Lenin încoace. Acum, ieşită din „pârnaie", nu a uitat de ideologia comunistă, în varianta malefică a internaționalismului – dar nu proletar, ci, de data asta, capitalist, mai precis a capitalismului post-socialist, adică a capitalismului primitiv – şi „cere Congresului S.U.A. sprijin militar pentru păstrarea independenței Ucrainei", ca să poată fura ea mai bine, necontrolată, în mod normal, de către organele abilitate ale poporului ucrainean (http://www.etransmedia.ro/timosenko_solicita_sprijin_militar_din_partea_sua-2729). Dar, surpriză şi nu prea: «exponenta nr. 1 a mafiei ruso-

evreieşti din Ucraina – „blonda“ Timoşenko (brunețică foc la bază)» – este jidancă. «Tăticu’ lui Timoşenko: Vladimir Abramovych Hrihyan, rus de origine jidănească, născut în Basarabia, făcea parte din Armata Roşie. Bunicuțul ei se numea Abram Kelmanovych Kapitelman, director al şcolii publice jidoveşti din orăşelul Sniatyn. Bunicuța sa se numea Maria Yosypivna Hrihyan, iar tăticu’ ei se numea Yosyp Yosypovych Hrihyan, din ambii părinți de origine jidănească, născut în Riga.

Timoşenko face parte din „Clanul Dnipropetrovsk“, alături de Victor Pinciuk, ginerele lui Kucima, alt criminal putred de bogat, cel care ne-a spart la bot cu Canalul Bâstroe. Şefa ei de PR, cea care se ocupa de agenda internațională, era Nemyria Hryhoriy, personaj care a stabilit un foarte strâns parteneriat cu Soros, fiind cu toții de aceeaşi origine etnică, parteneriatul a mers perfect» (cf. http://deveghepatriei.wordpress.com/2014/03/12/cine-este-evreica-iulia-timosenko-fotografii-in-premiera-cum-i-au-pregatit-ofiterii-cia-si-mossad-pe-nazistii-de-pe-euromaidan/).

Tatăl lui Petro Poroşenko, „regele ciocolatei“ şi noul preşedinte ales recent al Ucrainei, se numea Walzman, care, la căsătorie, a luat numele soției, să-şi piardă urma de jidan. Arseni Iațeniuk, noul premier desemnat recent, la fel, este jidan născut la Cernăuți. „Revoluția portocalie“ din Ucraina din această primăvară a adus la conducere – sub pretextul orientării către Europa Occidentală – o echipă de jidani. Nu trebuie să ne surprindă acest fenomen, căci în afară de cele 90 de procente pe care le dețineau jidanii în echipa care a condus U.R.S.S. după victoria M.R.S.O., Benjamin Freedman vorbeşte şi despre „cei 40.000 de mici de jidani de la Moscova, care au pus stăpânire pe Rusia, şi apoi, pe căile lor mişeleşti, au preluat controlul asupra multor altor guverne ale lumii“: „*And our government is spending 83 or 84 billion dollars of your money for defense, they say. Defense against whom? Defense against 40.000 little Jews in Moscow that took over Russia, and then, in their devious ways, took over control of many other governments of the world*“ (vezi *infra*, nota [105]).

Evident, lista acestor jidani acoperiți cu nume preluate din nomenclatorul onomastic al popoarelor în care se aciuează ar putea fi continuată pe multe pagini. Referitor la jidanii „noştri“, enumerați în listele indicate în notele bibliografice, unii dintre ei sunt descrişi sau comentați sumar de Vladimir Tismăneanu – cu aerul său ipocrit că ne face un act reparator demascându-i pe „comunişti“ – în cartea sa, *PERFECTUL ACROBAT. LEONTE RĂUTU, MĂŞTILE RĂULUI*.

Mascarea originii şi identității jidanilor prin însuşirea numelor autohtonilor este o politică deliberată a jidanilor de insinuare în guvernarea la orice nivel a țărilor parazitate, pentru a acapara conducerea statelor

respective. Astfel, adevăratul nume al patriarhului comunismului, Karl Marx, evreu (sau, mai degrabă, jidan) german provenit dintr-o familie cu mulți rabini în arborele genealogic, este Kissel Mordekay (cf. https://es.groups.yahoo.com/neo/groups/tumi/conversations/topics/109708. Jidanul rus Nuhăm Solomon Katz, urmărit de poliția țaristă pentru activitatea conspirativă socialistă, s-a refugiat în România, în 1875, unde năpârleşte în Constantin Dobrogeanu-Gherea, cunoscut ca un activ propagandist a ideilor marxiste, iar, după 23 august 1944, „Academia R.P.R." l-a făcut „membru de onoare *post mortem*"! Dar, relevă Gabriel Constantinescu, „cazul Katz-Dobrogeanu este, însă, instructiv şi din alt punct de vedere: manevrele onomastice ale evreilor. Fiul lui Katz-Dobrogeanu, Alexandru, îşi va pierde numele originar de Katz, actele de stare civilă consemnându-i identitatea doar prin pseudonimul tatălui. Ceea ce, însă, Alexandru Dobrogeanu-Gherea nu şi-a schimbat a fost identitatea comunistă, devenind în 1923 membru în C.C. al P.C. (d) R., participând la acțiunile comuniste ilegale din etapa interbelică şi, pentru a evita urmărirea penală pentru unele acțiuni cu iz de terorism, refugiindu-se în Uniunea Sovietică, unde a şi murit" (*op. cit.*, pag. 187-188). Identică este situația jidanului Ernest Neuländer, fiul rabinului din Oradea, care şi-a luat pseudonimul Valter Roman, cu care a rămas în istoria României şi pe care l-a lăsat moştenire fiului său, Petre Roman, care a avut tupeul să declare că este „os de ardelean prin nevastă-sa" şi care a fost pus de către „Bestia Brucan" premier. Trebuie să recunoaştem două merite ale Mineriadei din septembrie 1991: că i-a luat jucăria de premier lui Petre Roman şi că i-a alungat pe țigani din Piața Universității şi din alte mari piețe bucureştene, unde nu mai aveai loc de ei. La fel, printre alte câteva merite ale preşedintelui Traian Băsescu trebuie să i-l recunoaştem pe acela că l-a scos pe Petre Roman din prima linie a politicii, luându-i preşedinția Partidului Democrat. Dar, vorba aceea, „îl dai pe țigan pe uşă afară şi el îți intră pe fereastră"! Petre Roman a fost recuperat de marele partid naționalist numit „Partidul Național Liberal" (!), care l-a făcut „reprezentantul românilor din străinătate". Adică o cruntă bătaie de joc a P.N.L.! Mai spun aici că numele de Katz a fost şi este foarte malefic pentru România: în afară de Katz-Dobrogeanu, Ileana Vrancea a fost tot o Katz – şi chiar o cață, după cum spunea Mihai Ungheanu, care o poreclise „Lovinescolatra"! –, iar acum l-avem în coastă pe penalistul muşamalizat Marco K. Katz, care ne monitorizează *mass media*!

Anterior dezvăluirii lui Ştefan Andrei, citată la începutul acestei cercetări, şi în consens cu avertizarea „tov. Vasile Luca", expusă mai sus, există mărturia scriitorului jidan Marius Mircu, citată de Ion Rotaru, în monumentala sa carte, *O ISTORIE A LITERATURII ROMÂNE DE LA*

ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT. Ion Rotaru rezumă astfel un fragment din cartea de memorii a lui Marius Mircu, intitulată „*Uite-aşa se petrecea pe atunci*…“ (Editura Glob, Bat Yam, Israel, 2001): «Un moment monumental, de consemnare memorialistică în această ultimă carte a lui Mircu, este capitolul intitulat *Drama şi comedia pseudonimelor în România* (titlu foarte nimerit!). Nu se poate uita umorul grotesc cu care se povesteşte întâmplarea cu un camion-platformă, în care sunt încărcaţi evreii de la cutare sau cutare instituţie (de preferinţă redacţii, edituri etc.) şi duşi, fără să li se spună de ce (oamenii se sperie că „şi ăştia umblă să ne ducă“ la vreo Jilavă pe undeva) la… Tribunal, pur şi simplu. Unde, însă, mare surpriză, sunt puşi în faţa unei lungi liste de… pseudonime, listă pregătită de experţi în materie, şi sunt siliţi să aleagă alte nume decât cele pe care le purtau până acum bieţii oameni. Motivul? Li se explică, lucru rezonabil, totuşi, că **e prea bătător la ochi numărul mare de evrei puşi în funcţii** (s.n. – V.I.Z.)» (Ion Rotaru, *op. cit.*, pag. 1113).

Exprimarea eliptică ascunde faptul că era vorba de funcţii **de conducere** – pentru că sintagma „puşi în funcţii“ aceasta semnifică. Adică situaţia alarmantă pe care Vasile Luca o denunţa, în octombrie 1945, ca generatoare de consecinţe periculoase în Moldova, dar „şi în alte părţi“, despre care avea el informaţii: „Trebuie să înţeleagă şi trebuie explicat, pentru că ce nenorocire am fi avut în Moldova… **Partidul compus din evrei numai, organizaţiile celelalte evreieşti, poliţia, aparatul administrativ, evreieşti**, şi atunci s-a spus: Ce este aici, este **un stat evreiesc sau un stat românesc**? Şi în multe părţi persistă asta“. Iar, pentru a încerca să se elimine pericolul, s-a trecut la „românizarea“ aparatului de conducere din partid şi din stat prin transformarea jidanilor în „români“ recurgându-se la această formulă facilă, expeditivă, dar eficientă: atribuirea de nume româneşti, ca să fie „autohtonizaţi“! Evident, această mascare nu a rezolvat problema, dar a atenuat conflictele faţă de românii care nu cunoşteau manevra şi care nu-i cunoşteau, personal, pe jidanii „românizaţi“, ele rămânând, însă, mocnite în mintea şi sufletul românilor care ştiau de şmecheria „transformării“.

Numele lui Marius Mircu la naştere fusese **Israel Marcus** [185] şi este fratele mai mare al matematicianului Solomon Marcus. După cum se vede, el însuşi îşi schimbase numele, românizându-l. Nu trebuie să-i purtăm pică, fiindcă trebuie să admitem că la scriitori, ziarişti, artişti şi alte asemenea profesii înrudite se poartă pseudonimele. Pe lângă listele mai vechi, referitoare la jidanii din conducerea României, evidenţiate mai sus, în notele nr. 176-178, în 18 iulie 2009 a fost publicată o listă cu „Personalităţi publice de origine evreiască din Romania“, în care se remarcă faptul că, aproape în totalitatea lor, cei angajaţi în toate *mass media* poartă nume româneşti – iar mijloacele de comunicare în masă au o

influență decisivă în manipularea opiniei publice, după cum se ştie şi după cum avertizase încă Vasile Conta şi, apoi, Benjamin Freedman. De exemplu, Teşu Solomovici, până să emigreze în Israel, a lucrat ca ziarist şi şi-a semnat articolele folosind exclusiv nume româneşti. Revenit în România, a prins curaj, şi-a luat numele de „evreu“ şi, mai mult, a început să ne denigreze subtil, în cărți masive, ca „*ROMÂNIA JUDAICĂ. O istorie neconvențională a evreilor din România. 2000 de ani de existență continuă*“ (2001, două volume), „*SECURITATEA ŞI EVREII*“ (2003, două volume), „*ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA*“ (2005, două volume) etc. Totuşi, deontologia de ziarist, de politolog şi de ofițer de informații mă obligă să subliniez că, deşi este un dezinformator mai mult sau mai puțin subtil – cum am dezvăluit în unele articole, chiar dedicate lui, ca în „Teşu Solomovici-dezinformatoru'“ (pe http://www.altermedia.info/romania/2010/09/11/tesu-solomovici-dezinformatoru/; vezi şi http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/19/paul-goma-are-dreptate-2/) –, în comparație cu Elie Wiesel, care este un impostor care şi-a însuşit identitatea altui deținut – motiv pentru care evreul Miklos Grünner, fost deținut în lagărul în care pretinde şi Elie Wiesel să ar fi fost, i-a intentat proces penal pentru substituire de persoană şi furt de identitate –, care este „un mare martor fals“ şi „un escroc internațional“, cum îl califică Robert Faurisson (vezi *supra*, nota nr. 90), în comparație cu el, deci, Teşu Solomovici poate fi numit un „domn“! De exemplu, are curajul ştiințific, ziaristic şi literar să citeze *ad litteram* „învățăturile lui Oscar Steinhardt către fiul său Nicu Aurelian Steinhardt“: „*Vezi să nu mă faci de râs, să nu fii jidan fricos şi să nu te caci în pantaloni*“ (cf. „*SECURITATEA ŞI EVREII*“, vol. 1, pag. 291). Chiar dacă expresia „*să nu te caci*“ este realistă, este, totuşi, cam prea frustă, chiar grobiană şi ar fi fost respinsă chiar de către criticii realismului socialist (de profesie jidani), din vremea când el semna cu nume exclusiv româneşti, şi a fost evitată inclusiv de către un scatofag ca Matatias Carp, care a scris, în termeni academici, cum că „evreii îşi mâncau propriile excremente ca să supraviețuiască“ în lagărele din Transnistria! Probabil, cum conchide prof. Ion Coja, din acele vremi tulburi au rămas, până azi, unii „evrei mâncători de căcat“ (vezi: http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/dementa-sau-prostie-evreiasca-sau-sionista/), care au ajuns să fie cunoscuți şi în Franța, prin traducerea, în 2009, a „*Cărții Negre*“ a lui Matatias Carp (despre care tot prof. Coja afirmă că ar fi fost scrisă, în cea mai mare parte, de cunoscutul scriitor sovietic, bolşevic şi „jidan împuțit“ Ilya Ehremburg). Oricum, însă, prin redarea autentică şi istorică a expresiei folosită de tatăl lui Nicolae Steinhardt, „*să nu fii jidan fricos*“, Teşu Solomovici le dă peste nas (aş putea zice, cu fecale) acelor lichele din Academia Română, din Consiliul Național al Audiovizualului, din Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării etc.,

care ne interzic să folosim cuvântul corect ştiinţific, istoric şi neaoş „jidan“, inclusiv în asemenea demersuri ca acesta, de cercetare ştiinţifică a problemei atât de spinoase a jidanilor pretins „holocaustizaţi“!

Dar, revenind la jidanii-cameleoni, nu aceasta este situaţia în celelalte cazuri, ale celor „puşi în funcţii“, descrise chiar de Marius Mircu, căruia, iată, trebuie să-i fim recunoscători pentru sinceritatea sa, care ne ajută să aflăm şi să demonstrăm adevărul, „care ne va elibera“, furnizându-ne argumente şi documente istorice – memoriile fiind, ele însele, veritabile documente istorice – cu atât mai credibile cu cât sunt produse de jidanii oneşti, ca acest băcăuan concitadin cu Ion Rotaru. Am participat la elaborarea *Indicelui alfabetic* şi a *Cuprinsului*, precum şi la corectura multor pagini ale *ISTORIEI LITERATURII ROMÂNE…* a profesorului Ion Rotaru şi pot să confirm că a făcut eforturi uriaşe – suferind fiind – să-şi redacteze şi să-şi vadă cât mai repede publicată opera finală a vieţii (a şi trecut la cele veşnice la câteva săptămâni după ce i s-a arătat cartea tipărită). De aceea, am observat că a căutat să se exprime, de cele mai multe ori, cât mai conciliant, mai înţelegător faţă de autori şi opera lor, dar fără să-i fie afectată obiectivitatea, nepărtinirea. După ce am aflat de cartea lui Marius Mircu, am vrut, fireşte, să o am şi eu şi m-am dus, prin 2009, la Templul Coral să o cumpăr: acolo, în curte, la capătul aleii din dreapta, tot pe partea dreaptă, este o librărie. Nu aveau cartea lui Mircu, dar semnificativă este reacţia librăriţei: dacă la început m-a întâmpinat cu zâmbetul protocolar al vânzătoarei care trebuie să se arate binevoitoare faţă de potenţialul client, după ce am întrebat-o de cartea lui Mircu, s-a întunecat la faţă – sau, cum se zice, „i-a căzut falca!“ – şi, când am mai întrebat-o unde aş putea să o găsesc (mai sunt câteva librării-depozit, una fiind undeva pe B-dul Brătianu), mi-a răspuns înţepată că nu ştie. Dar, după reacţia ei spontană, necontrolată, era evident că ştia de carte şi, la fel de evident, că nu-i convenea conţinutul ei sincer şi demascator, deşi, măcar din respect pentru vârsta matusalemică a autorului, pentru onestitatea sa şi pentru valoarea documentar-istorică a operei lui, ar fi trebuit să o importe sau să o tipărească la Editura Hasefer, care este subvenţionată de statul român ca să publice lucrări antiromâneşti, îndeosebi despre pretinsul holocaust şi despre pretinsul antisemitism al românilor, precum „*Istoria antisemitismului*“, a lui Léon Poliakov, maculatura lui Elie Wiesel, cărţile şef-rabinului Moses Rosen etc. (Teşu Solomovici îşi tipăreşte cărţile în editura proprie).

În mod evident, însă, referitor la pasajul reprodus din memoriile nonagenarului Mircu, trebuie să-i facem, *post mortem*, lui Ion Rotaru câteva critici. Nu poate fi vorba de „un titlu foarte nimerit“, *Drama şi comedia pseudonimelor*…, căci, în realitate, este vorba de tragicomedia pseudonimelor. Într-adevăr, dacă pentru jidani această însuşire ilicită de

pseudonime – de fapt, alte nume „adevărate“, chiar dacă erau absolut false – a fost o comedie, în schimb, pentru noi, românii, această mascare a jidanilor prin pseudonime a fost o tragedie, deoarece a contribuit la păcălirea noastră multă vreme de către „bieții oameni“, care nu erau deloc „bieți“, ci foarte privilegiați, cum raporta Biroul Statistic Militar Cluj, al Statului Major al Armatei I, în 15 august 1940. Ba unii erau de-a dreptul ticăloşi. De exemplu, Voicu Tudor, un venerabil memorialist, a relatat cum jidanii îşi luau nume româneşti în mod sfidător, unele fiind de-a dreptul blasfemii prin însuşirea lor frauduloasă, ca Mihaiviteazu şi Ştefancelmare: „După 1944, au plecat circa 500.000 de evrei, dar restul de peste 2 milioane au rămas şi şi-au schimbat numele în Argeşeanu, Moldoveanu, Munteanu, Ungureanu, Ionescu, Popescu, Săraru, Pribeagu, Plugaru, Țiganu, Manea, Dorel, Păsărel, Comănel, Oişteanu, Rotaru, Vizitiu, Birjaru, Trandafir, Roman, Călăraşu, Creştinu, Săracu, Orfanu, Ionel, Emil, Mihaiviteazu, Ştefancelmare (şi alte nume neaoş româneşti)“ [186]. Mi-a mărturisit că acel jidan împuțit care şi-a ales, evident, în batjocură, chiar numele „Ştefancelmare“ a ajuns judecător în Bucureşti. (În paranteză fie zis, judecătorii, ca şi medicii sau filozofii jidani se formau pocnind din degete: într-un seminar mai jovial, prof. Virgil Constantinescu ne-a mărturisit că la Facultatea de filozofie fusese adus, prin anii ’50, un violonist care-l preda pe Kant; prof. Coja vorbeşte – mi se pare în *Marele Manipulator*… – despre cum Nicolae Cajal a ajuns medic după numai un an de studenție la Facultatea de medicină: rectorul Universității i-a refuzat insolența de a fi înscris direct în anul V, dar, la presiuni „de sus“, a fost dat afară din învățământ, iar noul rector l-a înscris direct în anul al V-lea, cum pretinsese! Vă dați seama ce competent era. În ultimii ani ai vieții a ajuns preşedintele Academiei Române.) Judecătorul în cauză s-a crezut atât de puternic pe vremea atotputerniciei Anei Pauker încât şi-a bătut joc de o justițiabilă şi i-a respins acțiunea, deşi avea perfectă dreptate. Ghinionul lui a fost că justițiabila în cauză nu era alta decât sora lui Ion Gheorghe Maurer. Soră-sa i s-a plâns de măgăria judecătorului jidan „Ştefancelmare“, iar premierul, după ce a verificat tărăşenia, a dat un ordin prin care jidanul ticălos a fost expulzat din țară în 24 de ore! Fireşte, a plecat în Israel. Dar nu toți românii aveau rude aşa de sus-puse şi, în consecință, pătimeau din cauza abuzurilor comise de aceştia, cum pătimesc şi acum – fapt dezvăluit, printre altele, de trilogia lui Cornel-Dan Nicolae, „*Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*“.

Legat de acest aspect, e locul să amintesc un fapt simptomatic: prin 1987 sau 1988, Nicolae Ceauşescu a dat un decret prin care cetățenii erau obligați ca, la completarea actelor de evidență, să menționeze „numele avut anterior“, tocmai pentru a se depista urma jidanilor camuflați cameleonic. E şi unul dintre motivele pentru care a fost asasinat de către

„Bestia Brucan“ şi acoliții săi. De altfel, în acest sens, apăruse şi o anecdotă: „Un individ, Popescu, se duce la Tribunal să-şi schimbe numele. Ce nume vreți să vă alegeți?, îl întreabă judecătorul. Ionescu, răspunde petentul. Bine, dar de ce vreți să vă schimbați numele în Ionescu, dacă acum vă numiți Popescu?!, se miră judecătorul. Pentru că acum, după ce spun că mă numesc Popescu, mă întreabă: dar înainte, cum vă numeați? Şi eu trebuie să le răspund: Weissman!“ S-au găsit câțiva „idioți utili“ din conducerea Ministerului de Interne care să propună ca în cărțile de identitate să nu se mai treacă nici numele părinților, nici locul naşterii. Ca să se estompeze cu totul sorgintea individului. Oare cine le-or fi şoptit în ureche asemenea inepții criminale, prin care se înlesneşte insinuarea jidanilor în aparatul de conducere?! Care sunt consilierii ăia „americani“ care mişună în conducerea Ministerului de Interne?! Alți idioți sau corupți au acceptat ca unul dintre marii „rechini imobiliari“, care şi-a însuşit prin fraudă mari averi din patrimoniul statului român, impostorul Paul Lambrino, „prinț de Teleorman“, să-şi zică „al României“ aşa cum îşi zicea ex-regele: „Mihai I al României“! Vedeți figura 50. Ca dovadă că România a ajuns o casă de toleranță!

16. Selecția sionistă a jidanilor: Palestina sau lagărul

Colaborarea sioniştilor cu Hitler a fost determinată de consonanța dintre, pe de o parte, teoriile şi legile rasiale hitleriste (numite „*Legile de la Nürnberg privind dreptul populației Reich-ului şi protecția sângelui german şi a onoarei germane*“, preluate, în spiritul lor, de Hitler de la antecesori, printre aceştia figurând atât teoreticieni, cât şi însuşi Kaiserul), care urmăreau purificarea etnică a poporului „arian“, şi, pe de altă parte, acceptate întrutotul de teoria sionismului, a cărei teză principală era înființarea unui stat național „pur“ evreiesc în Palestina. Theodor Herzl a vrut, inițial, să înființeze un stat jidănesc în oricare punct al lumii în care li s-ar fi permis: Uganda, Mozambic, Argentina, Cipru sau Tripolitania, la un moment dat existând şi proiectul Ost-Africa. Prietenii săi l-au făcut să remarce că Palestina constituia un cuvânt de ordine mobilizator mai eficace. Ca diplomat realist, Herzl a acceptat sugestia lor pentru a folosi ceea ce el numeşte „**măreața legendă“**, aceea a „**întoarcerii**“, care, pentru el, ca ateu – sau „liber-cugetător“, cum se autodenumea –, era o **pură legendă**, dar, în acelaşi timp, o forță mobilizatoare pentru jidanii credincioşi. Şi a rămas Palestina ca direcție şi loc de afluire a jidanilor. Sionismul ca atare – cuvântul născocit prin 1890 odată cu teoria aferentă, având ca obiectiv înființarea unui stat-națiune **pur** „evreiesc“ în Palestina –

a stârnit opoziția tuturor rabinilor şi organizațiilor evreieşti din Europa şi America, pe motivul că Sionismul contravine Iudaismului. Dar sioniştii au beneficiat de sprijinul conducătorilor Germaniei, care, evident, voiau emigrarea jidanilor în vederea realizării purității rasiale a nemților.

Odată realizată această convergență de opinii şi de obiective, Germania a susținut, mereu, Sionismul. Ironia istoriei face ca atât legile rasiale hitleriste – ale căror victime principale (dar nu „unice“) au fost jidanii, şi încă în mod întemeiat –, cât şi doctrina rasială a Sionismului – ale cărui victime principale au fost palestinienii – să se inspire şi să se întemeieze pe Ezdras şi Neemia, iar strategia „purificării etnice“ – aplicată de nemți în Germania şi de jidani în Palestina (transformată, ulterior, în Israel) – să se bazeze pe mitul lui Iosua, din *Biblie*, fapt care a cimentat comunitatea de idei şi colaborarea dintre Hitler şi sionişti! Această lectură integristă a *Bibliei* făcută de Sionism în favoarea „poporului ales“ avea să-l determine şi pe generalul Moshe Dayan să declare justificativ şi, totodată, programatic, anunțând, deci, viitoarele planuri de cuceriri teritoriale: „Dacă *Biblia* îi aparține, dacă este considerat poporul *Bibliei*, ar trebui să stăpânească teritoriile biblice, cele ale Judecătorilor şi ale Patriarhilor, Ierusalimul, Ierihonul, Hebronul şi altele“ (*The Jerusalem Post*, 10 august 1967, *apud* Roger Garaudy, *AFACEREA ISRAEL*, pag. 57). Moshe Dayan este conducătorul atacului asasin comis contra navei *LIBERTY*, iar această declarație a fost făcută la două luni după torpilarea navei-spion pentru a o scufunda, în 8 iunie 1967, în timpul „războiului de 7 zile“, care a dus la extinderea teritoriului Israelului! Numai că, reamintesc, jidanii nu sunt „poporul *Bibliei*“, nu sunt „evreii“, ci descendenții barbarilor khazari travestiți în „popor biblic“ – fapt pe care jidanii vor să-l țină cât mai ascuns!

Dar Iisus Hristos ne încurajează: „*Nu vă temeți! Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut*“ (*Matei*, **10**, *26*)! Într-adevăr, cu sincerități sporadice scăpate fără voia lor de unii ca Claude Lanzman şi Hannah Arendt, ca Teodor Wexler şi Mihaela Popov, şi, mai ales, cu lucrările istoricilor şi cercetătorilor revizionişti/criticişti aflăm, treptat-treptat, adevărul: „Veți cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi“ (*Ioan*, **8**, *32*). Vom cunoaşte adevărul care ne va elibera, în primul rând, de halucinanta, perfida şi toxica propagandă holocaustică şi, apoi, de presiunea şi de prezența jidanilor înşişi! (Şi poate n-ar fi exclus ca războiul pe care Vladimir Putin intenționează, în mod întemeiat, să-l declanşeze în Ucraina, să îi sperie şi pe jidanii care ne-au invadat din nou şi să se întoarcă în Eretz Israel; oricum, miile de rachete pe care le-au tras organizațiile Hezbolah, Hamas şi Al Fatah au ucis doar câțiva jidani, fiindcă erau rachete de mâna a doua sau a treia; dar rachetele armatei lui Putin au altă precizie şi altă muniție!)

Ca atare, aşa cum relevă, detaliat, Roger Garaudy – îndeosebi în *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, citând preponderent surse iudaice –, selectarea persoanelor pentru emigrarea în Palestina o făceau: (a) liderii sionişti ai comunităților jidăneşti din Germania şi din țările cucerite sau aflate sub presiunea ei, de conivență cu (b) liderii comunităților evreieşti şi jidăneşti deja existente în Palestina – comunitățile autohtone, evreieşti şi jidăneşti, fiind numite, până la înființarea statului Israel, *yichouv* – şi, fireşte, cu (c) autoritățile naziste. Erau trei criterii urmărite foarte strict de sionişti: 1) indivizii selectați să fie adepți ai sionismului; 2) să fie sănătoşi, robuşti şi 3) să fie suficient de avuți, ca să ducă acolo un bagaj demografic şi economic valid, necesar construcției noului stat. Indivizii săraci şi slabi, bolnavi – pleava comunităților jidăneşti – erau trimişi în lagăre, la muncă, unde nu aveau şanse prea mari să supraviețuiască din cauza condițiilor excesive de muncă, a condițiilor de viață în timp de război, cu riscuri mari de apariție a epidemiilor de tifos (în special din cauza prizonierilor aduşi din Est). Prin aceasta „împuşcau patru iepuri dintr-un foc": 1) asigurau masa critică demografică viabilă a viitorului stat Israel cu indivizi apți de muncă şi de apărare (într-un stat rasist, constituit exclusiv pe criterii etno-religioase, pretins biblice, de „popor ales", şi înconjurat de o imensă masă arabă, devenită subit ostilă, din cauza înființării statului Israel – căci, până atunci, arabii, palestinienii şi evreii coabitaseră paşnic, de peste două milenii!), 2) scăpau de elementele slab dotate sau chiar degenerate din cauza căsătoriilor între rude – căci jidanii, ca să-şi păstreze, din cauza rapacității lor funciare, averea în familie, îşi cuplau descendenții cu rude foarte apropiate, ceea ce ducea la degenerarea neamului (tot aşa cum se întâmplase cu familiile regale europene), şi, 3) bomboana pe colivă, realizau prin intermediul germanilor holocaustul pe care-l preziceau de circa şapte decenii (conform documentelor descoperite până acum), holocaust prin care 4) îşi vor legitima înființarea statului Israel, conform promisiunii *Declarației Balfour* şi, totodată, ca recompensă, compensație pentru „suferințele" prin care a trecut „poporul ales" – „suferințe" pe care le-ar fi îndurat jidanii de rând, dar nu elita şi pentru care au cerut, în plus, o compensație pecuniară piperată atât de la germanii care le curățaseră etnia de stârpituri, cât şi de la alții, ca România, care, dimpotrivă, îi protejase pe jidani – dar care, în contextul politico-strategic al acelei etape, este condamnată la fel ca Germania pentru că fusese „aliatul lui Hitler – pe picior de egalitate cu Italia", cum, în mod evident tendențios – în anul de grație 2006! –, pretinde mercenarul holocaustist Pennys Deletant că ar fi fost situația în cartea sa *ALIATUL UITAT AL LUI HITLER – Ion Antonescu şi regimul său 1940-1944*. Deşi numele său ne-ar putea face să ne gândim la un diletant şi, deci, să nu-i dăm importanță, totuşi am greşi mult subestimându-l dacă luăm în considerație întrebarea pe care ne-o

adresează bloger-ul Titus Filipaş mai mult decât revoltat, dar cu temei: „Dennis Deletant, un agent MI6?“ (cf. http://blogideologic.wordpress.com/2008/09/06/dennis-deletant-un-agent-mi6/).

Un exemplu notoriu de privilegiat al selectării diferenţiate – adică „pentru unii mumă, iar pentru alţii ciumă“ – făcute de către elita lor prin liderii comunităţilor jidăneşti – jidanii nedotaţi („amărăştenii“, săracii, bolnavii ş.a.) pentru lagăre, iar cei pricopsiţi (sănătoşi, bogaţi, sus-puşi în ierarhia comunităţii) pentru emigrare – este George Soros, născut Schwartz György. Tatăl lui, Tivadar Soros, a fost avocat, scriitor (de *esperanto*) şi unul dintre liderii comunităţii jidăneşti budapestane. Astfel, deşi regimul lui Horthy s-a remarcat prin zelul cu care i-a trimis pe jidani în lagărele de muncă germane, fiind campion printre ţările ocupate sau aflate în zona controlată de Germania hitleristă, familia lui Tivadar Soros, beneficiind de înalta sa poziţie în ierarhia comunităţii jidoveşti, a „supravieţuit“ ocupării Ungariei de către Germania (după detronarea regentului Miklos Horthy), a „supravieţuit“ cruntei bătălii pentru Budapesta dintre trupele sovieto-române şi cele hitleristo-ungureşti şi a „supravieţuit“ şi instaurării regimului „democrat-popular“ în Ungaria. George Soros a emigrat în Anglia abia în 1947, la studii, la o reputată şi, deci, foarte scumpă şcoală de economie, căci taică-su îi dăduse bani, din cei agonisiţi prin selectarea discriminatorie a jidanilor: sau pentru lagăre sau pentru emigrare în Palestina. Ulterior, cum se ştie, odrasla lui s-a îmbogăţit prin diverse maşinaţii financiare, facilitate de înfiinţarea „Fundaţiei Soros pentru o Societate Deschisă“, care nu este decât un „aspirator“ de informaţii de toate felurile, adică, de fapt, o agenţie de spionaj mascată într-una filantropică.

Întrebat fiind cum preferă să fie numit, Sörös a răspuns: „Speculant financiar, filantrop şi filozof“.

Referindu-se la atacul asupra lirei sterline, într-un ziar austriac se spune: „Soros a mai dobândit odată o astfel de reputaţie funestă. În septembrie 1992, acest speculant putred de bogat a îngenunchiat Banca Angliei – Banca Naţională engleză nu este o dugheană de provincie – şi a eliminat lira britanică din sistemul monetar european, situaţie în care se află şi astăzi“ [adică în 1997 – n.n., V.I.Z.]. Cam în aceiaşi termeni se exprimă şi Kurt Kister: «Ca nici un alt comerciant de devize, Sörös provoacă teamă şi admiraţie preşedinţilor şi *boss*-ilor băncilor din lumea întreagă. În 1996, italienii au deschis o procedură de investigaţii împotriva lui, acuzându-l că, în 1992, ca urmare a speculaţiilor sale de bursă, a determinat înlăturarea lirei italiene din Sistemul Monetar European (EWS). (…) El este un apărător fervent al modelului „societăţii deschise“ (…) şi acordă sprijin

necondiționat în special procesului de democratizare din fostele țări comuniste. (…)».

Numai că ceea ce dă cu o mână, ia înapoi cu mai multe mâini, provocând nemulțumirea multora – printre aceştia numărându-se şi ungurul american Szel Karoly: „În Suedia, dacă cineva comite vreo infracțiune, organele oficiale nu dau publicității numele infractorului. Organele de informații comunică pur şi simplu faptul că X sau Y este bănuit de comiterea unei infracțiuni. În cazul unor imigranți, se precizează în toate cazurile că este vorba de cetățeni de origine străină. Organele suedeze au făcut excepție într-un singur caz. Această excepție se referă la Sörös György, născut în Ungaria. (…) În august 1992, printr-o speculație valutară necinstită, Sörös a distrus coroana suedeză. Prin această manevră a băgat în propriul buzunar mai multe milioane, fapt cu efecte grave asupra economiei țării. Coroana suedeză şi-a pierdut stabilitatea şi s-a devalorizat cu 30 la sută. Pentru a-şi salva banii, întreprinderile de export au scos din țară miliarde, în numai câteva ore. Pentru a opri scurgerea acestor sume uriaşe, băncile au luat măsuri drastice: au crescut dobânda la credite cu 500 la sută. Urmările: … falimentul, (…) a sporit numărul şomerilor. Mulți oameni, pe lângă locurile de muncă, şi-au pierdut locuințele sau puținii bani agonisiți prin muncă cinstită timp de ani de zile. Sörös a comis asemenea speculații neruşinate nu doar față de Suedia, ci şi față de Italia şi Anglia. Urmările sunt cunoscute. Ce a făcut Sörös cu banii astfel obținuți? El a declarat că un anumit procentaj a fost utilizat în diverse acțiuni de caritate în Africa de Sud, Bosnia, Europa Răsăriteană şi fosta Uniune Sovietică. Dacă din această valută internațională aventurieră ar fi dorit, într-adevăr, să înființeze un fond de caritate, i-ar fi avut la îndemână pe Rockefeller, Rothschild şi Morgan, care dispun de un număr inestimabil de miliarde. Dar acei capitalişti iudei, care au pus temelia comunismului şi continuă să-l sprijine şi în prezent, nu pot fi storşi de bani. Suedezii nu îl uită pe Sörös, iar acest semnal de alarmă poate fi întâlnit zilnic în presă".

Apoi, prin toamna lui 1995, a mai dat o lovitură de câteva milioane de franci la Banca Republicii Franceze. Şi, ne reamintim, presa internațională a comentat, în vara anului 1997, acuzația adusă lui George Sörös de către premierul Malaieziei, Mahathir Mohamed, pentru că a subminat economia țărilor A.S.E.A.N. De aceea, nu ne-a mirat sugestivul titlu „George Sörös – biciul cu care S.U.A. pedepsesc țările neascultătoare": «Purtătorul de cuvânt al Departamentului de stat al S.U.A., Nicholas Burns, a sărit în apărarea lui Sörös arătând că „foarte apreciatul şi respectatul miliardar, care a făcut o mulțime de lucruri bune pentru multe țări, n-ar putea sta la originea unei astfel de conspirații, despre care Statele Unite nici nu cred că ar exista"» [187]. Implicat în frauda de la Roşia Montană şi în alte acțiuni antiromâneşti, George Soros este unul dintre

inamicii intangibili ai României, cum a fost şi mai este şi al Angliei, Franței, Italiei, Malaieziei, Suediei şi al altor state. Dar, vorba lui Mahathir Mohamed: n-am putea organiza – toate aceste state păgubite, jefuite – o cruciadă împotriva acestor inamici reprehensibili în cel mai înalt grad?!

17. Atitudinea contradictorie a Ungariei față de jidani

Ungaria a avut o atitudine contradictorie față de jidani: de la asimilarea elitei, la trimiterea în lagăre a păturilor sărace. Într-adevăr, surprinzător în atitudinea ungurilor (moghiorilor) față de jidani este caracterul paradoxal al acesteia, intervenit după ocuparea Ungariei de către trupele germane, în urma „trădării“ regentului Miklos Horthy (aranjate, după unii istorici, cu ajutorul cominterniştilor şi, îndeosebi, al lui Valter Roman, născut Ernő Neuländer, deci jidan maghiar, care-şi păstrase relațiile cu jidanii din Ungaria), în ciuda originii lor comune, asiatice şi a caracterului lor sinuos în decursul istoriei de 1100 ani a Moghioriei – întreruptă, cum se ştie, de cele câteva secole de paşalâc, vreme în care, practic, Ungaria nu a existat.

La capitolul „Antecedente filojidăneşti în Ungaria“, care constituie o dovadă suplimentară a paradoxalului filojidănism hungarist, este locul să relev că guvernul bolşevic instituit de Bela Kun era cvasitotal jidănesc: „Un raport al comisiei prezidată de senatorul american Clayton Riley Lusk a constatat că din cei 32 comisari principali cu care s-a înconjurat Bela Kun în Ungaria, 25 erau evrei, iar cei mai importanți erau membri ai directoratului: Bela Kun (Cohen), Bela Vaga (Weiss), Joseph Pogany (Schwartz) şi Sigismond Kunfi (Kunstatter). Ca şefi ai terorii roşii, care s-au ocupat personal de execuții şi torturi au fost identificați Alpari şi Szamuelly“ (http://www.scribd.com/doc/199091401/Comunismul-in-lume-%C5%9Fi-evreii). De aceea guvernul lui Bela Kun a şi fost privit cu simpatie de Consiliul Suprem al Conferinței de Pace care era manevrat de jidani şi care, la rândul său, manevra aranjamentele după Primul Război Mondial, ocazie cu care, cum se ştie, României i s-au impus condiții înrobitoare, deşi contribuie substanțial la victoria Antantei. Bela Kun şi guvernul său plin de jidani au adus capitalei Budapesta supranumele de *IUDAPESTA*!

Aşa cum am mai relevat în unele studii, deşi ar putea să pară surprinzător, maghiarismul are nu doar „meritul“ de a fi inventat fascismul, cu care Horthy se lăuda în fața lui Hitler, dar este şi inițiatorul antievreismului. „Putem, astfel, cita actul din 1222, semnat de regele Andrei al II-lea, prin care se stabileşte: «Comiții cămării, schimbătorii de bani, slujbaşii sării şi strângătorii vămilor să fie nobili ai regatului, să nu

poată fi ismaeliți şi iudei». (…) Acelaşi rege Andrei al II-lea întăreşte actul din 1222, precizând că «***iudeii şi saracinii să nu fie puşi la conducerea monetăriei şi a ocnelor de sare şi a altor treburi obşteşti***», iar în 1233 vine cu restricții şi mai puternice, interzicându-se iudeilor, saracinilor şi ismaeliților **de a ocupa orice funcție publică**, de a se căsători cu creştini, de a avea robi creştini etc. Tot acum **se introduce pentru prima dată sistemul de semne distinctive pentru iudei,** saracini şi ismaeliți, luându-se măsuri pentru separarea lor de creştini" (Paul Lazăr Tonciulescu, *RAMANIA – Paradisul regăsit*, pag. 104 – s.n., V.I.Z.) [188].

Totuşi, ulterior, din cauza primitivismului, a ignoranței în care a trăit poporul moghior (ungar – încă nu s-au hotărât care este denumirea țării: *Hungary*, în documentele pentru extern şi *Magyar* – citeşte: *Moghior* – în interior), clasa conducătore a trebuit să apeleze la funcționarii alogeni, şcoliți, îndeosebi după revirimentul din secolul al XIX-lea, când, după asediul Vienei, Imperiul Otoman s-a retras spre sudul Europei. «Clasa guvernantă maghiară şi-a recrutat oameni aparținând tuturor națiilor, dar în principal germani şi evrei. Germanii, abandonați de către Viena şi, încă şi mai grav, de Germania, rămăseseră forța dominantă în comerț şi industrie, chiar dacă uneori, în acest proces, căpătau un caracter maghiar. Evreii, care se ridicaseră din ghetouri la fel cum mica nobilime se ridicase din comitate, erau cei mai ardenți susținători ai „asimilării" şi aduceau, în literatură şi în artă, o strălucire pe care autohtonii nu o aveau» [189]. Aici, prin „asimilare" A.J.P. Taylor înțelege, ca în tot cursul lucrării, maghiarizare.

Această „asimilare" a jidanilor în sistemul administrației din Ungaria în timpul dualismului Austro-ungar – când, *nota bene*, Ungaria nu a existat, practic, ca stat independent – a intrat în contradicție cu doctrina sionistă, care impunea neasimilarea, izolarea în ghetouri, în vederea determinării jidanilor să emigreze în Palestina, în locurile biblice. Totuşi, în decursul secolului al XIX-lea, se crease o simbioză puternică între liderii comunităților jidăneşti şi autoritățile Ungariei. Această colaborare a permis, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, colaborarea strânsă în vederea selectării discriminatorii, inclusiv în timpul presiunii germanilor de a fi deportați jidanii săraci şi pricăjiți în lagărele de muncă – aspect căruia Arthur Butz i-a acordat o analiză minuțioasă, în Capitolul V, foarte extins, „Jidanii din Ungaria" (vezi episodul nr. 24, pe http://www.altermedia.info/romania/2014/03/13/inselatoria-secolului-xx-24/) – făcând posibilă, cum am subliniat, şi „supraviețuirea" familiei avocatului Tivadar Soros până la emigrarea întârziată din 1947 a fiului său György şi la crearea viitorului strălucit al lui Schwartz György (oare cum s-o fi numit mai înainte de a-şi fi maghiarizat numele?! Ytzic Shtrul?!), naturalizat în americanizatul-de-succes George Soros, care „A spart banca Angliei" –

cum se şi lăuda în filmul documentar cu acest titlu pe care, acum, l-a dosit din jenă filantropică.

Dar **Olga Lengyel** nu a fost atât de influentă şi de bogată ca avocatul şi scriitorul Tivadar Schwartz şi a fost dusă la Auschwitz, împreună cu toată familia ei. Olga Lengyel (19 octombrie 1908 - 15 aprilie 2001), din Cluj-Napoca, după cum este prezentată pe Wikipedia, «a fost o autoare română americană de origine evreiască, de profesie asistentă medicală, care a supraviețuit lagărelor de concentrare de la Auschwitz şi a povestit, ulterior, experiențele ei în cartea sa „*Cuptoarele lui Hitler*“ – în original, *Five Chimneys* – (tradusă în româneşte în 1986). Toată familia ei a murit în lagăr şi, după război, Olga Lengyel a emigrat în S.U.A».

Miklos Nyiszli, cu a sa *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, tradusă în româneşte, postum, în 1964, cu titlul „*Am fost medic la Auschwitz*“, este un jidan maghiarizat, fiind, deci, adept al „asimilării“. De la Auschwitz s-a reîntors în România, la Oradea, de unde, anterior, fusese ridicat de honvezi, împreună cu familia, şi unde a şi murit. Nu i-am aflat numele de „evreu“. A fost ironizat copios de Arthur Butz pentru fantasmagoriile debitate în cartea sa despre munca lui de medic la Auschwitz. La fel ca şi Olga Lengyel, ca medic nu avea o situație socio-materială deosebită şi, deşi cu nume de „maghiar pur“, a fost săltat de horthişti şi trimis în lagăr.

Oliver Lustig face parte dintre jidanii care nu şi-au schimbat numele. „La 3 mai 1944, Lustig a fost închis, împreună cu părinții şi cei şase frați ai săi, în ghetoul din Cluj (fosta fabrică de cărămidă, în apropierea căreia astăzi se află hipermarketul Real), de unde a fost deportat, la 15 iunie, în lagărul de exterminare Auschwitz-Birkenau. La Birkenau (4 km de Auschwitz; unde se făceau selecțiile în vederea gazării şi, respectiv, a trimiterii în lagărul de muncă de la Auschwitz) şi-a pierdut mama şi trei dintre frați, tatăl murind câteva luni mai târziu la Mauthausen. (…) În 1965 a obținut titlul academic de doctor în istoria doctrinelor economice. La 23 august 2004, colonelul în retragere Oliver Lustig din Ministerul Apărării Naționale a fost înaintat la gradul de general-maior (cu o stea) în retragere. A fost decorat cu ordinul național *Steaua României* în grad de cavaler (2007), împreună cu alți trei supraviețuitori ai Holocaustului. Lustig a publicat ulterior o serie de cărți, dintre care 12 pe tema holocaustului, traduse în limbile germană, maghiară, italiană, portugheză şi engleză“, după cum se arată în prezentarea făcută pe http://ro.wikipedia.org/wiki/Oliver_Lustig. În cele publicate până în 1989, după cum se poate constata şi în cazul altor autori jidani-„români“, el nu foloseşte niciodată cuvântul „holocaust“. Printre cărțile lui se află şi „*atunci, acolo… la Auschwitz*“ (ed. Cartea românească, 1977). Undeva, în carte, face afirmația că a plecat de pe Someş. Este singura precizare a zonei de

unde a fost dus în lagăr. Nu țara, nu regimurile politice, nici o precizare care să evidențieze coordonatele spațio-temporale ale evenimentelor; mai clar zis, cine l-a trimis în lagăr: România sau Ungaria? Tradusă în alte limbi străine, la cuvântul „Someş“ se va adăuga un asterisc, prin care se va explica străinilor: „râu în Transilvania, România“. De unde toți cititorii străini vor putea spune ca nemernicul de Elie Wiesel – şi el deportat din „Transilvania, România“ – „**România a ucis, a ucis, a ucis**!“, care, şi el, a fost „decorat cu Ordinul Național *Steaua României*“! Cartea lui Lustig a fost publicată după 30 de ani de la evenimente. De aceea conține numai baliverne.

Ana Novac. Nume „curat“ românesc. „Ana Novac, născută *Zimra Harsányi*, (n. 21 iunie 1929, Dej, județul Someş, România – d. 31 martie 2010, Paris, Franța) a fost o scriitoare română (*sic*), evreică din Transilvania, supraviețuitoare a Holocaustului, care s-a stabilit în Franța. (…) *Zimra Harsányi*, care şi-a luat pseudonimul de scriitoare *Ana Novac* la sugestia scriitorului Petru Dumitriu, s-a născut în anul 1929, la Dej, județul Someş, din Transilvania. La vârsta de 11 ani, s-a văzut *cetățeană* maghiară, ca urmare a Dictatului de la Viena. La vârsta de 14 ani a fost deportată de autoritățile fasciste maghiare în lagărele național-socialiste de concentrare Auschwitz şi Płaszów. Părinții Zimrei, precum şi fratele său au pierit în lagăr. (…) *Ana Novac*, scriitoare şi dramaturg cu un stil acerb şi vioi, fiind supraviețuitoare a *Shoah*, a rămas cunoscută îndeosebi prin *jurnalul* său *Les Beaux Jours de ma Jeunesse*, singurul jurnal care a supraviețuit lagărelor de concentrare. Ea era supranumită «*Anne Frank roumaine*», deşi Anne Frank descrie evenimentele petrecute în afara lagărelor, iar *Ana Novac* scrie din interiorul acestora, iar *jurnalul* său este continuat mult după eliberarea din lagăr, fără să uite faptele memorate, tratând şi multe alte subiecte, rămânând şi mai departe tot atât de subversiv“ (http://ro.wikipedia.org/wiki/Ana_Novac). Bizar este faptul că *Jurnalul* Annei Frank este republicat, în România, în numeroase ediții, deşi este „un fals autentic“, conform sintagmei paradoxale a lui Imre Tóth, iar jurnalul Anei Novac nu a fost tradus niciodată! (Cf. de exemplu, http://www.balderexlibris.com/index.php?post/Felderer-Ditlieb-Anne-Frank-s-diary-A-hoax).

Ileana Vrancea. Unul dintre basmele româneşti cele mai cunoscute vorbeşte despre Ileana Cosânzeana şi este una dintre eroinele cele mai notorii. Vrancea este, la fel, un ținut foarte omogen românesc, iar, conform legendei, Vrâncioaia şi băieții ei l-au ajutat pe domnitorul Ştefan cel Mare în luptele sale de apărare a Moldovei. Ce vrei mai românesc decât numele Ileana Vrancea?! „Ileana Vrancea (19 aprilie 1929, Bucureşti) este istoric literar. Este fiica Anei Katz (născută Liebman), lucrătoare, şi a lui Matei Katz, dentist; prenumele la naştere: Hedda. Ambii părinți se vor

sinucide după 1945 (?!). Vrancea învață la București, unde termină liceul în 1947, Facultatea de Drept în 1950 şi Facultatea de Filologie în 1951. Îşi susține doctoratul în 1970 cu teza *E. Lovinescu – criticul literar.* Membră a Partidului Comunist Român din 1950, conduce secția de învățământ şi cultură a ziarului *Scânteia* (1950-1955), secția de literatură şi artă la revista *Lupta de clasă* (1955-1971), ulterior la *Era socialistă*. În 1958 şi-a oficializat pseudonimul ca nume civil. În 1983 se stabileşte în Israel, unde este conferențiară la Institutul Dinur şi la Universitatea Ebraică din Ierusalim" (http://www.crispedia.ro/Ileana_Vrancea). Aşadar, „romanca" neaoşă Ileana Vrancea nu este alta decât jidanca Hedda Katz. Sunt mulți aceşti Katz care ne fac zile fripte, din secolul al XIX-lea până azi, la Marco K. Katz. De prin 1981 socialismul românesc a început să-i miroasă a românism, dar şi să scârțâie, fiindcă F.M.I. şi B.I.R.D au început presiunile asupra Româneі să plătească anticipat mai multe rate ale împrumuturilor făcute pentru industrializare – împrumuturi acordate întemeiat tot de către F.M.I. şi B.I.R.D –, iar Nicolae Ceauşescu a fost nevoit să treacă la o accentuată politică de austeritate şi, ca urmare, viața în România a devenit tot mai dificilă. Aşadar, când a dat de greu, în 1983, judeo-bolşevica Ileana Vrancea a spălat putina în Israel, deşi, ca judeo-comunistă, nu mai era „evreică", după părerea lui Wilhelm Filderman, Carol Iancu, Teodor Wexler ş.a. Dar jidanca Hedda Katz este şi jidanca împuțită Ileana Vrancea, semnatara infamantei „Declarații de la Budapesta", din 16 iunie 1989 (cf. http://raportatacarearomanieideonu.wordpress.com/2011/06/08/16-iunie-1989-declaratia-de-la-budapesta-autonomie-pentru-transilvania/).

Colonelul (r.) Mircea Dogaru scrie doct, ca să îşi mascheze revolta etalată la manifestațiile S.C.M.D.: «(*Europa liberă*) promova, în spatele propagandei pentru Libertate, gestionarea dizidenților. Iar noi, ca proştii, o ridicam în continuare în slăvi pe Monica Lovinescu, puiul de cuc din casa marelui critic, la fel de Lovinească precum e Mihai Argeşeanu zis Mihai Viteză de Hohenzollern. Şi am înghițit-o în fruntea Alianței Civice, pe lângă fiica Anei Pauker (Maia) şi pe Ileana Vrancea, colaboratoarea Monicăi în România, numită din acest motiv, de regretatul Mihai Ungheanu, „Lovinescolatra". Cât de manipulabili suntem, din cauza lipsei de informație, o demonstrează faptul că numita Ileana Vrancea, în realitate Hedda Katz, era nu numai fosta şefă a batalioanelor de asalt U.T.C.-iste, care i-au scos pe marii intelectuali români din universități, ci şi fiica lui Ştefan Voicu, unul dintre triumvirii care au condus, în realitate, România din spatele lui Nicolae Ceauşescu. Ceilalți doi erau Tudor Olaru şi Gheorghe Rădulescu zis „Gogu", cel care a creat, pe moşia sa de la Comana, în calitate de mecena şi educator, grupul de dizidenți *post factum* care ne-au fost băgați pe gât, pe post de elită intelectuală, în 1989. Cine vrea să se informeze în plus, să studieze raportul de încheiere a activității al lui René

Al. de Flers, managerul secției române a *Europei libere*, carte publicată şi la noi, în 2007, sub titlul *Europa Liberă. Secțiunea în limba română*" (cf. http://sindicatulcmd.blogspot.ro/2014/05/jocul-de-mobilizarea-4.html). Dar, despre Hedda Katz colonelul (r.) Mircea Dogaru mai precizează: „Obiectivul principal, însă, a constat în contracararea noilor tineri intelectuali români, împiedicarea afirmării lor, compromiterea şi, în final, executarea lor ritualică pe catafalc: Romulus Zaharia, Ion Lăncrănjan, Francisc Păcurariu, Marin Preda, Eugen Barbu, Paul Anghel, Cezar Ivănescu, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Mihai Ungheanu, Dinu Flamand, Aurora Cornu, Ion Iuga, Gheorghe Anca, Mircea Iorgulescu, Petru Popescu, Mircea Micu, Gheorghe Pituț, Grigore Hagiu, Ilie Constantin, Marius Robescu, Sânziana Pop, Vintilă Ivănceanu, Cristian Tudor Popescu, Raoul Şorban etc." (cf. http://sindicatulcmd.blogspot.ro/2014/06/jocul-de-mobiliarea-9.html).

Ştefan Voicu – alt nume neaoş românesc – s-a numit, la naştere, Aurel Rotenberg.

Toate articolele despre jidanii din România, Ungaria etc. postate pe *Wikipedia* sunt realizate de propagandişti ai „holocaustului", de aceea sunt prezentați, fireşte, ca „victime ale holocaustului". În acest sens, este elocvent de analizat articolul despre *Imre Tóth*.

«**Imre Tóth** (n. Imre Roth, 26 decembrie 1921, Satu Mare, d. 11 mai 2010, Paris, Franța) a fost un filosof, istoric al matematicii şi filolog judeo-maghiar născut în România. Filosoful german Vittorio Hösle l-a numit „unul dintre cei mai importanți istorici ai matematicii ai secolului al XX-lea". Tóth s-a născut într-o familie judeo-maghiară din România. Şi-a schimbat numele de familie în Tóth în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a-şi ascunde originea evreiască. Tatăl său, Abraham Roth, germanofil convins, fusese ofițer în armata austro-ungară şi luptase în Primul Război Mondial pe frontul din Italia. Tóth a supraviețuit Holocaustul (*sic*) (ca singur membru al familiei sale) în mod paradoxal, deoarece fusese membru al Rezistenței comuniste anti-naziste şi fusese condamnat la 6 ani de închisoare, iar deținuții evrei urmau să fie deportați ceva mai târziu decât populația evreiască civilă. La data de 6 iunie 1944 a fost dus împreună cu alți deținuți la un tren cu care urmau să fie deportați la lagăre de exterminare, dar cu puțin timp înainte ca trenul să plece a fost oprit de către un ofițer maghiar care auzise de debarcările din Normandia şi considera că războiul este pierdut; deținuții au fost duşi înapoi în închisoare» (http://ro.wikipedia.org/wiki/Imre_T%C3%B3th).

Deci Imre Tóth nu ajunsese în nici un lagăr, nici nu plecase spre vreunul, dar „supraviețuise Holocaustului"! Corect ştiințific şi istoric autorul acestei biografii semi-măsluite trebuia să scrie: „a supraviețuit războiului". Simplu, corect şi onest. Oricum, trebuie să-i mulțumim acelui ofițer maghiar

care a gândit realist geopolitic şi strategic şi nu l-a mai trimis în lagăr, unde, fără îndoială, exista riscul să moară. În acest fel cultura română şi mondială s-au îmbogățit cu opera unui mare savant „judeo-maghiar“ – cum se exprimă autorul prezentării de pe *Wikipedia*. La fel ca Vittorio Hösle, şi eu îl consider cel mai mare filozof român al matematicii din secolul XX. În mod evident tendențios, autorul biografiei sale a omis din lista de lucrări cea mai importantă lucrare de filozofie a matematicii din limba română a lui Imre Tóth: *AHILE. Paradoxele eleate în fenomenologia spiritului*, apărută, în 1969, într-un tiraj de 1740 de exemplare, ceea ce pentru acei ani era un tiraj derizoriu; deşi cartea i-a apărut la Editura Ştiințifică, şi-a tipărit-o în regie proprie, adică a plătit-o din bani săi de profesor, cu toate că trebuia plătită de stat şi tipărită în zeci de mii de exemplare, cum se proceda atunci! E una dintre cele mai frumoase şi mai profunde cărți de filozofie a matematicii scrise în limba română. E regretabil că Imre Tóth nu a avut timpul necesar să o traducă el însuşi în limbile străine cunoscute – germană, engleză sau franceză –, fiindcă este atât de „înromânizată“, atât de plină de spirit filozofic exprimat în româneşte încât lucrarea aceasta nu poate fi tradusă de altcineva. Nu ştiu din ce motive a fost marginalizat – probabil pentru că era prea deştept, prea cult, prea onest, prea generos şi prea filo-sof – de către diriguitorii culturii române, căci a fost determinat să emigreze, pierzând, astfel, un mare român: un român autentic prin internalizarea limbii române, a culturii române şi a spiritului filozofic românesc. Repet, reprezintă un român autentic, spre deosebire de cei care – spre a folosi o sintagmă a lui Imre Tóth, explicitată în *AHILE. Paradoxele eleate…* – constituie un „fals autentic“, precum Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Miron Constantinescu (Meer/Meïr Kohn), Andrei Oişteanu (Andrei Oigenstein), Radu Florian, Zigu Ornea (Zigu Orenstein), Norman Manea, M.-R. Ungureanu, Vladimir Tismăneanu, Jean Ancel şi mulți alți jidani mascați sub nume româneşti, care, după 1989, au început şi ei să-i acuze pe români, incriminându-i sub pretextul „Holocaustului“.

Consider că Imre Tóth reprezintă emblema marelui intelectual român persecutat de regimul *jüden*-bolşevic. Nu am reuşit să aflu dacă a fost evreu sau doar jidan. Ținând cont că a fost oprimat, discret dar consecvent, de sistemul judeo-stalinist, Imre Tóth se încadrează perfect în antinomia „evreu *versus* jidan“ şi, deci, putem conchide că a fost evreu – pe linia marilor intelectuali evrei creatori ilustrată de Filon din Alexandria, Flavius Josephus, Baruch Spinoza, David Ricardo, Karl Marx, Niels Bohr, Leo Szilard, Leonard Bernstein.

Trebuie să facem, totuşi, o distincție între, pe de o parte, jidanii din Ungaria, îndeosebi din Budapesta, care aveau mai puternice legături cu autoritățile, şi, pe de altă parte, jidanii din România, din partea răpită temporar de Ungaria prin Dictatul de la Viena. Aceştia din urmă erau

percepuți de fasciştii unguri ca supuşi ai Regatului României, alături de români, şi asupra lor era revărsată aceeaşi ură şi persecuție ca şi împotriva românilor. Pe români nu-i puteau trimite în lagărele organizate de Germania, ca pe jidani, deoarece România era, totuşi, aliata Germaniei, ca şi Ungaria – ba mai importantă ca aceasta, din cauza atât a petrolului de care aveau nevoie nemții, cât şi a poziției sale geostrategice unice. Ca atare, ungurii/moghiorii îi căsăpeau pe români pe loc, aşa cum s-a întâmplat la Ip, Trăsnea, Moisei şi în alte localități. Iar „evreii români" nu puteau trata cu autoritățile horthyste cu aceeaşi eficiență ca liderii jidanilor din Budapesta, în vederea selectării preferențiale a coreligionarilor lor: lagărul sau Palestina. De aceea, escroci ca Elie Wiesel, Moses Rosen, Radu Ioanid ş.a. au vituperat şi continuă s-o facă, acum, contra României pentru că ar fi „trimis 400.000 de evrei în lagărele de exterminare" ale Germaniei – aşa cum scrie pe soclul de la intrarea în Templul Coral! NU, nu România i-a expediat, ci Ungaria, mai precis conducătorii Ungariei horthyste de conivență cu liderii sionişti din Ungaria şi liderii sionişti şi ai comunității *yichouv* deja stabiliți în Palestina!

Dar, miracol! Au fost şi mulți prizonieri care s-au întors din lagăre, unii au supraviețuit chiar după mulți ani de detenție. Un exemplu notoriu este impostorul Elie Wiesel. Dar, spre necazul sioniştilor, care-i voiau pe toți morți fiindcă nu aveau nevoie de ei în viitorul stat jidănesc din Palestina, unii dintre aceştia ca Israel Shahak sau descendenți ai lor, ca Norman Finkelstein, au demascat marea escrocherie a propagandiştilor postbelici a holocaustului, „care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor", cum îi ironizează Roger Garaudy. Nu mai vorbim de neevrei, ca Paul Rassinier, care a fost declanşatorul mişcării „revizioniste", devenită, în mod necesar, prin logica internă a cercetării ştiințifice, negaționistă.

18. Puterea de persuasiune a „falsurilor autentice"

Un caz aparte îl reprezintă marele impostor şi mitoman Simon Wiesenthal, născut într-un orăşel din Galiția – o zonă a Poloniei care era un fel de oază/pepinieră a jidanilor europeni. A devenit celebru prin supranumele cu care a fost gratulat de către activiştii propagandei holocau$tic€, „vânătorul de nazişti"! Un studiu care l-a demascat deplin şi definitiv este „*Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'*" al lui Mark Weber, director al *Institute for Historical Review*, publicat inițial de

AlterMedia [190] şi reluat, în avalanşă, pe alte *site*-uri. Studiul demascator începe în forţă:

«De mai bine de 40 de ani, Simon Wiesenthal vânează sute de criminali nazişti, prin intermediul „Centrului pentru Documentare Evreiască" din Viena. Pentru activitatea sa ca cel mai cunoscut „vânător de nazişti" al lumii, el a primit mai multe recunoaşteri şi medalii, inclusiv cea mai înaltă distincţie a Germaniei. La o ceremonie de la Casa Albă din august 1980, preşedintele Carter, cu ochii plini de lacrimi, i-a acordat medalia de aur decernată de Congresul S.U.A. Preşedintele Reagan l-a lăudat în noiembrie 1988 ca pe unul dintre „eroii adevăraţi" ai secolului XX. Această legendă vie a fost descrisă în termeni elogioşi de Laurence Olivier în al său film de ficţiune „Băieţii din Brazilia" (*The Boys From Brazil*) şi de Ben Kingsley în filmul pentru televiziune „Criminali printre noi: povestea lui Simon Wiesenthal" (*Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Story*). Una dintre cele mai proeminente organizaţii pro-holocaust îi poartă numele: „Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles".

Reputaţia lui Wiesenthal ca autoritate morală este nemeritată. Omul pe care *The Washington Post* îl numea „Îngerul răzbunător al Holocaustului" manifestă o puţin cunoscută, dar foarte documentată, obişnuinţă de a ignora adevărul. El a minţit în legătură cu experienţe sale din timpul războiului, şi-a măsluit realizările postbelice ca „vânător de nazişti" şi a răspândit minciuni josnice despre presupuse atrocităţi germane».

În urma unei documentaţii vaste, Mark Weber citează, printre altele, şi opinia unui fost şef al Mossadului, care declară că „nebunia lui Wiesenthal frizează patologicul". Eli Rosenbaum, un oficial din cadrul Biroului pentru Investigaţii Speciale al guvernului S.U.A., responsabil cu „vânarea de nazişti" şi investigator pentru Congresul Mondial Jidănesc, a analizat cu atenţie, într-o carte din 1993, intitulată *BETRAYL – Trădarea*, reputaţia de „vânător de nazişti" pe care şi-a cultivat-o Wiesenthal. De exemplu, afirmă Rosenbaum, „toate rapoartele lui Wiesenthal îl plasau pe Mengele prin toate ţările din America Latină, mai puţin în cea în care se afla de fapt – Brazilia". Wiesenthal, scrie Rosenbaum, este un investigator „de o ineficienţă jalnică de-a dreptul", care „a depăşit de mult bufoneria şi impertinenţa". Mare parte din ilustra sa carieră, a afirmat Rosenbaum, e caracterizată de „incompetenţă şi aroganţă".

În cuprinsul studiului său, Weber afirmă că farsorul Simon Wiesenthal s-a plimbat prin multe lagăre şi că această mobilitate a dus la apariţia suspiciunii că, în realitate, ar fi fost un agent nazist (după ce fusese un „inginer" sovietic). Fostul cancelar al Austriei Bruno Kreisky o spune direct: „*D-l Wiesenthal a trăit în acea vreme în sfera de influenţă nazistă fără să fie persecutat. (…) Un om care, după părerea mea, e agent şi*

foloseşte metode mafiote… Un astfel de om trebuie să plece…“ După aceste declaraţii grave – ca replici la acuzele aduse de Wiesenthal lui Kreisky (jidan şi el) ca fost agent nazist – s-au ameninţat reciproc cu intentarea de procese de calomnie. Dar nu şi le-au mai intentat nici unul.

Din studiul lui Mark Weber nu am putut număra toate lagărele prin care a trecut plimbăreţul Simon Wiesenthal. Şi-a publicat autobiografia: *The Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Memoirs*. Edited by Joseph Wechsberg. New York: McGraw Hill, 1967. În acelaşi an a fost tradusă în limba franceză: *Les assassins sont parmi nous*. Ed. Stock, Paris, 1967. Folosindu-se această ediţie franceză, după doi ani – deci, foarte prompt, ţinând cont de timpul scurs între apariţia altor cărţi şi traducerea lor în româneşte – a fost tradusă în limba română: *ASASINII printre noi*. Editura politică, Bucureşti, apărută în noiembrie 1969.

Ediţia românească are un „Cuvânt înainte“ scris, în iunie 1969, de ziaristul şi prozatorul Ioan Grigorescu, cunoscutul realizator al serialului TV „Spectacolul lumii“. Ca fost corespondent de presă în Polonia între anii 1956-1958, ca fost bursier UNESCO la Institutul Superior de Jurnalistică din Strasbourg (1959), ca absolvent al Institutului de Literatură „Maxim Gorki“ din Moscova şi ca ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al României în Republica Polonă (în intervalul 15 martie 1993-15 octombrie 1998), se poate spune că era un om instruit, „plimbat prin lume“ şi versat în presa şi în politica internă şi internaţională. De aceea, e de presupus că nu se poate să nu fi aflat, cât a fost la studii la Strasbourg, despre curentul revizionist/negaţionist, care apăruse, deja, în Franţa. Dar în acel „Cuvânt înainte“ din 1969 s-a exprimat cu mult talent, foarte apologetic şi foarte convingător, căci m-a determinat şi pe mine că consider ca fiind adevărate bazaconiile debitate de Simon Wiesenthal în fabulaţia sa. La fel de ditirambic avea să se exprime Ioan Grigorescu şi în prefaţa la cartea scrisă de Joe J. Heydecker şi Johannes Leeb, *PROCESUL DE LA NÜRNBERG*: «O carte cutremurătoare. O carte pusă în întregime sub peceta (*sic*) obiectivităţii. O carte care a beneficiat de „patosul distanţei“, căpătându-şi dreptul la perenitate»“. Pe lângă faptul că sintagma „patosul distanţei“ este o contradicţie în termeni, este în contradicţie şi cu expresia „peceta [corect: pecetea – greşeală care, pentru un scriitor şi ziarist ca el, este inadmisibilă!] obiectivităţii“, cu care se potriveşte ca nuca-n perete! Oricum, „patosul distanţei“ – şi ce-o fi vrut să înţeleagă Ioan Grigorescu prin această expresie – trebuia să-l determine să nu fie deloc apologetic. Ca să nu mai spunem că, aşa cum a demonstrat cu prisosinţă Arthur Butz – folosindu-se de opiniile unor experţi – Procesul de la Nürnberg a fost o jenantă înscenare judiciară. Elocvent este faptul că generalul-maior I. T. Nikitchenko, „judecătorul“ rus din Tribunalul Militar Internaţional (T.M.I.), la acest proces, proces ridicat în slăvi inclusiv de I. Grigorescu, a declarat că

Germania a ucis la Auschwitz patru milioane de jidani, iar ca dovadă în probarea acestui „argument“ al său a fost propoziția „este de notorietate acest fapt“! De fapt, I. T. Nikitchenko a fost ceva mai direct, declarând **înainte** de „proces“: „Avem de-a face cu principalii criminali de război, care deja sunt recunoscuți ca vinovați“. Armata Roşie capturase toată arhiva lagărului, iar singura „dovadă“ adusă la proces au fost cele cinci cuvinte ale generalului sovietic! Or, date fiind bogatele sale surse de informare, preocupările lui pentru studierea holocaustului, statutul său de om citit şi versat în „meandrele concretului“, cum se exprima metaforic Ion Iliescu, Ioan Grigorescu ştia, deja, când a scris prefața, în 2006, că Procesul de la Nürnberg fusese o mare farsă a învingătorilor, şi, la acea dată, nu-l mai obliga nimeni să mai colporteze acest clişeu. Mai ales că, între timp, apăruse, de trei decenii, cartea lui Arthur Butz, despre Grigorescu nu se putea să nu fi aflat. Ținând cont că şi-a făcut studiile la Moscova şi că a avut o carieră fulminantă de tânăr, ar trebui să ne întrebăm ce nume purta Ioan Grigorescu înainte de a se numi Ioan Grigorescu.

Acum, recitind expunerea sa din „Cuvânt înainte“, nu putem zice decât „Dumnezeu să-l ierte!“ pentru aberațiile lui despre fantasmagoriile lui Wiesenthal. Oricum, în chiar prima pagină a textului său, Ioan Grigorescu scrisese: «În „cariera“ lui de deținut, autorul acestei cărți a trecut prin nu mai puțin de douăsprezece lagăre de exterminare şi doar un lanț de miracole i-ar putea explica supraviețuirea» (cf. *op. cit*., pag. 5). Într-adevăr, aceleaşi miracole apăruseră subit şi când îl duceau siniştrii S.S.-işti pe Elie Wiesel la groapă să-l împuşte: îi împuşcau pe toți cei de dinaintea lui, dar când ajungea şi tânărul jidan de 17 ani pe marginea gropii, tirul se oprea, nemții se răzgândeau şi îl readuceau din nou în lagăr; şi aşa de mai multe ori! În mod evident, zbirii nazişti erau experți în terorism psihologic (cum erau şi şefii britanici ai Comandamentului Strategic al Bombardierelor, care terorizau populația civilă a popoarelor inamice) şi urmăreau să-l extermine prin suferințe psihologice! Dar au apărut miracolele, astfel încât omenirea avea să se pricopsească cu un nemernic: marele propagandist al Holocaustului, Elie Wiesel… Dar, totuşi, în chiar acest „Cuvânt înainte“ Ioan Grigorescu mai declară: „Lucrând asupra volumului de nuvele *Obsesia*, inspirat de un Auschwitz văzut la cincisprezece ani după război, şi revenind cu prilejul fiecărei reeditări asupra temelor abordate, am parcurs o vastă bibliotecă de literatură de rezistență, sute de cărți scrise de foşti deținuți în lagărele morții, mărturii ale criminalilor de război, biografii ale foştilor comandanți de lagăre, am participat la procesele intentate gauleiterilor fascişti şi călăilor vinovați de omucideri în masă. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc o carte de valoarea celei semnate de Wiesenthal“ (*ibidem*, pag. 6). Deci, cum spuneam, omul avea experiența teoretică a cercetării, a studiului cărții – „sute de cărți“ –, dar şi experiența vieții, a

participării la procese penale intentate călăilor etc. – deci pot afirma că devenise un fel de expert în problema holocaustului. Numai că, deşi o fi fost sincer în convingerile sale, pleca de la premise false. Căci, totuşi, din nou totuşi, cum de nu s-a gândit la semnificaţia plimbării lui Wiesenthal prin 12 (**do-uă-spre-ze-ce!**) lagăre de exterminare fără să fi fost exterminat în nici unul! Nu i s-o fi părut suspectă această tevatură?! NU, căci, după ce a scris şi a reeditat *Obsesia*, a scris şi: „Vai, miracole!", ce mai la deal la vale! Aşa scrisese şi şef-rabinul Moses Rosen în titlul cărţii sale: „PRIMEJDII, ÎNCERCĂRI, MIRACOLE".

Numai că nu era vorba de nici un miracol, ci de o falsificare extrem de abilă şi concertată pe plan mondial a realităţii, de o mare mascaradă propagandistică ambalată „sclipitor" pentru a convinge opinia publică să creadă în existenţa holocaustului – aducător de mangoţi. Şi, în baza a ceea ce sociologii numesc „fetişismului literei tipărite" – adică a judecăţii de acest tip: „e adevărat pentru că scrie în ziar", „e adevărat pentru că scrie în carte" – foarte mulţi oameni neinformaţi şi creduli au început să ia fabulaţiile unor asemenea scribi la comandă drept „realitatea care s-a întâmplat", să ia „realitatea" confecţionată foarte abil în asemenea cărţi, articole şi filme drept realitatea istorică veritabilă. Asemenea produse de subliteratură (dar care constituie tot „literatură") şi filme tematice de duzină (dar care constituie tot „artă cinematografică") sunt atât de bine, de convingător contrafăcute încât între „realitatea" exprimată de ele şi realitatea istorică se poate face o comparaţie paralelă cu aceea dintre un tablou falsificat atât de bine încât poate fi confundat lejer de către un amator cu tabloul veritabil şi doar un mare expert poate distinge tabloul fals de cel adevărat. Asemenea falsuri constituie – după expresia paradoxală a lui Imre Tóth – „falsuri autentice"! Cu astfel de falsuri autentice propaganda sionistă a contrafăcut veritabila realitate istorică şi a convins opinia publică internă şi internaţională substituind realitatea istorică, „realitatea adevărată", cu „realitatea falsificată", cu pretinsa existenţă a „Holocaustului unic", dar sub care se ascunde o mare *holohoax*, o mare holoînşelătorie prin care se lansa, de fapt, un mare *holocash*!

Cazul marelui istoric francez, Michael de Bouard, expus anterior, este, în acest sens, simptomatic. Dacă şi el, om instruit şi chiar fost deportat la Mauthausen, a putut fi influenţat şi păcălit de foarte elaborata „realitate falsificată", indusă în conştiinţa indivizilor prin insistenta şi agresiva propagandă holocaustică, încât a putut să scrie în memoriile sale despre existenţa camerelor de gazare de la Mauthausen, deşi el, deţinut acolo, nu le văzuse niciodată, atunci e uşor de imaginat cât de facil sunt convinşi oamenii simpli de existenţa „Holocaustului unic", numit tot mai frecvent, ca să fie mai ebraic, mai „evreiesc", „şoah". Mecanismul psihologic desemnat prin sintagma sociologică „fetişismul literei tipărite" a

apărut şi s-a consolidat în decursul istoriei – îndeosebi în epoca post-Guttemberg, supranumită şi „*Galaxia Guttemberg*“ după titlul celebrei cărţi a lui Marshall McLuhan, când tipărirea cărţilor şi ziarelor a devenit tot mai mult un proces industrial, de masă – deoarece cărţile şi ziarele publicate erau „serioase“, credibile, erau sursa veritabilă de şcolarizare, de informare, de instruire din ce în ce mai elevată, până la nivel doctoral. Dar, treptat, presa a dobândit şi o dimensiune partinică, ideologică şi, deci, manipulatoare şi, tot *crescendo*, a încăput pe mâna finanţei iudaice, îndeosebi în Occident – cum remarcase, cu sagacitatea sa intelectuală şi cultura sa filozofică, acum 125 de ani, Vasile Conta. Or, prin *mass media* industrializate mai ales în epoca postbelică, propaganda holocaustică a căpătat o dispersie cvasi-mondială ca arie şi foarte profundă, densă în conţinut, insistentă şi repetitivă în frecvenţă, iar ca efect psihologic foarte remanentă: individul nu este lăsat să uite, fiindcă mereu i se bagă în minte, în faţa ochilor aceleaşi filme cu holocaustul, aceleaşi cărţi cu suferinţele jidanilor în „lagărele de exterminare deliberată“, aceleaşi „jurnale false“, tip „*Jurnalul Annei Franck*“, reeditate periodic – cum face Editura Humanitas –, deşi tirajele anterioare nu se epuizaseră. Dacă prin lectura presei individul află de existenţa „holocaustului unic“, prin vizionarea filmelor este, efectiv, intoxicat cu această propagandă. Conform listei pe care am indicat-o anterior referitoare la filmele produse industrial pe tema holocaustului, accesibilă aici, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Holocaust_films, din 1946 până acum, în 2014, s-au confecţionat, în progresie geometrică, 366 de filme – cam şase pe an! –, dintre care 190 „artistice“ şi 176 „documentare“. Tonul l-au dat, cu *The Stranger*, de Orson Welles, în 1946, fireşte, în S.U.A. – unde propaganda holocaustică data încă din 1869, fiind „oficializată“ de rabinul Samuel S. Wise, în 1900! A urmat Polonia, cu filme făcute în 1946 şi 1947 – probabil ca să estompeze faptul că cele mai multe lagăre de concentrare au fost pe teritoriul ei şi cei mai mulţi angajaţi ai lagărelor au fost polonezi (şi, chiar şi în aceşti ultimi ani, sondajele de opinie au relevat că Polonia se situează printre primele locuri din Europa la antisemitism – cred că Ungaria este, se pare, pe primul loc). Filme despre holocaust a făcut chiar şi Germania – probabil ca să nu fie acuzată că muşamalizează „Holocaustul unic“ prin ignorarea subiectului şi să nu fie impusă la o taxă în plus la „daune de holocaust“; până şi Japonia a făcut un film, în 2005, sub regia lui Takayoshi Watanabe!

Dar dacă un japonez a făcut un film despre holocaust – al evreilor, nu a japonezilor! –, nu se putea să nu se găsească un mercenar român care să nu facă şi el asemenea măgărie: în 2009 s-a difuzat la Cinemateca Union „*Călătoria lui Gruber*, un film făcut în 2008. În recenzia pe care i-o face, d-l Ion Coja spune despre regizorul filmului, Radu Gabrea, că ar fi român, dar, după nume, pare un nume tot de împrumut, deci ar putea fi tot

un jidan mascat („Germania era țara de origine a mamei sale: cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Gabrea“). Şi mai spune că «*Călătoria* amintită, (…) iese din sfera artisticului şi devine act civic de imoralitate, în cazul de față o măgărie greu de înțeles şi de iertat. E de iertat unor tineri, cum ar fi cei doi scenarişti, care au în față o viață de om pentru a-şi „repera“ onoarea atât de afectată după colaborarea la un produs artistic aproape abject. Dar pentru o şulfă bătrână, ca maestrul Gabrea, cantonarea îndărătnică în mercenariat, făcând pe ingenuul care nu ştie în solda cui a pus botul cel pofticios, nu mai putem spera decât la efectul benefic al sancțiunii. Nu mă îndoiesc că această binemeritată sancțiune se va produce chiar mai devreme, atunci când filmul va intra pe piață. Dacă va intra!…» (http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/ce-a-fost-la-iasi-in-iunie-1941/).

Lagăre de concentrare a înființat şi Japonia, unde munceau până la epuizare, pe lângă civili, şi prizonierii de război englezi şi americani. Totuşi, despre aceste lagăre nu s-a făcut decât un film: *The Bridge on the River Kwai*, „*Podul de pe Râul Kwai*“ (1957), în regia lui David Lean; film impresionant, desigur, dar unul singur. Şi încă filmul relevă un paradox: inspirat după un fapt real, filmul redă construcția unui pod care servea Imperiului Japonez la transportul armatelor, a logisticii etc., deci servea facilitării efortului de război al Japoniei imperiale. De aceea, unii comandanți ai prizonierilor anglo-americani au hotărât să tergiverseze cât mai mult finalizarea construcției, apoi, să arunce podul în aer. Dar s-au opus alți comandanți, pe motiv că era o creație a lor şi că nu e frumos să-şi dinamiteze propria creație! Era şi asta o „dilemă morală“!

Lagăre de concentrare au înființat şi S.U.A., unde au fost internați civilii germani şi japonezi. Despre aceste lagăre nu s-a făcut decât un film, unul singur, al cărui nume mi-a scăpat, dar ştiu că era vorba de o japoneză şi fetița ei, a cărei dramă era că soțul ei era american (parcă o corcitură hispano-indiană), care lupta în Armata S.U.A., dar nu putea să o scoată din lagăr, fiindcă ea era japoneză, iar legile războiului erau dure! Legile sunt dure şi în timp de pace, dar în timp de război sunt cele mai dure şi se şi aplică riguros.

Disproporția nu este doar scandalos de mare, 366 la 2, dar este şi suspectă, pentru a nu zice că este deliberat subordonată unei ideologii criminale: aceea de a induce în mintea oamenilor o falsă istorie privind existența holocaustului şi, deci, de a-i capacita la învinovățirea altora că l-ar fi produs – situație care se finalizează prin extorcarea de „bani de holocaust“.

Cercetările sociologice referitoare la consumul de produse *mass media* au demonstrat că pe primul loc se află filmul, la mare distanță de celelalte elemente componente: radio, ziare, cărți – cărțile fiind pe ultimul

loc. Filmele despre holocaust au fost vizionate de sute de milioane de indivizi, mai ales că au fost multiplicate şi difuzate în aproape toate țările, iar aceste filme au fost retransmise de mai multe ori. Această redifuzare insistentă este asemănătoare cu procedeul de tortură numit „picătura chinezească". Practic, oamenii sunt torturați prin vizionarea filmelor despre holocaust, gen *Auschwitz*, al lui Uwe Boll, *Holocaust* al lui Marvin J. Chomsky, *Shoah* al lui Claude Lanzmann, *The Art of Remembrance – Simon Wiesenthal* făcut de Johanna Heer şi Werner Schmiedel, *Blood Money: Switzerland's Nazi Gold* al lui Stephen Crisman sau altele din lunga listă indicată. Dar, întrucât este vorba de filme, conştiința individului o receptează foarte permisiv ca „artă", nedându-şi seama că, subliminal, este supus unei veritabile torturi comise cu mijloace aparent inocente şi i se induce ideea verosimilității holocaustului, precum şi ideea pedepsirii vinovaților. De aceea, această difuzare masivă şi insistentă a creat o imensă presiune psihologică asupra conştiinței individului, care, astfel, din cauza acestei insidioase propagande judeo-staliniste cu „falsuri autentice", ia „realitatea contrafăcută" din filmele (articolele, cărțile etc.) despre „Holocaust" drept reflectarea realității istorice, a realității veritabile. În S.U.A., relevă psihologul Kevin MacDonald, s-a format „cultura holocaustului". Pe planul conştiinței individului – după cum demonstrează Imre Tóth analizând fenomenologia spiritului – cele două forme ale reflectării realității, forma „realitatea *contrafăcută*" şi forma „realitatea *reală*, istorică" – au un egal drept de existență: dar diferența o constituie doar gradul de persistență, de profunzime şi de permanență dată de preponderența pe care o dobândeşte una sau alta în funcție de cum este alimentată cu informații. Or, în conştiința a milioane de oameni a fost impusă „realitatea *contrafăcută*" prin propaganda *holohoax*, a „holocaustului-înşelătorie", prin impunerea „falsurilor autentice".

18. 1. Campania „Toarnă-ți prietenul"

Centrul condus de escrocul Simon Wiesenthal a declanşat, în ultimii ani, şi o campanie de incitare la denunțarea (vedeți aici, anexele 1 şi 2) unor cetățeni suspectați de „participare la holocaust", campanie care a ajuns şi în România. În marile oraşe ale țării, cu concursul imbecil, trădător şi laş al autorităților, pe panourile publicitare din oraşe, din stațiile de transport în comun etc., erau montate afişe mari care îi îndemnau pe cetățeni să-i denunțe pe cei suspectați, caz în care vor primi 10.000 de dolari. Nu ştiu care a fost rezultatul campaniei din Austria şi din alte țări occidentale, dar în România doar o singură nemernică a încercat „să împuşte francul": Mariana Maxim, aflată într-o țară din Vest în care a plecat

la cules de căpşuni, l-a denunţat telefonic pe Ioan Alexa, de 96 de ani, din Iaşi, cum că ar fi fost un „nazist“ care i-ar fi holocaustizat pe jidani. Acest denunț criminal i-a grăbit sfârşitul. Familia a intenționat să acuze la Parchetul General Centrul „Simon Wiesenthal“ pentru incitare la denunț calomnios cauzator de moarte, dar nu ştiu dacă a făcut-o; oricum, ziarul *Adevărul* nu a mai avut curajul să revină (vedeți aici: http://www.altermedia.info/romania/2012/12/05/mariana-maxim-nemernica-neamului/). Recent, am reluat problema periculozității centrului acestui impostor Simon Wiesenthal şi m-am adresat premierului Victor Ponta, Ministerului Justiției etc., pentru incriminarea Centrului „Simon Wiesenthal“ în cazul nonagenarului Ioan Alexa şi interzicerea respectivului centru (cf. http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/). Ministerul Justiției a trimis textul meu către Parchetul General, iar de aici un procuror ticălos a dat soluția de neîncepere a urmării penale fiindcă petentul „nu comunicase adresa“! Or, adresa mea era menționată la finalul textului depus la registratură – fără ea nici nu mi-ar fi fost înregistrată cererea! – şi, deci, nu era un impediment nici măcar formal, dar nemernicul de procuror a găsit un pretext ca să muşamalizeze cazul, deşi, dacă era cinstit şi nu trădător, se putea sesiza „din oficiu“. Vedeți de ce am scris în articolul „Armaghedonul magistraților“ că, «la „Revoluție“, cei care trebuiau să fie împuşcați cu prioritate erau procurorii şi judecătorii „partinici“, nu securiştii şi milițienii», cum a fost de s-a întâmplat la respectiva „revoluție“, regizată de alde Brucan *et co.*?! (Cf. http://www.altermedia.info/romania/2009/09/19/armaghedonul-magistratilor-1/; http://www.altermedia.info/romania/2009/09/21/armaghedonul-magistratilor-2/).

Rămâne de reparat greşeala la proxima revoluție! În mod evident, pe lângă putregaiul corupției din Ju$tiți€, trebuie arsă şi slugărnicia față de „poporul ales“!

Permisivitatea şi concesiile făcute acestor impostori i-a încurajat în acțiunea lor de a pretinde şi acum bani de holocaust.

Iată o obrăznicie recentă a lui Efraim Zuroff, postată în 10 decembrie 2012, pe *site*-ul Comunității Evreieşti din România, scrisă cu neglijența care, cum am mai relevat, trădează totalul dispreț față de limba română:

«Centrul Simon Wiesenthal protestează împotriva eşecului înregistrat de justiția din România
în finalizarea investigării celor 4 suspecți
semnalați în cadrul acțiunii „Ultima Şansă“

Centrul Simon Wiesenthal (SWC) protesteaza impotriva esecului inregistrat de justitia din Romania in finalizarea investigarii celor 4 suspecti de crime de razboi, romani nazisti, a caror nume au fost descoperite in cadrul actiunii ”Ultima Sansa”, proiect condus de SWC care a oferit premii financiare pentru obtinerea informatiilor care faciliteaza urmarirea si pedepsirea infaptuitorilor Holocaustului.

In cadrul proiectului, care a fost lansat oficial de Dr. Efraim Zuroff, seful departamentului de urmarire a nazistilor, in Bucuresti, in septembrie 2003, au fost analizati 18 suspecti, numele a 4 dintre ei fiind inaintate in atentia Procurorului Sef al Romaniei, Dl. Ilie Botos. Cele patru persoane sunt suspectate de participare la uciderea unor evrei din Bucuresti, Iasi, Dorohoi, Odessa si alte locuri, in timpul celui de al doilea razboi mondial.

In adresele trimise astazi in atentia Procurorului Angela Nicolae si nu cu mult timp in urma si Procurorului Sef, Dl Ilie Botos, Zuroff a exprimat adanca sa ingrijorare fata de esecul procuraturii romane de a complete investigatiile si a avertizat ca ” fiecare zi care trece fara luarea masurilor legale aduce suspectii nazisti mai aproape de eludare din fata justitiei”.

Potrivit lui Zuroff: ” Va fi o bataie de joc a memoriei victimelor Holocaustului din Romania daca cei responsabili de moartea lor nu au fost trasi la raspundere din cauza esecului sistemului judiciar romanesc de ii aduce in fata completului de judecata”» (cf. http://net7.com/rjh/ro/?p=10623#more-10623).

Şi iată încă o mostră, tot din 12 decembrie 2012, redată *ad litteram*, scrisă de un individ pe cât de infatuat pe atât de agramat, care semnează „Prof. Dr. Mihael Elias“:

«Comemorarea Holocaustului: de ce abia acum?

60 de ani au asteptat cele un milion si douăsute de mii de victime (din care peste 95% au fost evrei), transformate în fum, sapun, sau praf si pulbere, omagiul ce le era datorat de tarile europene precum si recunoasterea acestora ca partase prin comisiune sau omisiune, la marele macel planificat cu scrupulozitate germana de nazisti.

Ca multi altii, mi-am pus si eu întrebarea “de ce abia dupa atîta timp?”.

Am gasit cîteva raspunsuri, de genul “marele popor francez dotat cu sentimente umanitare”, sau “rodul activitatii educationale a institutiei “Iad va-sem”, sau “era ultima ocazie de comemorarea unei cifre rotunde în prezenta fostilor detinuti, care depasesc acum 80 ani”, explicatii poate reale, poate posibile, dar care nu constituie un raspuns coherent si suficient argumentat, privind cauzele care au determinat amploarea mondiala a acestei comemorari.

Fara a avea pretentia de a da un raspuns complect, în cele ce urmeaza voi încerca sa exprim cîteva supozitii. Dincolo de afirmarea politicoasa, diplomatica si uneori de circumstanta a sentimentelor de solidaritate cu victimele si legamîntul ca astfel de fapte sa nu se mai repete, actul în sine are un profund caracter politic. Iar în politica, nu se cunosc sentimente, ci doar interese, care în cazul de fata, prin jocul hazardului, au coincis.

Singura mare putere mondiala, U.S.A, are un presedinte hotarît sa nu mai accepte inadvertentele (ca sa ne exprimam diplomatic) repetate ale unor conducatori de state europene, care au uitat de ajutoarele americane esentiale primite în timp de pace si mai ales pe timp de razboi. Aceste state cred ca pot deveni hegemonice folosind O.N.U, politica concilianta fata de amenintarea terorista si opozitia constanta la initiativele americane de lupta antiterorista, de instaurare a democratia în unele state musulmane.

Se impunea un mesaj-avertisment politico-diplomatic, iar comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit, acum la începutul unui nou mandat prezidential: a li se aminti popoarelor si conducatorilor Europei despre vinovatia ce nu se poate prescrie, privind responsabilitatea sacrificarii a sase milioane de evrei, proprii lor cetateni, dar mai ales, ca atitudinea de fronda politica, risca sa produca un nou cataclism mondial, cu consecinte imprevizibile.

Cu putin timp înainte, o comemorare asemanatoare a avut loc la O.N.U, bastion al antisemitismului si anti-israelismului concretizat în nenumaratele rezolutii de condamnare (sprijinite automat de mai toate tarile europene) a politicii statului iudeu, vinovat ca îndrazneste sa-si apere existenta si independenta.

Kofi Anan, dirijorul corului anti-israelian, prins cu fraude de drept comun, cerseste izbavire de la Statele Unite si presedintele american, încît comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit de a-si dovedi echidistanta fata de membrii organizatiei pe care o conduce. În asa fel, ca de rîndul acesta a tinut o cuvîntare de-dreptul înduiosatoare privind neamul evreilor, daca nu s-ar cunoaste adevaratele lui sentimente antisemit-anti-israeliene, dovedite prin fapte.

Si tot cu putin timp înainte, cancelarul german a pledat, în Japonia fiind, despre vointa si dreptul Germaniei de a face parte din Consiliul de Securitate al O.N.U., dupa ce se opusese vehement politicii internationale americane. Comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit pentru a se aminti adeziunea cvasi-unanima a poporului german la politica hitleriana si ca din susnumitul for nu pot face parte decît tarile care au participat la distrugerea masinii de razboi nemtesti.

Noul stapîn al Rusiei, Putin, care tînjeste dupa gloria apusa a fostului imperiu comunist, abia definitivase cu Asad al Siriei urzelile privind

mentinerea starii de încordare la frontiera de nord a Israelului. Comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit, de a aminti lumii întregi, rolul Armatei Rosii, care în drumul spre Berlin, a descoperit si eliberat lagarul de la Auschwitz-Birkenau (un rod al pactului Molotov-Ribentrop).

A fost prezent si Chirac, comandantul-sef al razmeritei antiamericane, cel care si-a pus consilierii sa elaboreze planurile de reparare a "acelei erori istorice, numita statul Israel", care prevede masurile ce vor duce la stergerea lui de pe harta prin anii 2015.

Realegerea presedintelui Bush, l-a trezit din visul grandorii napoleoniene de a face din Franta prima putere din lume, si-a restructurat comportamentul agresiv, a recunoscut contributia tarii sale la masacrarea propriilor ei cetateni de neam evreu si a folosit comemorarea holocaustului ca un moment extrem de potrivit, pentru a semnala întregei lumi, pioasa dorinta de reconciliere cu democratia americana.

Uniunea Europeana, luînd pilda de la corifeii sai, dupa ce acceptase sa devina o unealta a tendintelor supremationiste franco-germane, dupa ce asigurase fonduri anuale de sute de milioane de euro folosite de Autoritatea palestiniana pentru intensificarea atacurilor teroriste, si-a încolonat pletora de organisme, prezentîndu-se frumos aliniati la comemorarea holocaustului, moment extrem de potrivit de exprimare a condamnarii antisemitismului, care creste an de an în mai toate tarile U.E.

Si au mai fost prezenti presedinti de stat si sefi de guverne din tarile apusene si foste comuniste,

- dintre care unele au avut forta si curajul de a admite contributia guvernantilor din epoca respectiva la genocidul comis în propriile lor tari (Polonia, Romania, Ungaria), facînd din comemorarea holocaustului un moment extrem de potrivit de exprimare a vointei de a curma din radacini manifestarile antisemite si xenofobe,

- si altele care nici pîna azi nu si-au recunoscut propria participare la holocaust, cum este cazul Austriei, Belgiei, Olandei, Croatiei, Greciei, care îsi imagineaza (din marginire politica si o rau înteleasa mîndrie nationala) ca simpla si formala lor prezenta la comemorarea holocaustului este un moment extrem de potrivit de a se spala definitiv de pacatele trecutului din tarile lor.

Pentru Israel, lectia holocaustului este unica: a fost necesara sacrificarea a 6 milioane de evrei pentru a se reconstitui un stat propriu, pe vechiul lui teritoriu, care constituie o garantie ca istoria nu se ve mai repeta nicaieri în lume.

P.S. Multi si-au pus poblema lipsei presedintelui Bush la un eveniment de asemenea amploare.

Îmi permit sa cred ca semnificatia este destul de transparenta: a se lua la cunostiinta ca presedintele Statelor Unite ale Americii a considerat ca participarea sa implica întîlniri cu diferiti sefi de state sau guverne, pe care la momentul respectiv le-a socotit ca premature sau nepotrivite» (cf. http://net7.com/rjh/ro/?p=10612).

Aşadar, la circa cinci decenii după ce s-a demascat impostura, acest individ încă mai vorbeşte despre „săpun din grăsime de jidan", adică difuzează aceleaşi baliverne ca şi ca boul de Cam-bou-live sau ceilalți activişti ai „Holocaustului", pentru ca, tot repetând minciuna, să păcălească sau să înfricoşeze pe cineva, inducându-i ideea de vinovăție! *Site*-ul Comunității Evreieşti din România este sponsorizat de Comunitatea Evreiască din România – care este plătită din bugetul Statului Român, ca să ne denigreze – şi de loja B'nai B'rith, considerată, inclusiv de către Florin Mătrescu, cea mai puternică lojă masonică din lume, care, evident, a contribuit substanțial la dezvoltarea sionismului!

Dar, cum am relevat, Dumnezeu ne îndeamnă şi ne încurajează să *nu ne temem, căci toate înşelăciunile, toate mistificările, toate falsificările, muşamalizările, mişeliile comise de cei vicleni vor ieşi la iveală, „toate cele ascunse vor ajunge să fie cunoscute*", iar cei vinovați vor fi pedepsiți. Desigur, ar fi mai bine să nu aşteptăm pedeapsa divină, ci să-i pedepsim noi, aici, pe pământ, după fărădelegile pe care le-au comis. De altfel, proverbul chiar indică drumul de urmat când ne previne că lucrurile nu sunt simple: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă!" Îți dă minte, adică îți dă liberul arbitru, îți dă voință, dar mai departe trebuie să acționezi singur, să faci efortul de a descoperi mişeliile. Aceste fărădelegi nu se vor devoala de la sine, mai ales că cei care le-au comis şi-au luat măsuri de siguranță ca să fie bine ascunse şi să rămână acolo ascunse. Ele nu vor ieşi la iveală în mod spontan, ci trebuie întreprinse cercetări laborioase ca să fie descoperite. Este şi cazul teroristului escroc Simon Wiesenthal şi al celor care-i continuă, acum, înşelătoria, cu Efraim Zuroff în frunte. Toate balivernele execrate de Simon Wiesenthal în maculatura lui de-o viață au fost spulberate de cercetarea laborioasă a lui Mark Weber, care scoate la iveală opiniile calificate ale unor experți şi oficiali, printre alții chiar ai statului Israel. Sau, cum recunoaşte adesea, evident ironic, prof. Ion Coja, a lucrat „cu materialul clientului"! Punând cap la cap asemenea opinii, numeroase cercetări bine documentate şi argumentate, realizăm, ca într-un joc de *puzzle*, tabloul mistificării colosale, coerente şi concertate pe plan internațional şi desfăşurate în timp de peste un secol pe care-l constituie propaganda holocaustică, clasificată just de Arthur Butz ca fiind cea mai mare înşelătorie a secolului XX: *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*; *LA MYSTIFICATION DU XXE SIÈCLE; ÎNŞELĂTORIA*

SECOLULUI XX! O carte care trebuie tradusă în toate limbile Pământului pentru a se putea stârpi atât această înşelătorie, cât şi pe promotorii şi susținătorii ei, precum legislatorii şi parlamentarii români care au achiesat la promulgarea şi menținerea criminalei O.U.G. nr. 31/2002 şi care, în loc să o abroge, vor, culmea prostiei, să-i mai şi accentueze pedepsele, după propunerea acestui demagog pervers care este Crin Antonescu-Vorbete – ajuns prea târziu un cadavru politic!

Oricum, ziua de 21 iulie 2014 este o zi istorică pentru Partidul Național Liberal: marele demagog Crin Antonescu-Vorbete a fost scos din cursa pentru preşedinția României de către proprira sa creație, Klaus Iohannis-Frankenstein, ceea este dovada că P.N.L. poate să meargă liniştit în cavoul politic din care l-a scos Istoria postbelică a României.

19. „Evreii despre ei înşişi şi planurile lor"

După apariția lucrării „Protocoalele înțelepților Sionului", s-a spus că este un fals făcut de Ohrana țaristă, ca să compromită Sionismul – la această opinie raliindu-se şi Roger Garaudy. Replica cea mai frecventă a antisioniştilor a fost că şi dacă am admite ipoteza falsului, aspectele redate în carte reflectă atât de bine planurile sioniştilor încât „Protocoalele…" pot fi luate ca adevărate, întrucât exprimă un „program" care se regăseşte în toate demersurile şi propaganda sionistă. Adică reprezintă ceea ce am exemplificat în prezenta cercetare, folosind sintagma folozofului Imre Tóth, ca fiind un „fals autentic". Ca urmare a acestei verosimilități, lucrarea s-a răspândit şi este invocată de antisionişti ca fiind o creație autentică, fiind una dintre lucrările cele mai traduse şi mai tipărite. Totuşi, pe ideea sintetizării concepției sioniste şi, prin extensie, în general judaice, au încercat şi alții să sintetizeze concepția şi planurile jidanilor. În acest scop, redau mai jos, „fără comentarii", broşura apărută în publicația *The Noontide Press*, care cuprinde citate din lucrările unor importanți autori şi *actoni* sionişti (cf. http://www.miscarea.net/evreii.htm).

1. „Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie îmbibată cu învățătura iudaica şi, apoi, într-o *Fraternitate universală* a

națiunilor – de fapt într-un mai mare iudaism – toate rasele şi religiile individuale să dispară".
The Jewish World, 9 Februarie 1883.

2. „Noi, evreii, suntem un popor. Când ne prăbuşim, devenim proletari revoluționari, ofițeri subordonați ai unui partid revoluționar; când ne ridicam, cu noi se ridică şi teribila putere a pungii noastre".
Theodor Herzl, *The Jewish State*, 1896.

3. „Cu aur putem cumpăra cele mai rebele conştiințe, putem furniza toate împrumuturile de stat, pe care, apoi, să le ținem la discreția noastră. Deja principalele bănci, tranzacțiile financiare din întreaga lume şi creditele tuturor guvernelor sunt în mâinile noastre".
Rabinul Reichorn.

4. „Eu nu sunt un cetățean american de religie mozaică. Eu sunt un *evreu.* Sunt american de numai 63 de ani, dar sunt evreu de 4.000 de ani".
Rabinul Stephen Samuel Wise.

5. „Noi trăim într-un socialism bine organizat. Statul e totul; individul are importanta numai ca contribuabil la bunăstarea statului. Proprietatea sa este a sa până când statul are nevoie de ea. El trebuie să-şi țină viața şi proprietatea la dispoziția statului".
Bernard M. Baruch, *The Knickerbrocker Press*, August 1918.

6. „Evreii din Rusia, în totalitatea lor, sunt răspunzători pentru înfăptuirea *Revolutiei*".
Angelo S. Rappaport, *The Pioneers of Russian Revolution,* p. 250 Stanl, Paul and C London, 1918.

7. „Este foarte semnificativ conținutul bolşevismului şi faptul că atâția evrei sunt bolşevici. Idealul bolşevismului este în concordanță cu multe din înaltele idealuri ale iudaismului".
Jewish Chronicle, London 4 Aprilie 1919.

8. „Revoluția în Rusia a fost produsul creierelor evreieşti, expresia nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut fi realizat atât de bine în Rusia datorita creierelor evreieşti, din cauza nemulțumirii lor şi prin planificarea lor, prin acelaşi efort intelectual şi fizic va trebui să poată deveni o realitate şi la scară mondială".
The American Hebrew, 10 Septembrie 1920.

9. „Bolşevismul este o religie şi o credință. Cum pot să viseze cei pe jumătate convertiți la aceasta credință că ar putea învinge *Adevărul* şi pe cei dedicați crezului lor, acei sfinți cruciați care s-au strâns în jurul steagului roşu al profetului Karl Marx şi care au luptat sub îndrumarea acelor ofițeri experimentați ai revoluției din ultimele zile, Evreii?"
The World Significance of the Russian Revolution, de George Pitt-Rivers.

10. „Noi, evreii, suntem distrugătorii şi vom rămâne pe veci distrugători. Nimic din ceea ce voi veţi face nu corespunde nevoilor şi cerinţelor noastre. Noi vom distruge totdeauna pentru că avem nevoie de o lume a noastră“.

Maurice Samuel, *în You Gentiles,* pag. 155, Harcourt, Brace, 1924.

11. „Noi, evreii, care am pozat odată ca *mântuitori* ai acestei lumi, azi nu mai suntem altceva decât seducătorii ei, distrugătorii, incendiatorii şi călăii ei“.

Oscar Levy.

12. „Adesea s-a spus ca iudaismul ar fi forţa propulsoare a comunismului; asta, însă, nu dovedeşte nimic dincolo de ceea ce era natural şi de aşteptat... Este surprinzător ca iudaismul a trebuit să devină elementul de fermentaţie şi distrugere în ţări în care a fost dispreţuit şi persecutat? Uşurinţa lor particulară pentru intrigă, pentru strategie şi conspiraţie, şi acea răbdare înnăscută de a aştepta ora răzbunării care niciodată nu l-a lăsat, toate astea sunt caracteristici ale poporului ales“.

Prof. F. A. Ossendovski, în *The Nineteenth Century and After,* pag. 29, Ianuarie 1926, London.

13. Hai să recunoaştem că noi, evreii, suntem o naţiune deosebită, în care fiecare evreu, din nu importa care ţară, stare sau credinţă, în mod necesar este un membru. Organizare, organizare şi iar organizare, până când fiecare evreu trebuie să fie prezent şi socotit de-al nostru, sau se dovedeşte singur a fi, cu bună ştiinţă sau cu neştiinţă, unul dintre puţinii care sunt împotriva propriului său popor“.

Louis B. Brandeis.

14. „Cele două internaţionale, ale Finanţei şi Revoluţiei, care lucrează cu ardoare, sunt două fronturi ale Internaţionalei Evreieşti. Există o conspiraţie evreiască împotriva tuturor naţiunilor“.

Rene Gross, în *Le Nouveau Mercure,* Paris, Mai 1927.

15. „Voi încă nu aţi început să apreciaţi adâncimea vinovăţiei noastre. Noi suntem intruşii. Noi suntem subversivii. Noi v-am luat lumea voastră naturală, idealurile voastre, destinul vostru, şi am făcut ravagii cu ele. Noi am fost la rădăcina nu numai al ultimului mare război, ci şi la toate revoluţiile majore din istoria voastră. Noi am adus neînţelegeri, confuzii şi frustraţii în viaţa voastră privată şi publică şi noi încă o mai facem. Nimeni nu vă poate spune cât timp vom continua aşa. Cine ştie ce destin măreţ şi glorios aţi fi avut dacă noi v-am fi lăsat în pace“.

Marcus Eli Ravage, *Century Magazine*, Februarie 1928.

16. „Poporul evreu în întregime va fi propriul său Mesia. El va atinge dominaţia mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, anihilarea monarhiilor şi prin instituirea unei republici universale în care evreul va profita de privilegiul cetăţeniei. În această nouă ordine

mondială Copiii lui Israel vor furniza toți conducătorii, fără a întâmpina vreo opoziție. Guvernele diferitelor popoare, care vor forma republica universală, vor cădea fără nici o dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desființeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea statală. În acest fel promisiunea din Talmud va fi împlinită, în care se spune că atunci când va veni timpul să vina Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi".

Baruch Levy, *Scrisoare către Karl Marx*, în *La Revue de Paris*, pag. 574, 1 Iunie 1928.

17. „Recent rasa noastră a dat lumii un nou profet, care are, însă, două fețe şi două nume: pe de o parte numele său este Rothschild, conducător al tuturor capitaliştilor, iar pe cealaltă parte Karl Marx, apostolul celor care vor să-l distrugă pe celalalt".

Blumenthal, *Judisk Tidskrift*, Nr. 57, Sweden, 1929.

18. „Marxismul este forma modernă a profeției evreieşti".

Reinhold Niebur's *Speech before the Jewish Institute of Religion*, New York, 3 Octombrie 1934

19. „Cum poți să-ți explici că atâția tineri evrei se găsesc în mişcările radicale ale tuturor țărilor?"

Michael Gold, *New Masses*, pag. 15, 7 Mai 1935.

20. „Unii îl numesc Marxism, eu îl numesc Iudaism".

Rabinul Stephen Samuel Wise, *The American Bulletin*, 15 Mai 1935.

21. „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverşunat duşman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuşi, ei ne dau nouă cei doi poli ai pământului şi ne permite să-i fim noi axa. Aceşti doi oponenți, Bolşevismul şi noi înşine ne găsim identificați în Internațională. Aceşti doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției şi de jos prin revoluție".

Citat din *Jewish Banker,* de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contre la Paix*, Libraire Plan, Paris 1936.

22. „Daca cursul istoriei nu se întoarce în favoarea Internaționalei Comuniste, atunci rasa iudaică este osândită".

George Marlen, în *Stalin, Trotski or Lenin*, pag. 414, New York, 1937.

23. „Programul actual de paleativă refacere trebuie să facă loc unui program fundamental. Democrația americană trebuie să fie socializată prin a supune producția şi distribuția bunurilor industriale voinței Congresului popular. Primul pas este abolirea veto-ului federal şi lărgirea puterii exprese a guvernului național prin amendamente imediate ale Constituției. O deplasare graduală înspre socializare va urma".

Rabinul Victor Epstein în *Opinion*. April, 1937.

24. „Nu este un accident că Iudaismul a dat naştere Marxismului, după cum nu este un accident că evreii au îmbrățişat imediat Marxismul. Toate sunt în perfect acord cu progresul Iudaismului şi al Evreilor".
Harry Waton, *A Program for the Jews and an Answer to All Anti-Semites*, pag. 148, 1939.

25. „Mişcarea socialistă modernă în mare parte este opera evreilor, care i-au imprimat caracterul gândirii lor; ei au fost aceia care au participat cu preponderență în conducerea primei Republici Socialiste... Socialismul prezent mondial formează primul pas în împlinirea Mozaismului, începutul realizării viitorului stat mondial anunțat de către profeții noştri. Asta, însă, nu va fi până când nu vom avea o Ligă a Națiunilor, şi asta nu va fi câtă vreme o Armată Unită (Armata Națiunilor Unite) nu va fi folosită într-o manieră efectivă în apărarea celor slabi, ceea ce sperăm că Evreii vor putea desfăşura fără impedimente în Palestina statul lor național; şi, de asemenea, este numai Liga Națiunilor îmbibată cu un spirit socialist care ne va da posibilitatea să ne bucurăm de nevoile noastre internaționale cât şi de cele naționale".
Dr. Alfred Nossig, în *Integrales Judentum*.

26. „Noi suntem un popor în ciuda spărturilor, crăpăturilor şi deosebirilor dintre democrațiile americană şi sovietică. Noi suntem un popor şi nu este în interesul nostru ca Apusul să elibereze Răsăritul, pentru că, procedând astfel şi eliberând națiunile însclavizate, Apusul în mod inevitabil va depriva Evreimea de jumătatea de răsărit a puterii sale".
Chaim Weizmann, în *World Conquerors*, pag. 227, by Louis Marschalko, Joseph Sueli Publishers, London, 1958.

27. „Evreii ar fi putut avea Uganda, Madagascar sau alte locuri unde să stabilească o patrie a lor, însă ei n-au vrut nimic altceva decât Palestina şi asta nu pentru că apa Mării Moarte prin evaporare ar putea produce metaloizi şi praf metalic în valoare de cinci trilioane de dolari; nu pentru că subsolul Palestinei ar avea de douăzeci de ori mai mult petrol decât au cele două Americi împreună, ci pentru că Palestina este situată la încrucişarea dintre Europa, Asia şi Africa, pentru că Palestina este centrul strategic al puterii mondiale".
Nahum Goldman, Preşedintele Congresului Mondial Evreiesc.

28. „Părinții noştri au atins frontierele care le-au fost recunoscute în planul de împărțire a Palestinei. Generația noastră a atins frontierele din 1949. Acuma, generația celor *„şase zile"* a reuşit să ajungă până la Suez, Iordan şi Înălțimile Golan. Asta nu e sfârşitul. După armistițiul prezent vor fi noi cuceriri. Frontierele se vor întinde dincolo de Iordan, până în Liban şi poate chiar până în centrul Siriei".
Generalul Moshe Dayan.

29. „Eu ştiu că nu ar mai fi cazul s-o spun, dar, amintindu-ne în fiecare zi de steagul Sionismului, nu vom uita că cel mai înalt scop al nostru este securitatea şi siguranța Israelului. Scopul nostru va fi realizat în *Ydishkeit*, adică într-o viață trăită evreieşte oriunde în lumea asta şi acest scop al nostru va trebui să fie realizat nu doar prin ceea ce impunem altora să facă, ci şi aici, în această țară, ceea ce înseamnă a lucra mereu prin umbrela Preşedinției Conferinței Organizațiilor Evreieşti (through the umbrella of the President's Conference of Jewish Organizations), sau s-ar putea lucra şi cu alte grupuri care simt la fel ca şi noi. Dar asta, de asemenea, face parte din ceea ce noi credem că înseamnă Sionismul şi care ne este şi înfruntarea".

Rabinul Izrael Miller, în *The American Jewish Examiner*, pag. 14.

30. „Mişcarea sionistă mondială este o mare afacere (is big business). În prima decadă după greoaia naştere a Israelului în 1948, au fost canalizate circa 4 miliarde de dolari în țară. În anii de după războiul arabo-izraelian din 1967 sioniştii au colectat alte 730 milioane de dolari în numai doi ani. Anul acesta (1970) mişcarea este în căutarea altor 500 milioane. Gottlieb Hammer, şeful sionist pentru colectarea fondurilor, a spus *„Când curge sângele, curg şi banii".*

Lawrence Mosher, în *National Observer*, 18 Mai 1970.

31. „Evreul nu este satisfăcut cu decreştinarea, el iudaizează, el distruge credința catolică sau protestantă, el provoacă indiferența, dar în acelaşi timp el îşi impune vederile sale asupra lumii, morala sa asupra acelora a căror credință el o ruinează. El lucrează de mii de ani la aceasta sarcină a sa, care este distrugerea credinței creştine".

Bernard Lazare, în *L'Antisemitisme*, pag. 350.

32. „Îmi dedic prelegerile în acest seminar unei discuții asupra eventualei posibilități ca noi intrăm acum într-un secol evreiesc, o epocă în care spiritul comunității va fi lipsit de ideologie emoțională şi rațională, şi în care rezistența la categorii şi forme se va anula prin forțele antinaționalismului. Asta ne oferă un nou tip de societate . Eu numesc acest proces *iudaizarea creştinismului,* pentru că Creştinismul va fi vehiculul prin care societatea va deveni evreiască".

Rabinul Martin Siegel, în *New York Magazine*, pag. 32, 18 Ianuarie 1972.

33. „În portretul lumii din 1987, cum se prezintă el în imaginația mea, se vede o creştere a fermierilor şi a lucrătorilor, o creştere a influenței omului de ştiință care poate transforma Statele Unite într-un stat de asistență socială, cu o economie planificată. Europa de Apus şi de Răsărit vor deveni o federație de state autonome, cu un regim socialist şi democratic. Cu excepția U.R.S.S.-ului, care va deveni o federație euro-asiatică, toate celelalte continente vor fi unite într-o alianță universală, care va avea la dispoziție o forță polițienească internațională. Toate armatele

vor fi desfiinţate şi nu vor mai avea loc războaie. În Ierusalim Naţiunile Unite (adevăratele Naţiuni Unite) vor ridica un altar Profeţilor care să servească Uniunea Federală a tuturor continentelor. Aceasta va fi rezidenţa Curţii Supreme a Omenirii, care va aplana toate eventualele controverse dintre continentele federate".
David Ben Gurion, fost prim-ministru al Israelului.

34. „Constat ca evreii activi de azi au o tendinţă de a crede că Creştinismul a organizat, a pus pe picioare şi a guvernat o lume a injustiţiei, a inechităţii, a cruzimii şi a mizeriei. Nu vreau să particip la astfel de discuţii, dar le-am auzit şi cred că ei simt ca atare. Evreii au trăit şi s-au dezvoltat, însă, în ultimii două mii de ani într-o lume creştină. Ei sunt parte din această lume creştină, chiar dacă au avut de suferit din cauza ei sau dacă s-au opus ei, şi ei nu se pot disocia de aceasta lume şi de realizările ei. Şi mai cred că evreii sunt suficient de capabili ca să găsească o oarecare formă de rezolvare evreiască a *acestei probleme* a lumii, care să fie mai bună, care să fie o îmbunătăţire. Le revine lor, Evreilor, această sarcină de a găsi răspunsul la *această problemă*, *problema de azi*".
Baron Guy de Rothschild, în *NBC-TV*, *The Remnant*, 18 August 1974.

35. „Asocierea joacă un rol important în viaţa evreilor de-a lungul pământului. Există o asociaţie în fiecare comunitate mai numeroasă. Azi există şi o mişcare centrală, capabilă să rezolve toate acţiunile planificate, financiare sau politice, de orice natură, într-un interval de 24 de ore. Proporţional noi avem mai multă putere decât oricare alt grup minoritar, chiar daca este mult mai numeros. Raţiunea este poate pentru că noi suntem cea mai bine organizată minoritate din lume".
Nat Rosenberg, Denver Allied Jewish Federation. *International Jewish News*, 30 Ianuarie 1976.

36. „Evreu este oricine care susţine că este evreu".
David Ben Gurion.

Comentariile le pot face, cu uşurinţă, cititorii.

20. Protectorii jidanilor au fost asasinaţi ca să disparӑ dovezile inexistenţei holocaustului

Vedeţi cum mult lăudata „precizie, minuţiozitate, rigurozitate, disciplină nemţească" a avut şi mari lipsuri?! Au scăpat neduşi în lagăre jidanii mai bogaţi, mai bine pregătiţi profesional, mai inteligenţi şi, deci, potenţial, mai periculoşi pentru *goyimi*. Consecinţa se simte pe pielea noastră: au rămas mulţi indivizi care, acum, ne agresează în diverse

modalități, din 1945 până azi. Vedeți, în acest sens, măcar următoarele cărți:

Ilie Bădescu, Mihai Ungheanu (cord.), *ENCICLOPEDIA VALORILOR REPRIMATE*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, Bucureşti, 2000;

Mihai Ungheanu, ***Holocaustul culturii române****: ipoteze de sociologie literară*, *1944-1989*;

Dan Zamfirescu, „*Războiul împotriva poporului român*“, Editura Roza Vânturilor;

Florin Mătrescu, *HOLOCAUSTUL ROŞU*, Editura Irecson, Bucureşti, 2008, vol. 1-3;

Dr. Gheorghe Funar, *HOLOCAUSTUL ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR*, Editura Gedo, Cluj-Napoca, 2011;

Cornel-Dan Niculae, cu trilogia „Războiul nevăzut“ având titlurile: *Ofensiva iudaismului asupra României*, *Politica filo-sionistă a României*, „*Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*“;

Gabriel Constantinescu, *EVREII ÎN ROMÂNIA*, Editura Fronde, Alba Iulia-Paris, 2000;

Lt.-colonelul Alesandru Duțu şi dr. Constantin Botoran, coordonatori, *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. Vol. I, partea întâi 1939-1941*, Editura Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, Bucureşti, 2003 [191].

Referitor la aceasta din urmă trebuie să fac o expunere specială, chiar dacă succintă. „Lucrarea, datată 1994, avea, într-adevăr, să apară în acel an. A fost tipărită într-un tiraj corespunzător importanței subiectului tratat şi urma să fie lansată şi difuzată după tipicul consacrat. În preziua lansării, însă, cartea a fost oprită de la difuzare şi trimisă la topit, fiind, aşadar, literalmente distrusă, şi asta din dispoziția (ordinul) domnului Augustin Buzura, preşedintele Fundației Culturale Române, sub a cărei egidă s-a întocmit volumul“, scria, la 4 iunie 2003, prefațatorul cărții, prof. Ion Coja (cf. *op. cit.*, pag. 5). Într-o discuție pe care o avusese, cu câteva săptămâni înainte de 4 iunie 2003, cu Augustin Buzura, prof. Coja l-a rugat să-i releve cine a făcut presiune asupra lui să topească volumul, iar acesta i-a răspuns că „nişte lideri ai comunității evreieşti din România, cărora li s-a părut inadmisibil faptul că, printre materialele cu valoare de document istoric, au fost inserate şi câteva articole de ziar…“ (*idem,* pag. 5-6)! Evident, era un pretext ridicol, pe care Augustin Buzura – mare patriot încă din vremea Socialismului şi rămas aşa şi în Capitalismul sălbatic – trebuia să-l respingă vehement şi nu să dea, din laşitate şi lichelism față de jidani, cartea la topit. În interiorul volumului, prof. Coja îi adresează o *Scrisoare deschisă* ambasadorului de atunci al Israelului la Bucureşti, Sandu Mazor, în care-i cerea să se pronunțe cu privire la modul în care şi la motivele pentru care se predau în şcolile româneşti lecții despre holocaust etc. De

asemenea, îi cere lui Augustin Buzura să-i denunțe pe liderii jidani care făcuseră presiuni asupra lui pentru distrugerea unei cărți elaborate de un colectiv de reputați istorici români. Fireşte, nici unul dintre cei interpelați nu a catadicsit să-i răspundă: Buzura s-a lăfăit, în continuare, în scaunul lui de academician bine plătit degeaba, iar Mazor în cel de ambasador; şi, cum am relevat mai sus, pe ăsta din urmă l-a apucat dorul de afaceri în România şi a cerut, cu tupeul tipic jidănesc, „cetățenia română". Unde eşti, tu, Țepeş, Doamne?! Dar de ce trebuie să-l invocăm, mereu, pe Țepeş?! Noi nu putem să le înfigem ăstora o țeapă? Mai ales că doar câțiva sunt ambasadori, ceilalți sunt escroci de rând, ca Sorin Beraru, Nati Meir ş.a., sau speculatori financiari, ca George Soros, filantropi ca George Soros sau incitatori ai țiganilor ca George Soros!

Cum se ştie, un precedent similar fusese provocat de către şef-rabinul Moses Rosen, care a împiedicat apariția volumului al IX-lea al *Operelor* lui Mihai Eminescu, pe motiv că ar conține multe articole „antisemite". Dar acest lucru fusese posibil fiindcă tartor-rabinul Moses Rosen – care devenise un dictator în comunitatea jidanilor din România şi, de aceea, era dezavuat de unii intelectuali coreligionari de-ai lui – era în relații foarte apropiate cu Nicolae Ceauşescu, tot dictator şi el. Acum, însă, în plin regim „democratic", cine îşi putea permite să impună topirea unei cărți despre aspecte importante ale Istoriei Românilor?! În continuarea notei introductive, Ion Coja ținea să sublinieze: „Credem, însă, că gestul de a opri de la publicare aceste documente are o forță probatorie copleşitor de mare. Este un gest mai elocvent decât toate dovezile istorice posibile. În mod normal, această fărădelege pune capăt disputei despre holocaustul din România. Căci gestul de a pune pumnul în gură adversarului dovedeşte reaua credință a făptaşului, grija de a ascunde adevărul, preocuparea sistematică şi conştientă de a împiedica aflarea adevărului. O asemenea atitudine este caracteristică numai celor care ştiu că se înscriu în fals şi în minciună prin ideile şi tezele promovate. Or, cei care au împiedicat difuzarea cărții noastre sunt acei reprezentanți ai comunității evreieşti din România care şi-au făcut un scop al existenței lor ratate din a convinge lumea şi, în primul rând, pe români că românii, autoritățile guvernului Ion Antonescu, au ucis sute de mii de evrei…" (*ibidem*, pag. 6). În pledoaria de aici, prof. Coja are, evident, dreptate: ascunderea dovezilor care atestă că România i-a protejat pe evrei îi incriminează pentru măsluire, pentru mistificare, pentru înşelătorie pe cei care acuză România de holocaust. De aici, d-l prof. Coja conchide că nu a fost holocaust **în România**. La fel a raționat şi a conchis şi în articolul în care acuza Mossadul că a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, în care acesta, Filderman, mărturisea că mareşalul Ion Antonescu i-a protejat pe evrei. „Gestul Mossadului, *recte* al guvernului din Israel, de a ascunde mărturia lăsată de Wilhelm Filderman,

este echivalent cu recunoaşterea faptului că aceste memorii contrazic şi infirmă teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România, din Transnistria".

Dar aici greşeşte prof. Ion Coja, pentru că raționează cu „rezerve": militează pentru negarea holocaustului din România şi Transnistria, dar admite că ar fi existat holocaustul jidanilor în alte părți! Deoarece, în realitate, dacă „teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România" s-a susținut prin fals, prin mistificare, atunci **demascarea acestei falsificări**, acestei mistificări **cu privire la România se extinde, automat, şi asupra tezei jidănimii mondiale cu privire la pretinsul holocaust de pretutindeni**. Tocmai de aceea eu adăugasem, cu „n. red.", în paranteză: „(Şi, implicit, din alte părți! – n. red.)" Într-adevăr, în articolul meu, „Propaganda holocaustică: un gheşeft super-abject", aşezat deasupra „*Protestului*" d-lui Ion Coja, eu scrisesem, în numărul 19, din august 2007, al revistei *SANTINELA* – înainte să fi aflat, măcar, de lucrarea lui Arthur Butz sau de extrasele din cartea lui Don Heddesheimer, cu titlul „Marea minciună a sionismului" (care fuseseră postate abia în 30 mai 2011, iar eu le citisem şi mai târziu, fiindu-mi semnalate ulterior de nişte amici) –, scrisesem, deci, următoarele: „Dacă, pe de o parte, aplicăm acestui *Protest* metoda sociologică de cercetare numită *analiza conținutului* şi, pe de altă parte, analizăm furtul comis de Mossad prin prisma tezei *Omnis determinatio est negatio* – „Orice determinație este o negație" –, a lui Spinoza (care a fost un evreu deştept, dar, la fel ca Finkelstein, repudiat de evrei!), rezultă că, prin chiar acest furt incalificabil, toată propaganda privind pretinsul holocaust comis de România contra evreilor este, practic, anihilată! Căci, dacă Israelul **fură documentele ca să ascundă dovezile**, atunci înseamnă că totul este o scorneală tipic jidănească, pentru extorcarea de bani a românilor – ca şi a celorlalți –, cum, de altfel, a demonstrat N. Finkelstein. Cu forță de necesitate conchidem că, dacă toată propaganda este neîntemeiată în ceea ce priveşte România – cum şi este, în realitate! –, atunci, în baza principiului dominoului, cade, implicit, toată propaganda holocaustică, cu care sioniştii au infestat lumea" [192].

În acest sens, al demolării escrocheriei propagandei holocau$tic€ prin denunțarea mistificării, a ascunderii dovezilor de către Israel – care nu permite studierea de către străini a arhivelor sale referitoare la pretinsul „Holocaust unic" (zis, acum, mai „ebraic", *Shoah*, ca să se simtă şi jidanii mai „evrei") –, precum şi a ascunderii dovezilor de către Federația Comunităților Evreieşti din România – care nici ea nu permite consultarea de către români a arhivelor, cum relevă Ion Coja inclusiv în finalul lucrării *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA* –, mai evidențiem încă un fapt abominabil comis de jidanii veniți pe tancurile sovietice: asasinarea mareşalului Ion Antonescu şi a colaboratorilor săi, îndeosebi a lui Mihai

Antonescu şi a Guvernatorului Transnistriei, George Alexianu. Toți aceştia i-au protejat pe evrei, dar, ca să nu mai existe nici o dovadă vie că ar fi existat această protecție – care, evident, ar fi fost o dovadă incontestabilă a inexistenței holocaustului în România şi în Transnistria – au fost asasinați cu acuzația că ar fi fost criminali de război de către un tribunal jidano-bolşevic prezidat de procuroarea jidancă A. Sidorovici, consoarta „Bestiei Brucan", cum l-a poreclit, adecvat, regretatul senator P.R.M. Eugen Florescu. Raoul Şorban, care, la fel, i-a protejat pe evrei, contribuind la emigrarea multora din Ardealul ocupat de Ungaria şi chiar a fost numit „Drept între popoare!" de către Yad Vashem în semn de recunoştință pentru această acțiune, este maculat şi după moarte de către un ticălos ca Michael Shafir, denigrator înverşunat al României la postul de radio „Europa liberă", oploşit ca „prof. univ." de către un linge-blide ca ex-marxistul Andrei Marga, năpârlit în „țărănist", apoi, în „liberal", ca să nu rămână, mă-nțeledzi, neicusorule!, fără coledzi [193]. Trebuie amintit că Stalin l-a ținut, în închisoarea de la Lublianka, pe mareşalul Ion Antonescu într-un apartament mobilat cu luxul aferent unui şef de stat şi, totodată, l-a tratat ca pe un şef de stat, nu ca pe un deținut oarecare. Cu toate că ar fi putut să-i înscenze mareşalului un proces de criminal de război – Stalin fiind maestru în înscenări de procese ucigătoare, cum procedase în cazul mareşalului Tuhacevski, al lui Troțki, Buharin, Zinoviev şi al altor mari jidani cu care realizase „Marea Revoluție Socialistă din Octombrie"! –, totuşi, nu a făcut-o, deşi unii generali de-ai săi au complotat în acest sens. Dar, „s-a spălat pe mâini", ca Plat din Pont şi l-a trimis în țară, să-l asasineze „românii", adică jidanii Anei Pauker, cu acordul neisprăvitului „rege" Mihai I Trădătorul [194].

Asasinarea conducătorilor României din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi ascunderea dovezilor care confirmă inexistența pretinsului holocaust în România fac parte din metodele de promovare a înşelătoriei holocaustului: a „holocaustului" **prezis**, din 1869 până în 1945, că va fi înfăptuit, apoi, după 1945, a holocaustului care, chipurile, **ar fi fost comis, deja,** de Germania şi sateliții săi benevoli ca Italia şi Ungaria, sau constrânşi, ca România, Franța, Belgia, Olanda şi alte state occidentale – holocaust clamat incontinent şi impertinent după Procesul de la Nürnberg. Dar, după cum se vede, practica distrugerii dovezilor care ne disculpă este continuată insidios şi acum, cu concursul „idioților utili"/trădătorilor de la guvernare: recent, Ministerul Apărării Naționale, prin ministrul Mircea Duşa, a semnat un protocol cu Israelul (oficial, cu Paul Shapiro, directorul Centrului pentru Studii Avansate privind Holocaustul, din cadrul Consiliului Memorial al Holocaustului din S.U.A.!) ca să permită accesul nelimitat al jidanilor la arhiva M.Ap.N. „Pe foarte scurt, **Guvernul României a acceptat să TRANSFERE arhivele militare româneşti unei organizații despre**

care până şi copii de țâță ştiu că se ocupă cu falsificarea Istoriei. Iar Serviciile Secrete române tac mâlc, ca şi Academia Română. Nici măcar în 1945, sub ocupație sovietică, aşa ceva nu a fost acceptat, decât după ce au fost făcute copii după TOATE documentele“ [195]! Cum e posibilă o asemenea miopie sau trădare?! Prin acest procedeu izraelienii nu fac decât să sustragă din România dovezile importante care o disculpă! De fapt, trădarea a început tot cu capii Armatei, în decembrie 1989 (cf., în acest sens, expunerea teoretică a lui Valeriu Mangu, *ÎNLĂTURAREA LUI CEAUŞESCU AŞA CUM VA FI FOST*). Iar trădări mai „mici“, subterane, au continuat ulterior. Astfel, un ofițer de la S.I.E. ni se lamenta (eram câțiva colonei care-l ascultam) că, în 1990, un colonel idiot/trădător de la Armată a condus un „om de afaceri izraelian“ – „în realitate agent al Mossadului“, ne-a asigurat colegul de la S.I.E. – să viziteze Centrala telefonică „Victoria 2“ a Capitalei, dar secundară şi strict secretă, rezervată exclusiv pentru situații de calamitate şi război. Peste câțiva ani, când un vicepreşedinte al Comisiei comune parlamentare de control al activității S.R.I. şi S.I.E. a vrut, şi el, să viziteze respectiva centrală, generalul-locotenent Dumitru Zamfir, pe atunci prim-adjunct al directorului S.R.I., i-a zis politicos, dar ferm, „NU!“ Dar agentul Mossadului putuse s-o viziteze! Tot în acei ani, ofițerii-ingineri armurieri români inventaseră un pistolet foarte eficient, rapid şi precis în tragere, pe care-l voiau introdus în producție şi în înzestrarea Armatei, dar au fost corupți unii importanți din conducerea M.Ap.N. şi a fost scos din plan, ca să se importe pistoletul izraelian marca „*Ierichon*“. Alte asemenea acte de trădare puteți citi, îngroziți că statul român nu face nimic pentru a le curma, în trilogia sus-amintită a lui Cornel-Dan Nicolae [196]. În aceste circumstanțe, este şi normal să regreți că sintagma „şase milioane de evrei ucişi“ nu exprimă o realitate istorică, ci doar o născocire fantasmagorică din cadrul celei mai mari escrocherii a secolului XX: „Holocaustul unic“! Şi să regreți că Ion Antonescu şi George Alexianu, în loc să-i fi protejat pe jidani de furia soldaților români şi a civililor ucraineni, i-au păzit cu grijă, deşi aveau motive să-i extermine pe toți atât pentru modul criminal cum s-au comportat cu Armata Română în timpul retragerii din iulie-august 1940 – în urma ultimatumului dat de U.R.S.S. –, cât şi pentru faptul că erau, aproape toți, bolşevici şi/sau speculanți. Pe timp de război, în toate țările, speculanții, ca şi trădătorii de țară, sunt împuşcați pe loc! Or, jidanii, cum aveau să recunoască „tov. Chiriță“ şi „tov. Ghizela Vass“, în 5 octombrie 1945, erau, toți, speculanți: nu neapărat „speculanți financiari“, ca George Soros, dar speculanți de produse în condiții de gravă penurie imediat-postbelică.

Dar să nu se creadă că doar jidanii de rând se comportau ilegal, că erau speculanți-găinari. Iată un fragment din Raportul nr. 3276/A, din 15 august 1940, al Biroului Statistic Militar Cluj, al Statului Major al Armatei I:

„Rezultă că judeţul cel mai periclitat este MARAMUREŞUL, unde tactica băştinaşilor români, faţă de acest element, a fost răbdarea şi pasivitatea.

Judecând numai după felul cum se găsesc repartizaţi evreii în Transilvania, se constată, fără alte documente, calea de invazie pe care au folosit-o în acţiunea de infiltrare în masa poporului român.

După profesiuni evreii se împart în trei grupe:

a. Intelectuali, medici, avocaţi şi funcţionari;

b. Industriaşi, comercianţi, financiari şi proprietari;

c. Mici comercianţi şi meseriaşi.

Intelectualii sunt în slujba ideilor aşa zise avansate, *medicii se preocupă de preferat cu provocarea de avorturi, avocaţii fac intervenţii şi tranzacţii, iar pentru a reuşi mai sigur şi uşor mituesc persoanele respective.*

Industriaşii şi comercianţii se găsesc în legături normale cu Budapesta, angajează personal de conducere şi specialitate, de preferinţă dintre minoritari în special unguri.

Micii comercianţi şi meseriaşii caută, prin concurenţă neleală, să lichideze sau să slăbească cât mai mult pe comercianţii şi meseriaşii neevrei" (vezi *SITUAŢIA EVREILOR DIN ROMÂNIA*, pag. 232).

Dar nu trebuie să vă închipuiţi că medicii recurgeau la avorturi ilegale, că avocaţii mituiau la greu, că micii comercianţi făceau concurenţă neloială pentru a-i falimenta pe neevrei deoarece ar fi dus-o greu, că ar fi fost persecutaţi, expuşi expierii etc., cum perora propaganda holocaustică de la 1869 încoace. Nu! „Credem că nu exagerăm – scriu autorii *SITUAŢIEI EVREILOR*… – când afirmăm că nicăieri minoritarii nu au o situaţie mai bună decât în România, unde sunt aproape privilegiaţi faţă de populaţia românească. În ceea ce-i priveşte pe evreii din România, ei au în mod special o situaţie strălucită, deţinând o proporţie de 70 la sută din economia ţării" (*idem*, pag. 107).

Iată, deci, adevăratul motiv pentru care a fost cerută imperios distrugerea cărţii: ca să nu se afle adevărul despre situaţia extrem de privilegiată a jidanilor, în detrimentul tuturor românilor: nu tu suferinţe jidăneşti, nu tu persecuţii, nu tu holocaust. Dimpotrivă, raiul pe pământ pentru jidani, aşa cum avea să fie şi după 1945. Dar cartea *SITUAŢIA EVREILOR DIN ROMÂNIA* demasca natura funciară a jidănimii: caracterul ei hrăpăreţ, corupător, cămătăresc şi, deci, periculos pentru români. De aceea, cum am precizat, jidanii erau sursa de scandal în interiorul tuturor popoarelor în care se aciuau, scandaluri provocate de ei deliberat pentru a crea haos, pentru a slăbi coeziunea internă a ţărilor gazdă şi a se insinua la conducere.

Desigur, nu trebuie să ne imaginăm că pe ministrul Mircea Duşa îl dă cartea afară din casă şi că trebuia să ştie că nu trebuia să încheie acest protocol de „transfer al arhivei M.Ap.N.“ unei organizații jidăneşti din S.U.A. care se ocupă cu „Studii Avansate privind Holocaustul“, cu atât mai mult cu cât, de cel puțin patru decenii, în S.U.A., în Europa Occidentală şi pe alte continente au apărut zeci de cărți în zeci de mii de exemplare care demască escrocheria *holocash*-ului. În plus, îl are la M.Ap.N. pe generalul-lichea Mihail E. Ionescu, care trebuia să-l informeze despre ceea ce se ascunde în spatele „protocolului“, că doar este nu numai preşedintele infamantului *Institut „național“ pentru studierea holocaustului din România „Elie Wiesel“*, care ne denigrează pe banii noştri, dar şi directorul Institutului pentru Studii Politice de *Apărare* şi Istorie Militară [197]! În fond, premierul Adrian Năstase este mai citit – şi, poate, chiar mai cult! – decât Mircea Duşa şi tot a emis criminala O.U.G. nr. 31/2002, la presiunea congresmenilor jidani Christopher Smith, Alfonso D'Amato, Tom Lantos (numai nume curat americane, ca şi al rabinului Stephen Samuel Wise!), deoarece, cu toată cultura lui sociologico-juridico-diplomatică (este fan al marelui Nicolae Titulescu!), nu a avut curajul, patriotismul şi rectitudinea morală să le spună „americanilor“ că, dacă te plimbi pe şoselele din S.U.A., calci pe praful provenit din oasele „indienilor“ exterminați de generalii americani. În S.U.A., unde dai peste actualele lagăre de concentrare numite „umanist“ şi democratic „rezervații“ în care sunt ținuți băştinaşii care au mai supraviețuit masacrării de către Armata S.U.A.; în S.U.A., unde Franklin Delano Roosevelt a refuzat intrarea jidanilor emigrați din Germania, pe pachebotul *SS Saint Louis*, deşi aveau vize de intrare în S.U.A.; în S.U.A., unde generalul-genocid George Armstrong Custer a îmbogățit „folklorul“ american cu un „proverb“ nou, citat în majoritatea *western*-urilor fabricate industrial la Hollywood – deşi acestea nu mai sunt rasiste, discriminatorii, cum e, cică, un străvechi colind românesc „antisemit“, contra difuzării căruia la TVR1 a protestat şi Ambasada S.U.A., respectivele *western*-uri fiind doar americane –, proverb care sună atât de incitant încât, cum scria un dramaturg nazist în 1939, „când îl auzi, îți vine să pui mâna pe pistol“: „Un indian bun este un indian mort!“

Credeți că ar fi cazul să ne „americanizăm“ într-atât încât să zicem şi noi „Un jidan bun este un jidan mort!“ şi să şi facem ca generalul exterminator-de-indieni George Armstrong Custer – erou al S.U.A., alături de generalul Wesley Clark-Măcelarul, învingătorul de la Pristina, când fusese gata-gata să declanşeze Al Treilea Război Mondial?! Sau credeți că, mai degrabă, ar trebui să ne amuzăm de pățania Mariei Tănase, care, pentru că la o petrecere prilejuită de participarea la Expoziția Universală, interpretase versurile „Saltă, Leano, curu' svelt!“, a fost expulzată, imediat, în dimineața următoare, pentru că se exprimase ireverențios la adresa lui…

Roosevelt?! Căci aşa interpretaseră agenţii Serviciului Secret al S.U.A. expresia folclorică „curu' svelt!": o identificaseră „cu Roosevelt" (citeşte: „cu ru'svelt") – numele faimosului preşedinte american, în loc să fie flataţi de similitudinea fonetică, ţinând cont că Eleonore Roosevelt – Prima Doamnă! – era cam lesbiană, iar căsătoria lor era de formă şi, deci, „curu' svelt" era aflat de F. D. Roosevelt (care nu era poponar ca Edgar Hoover, directorul F.B.I.) în afara patului conjugal, cum avea să facă, mai târziu şi din alte motive, alt adulat adulterin preşedinte american, John Fitzgerald Kennedy! Dar, vorba lui Bill Clinton, pe care i-o şoptea Monicăi Lewinsky, pe când o gâdila cu trabucul în zona erogenă: „Mai bine curvar decât poponar ca ambasadorul american Michael Guest"! La începutul lunii mai a.c., posturile noastre de televiziune au preluat ştirea de mare importanţă internaţională cum că Monica Lewinsky şi-a publicat memoriile cu amintirile sale de neşters şi au transmis şi declaraţia ei că acel episod a făcut-o „să se simtă umilită". Dar nu s-a precizat de ce: din cauza tipului de trabuc sau pentru că Bill Clinton nu a folosit o sculă „bio", cum se zice acum, adică mai naturală?!

Apropo de relaţia cuplului cvasi-adulterin Clinton-Lewinsky, relaţie care nu a prea deranjat-o pe madam Hillary Clinton: ştiaţi că guvernul american a cheltuit 4 (patru!) milioane de dolari pentru anchetarea preşedintelui Clinton spre se constata cum a folosit trabucul poli-funcţional, dar pentru anchetarea doborârii Turnurilor Gemene, din 11 septembrie 2001, a cheltuit doar 800.000 de dolari?! Nu că securitatea naţională a S.U.A. ar conta mai puţin decât intromisia trabucului în vulva semi-virgină a Monicăi Lewinsky, dar, evident, guvernul S.U.A. a făcut economii băneşti pentru a fi alocate Muzeului Holocaustului în scopul „studierii aprofundate a Holocaustului"! În mod cert, din remuşcări spăsite faţă de refuzarea primirii jidanilor de pe vasul german *SS Saint Louis*, guvernul S.U.A. a construit Muzeul Holocaustului din Washington (unde e director şi escrocul „nostru" Radu Ioanid; zic al „nostru" fiindcă e jidănaş de-al „nostru", adică e şcolit pe banii noştri şi emigrat din România)! În genocidul contra „pieilor roşii" din S.U.A., armata americană a ucis circa 60 de milioane de băştinaşi. Vă daţi seama că, dacă ar fi construit un muzeu al holocaustului indienilor, ar fi cheltuit mult mai mult? Şi de unde atâţia bani, când S.U.A. sunt în pragul falimentului?! În genocidul contra africanilor comis de Imperiul Britanic, de Imperiul Olandez, de Imperiul Belgian etc., au fost ucişi o sută de milioane de africani ca să captureze un procent dintre aceştia, pe care să-i vândă ca sclavi, îndeosebi în coloniile lor din continentele americane. Vă daţi seama că, dacă ar fi construit un muzeu al holocaustului africanilor, ar fi cheltuit şi mai mult?! Aşa, e mai comod să se facă mare tapaj de „Muzeul Holocaustului din Washington", să se aloce bani pentru Centrul de Studii Avansate privind holocaustul celor „şase milioane" de jidani – care e o pură

fabulație, dar e bună pentru a arunca praf în ochi opiniei publice internaționale şi pentru a-i extorca de bani pe cei împotriva cărora reuşesc să asmută lumea. Şi, apoi, ce să caute un muzeu al holocaustului la Washington? Acolo ar trebui un muzeu al holocaustului japonezilor, făcut de americani la Hiroşima şi Nagasaki!

Iar, acum, guvernul S.U.A. vrea să sfeterisească şi Arhiva M.Ap.N., cum a furat Mossadul *Memoriile* lui Filderman, ca să facă „studii aprofundate“ despre holocaust! Cu modestie, un studiu aprofundat le ofer, şi eu, aici, drept contribuție la „parteneriatul“ româno-american, cum procedează şi seninul ministru Duşa, care a duşamalizat problema arhivei cedate jidanilor, a duşamalizat problema desființării/reintroducerii pensiilor militare ale rezerviştilor şi problema restituirii pensiilor ciuntite ale acestora, a duşamalizat problema reinstituirii statului de militar în rezervă – pentru că, din păcate, militarii în rezervă se îmbată cu idea că ar fi militari în rezervă, dar nu mai sunt: ei sunt nişte asistați social, iar taloanele cu antetul albastru (în locul celui roşu) pe care scrie – „Pensii militare“ – este un document fals, întrucât, conform noii legi a pensiilor, nu mai există pensii de serviciu, pensii militare pentru rezervişti, ci pensii de asistați social. De fapt, ministrul Duşa ar trebui să anuleze protocolul încheiat şi, dimpotrivă, să aloce fonduri colectivului condus de colonelul Alesandru Duțu şi Constantin Botoran pentru elaborarea celorlalte două volume restante ale lucrării *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA*, pe care, ulterior, să le-o dea celor care vor să studieze holocaustul. Vor constata că nu este vorba de holocaustul jidanilor, ci invers, de holocaustul românilor, adică produs de jidani contra românilor, cum alerta inclusiv Gheorghe Funar. Trebuie să facem orice pentru a stopa denigrarea României! Ca prime măsuri: Augustin Buzura trebuie dat afară din Academia Română, iar generalul (r.) Mihail E. Ionescu trebuie dat afară din M.Ap.N.!

Pentru a-şi ilustra mai bine demonstrația conform căreia nu a existat nicăieri şi nicicând nici un holocaust, Arthur R. Butz insistă în analiza paralelă dintre marea escrocherie numită „*Donația lui Constantin*“ şi escrocheria holocaustului. Chiar dacă nu o spune *expressis verbis*, prin acribia analizei şi revenirea asupra ei în edițiile ulterioare, Arthur Butz apreciază „Donația constantiniană“ ca fiind cea mai mare escrocherie din ultimele douăsprezece veacuri; în ceea ce mă priveşte, prin consecințele sale, prin faptul că a dus la crearea celei mai bogate biserici din lume – Biserica catolică care a înlesnit şi înființarea Inchiziției, cu toată pletora sa de crime – o consider cea mai mare înşelătorie din toată istoria cunoscută a Europei. Păstrând proporțiile, Arthur Butz consideră escrocheria holocaustului ca fiind cea mai mare din secolul XX – de aceea şi-a intitulat cartea cu substantivul cu articolul hotărât: *ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX*! Cartea lui A. R. Butz poate fi asemuită cu un trunchi viguros şi în continuă

creştere, ale cărui crengi sunt lucrările celorlalţi istorici şi cercetători revizionişti şi „negaţionişti“, dintre care pe unii i-am enumerat aici.

21. Elita românilor despre pericolul jidănesc

Pericolul reprezentat de invazia jidanilor a fost semnalat de marii oameni politici şi de cultură încă de la înfiinţarea României Mici. Din cauza „holocaustului culturii române“, despre care a scris, cum am arătat, inclusiv Mihai Ungheanu, regimul „democrat-popular“ controlat de jidanii aflaţi la conducere a obturat cunoaşterea istoriei reale a ţării. De aceea, pentru rememorare şi pentru a-i mobiliza pe fatalişti, pe pesimişti, pe cei îndopaţi cu halucinogene televizate, voi reda câteva fragmente din opiniile marilor noştri înaintaşi, mari atât prin cultura lor, cât şi prin rectitudinea politică şi prin spiritul patriotic de care au dat dovadă.

Vasile Conta: „Noi, dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc, vom pieri ca naţiune“. (Din discursul „Chestia evreiască“ împotriva revizuirii art. 7 din Constituţie, ţinut în Camera Deputaţilor, şedinţa din 4 septembrie 1879, publicat în *Monitorul Oficial* nr. 201/1879). „(Ţinta supremă a evreilor este să) robească toate celelalte popoare poporului jidovesc (pentru a asigura) stăpânirea lumii întregi de către jidani. (...) Pretutindenea pe unde au trecut au ruinat, au corupt şi au ajuns chiar până a nimici poporul în mijlocul cărora au trăit. (...) Trei din patru părţi din jurnalistica lumii se află în mâna jidanilor“. (Din Vasile Conta, *Opere complecte*, Bucureşti, 1914, pag. 652, 657).

Vasile Alecsandri : „Cine sunt năvălitorii, de unde vin şi ce vreau? (...) adepţii celui mai orb fanatism religios, cei mai esclusivişti din toţi locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popoare ale lumei! (...) dorind a face din ţara întreagă o proprietate izraelită? (...) Puterea lor e nemăsurată, căci se reazămă şi se întemeiază pe două alte puteri: francmasoneria religioasă şi aurul!“ „Blamul s-ar cuveni nouă, Românilor, dacă (...) prin aplicarea unor teorii umanitare, am da înşine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan. Ţara şi-ar întoarce ochii cu durere de la noi“. (Din discursul împotriva revizuirii art. 7 din Constituţie, ţinut în Senatul României, în şedinţa din 10 octombrie 1879, publicat în *Monitorul Oficial* nr. 230/1879 şi republicat în forma „Discurs ţinut în şedinţa Senatului la 10 oct. 1879, cu ocasiunea revisuirei art. 7 al Constituţiunei“, Ed. Socec, Bucureşti, 1879).

Alecu Russo: „Prin muncă şi economie şi deci prin galbeni, (ovreiul) a ajuns la un fel de egalitate cu boierimea noastră. (...) şărlătăniile, şiretlicurile şi înşelăciunile lui par a-i alcătui caracterul național“. (Din *Opere complete*, Bucureşti, Ed. Cugetarea, 1942, pp. 103-4).

Mihail Kogălniceanu: „În Romania, cestiunea jidovilor nu este religioasă; ea este o cestiune națională şi economică. (...) Toți acei care au vizitat Principatele, şi îndeosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist (...) ce-l înfățişează izraeliții. (...) De aceea, nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul şi sub toate regimurile, toți domnii, toți bărbații de stat ai României (...) s-au preocupat de a opri exploatarea poporului român prin alt popor străin lui, prin jidovi“. (Din comunicarea lui Kogălniceanu, care deținea funcția de ministru de Interne, adresată Ministrului de Externe referitor la chestiunea evreiască. Publicată de M. Bujoreanu, 1873, sub titlul: „Dispozițiuni şi circulare“, capitolul X, pag. 813-816). „Vă spun, domnilor, că nu este nici o cestiune mai mare pentru Moldova decât cestiunea israeliților“. (Din „Cestiunea israelită înaintea Adunarei Generale a României din 1864“, Bucureşti, 1879, p. 19).

Mihail Eminescu: „Noi, din nefericire, suntem convinşi că Europa oficială ştie întreaga stare de lucruri de la noi, (...) că agenții consulari au date statistice mai exacte decât noi înşine, că diplomația europeană ştie că noi suntem cei amenințați şi persecutați şi evreii cei amenințători şi persecutori…“ „Un exemplu. D-nul Flaislan ne spune în raportul general al consiliului de igienă că în anul 1878 în Iaşi, au murit 1.454 creştini şi s-au născut 1.093, adică au murit cu 361 mai mulți de cum s-au născut, pe când din mult persecutații evrei s-au născut 1.602 şi au murit 1.428, adică s-au născut cu 174 mai mulți decât au murit“. Eminescu îşi încheie articolul din ziarul *Timpul*, din 25 mai 1879, cu blestemul lui Vasile Lupu: „Cine-şi vicleneşte moşia şi neamul mai rău decât ucigaşii de părinți să se certe (...)“.

„Aceste uneltiri au făcut pe evrei să piarză până şi pe puținii lor amici sinceri dintre români. Din momentul însă ce-i vedem aliați cu străinii contra țării în care trăiesc (...) pentru a căpăta drepturi, de la străini capete-le!“ (1 august 1879).

„Goniți din marea Împărăție Rusească, persecutați în Germania, rău văzuți în Austro-Ungaria, evreii trec în cârduri marginile țării noastre“. „…naționalitatea română ca oricare alta are dreptul înnăscut de a-şi apăra moştenirea istorică… Alegerea armelor şi mijloacelor atârnă de timp şi împrejurări…“ (13 octombrie 1881).

Din alte articole:

„De câte ori se discută cestiunea israelită, scriitorul român are teamă de a vedea vorbele sale interpretându-se ca ură de rasă, ca prejudițiu național ori religios. Întrebăm acum de ce folos, de ce necesitate

pot fi evreii, economic şi politic, pentru o țară a cărei populație se stinge din momentul în care ei intră în contact cu ea. Românul e leneş, e imoral, e vicios. De ce însă nu e imoral şi vicios acolo unde nu sunt evrei?“ „…evreul nu merită drepturi nicăiri în Europa, pentru că nu munceşte. (...) El e vecinic consumator, niciodată producător“. „(Evreii) sunt o armie economică, o rasă de asociați naturali contra a tot ce nu e evreu (...), autoritatea ocultă a statului în stat (...), arma străinilor în contra noastră…“

Din articolul „Camerele actuale de revizuire“:

„Cine n-a avut drepturi, nu le are nici astăzi. Evreii, considerați pururea ca străini în țară şi fiind străini în realitate, căci nu vorbesc româneşte în familie, au o lege deosebită de aceea a celorlalți locuitori şi nu s-amestecă cu ei prin căsătorie, vor rămâne străini până ce nu vor deveni români“. „…deşi evreii – în numărul lor mare ce a inundat țara, dar mai cu seamă Moldova – constituie un pericol imediat pentru existența economică şi națională a țării, totuşi, ei constituie mai mult o boală acută decât organică… Evreii se grămădesc în țările unde semicivilizația e unită cu pseudoliberalismul şi fug de civilizația adevărată şi de libertatea adevărată“. (Citate extrase din *Opera Politică* semnată de Mihail Eminescu, publicistică între noiembrie 1877 şi 31 decembrie 1881 în ziarul *Timpul*, Ed. Academiei, 1985).

„…străini de rit necreştin, (evreii) nu pot pretinde mai mult decât a fi suferiți (şi) n-au nici o cauză de a se plânge de toleranța noastră“. „Ei (evreii) au introdus şi exploatat viciul beției în sate, au amestecat băuturile cu materii otrăvite, au înveninat astfel fiziceşte, au corupt moraliceşte populațiunile noastre. (...) Ca rasă străină, ne-au declarat război pe moarte, întrebuințând în locul cuțitului şi pistolului băuturi falsificate cu otrăvuri“.

„Ca din senin negustorul sau meseriaşul creştin se vedea la dreapta şi la stânga sa cu câte-o prăvălie evreiască cari lăsau obiectele similare mai ieftin până în momentul când creştinul era ruinat. Apoi, urcând prețul la îndoit, îşi scoteau, nu paguba, ci fondul ce le înaintase comunitatea religioasă pentru a putea ține concurență creştinului până-l vor ruina. Apoi păşeau la alte negustorii, mai tare reprezentate, până ce-au ajuns a ruina în Moldova tot negoțul şi toate meseriile creştine, monopolizându-le în mâinile lor. Iată rele în contra cărora poporul nostru nu era deloc pregătit, pe cari nici nu le înțelegea, nici nu le putea înțelege“. (Mihai Eminescu, *Chestiunea evreiască*, ediție de D. Vatamaniuc, Bucureşti, Ed. Vestala, 1998, pag. 132, 139, 149-150, 166-167).

Această acțiune deliberată de ruinare a românilor din Moldova, descrisă de Mihai Eminescu în *Timpul*, nr. 236, din 30 octombrie 1881, a fost descrisă la fel, să ne amintim, de Raportul din 15 august 1940, al Biroului Statistic Militar Cluj al Statului Major al Armatei I, referitor la concurența neloială făcută de jidanii „infiltrați“ în Transilvania din cauza

atitudinii prea permisive a românilor din Maramureş – considerat de analiştii militari de atunci ca fiind „poarta de infiltrare“ a jidanilor. Deci, după şase decenii, jidanii foloseau aceleaşi metode cu acelaşi scop: ruinarea românilor, monopolizarea activităților comerciale şi preluarea conducerii activităților economice! Iar acum, după123 de ani, fac la fel ca în 1881 şi 1940. Putem spune despre ei propoziția afirmată de Victor Ponta la adresa unor adversari politici „Pe ăştia nu este suficient nici dacă-i împuşti“?!

Ion Heliade Rădulescu: „Nu vedeți Dumneavoastră că evreii din Englitera şi Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegii, supremația…“ (din *Echilibru între anthitese* de I. Heliade Rădulescu, Bucureşti, 1859-1869, partea a III-a, titlul „Israeliții şi jidanii“, cap. X, pp. 380-383).

Bogdan Petriceicu Haşdeu: „Aşa dară, Talmudul prevede pentru jidani purtare împotriva noastră: «Dacă sunteți mai puternici decât creştinii, exterminați-i» (...)“ „Peste puțin timp, evreii se înavuțesc, fiind lesne a se înavuți pentru cine câştigă lesne, pe când industria națională urmează a merge cu greu, căci păşeşte muncind. (...) Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul se îngraşă pe specule, oprite de legislator sau dezaprobate de conştiința popoarelor: uzură, contrabandă, prostituțiune. Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul împrăştie în juru-i semințele corupțiunei: bancrută, spionaj, mită. Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul se usucă în zgârcenie şi mucezeşte în murdărie. Ş-apoi administrațiunile cele mai bune sunt neputincioase contra perfidiei Judaice, căci legile pot pedepsi pe unii indivizi criminali, dar crima unui popor niciodată“. (Din *Studiu asupra iudaismului. Industria națională, industria străină, industria evreiască, față cu principiul concurenței*, ed. I, Bucureşti, 1866, Tipografia Th. Vaidescu, pag. 30-31 şi ed. a II-a, pag. 110-111).

Costache Negri: „Jidovimea, adică 1/7 parte din poporațiunea noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-au osândit slăbiciunea şi venalitatea noastră“. (Din scrisoarea către Lupaşcu trimisă în 12 ianuarie 1869, publicată în volumul *C. Negri*, de Emil Gârleanu, Ed. Minerva, 1909, p. 116).

I. C. Bratianu: „Când ar veni deputați israeliți în Cameră, ei care nu au încă dezvoltate simțămintele româneşti, ei care sunt mai toți străini în țara aceasta şi prin limbă, şi prin moravuri, şi prin viața lor“ (...) „Care din marile puteri ar putea cere de la noi ca, pentru amorul unui principiu, să ne ucidem naționalitatea?“ (...) „Studenții cer limitarea numărului evreilor până la proporția dintre numărul lor şi numărul total al românilor“. (Din discursul pentru menținerea art. 7 din Constituție şi respingerea art. 44 al Tratatului de la Berlin).

A. D. Xenopol: „Românii nu sunt primiți în casele jidoveşti decât ca slugi sau hamali“. „Jidanii practică, deci, față de Români exclusivismul

economic cel mai riguros şi nu pot renunța la el căci le este prescris de însăşi religia lor". (Din *La question israelite en Roumanie*, A. D. Xenopol, Paris, p. 17).

Vasile Pârvan: „…Căci noi, oamenii foarte conştienți (...) n-avem vreme acum să ne ocupăm cu astfel de nimicuri, precum e cancerul evreesc care distruge țara Moldovei". (*Despre Evrei*, reeditare 1981, p. 98).

Ion Ghica: «Pe la anul 1818, Caragea fugise în Austria, precedat de multe milioane luate din țară: şi Calimah era mazâlit pentru multele esacțiuni şi prevaricațiuni, care într-atât adusese poporul la disperare, încât tătărăşenii strigau cu neîncetare: „Jos Calimah!"

Pe atunci, în mahalalele Iaşului nu se pomenea picior de ovrei» (pag. 84).

«Acum vreo cincizeci de ani populațiunea țărei se compunea numai de români, afară de câteva sute de familii de greci, venite cele mai multe în urma fanarioților, de câțiva armeni refugiați din Turcia; nemți foarte puțini, iar de ovrei nici vorbă. Rar, foarte rar se auzea prin oraşe câte un bocceagiu strigând: Marfă!, Marfă!", cu legătura rezemară pe cot. Invaziunea jidovească a început cam după la 1830, de când în Austria şi în Rusia îi luau la oaste» (pag. 34).

Într-o *Scrisoare* către Vasile Alecsandri, Ion Ghica îi redă convorbirea cu un prieten englez, care studia un dosar gros despre prostituția organizată de o rețea internațională jidănească.

„Am fost săptămâna trecută cu mai mulți colegi de-ai mei de la Camera Lorzilor de l-am văzut. Râde, plânge şi joacă până cade leşinat. Ştii dumneata, domnule, ce rezultă din investigațiunile ce s-au făcut şi din raporturile ce am adunat, din diferite părți, într-acest dosar al Camerei Lorzilor? Se dovedeşte, domnule, că atât dama cea bătrână cu aparența respectabilă, care a luat fata de la Fichery Exhibition, precum şi pretinsul ei frate, care a dus-o la Bruxela, cât şi nobila stăpână a casei de veselie unde a fost deținută aproape un an, sunt toți şi toate ovrei şi ovreice; se mai dovedeşte că o mulțime de aceste femei cutreieră oraşele şi cătunele Engliterei în sus şi-n jos, vânând la fete sărace, cu care umplu casele de prostituție din oraşele Marei Britanii şi ale capitalelor Continentului. Se dovedeşte că fetele engleze, recrutate astfel, sunt trecute în Olanda, în Franța, în Belgia, în Rusia pe schimb cu fete din acele țări, pe care le aduc în Englitera. Se mai dovedeşte că ovreii şi ovreicele care fac acest trafic formează o asociațiune întinsă ca un polip, organizațiune în toată regula. (…) Suntem hotărâți în Camera Comunelor să punem în curând cestiunea aceasta pe tapet. Ştiu c-o să-mi zici că ovreii sunt susținuți de toate guvernele, ştim că au devenit foarte influenți, că s-au introdus în administrație, în barou, în magistratură şi chiar în parlament. S-au încuscrit

cu multe din familiile noastre, chiar din cele mai ilustre, şi ne umilesc cu palatele şi cu diamantele lor; dar noi, care în numele umanităţii am dezrobit pe negri Africei şi ai Americei, am impus tuturor dreptul de vizitare pe toate mările, ca să oprim traficul cu suflet de om, am impus Sultanatului desfiinţarea târgurilor de sclave circaziene, nu putem lăsa fetele şi muncitorii noştri prada asociaţiunilor evreieşti, imorale şi destrugătoare. Suntem hotărâţi să silim pe guvern să facă dintr-acest trafic o chestiune internaţională, să se înţeleagă cu toate guvernele, cum s-a făcut cu traficul negrilor (*la traite de noire*); să se unească ca să combată prostituţia şi beţia otrăvitoare“ (pag. 269-271). (Din *Scrisoarea* din 15 iulie 1884 a lui Ion Ghica către Vasile Alecsandri). Este vorba despre expunerea unui prieten britanic al lui Ion Ghica referitoare la asociaţiile internaţionale organizate de „ovreii şi ovreicele care fac acest trafic“ cu fete pentru a le prostitua şi, pe de altă parte, care fac comerţ cu băuturi falsificate, prin care sunt otrăviţi oamenii.

Nicolae Iorga: „Evreii s-au aşezat, cum se va vedea, în pâlcuri răzleţe abia în secolul al XVIII-lea“. „Românul poate face orice şi concura pe oricine, cu o singura condiţie: să fie ajutat de ţara lui…“. „Evreii n-au adus nici un meşteşug care să reprezinte o creaţiune şi o tradiţie a lor … În domeniul micii industrii ei erau cârpaci, în domeniul comerţului, ei au fost numai mijlocitori, fără folos, nici-o tovărăşie cu alţii n-a fost admisă decât aceia pentru un act de corupţie“. (...) „Confundaţi politic cu noi, care am făcut şi mărit Statul, ei, Evreii, aveau datoria de a ieşi din ghetto. Au făcut-o? Nu. Trăiesc mai departe între ei, ca naţie năvălitoare (...) ei ne dau, pur şi simplu afară din ţara noastră. Dându-şi seama de puterea lor în creştere, ei ne sugrumă (...) şi, ce e mai pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic şi literar…“ (Din cartea *Iudaica*). „(România) nu se putea sinucide dând politiceşte jumătate din ea în puterea evreilor moldoveni, despuind de capitaluri şi uniţi printr-o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiţi de simţul ordinei de stat, ca şi de respectul faţă de drepturile populaţiei întemeietoare a statului…“. (Din cartea *Istoria evreilor în ţările noastre*, Bucureşti, 1913, p. 38). „Iaşul este locuit pe trei sferturi de evrei. Bogăţia, viaţa, mişcarea este a lor. (...) oricât s-ar scurge la noi valul necurat al vânătorilor de câştig, pământul e al nostru. Şi vântul va lua odată pleava pe care el a adus-o, iar noi vom rămâne“. (În *Sămănătorul*, 10 noiembrie 1904).

Aici marele Iorga s-a înşelat. Globalizarea şi acapararea politico-financiară a S.U.A. de către jidani au dus România în cea mai periculoasă situaţie din istoria sa multimilenară.

„Evreii din România, mai ales cei din Moldova, trăiesc din comerţ, din schimb, din înşelăciune în paguba altora şi se feresc de orice muncă grea. Ei sunt inteligenţi, dar vicleni şi, urmărindu-şi numai interesele, caută

să corupă moravurile. Sunt răzbunători şi cruzi, câtă vreme nu simt un pumn viguros apăsându-le pe ceafă…“ (în ziarul său, *Neamul Românesc*, din 5 iunie 1907). Fireşte că un jidan neocominternist ca Andrei Oişteanu – fost Andrei Oigenstein, membru al Grupului pentru Dialog Social, membru în Comitetul educațional al Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel“, membru al European Association for Jewish Studies (Oxford, U.K.), membru în *board*-ul editorial al publicațiilor *Journal for the Study of Antisemitism* (U.S.A.), *Studia Hebraica* şi al editurii Hasefer etc. etc. – nu scapă prilejul să-l acuze, citând şi din culegerea lui Cornel Iancu: «Astfel de texte instigatoare au contribuit şi ele la orientarea antievreiască a începutului răscoalei țărăneşti din 1907, cu toate pogromurile şi jafurile produse de răsculați (mai ales în luna martie) în sate şi în cartierele evreieşti ale unor localități din nordul Moldovei. „L-am lăsat pe faimosul Iorga – scria ziarul liberal *Acțiunea*, la 20 mai 1907 – să răspândească la Bucureşti teoriile cele mai primejdioase; sub pretextul naționalismului, l-am lăsat să ațâțe tineretul…; l-am lăsat să îmbibe sufletul tinerilor noştri cu ideile cele mai subversive, ura de clasă şi de rasă, disprețul față de ordine şi legi; în sfârşit, l-am lăsat pe acest nevropat periculos (*sic!*) să dea o mare extensie revistei sale incendiare, *Neamul Românesc*, şi am văzut elucubrațiile sale dându-şi roadele, întrucât acest jurnal a fost răspândit gratuit la sate“» (v. *Imaginea evreului…*, pag. 171). Aşadar, nu arendaşii jidani – în Moldova, îndeosebi, frații Fischer – erau vinovații principali care au cauzat răscoala din 1907, ci Nicolae Iorga, care incitase la antijidănism! Karl Marx şi Friederich Engels îşi publicaseră neîngrădiți cărțile în Anglia şi, în genere, în Europa, şi chiar Lenin îşi începuse publicarea operei politico-economice în Imperiul Țarist, în care teoretizau lupta de clasă – preluată, de altfel, de la David Ricardo, alt jidan –, dar Nicolae Iorga nu-şi putea tipări articolele în revista sa, fiindcă se ofusca ziarul liberal *Acțiunea*, în 1907, şi ovreiul Oişteanu-Oigenstein, în 2012. Ar trebui să vedem dacă nu cumva „ziarul liberal *Acțiunea*“ aparținea unor jidani, cum era situația cu cea mai mare parte a presei „româneşti“ din ultima jumătate a secolului al XIX-lea, în prima jumătate a secolului XX şi cum e şi acum!

Ioan Slavici: „Nu ne-ar rămâne deci decât ca, la un semn dat, să închidem granițele şi să îi tăiem şi să îi aruncăm (pe evrei) în Dunăre până la cel din urmă om, încât să nu mai rămâie nici sămânță de dânşii. Aceasta e singura soluțiune, ce după mintea mea sănătoasă îi poate rămâne unui popor trainic în nişte împregiurări ca cele de astăzi“. (Din *“Soll” şi “Haben”. Cestiunea ovreilor din România*, Bucureşti, 1878, pag. 73).

Aici, Slavici s-a dovedit cel mai realist. Din păcate, a fost singurul. Ar fi cazul să acceptăm că la vremuri excepționale trebuie măsuri excepționale.

Dr. N. C. Paulescu (savant, cu cercetări majore care au contribuit la descoperirea insulinei): „În Talmud se află legislația evreiască, iar Cahalul şi Francmasoneria sunt organizațiile de lucru pentru stăpânirea omenirii". „În cuprinsul metodelor lor se găsesc sisteme perfide prin care națiunile sunt puse să lucreze la propria lor ruină şi la propria lor nimicire".

Din capitolul „Scrisoare către evrei": «Un scriitor al vostru evreu: Bernard Lazare, spune în cartea sa *Antisemitismul* apărută la Paris în 1894: „Pretutindeni unde jidovii s-au stabilit, s-a dezvoltat antisemitismul". Şi, după ce face această tristă constatare, el adaugă: „Cauzele generale ale antisemitismului trebuie să se afle în însuşi Israel, iar nu în cei ce îl combat". De altfel, nu e vorba aici de o luptă religioasă. Popoarele politeiste, ca şi popoarele creştine, au combătut nu doctrina Dumnezeului Unul, ci pe jidov". „De ce oare ovreiul a fost rând pe rând şi egal maltratat sau urât, de Egipteni şi de Romani, de Perşi şi de Arabi, de Turci şi de națiile creştine? (...) Pentru că pretutindeni şi până în zilele noastre, el a fost o ființă insociabilă… un exclusiv…" (...) În realitate, ovreiul e urât de toate popoarele, (...) pentru că e sclavul hoției şi al trufiei (...)".

„Dar o chestiune radicală se pune pentru noi, românii: Ce trebuie să facem cu aceşti oaspeți nepoftiți care, hodoronc-tronc, s-au instalat în țară – sau mai bine zis cu aceşti paraziți rău-făcători cari sunt, în acelaşi timp, şi hoți şi asasini?" (din cartea *Sinagoga şi biserica față de pacificarea omenirei*, Bucureşti, 1923, p. 55).

A. C. Cuza (profesor universitar, decanul Facultății de Drept de la Iaşi): „1. Poporul românesc trebuie să stăruie a-şi apăra existența împotriva parasitismului jidovesc, care a acaparat toate funcțiile lui economice, care a nimicit clasa de mijloc, care tinde să se ridice în clasă conducătoare, amenințându-i cultura. 2. Popoarele creştine, în genere, au datoria să se unească pentru a înlătura primejdia care periclitează principiul civilizației lor – de înfrățire umană – substituindu-i principiul potrivnic, anti-uman, de aservire de către Jidani a celorlalte neamuri în conformitate cu dogma iudaică a poporului ales. (...) Trebuie să eliminăm pe Jidani pe care e dovedit că nu-i putem asimila şi cu care nici nu putem coopera trăind împreună". (Din *Plagiatul poporației. O calomnie More Judaico sau – cum lucrează Cahalul contra Goimilor, după Talmud*, Anexă la *Jidanii în presă*, Vălenii de Munte, Tipografia *Neamul Românesc*, 1911, pp. XV-XVI).

„Străin ca rasă, adică fiind înzestrat cu anumite însuşiri fizice şi morale, şi astfel zidit încât el nu se asimilează cu nici un popor, jidanii tind să ne înlocuiască în țările române. Aici dar nu mai este vorba de o invazie trecătoare, ci de o adevărată cucerire, de o luptă pe viață şi pe moarte între două neamuri deosebite, dintre cari unul, evreul, nimiceşte pe celălalt, pe român". (Din cartea *Meseriaşul român*, Bucureşti, 1893, p. VI). „Ştiința antisemitismului arată că această corcitură (evreul) nu poate servi cu nimic

cultura celorlalte nații, pe care numai o falsifică, denaturând caracterul ei". (În ziarul *Apărarea Națională*).

Aici, după cum constatăm, A. C. Cuza l-a anticipat pe filozoful jidan Arthur Koestler, care exprimase aproximativ aceeaşi idee despre falsa contribuție a jidanilor la cultura popoarelor în care trăiesc.

Octavian Goga. Poetul „pătimirii noastre" spune: «…Emigrația continuă, nepotolită, metodică, ca dirijată de-un bine chibzuit plan strategic (...) Dacă a schița un gest de apărare împotriva ei înseamnă a ne lipi pe frunte pecetea de „antisemiți"… şi denunțați Europei ca huligani"… (p. 291). „Reacțiunea a trebuit să vină şi la noi. Mişcarea tinerilor universitari e cea mai eclatantă dovadă a situației schimbate. S-ar părea că orizontul se înseninează din nou şi sufletul de idealism de pe vremea Mărăşeştilor ne înviorează iarăşi"» (p. 305). (Din *Mustul care fierbe*, Ed. Scripta, 1992).

Nichifor Crainic: „(Evreii) ne pretind indiferența de rasă şi religiune, (care) înseamnă tâmpirea conştiinței morale şi spirituale. (...) Aceasta e toleranța democratică, toleranță întruchipată în doctrina iudeo-francmasonică". (Din cartea *Ortodoxie şi etnocrație*, din 1938, ed. Constantin Schifirneț, Bucureşti, Ed. Albatros, 1997, p. 145).

Mitropolitul Irineu Mihălcescu: „Francmasoneria s-a schimbat însă la față şi a luat înfățişări diferite şi a urmărit alte scopuri, datorită elementului evreiesc care a pătruns în ea şi a aservit-o intereselor evreieşti". „Într-adevăr, evreii, care au pus stăpânire în toate țările, pe finanțe, industrie, comerț, presă etc., nu puteau lăsa să le scape din mână un instrument de dominație aşa de minunat (...)". „Evangheliile trebuie arse – scrie e un rabin – fiindcă păgânismul e mai puțin periculos pentru credința evreiască decât Creştinismul". (Din cartea *Teologia Luptătoare*, Ed. Episcopiei Roman şi Huşi, 1994, pag. 165-74).

Mircea Eliade: „Ar fi absurd să te aştepți ca evreii să se resemneze de a fi o minoritate cu anumite drepturi şi cu foarte multe obligații, după ce au gustat din mierea puterii şi au cucerit atâtea posturi de comandă. (…) Ştiu foarte bine că evreii vor țipa că sunt antisemit, iar democrații că sunt huligan sau fascist". (În *Vremea*, 19 septembrie 1936). „Cred în destinul neamului românesc, de aceea cred în biruința Mişcării Legionare… Poate neamul românesc să-şi sfârşească viața în cea mai tristă descompunere pe care ar cunoaşte-o istoria, surpat de mizerie şi sifilis, cotropit de evrei şi sfârtecat de streini, demoralizat, trădat, vândut pentru câteva sute de milioane de lei?" (Din articolul „*De ce cred în biruința Mişcării Legionare*", în *Buna Vestire*, 17 decembrie 1937).

Emil Cioran: „Omeneşte nu ne putem apropia de ei, fiindcă evreul este mai întâi evreu şi apoi om. (…) În toate evreii sunt unici: n-au pereche în lume, gârboviți de un blestem de care nu e responsabil decât Dumnezeu. Dacă aş fi evreu, m-aş sinucide pe loc". „…Regimul democratic

al României n-a avut altă misiune decât să apere pe evrei şi capitalismul iudeo-român“ (Din cartea *Schimbarea la față a României*, 1936, pag. 132, 133).

În mod evident, aceşti mari români au dovedit o mare pătrundere politică şi spirit de prognoză.

Vedeți de ce jidanii îi acuză pe Nicolae Paulescu, Mircea Eliade, Emil Cioran de apartenența la Mişcarea Legionară şi de „antisemitism“, ca şi pe ceilalți mari români, ca Nicolae Iorga? Pentru că le-au demascat, încă de atunci, planurile criminale de acaparare a conducerii şi economiei României – aşa cum sunt pe cale să o facă şi acum, cu concursul „idioților utili“ sau al trădătorilor care ne conduc de 25 de ani!

O succintă trecere în revistă a opiniilor elitei literare şi politice româneşti privind periculozitatea elementului jidănesc în societatea românească o face şi Dumitru Murăraşu în ignorata sa carte *NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU* – carte pentru care D. Murăraşu a făcut 17 ani de puşcărie judeo-bolşevică. În acest context, el expune şi forme de denigrare a României de către unii jidani din Europa: „Lămuririle date [de către Ernest Desjardins, Emile Picot ş.a.] par a nu fi convins pe nimeni, căci atacurile contra noastră continuă şi se îndesesc mai cu seamă în epoca războiului Independenței. Isidore Loeb închină cea mai mare parte din studiul său chestiunii evreieşti de la noi, arătând că **evreii erau persecutați, expulzați, înecați în Dunăre** etc.“ (s.n., V.I.Z.). În treacăt fie spus, Isidore Loeb era fiul unui rabin, Seligmann Loeb (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Isidore_Loeb). Nu este exclus ca glosarea pe tema persecutării, înfometării, expulzării, terorizării, holocaustizării jidanilor făcută sistematic în presa occidentală – din care am selectat extrasele anterioare, dar mai sunt şi altele, vedeți fig. 25 şi 28 – să se fi inspirat şi din articolul lui Isidore Loeb – *La Situation des Israélites en Turquie, en Serbie, et en Roumanie* (1869), din care Murăraşu a relevat acele alegații. Oricum, această practică a denigrării românilor, cu referire la acele vremuri îndepărtate, este continuată şi acum. Un exemplu de calomniere a românilor îl oferă Max I. Dimont, în cartea sa *evreii, Dumnezeu şi istoria*, unde are un capitol cu un titlu căruia vrea să-i dea valențe melomane: „Concert pentru violență“. Iată un extras care ne aminteşte de un alt „autor“, Matatias Carp, al cărui text frizează abominabilul, execrabilul, patologicul:

„Cazacii, care trăiau în regiunile de graniță dintre Polonia medievală şi Turcia, au început să se răscoale împotriva mult urâților polonezi romano-catolici. În fruntea lor se afla o căpetenie iscusită şi neîndurătoare, pe nume Bogdan Hmelnițki, al cărui copil fusese jupuit de viu de către un nobil polonez. Împotriva călăreților lui Bogdan, soioşi,

zdrențăroşi, dar aprigi şi înarmați cu săbii ascuțite, veniți de pe întinderile stepelor, cavaleria împopoțonată şi parfumată a nobilimii poloneze nu a avut mai multă şansă decât va avea cavaleria poloneză în fața tancurilor lui Hitler, în 1939. Servii polonezi şi-au dat seama că aceasta era ocazia mult aşteptată de a se răzbuna şi au trecut de partea cazacilor.

Sălbăticia cazacilor n-a cunoscut margini. Duşmanii erau nobilii polonezi, preoții romano-catolici, negustorii germani şi evreii. De ce şi evreii? De ce nu? Trăiau în Polonia şi nu erau greco-ortodocşi. Cazacii îi ciopârțeau pe prizonieri sau îi jupuiau de vii sau îi prăjeau la foc mic. Îi despicau pe copii în două cu săbiile, spintecau pântecele călugărițelor, ale femeilor de viță nobilă, ale evreicelor, ca apoi să coasă înăuntru pisici vii. Pe prizonieri îi spânzurau în două feluri predilecte: ori spânzurau la un loc un nobil polonez, un negustor german, un preot romano-catolic şi un evreu; ori alcătuiau un trio, dintr-un evreu, un preot şi un câine. Dacă nu aveau câine la îndemână, era bun şi un vier, pe care mai târziu îl coborau din laț şi-l mâncau, după ce trudeau o zi întreagă ciopârțind şi spintecând.

Evreii fugeau din calea vrăjmaşilor din stepe şi căutau adăpost în oraşe, dar şi acolo îi ajungea masacrul. Vicleni, cazacii le promiteau polonezilor care locuiau la oraşe că le vor cruța viețile dacă îi vor denunța pe evrei. Ceea ce polonezii au şi făcut. Numai că asta le-a slăbit forța de apărare, devenind astfel o pradă uşoară pentru cazaci, care i-au măcelărit apoi fără milă. E posibil ca aproximativ 100.000 de evrei să fi pierit în cei zece ani cât a durat această prigoană. Este greu de estimat câte sute de mii, dacă nu peste un milion de polonezi au fost omorâți cu aceeaşi cruzime. Câmpiile Poloniei arătau ca un abator uriaş, peste tot zăceau împrăştiate membrele celor masacrați şi torturați" (*op. cit.*, pag. 250-251).

Precizez, dacă mai e nevoie, că prin sintagma „greco-ortodocşi" trebuie să se înțeleagă românii, moldovenii, trăitori în *u kraina* (Ucraina de azi), care, cum se ştie, înseamnă „*la margine*", adică la marginea regatelor şi imperiilor vecine – polon, țarist, otoman, vareg, suedez, leton-lituanian –, de unde fugeau iobagii, haiducii, hoții şi alții, care voiau să scape din varii motive de urmărirea legii. Dar, până la acapararea conducerii de către Bogdan Hmelnițki, **toți** hatmanii (conducătorii) cazacilor au fost moldoveni, ca dovadă că, în majoritatea lor covârşitoare, cazacii erau moldoveni, adică români. Regele polon Jan Sobiețchi, supărat că fusese „bătut măr" de către cazaci, recunoscuse cu năduf: „Toți cazacii sunt moldoveni!"

Dar, în tot acest expozeu terifiant, sunt, fireşte, scoşi în evidență jidanii. De ce, dacă un nobil polon făcuse acea crimă abominabilă – jupuirea de viu a copilului conducătorului unei țări! – să nu fie reprimați în mod similar?! Şi eu, dacă un individ mi-ar jupui de viu un copil, aş face pămătuf de muşte atât din pielea respectivului, cât şi a familiei sale până la „al şaptelea neam", cum scrie în *Vechiul Testament*! Aşa că nobilii poloni,

care erau aproape toți după acelaşi calapod şi care trebuiau să răspundă solidar ținând cont că era vorba de agresiunea contra unui „şef de stat", meritau acelaşi tratament. Dar descrierea masacrării făcute sfidează orice imaginație, frizează patologicul exhibat de „opera" lui Matatias Carp şi, de aceea, este incredibilă. Această descriere aminteşte de snoavele născocite de saşii braşoveni pe seama lui Vlad Țepeş, care încercase să le impună legea – „basne" răspândite mult, pe filiera lor, în Occident, pe care s-a sprijinit un nătărău psihopat, Braham Stoker, în fabulația sa *Dracula*. Dar ce aveau cazacii cu jidanii, pe care căutau să-i identifice din masa orăşenilor poloni şi care ar fi fost atât de importanți în structura societății polone încât, prin denunțarea şi extirparea lor, polonii şi-ar fi „slăbit forța de apărare"?! Nu e momentul să mai relev hibele logice şi istorice ale acestei „descrieri" descreierate a lui Max Dimont, dar, după cum puteți citi în cartea sa, acest „recital" din „Concertul pentru violență" urmează expoziției cu „nenorocirile din Apusul Europei" – nenorociri enumerate laconic de Traian Romanescu. Ce-o fi avut „I-o-ro-pa" cu evreii/jidanii, că timp de trei milenii i-a tot fugărit şi masacrat?! Fireşte, nu doar pentru vina de *deicid*, folosită uneori întemeiat, iar alteori ca pretext în aceste acțiuni. O explicație plauzibilă o oferă şi Nicolae Iorga, în *Istoria evreilor în țerile noastre*: „Subt Petru, fiul lui Mircea, se face o încercare a evreilor de a cămătări prin sate. După plângerea lui Alexandru Vodă, urmaşul aceluia, se ieau măsuri de Poartă, în octombrie 1568: sătenii neputând plăti marile dobânzi şi plângându-se Domnului, se recunoaşte de Turci că «astfel s-a săvârşit ruina poporației de la țară»" şi se interzice şi aici prezența evreilor, «cari se deosebesc esențial de ceilalți locuitori, pentru că sug prin camătă sângele raialelor şi, unde merg, fac mii de supărări subt cuvânt de bani»" (*op. cit.*, pag. 7-8).

Iată, deci, principala cauză a măsurilor de retorsiune contra jidanilor, incriminată încă de Iisus Hristos: camăta! Şi, deşi au fost reprimați peste tot îndeosebi din această cauză, jidanii excelează şi azi în extorcarea banilor prin camătă, căci *Fondul Monetar Internațional* şi Banca Internațională pentru Reconstrucție şi Dezvoltare (B.I.R.D, zisă şi Banca Mondială) sunt expresia extremă prin care jidanii au impus camăta la nivel mondial. De unde se poate trage concluzia că, în această istorie trimilenară a lor, nu au fost reprimați suficient. Ar fi cazul să se repare lucrurile! Fireşte, nu va fi uşor. Nicolae Ceauşescu plecase în Iran ca să înființeze o bancă internațională împreună cu unele țări arabe şi din Orientul Mijlociu, care să fie opusă supremației pernicioase dobândite de F.M.I. şi Banca Mondială, manevrate de jidani, pe care le-a denunțat Nicolae Ceauşescu. Acestea sunt şi două dintre motivele pentru care a fost asasinat. De altfel, aşa cum se arată în articolul „Nicolae Ceauşescu a deconspirat planul FMI şi al masonilor înainte să fie omorât", Annely Ute Gabanyi argumentează,

bazându-se pe cercetările şi analizele pe care le-a făcut, „că regimul **Ceauşescu nu ar fi vrut să-şi plătească datoriile la băncile occidentale, aşa cum scriu istoricii români, ci a fost obligat să o facă.** Astfel, de pildă, F.M.I. i-a propus României în perioada 1982-1983 un acord *stand by* prin care datoriile țării să fie re-eşalonate şi, în schimb, guvernul să aplice măsuri de austeritate extrem de drastice. Gabanyi explică mai departe că, sub presiunea Occidentului, **România a fost nevoită să dea înapoi banii împrumutați în anii '70, chiar cu prețul înfometării populației. În acest fel, cancelariile vestice mizau pe două efecte: recuperarea banilor şi ieşirea în stradă a românilor umiliți**" (cf. http://www.apologeticum.ro/2013/12/nicolae-ceausescu-deconspirat-planul-fmi-si-al-masonilor-inainte-sa-fie-omorat/). Cum se ştie, deja, românii, deşi au suportat cu stoicism regimul de austeritate, au ieşit în stradă fiindcă au fost manevrați mişeleşte de complotiştii retrovoluției din decembrie 1989, în care au dominat jidanii conduşi de „Bestia Brucan".

Acum, alianța B.R.I.C.S. a pus bazele pentru înființarea unei asemenea bănci preconizate de Nicolae Ceauşescu, de conivență cu unii lideri arabi şi iranieni (http://romanian.ruvr.ru/2014_07_14/Banca-de-dezvoltare-BRICS-Un-pas-important-catre-noua-ordine-mondiala-2279/). Cred că ar fi cazul ca în capitalele țărilor din BRICS să i se ridice câte o statuie lui Nicolae Ceauşescu.

În sfârşit, o carte importantă care trece în revistă **invazia jidanilor** în România, care acoperă intervalul începând de la 1830 – când Imperiul Austro-ungar şi Imperiul Țarist au introdus recrutarea obligatorie pentru serviciul militar, de care jidanii fugeau ca dracul de tămâie – până în anul 2000, când a fost tipărită, este lucrarea lui Gabriel Constantinescu, *EVREII ÎN ROMÂNIA*, care, şi ea, trebuie să figureze în biblioteca fiecărui român.

22. Revizionişti români

În pleiada revizioniştilor, a „negaţioniştilor“ – cum sunt măscăriţi de jidani –, în continuă extindere, se înscriu şi câţiva români.

Măsurile de austeritate impuse în vremea regimului ceauşist în privinţa folosirii valutei de către instituţiile de cercetare ştiinţifică s-au răsfrânt şi asupra achiziţionării de carte şi presă străină, iar interdicţiile de comunicare cu lumea occidentală – atât prin cărţi, cât şi prin corespondenţă personală directă, prin participări la simpozioane internaţionale etc. – s-au repercutat şi asupra istoricilor, politologilor şi, în genere, a tuturor cercetătorilor care aveau nevoie de o documentare realizabilă cu ajutorul literaturii, presei occidentale şi al relaţiilor interpersonale directe. O vreme s-a utilizat filiera sovietică, deoarece U.R.S.S., nefiind, iniţial, recunoscută ca stat de către aproape totalitatea ţărilor occidentale, nu s-a afiliat – ca măsură de retorsiune – la organizaţia internaţională care proteja *copyright*-ul. De aceea, cetăţenii sovietici care călătoreau în afara graniţelor U.R.S.S. aveau directiva să cumpere toate genurile de cărţi care prezentau interes pentru ţara lor, cu predilecţie cele din domeniul tehnic, economic, politologic – ştiinţific în genere – pe care le traduceau prompt. Ca atare, U.R.S.S. devenise o sursă foarte accesibilă de documentare pentru cunoscătorii limbii ruse, dar şi prin traducerile oficiale, publice sau instituţionale, făcute de către unele ministere pentru uzul cercetătorilor lor. După eliminarea obligativităţii învăţării limbii ruse de către români şi a înăspririi relaţiilor româno-sovietice ca urmare a afirmării independenţei ţării în ultimii ani ai lui Gheorghe Gheorghiu-Dej şi a accentuării acestei politici în vremea lui Nicolae Ceauşescu, această oază de informare s-a diminuat tot mai mult, dar, teoretic, a mai rămas disponibilă. Dificultăţile de informare s-au răsfrânt şi în domeniul istorico-politologic, astfel că posibilităţile de informare ale românilor cu literatura occidentală s-au redus drastic. Aşa cum se ştie şi cum atestă şi Ioan Grigorescu, au apărut foarte multe cărţi „de literatură de rezistenţă, (…) scrise de foşti deţinuţi în lagărele morţii“ etc., şi cum am mai relevat, au fost traduse multe dintre ele – prea multe chiar –, pe unele enumerându-le aici; e-adevărat, nu fuseseră traduse „sutele de cărţi“ pe care le citise Ioan Grigorescu pe tema holocaustului. Dar, aspect important, în nici una dintre cele traduse nu a apărut cuvântul „holocaust“. Acest cuvânt nu exista nici în ediţiile de până în 1990 ale *Dicţionarului Explicativ al Limbii Române* (DEX). Cât despre traducerea sau, măcar, recenzarea unor cărţi ale autorilor revizionişti, criticişti nici nu se putea concepe aşa ceva.

După declanşarea avalanşei propagandei holocaustice – îndeosebi îndreptate contra României – au apărut public şi reacţiile contra jidanilor

care au contribuit la „holocaustul" comis de ei contra românilor mai ales în epoca numită „iudeo-bolşevică", din anii 1947-1964 a regimului numit pleonastic „democrat-popular" şi, în aceeaşi măsură, demagogic. În sintagmele „holocaustul evreilor", „holocaustul românilor", folosirea cuvântului „holocaust" este făcută cu sensul de „holocaust" **suferit** de evrei şi, respectiv, de români. Dar, în plus, expresia „holocaustul românilor" mai incumbă şi sensul că „holocaustul românilor este comis de evrei". Acesta este şi motivul pentru care este utilizat cuvântul „holocaust" în sintagma „holocaustul românilor", pentru a-l asocia cu sensul cuvântului respectiv din formula „holocaustul evreilor". În ceea ce mă priveşte, consider greşită utilizarea expresiei „holocaustul românilor", deoarece cuvântul „holocaust" este impropriu sub aspect semantic şi, mai ales, pentru că **a fost iremediabil compromis de către revizionişti**. O dovadă în acest sens este faptul că propagandiştii „Holocaustului" au început să-l înlocuiască discret cu noul termen, „*Shoah*". Astfel, filozoful francez Alain Besançon, jidan de origine, a publicat broşura *LE MALHEUR DU SIÈCLE. Sur le communisme, le nazisme et l'unicité de la Shoah*. Librairie Artème Fayard, 1998, care a fost tradusă şi tipărită prompt, încă în două tiraje: *NENOROCIREA SECOLULUI. Despre comunism, nazism şi unicitatea „Şoah"*-ului. Editura Humanitas, Bucureşti, 1999 şi 2007.

Primul – după cunoştinţa mea – care a trecut de la defensiva tacită, exprimată în cercul său de prieteni, la ofensiva publică prin tipărituri a fost generalul aviator (r.) Radu THEODORU. Dintre cărţile sale pe această temă amintesc: *NAZISMUL SIONIST*, *ROMÂNIA CA O PRADĂ*, *ÎNVIEREA LUI IUDA*, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, *ROMÂNIA, ROMÂNII şi COMUNISMUL*. Radu Theodoru este un „negaţionist". Generalul (r.) Radu Theodoru constituie „diapazonul" criticiştilor români: el „a dat tonul", în stilul său curajos, onest, radical, de naţionalist patriot, caracteristic spiritului şi caracterului său vertical, de militar de carieră, descendent a două generaţii de generali. Dar, trăind izolat în comuna sa, fără legătură cu Internet-ul, este mai puţin cunoscut ca persoană şi chiar cărţile sale zac în librării şi pe tarabele buticarilor, fiind puţin citite, fiindcă sunt şi ignorate de presă. Oricum, nu sunt semnalate şi comentate de *mass media* şi, mai ales, sunt ignorate de activiştii holocaustişti cu intenţia vădită de a nu face tapaj pe tema existenţei unei literaturi documentate a revizioniştilor români, spre a-şi impune ei ideile, prin cărţile tipărite de editura Hasefer şi prin câteva publicaţii – dar sprijiniţi de instituţiile statului condus de trădători.

Al doilea *acton* important şi luptător în arena dezbaterilor antiholocaustice este prof. univ. dr. Ion COJA, care este luat în „colimator" permanent de către vorbeţii holocaustişti. Această „atenţie" perseverentă acordată persoanei şi operei sale este cauzată şi de faptul că prof. Ion Coja, pe lângă rolul lui de lider al Filialei din Bucureşti a Vatrei Româneşti –

filială care a rămas singura activă în lupta inegală pentru apărarea naționalismului şi românismului –, este şi realizatorul *site*-ului său personal, www.ioncoja.ro, cu o activitate intensă, viguroasă şi foarte citit şi comentat de către internauți.

Am mai menționat, dar e necesar să repet şi să precizez, prof. Ion Coja *nu este „negaționist" – cum îl califică, injurios, adversarii* –, ci *doar „revizionist-moderat"*: adică domnia sa **neagă** din capul locului şi cu toată energia **existența holocaustului jidanilor în România şi în Transnistria**, dar **admite fără rezerve că ar fi existat în alte părți**, în mod deosebit în Germania. Astfel, într-un „Comunicat" formulat în numele mai multor organizații naționaliste, difuzat în 16 aprilie 2002 şi inclus ca introducere la antologia sa *HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA*?, scrie – citez *ad litteram* – următoarele: „**A nega Holocaustul din România nu înseamnă, prin deducție logică, să negi şi Holocaustul de care se fac vinovați guvernanții Germaniei hitleriste**. Dar a susține că în România s-a produs un holocaust anti-evreiesc este o teză atât de şubredă, de netemeinică, încât această teză şi mai ales respingerea ei are ca efect, nescontat şi nedorit de noi (*sic*), să compromită credibilitatea, în general, a unui holocaust anti-evreiesc petrecut în anii celui de-al doilea război mondial. Atragem astfel atenția asupra primejdiei ca odată cu respingerea, perfect îndreptățită, a holocaustului din România, să nu se producă în opinia publică şi o descalificare subiectivă, emoțională, a argumentelor şi probelor pe care se bazează teza Holocaustului provocat de Germania hitleristă. Vrem adică să spunem că, pe termen lung, teza holocaustului din România este o teză anti-semită, care deserveşte interesele reale ale evreimii, care subminează valoarea morală a suferințelor îndurate de victimele Holocaustului. O teză care va ridica între români şi evrei o prăpastie extrem de păgubitoare şi pentru unii, şi pentru alții (*op. cit*., pag. 11).

Deşi invocă logica, este evident că, inclusiv în acest fragment, prof. Coja o încalcă inadmisibil. Chiar „concluzia" din ultima propoziție este eminamente falsă, pentru că „prăpastia dintre români şi evrei" nu avea să se ridice abia de acum înainte din cauza tezei „Holocaustului din România", ci ea avea doar să se adâncească în mod irevocabil din cauza tezei respective. Ca unul care pregătea pentru tipar lucrarea *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. 1939-1941* – căreia avea să-i semneze „Nota explicativă (1)" exact peste un an şi o lună, la 4 iunie 2004 –, este de aşteptat să fi ştiut că prăpastia era reală şi expusă public de corifeii politici şi ai culturii României de peste 150 de ani. Dar, desigur, putem să-i acordăm, în genere, circumstanța atenuantă a lipsei de informație în ceea ce priveşte literatura antievreiască şi, îndeosebi, cea antiholocaustică. Ulterior, pe măsura achiziționării unor informații noi în acest domeniu, a acordat, totuşi, treptat, credit unor afirmații ale câtorva revizionişti.

Pe *site*-ul său are un „sertar“ intitulat „Holocaust“, dedicat criticării sau chiar negării unor dimensiuni ale teoriei holocaustului. Una dintre consecințele activității sale naționaliste şi de contestare – precizez, doar în anumite limite şi sub anumite aspecte a „Holocaustului“ – a fost că i s-au intentat două procese penale de către Aurel Vainer, reprezentantul anost al comunității jidanilor în Parlamentul României, şi de către Raymond Luca, şi el ex-parlamentar efemer. Elocvent pentru lejeritatea cu care ăştia zburdă în România este că acest insignifiant Raymond Luca – care are certificat de „revoluționar“ (probabil „pentru merite deosebite“, cum sunt categorisiți unii dintre ei) – s-a lăudat recent, „cu gurița lui“, pe un post de televiziune că, „**la Revoluție a împuşcat câțiva terorişti**“ (!). Deşi până acum nu s-au descoperit teroriştii de la „Revoluție“, totuşi pe Raymond Luca nu l-a încătuşat nimeni de la Parchet ca să vadă cine fuseseră „teroriştii“ pe care i-a împuşcat individul!

În consens cu atitudinea sa cvasi-conciliantă – alt termen mai adecvat nu găsesc deocamdată – față de jidani, prof. Coja nu acceptă folosirea denominației „jidan“ – cu aceeaşi explicație uzitată de jidani, cum că ar fi „peiorativ“ şi i-ar supăra pe prietenii săi jidani, dintre care are mulți, oameni cinstiți şi la locul lor – şi, în textele sale, foloseşte noțiunile evreu, evreitate, evreime etc. pentru a indica totalitatea „evreilor“ – care, cum am demonstrat, nu este compusă din evrei, ci, dimpotrivă, în cvasitotalitatea sa, este formată din jidani. Dar cercetarea şi ştiința nu se face pe prietenie. Chiar citează, uneori, cugetarea lui Aristotel, „Mi-e prieten Platon, dar mai prieten îmi este adevărul“, dar uită, sau ignoră, să o aplice în cercetările sale.

De asemenea, opinează că poporul român este tolerant dintotdeauna şi, deşi – se impacientează, oarecum, sau, poate chiar se revoltă nițel d-l Coja în textele sale – „îngăduința şi cumsecădenia noastră românească este pusă la grea încercare“ de către unii evrei (cf. http://www.altermedia.info/romania/2010/02/25/antisemitism-sau-antiromanism/), în baza acestei toleranțe tradiționale şi definitorii a românilor, trebuie, deci, să fim înțelegători cu situația actuală – mai puțin cu jidanii jigodii şi tâmpiți. Desigur, aceştia sunt f.f. foarte puțini şi le atribuie, în consecință, nişte adjective perfect întemeiate ca, de exemplu: „secătura numită Elie Wiesel“ (vezi pe http://ioncoja.ro/amestecate/lica-cracanera-%E2%80%9Enu-to%C8%9Bi-evreii-sunt-jidani%E2%80%9D/), ca „infractorul, nemernicul, jigodia Radu Ioanid“ (cf., la „Nota redacției“, pe http://ioncoja.ro/amestecate/4055/), ca dezinformatorul Michael Shafir aciuat de către Andrei Marga ca „prof. univ.“ la Universitatea „Babeş-Bolyai“ (pe http://curentul.net/2011/03/10/argumentul-michael-shafir-%C8%99i-negarea-holocaustului/), „abjectul Matatias Carp“ (pe http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/evrei-nebuni-sau-evrei-abjecti/),

„ambiguuul Norman Manea“, propus de clica sionistă la Premiul Nobel pentru Literatură (http://ro.altermedia.info/romania/2007/10/08/holocaustul-ambiguu-sau-cat-e-de-corect-norman-manea/), „smintitul slugarnic“ Andrei Marga (http://ioncoja.ro/doctrina-nationalista/andrei-marga-filo-zoful-pe-care-l-a-smintit-slugarnicia/), „secătura Brucan“ (http://ioncoja.ro/textele-altora/secatura-brucan-in-viziunea-dnei-magda-ursache/), ca „Jean Ancel – nemernicul mântuit“, care, se pare, îi ceruse „iertare“ pe patul de moarte (pe http://www.altermedia.info/romania/2009/07/25/jean-ancel-nemernicul-mantuit/), şi alţi asemenea câţiva, pe care poţi să-i numeri mult şi bine. Adică mult şi rău, din păcate.

Întrucât *site*-ul d-lui Ion Coja este bine întreţinut şi frecventat, nu mai zăbovesc asupra altor lucrări ale sale, tipărite electronic sau pe hârtie. Cineva neinformat – nu mai vorbesc de rău-voitori, care sunt mulţi şi îl înjură pe *site*-ul său – ar putea zice că a uzat de invective, care nu cadrează cu stilul academic al unui profesor universitar etc. Dar nu este vorba de invective, ci de adjective atribuite în mod corect subiecţilor „băgaţi în cerneală“ şi tocmai exigenţele limbajului academic ne încorsetează în a le alipi calificativele cele mai potrivite acestor specimene. Pentru că nu poţi vorbi frumos despre nişte fiinţe urâte.

Aici nu este vorba despre „estetica urâtului“, ci despre extirparea unor escroci de talie mondială şi/sau denigratori versaţi ai României şi ai poporului român. De aceea, şi d-l Theodor Codreanu greşeşte fundamental când scrie, în cartea sa *Eminescu incorect politic*, următoarele:

„Se cuvine să-i aduc mulţumiri pentru titlul acestei cărţi d-lui Horia-Roman Patapievici, care, într-un articol, publicat în revista *Flacăra* (nr. 1-2/2002), intitulat, provocator, *Inactualitatea lui Eminescu în anul Caragiale*, scria adânc: „pentru noua tablă de valori acceptate, Caragiale a fost găsit «corect politic»,în timp ce punerea lui Eminescu la patul lui Procust al noului canon importat din «ţările progresiste» a arătat fără dubiu că fostul poet naţional al României clasice e «politic incorect». Ca poet naţional Eminescu nu mai poate supravieţui deoarece noi azi ieşim din zodia naţionalului“. Indubitabil, opinia eminentului eseist al Grupului de Dialog Social este o mostră emblematică de „corectitudine politică“, pe care, altminteri, i-o cunoşteam de multă vreme, ideologia aceasta făcând gloria imposturii intelectuale postdecembriste, ceea ce le-a înlesnit noilor arivişti ocuparea nu numai a instituţiilor culturale, dar şi privilegiul unic de a prăbuşi vertiginos România“ (*op. cit.*, pag. 5). Deşi e evidentă ironia, totuşi nu-l poţi califica pe H.-R. Patapievici ca fiind un „domn“, un „eminent eseist“ şi să-i mai şi mulţumeşti atâta vreme cât această jigodie de jidan, fiu de N.K.D.V.-ist infiltrat în Gestapo – deci, practic, „fiu de căţea“ –, scrie că Eminescu este „scheletul din debara“ şi alte asemenea mizerii: „Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă

ca un cur, fără şira spinării“ (în H.-R. Patapievici, „*Politice*“ ediția 1996, pag. 63); „23 de milioane de omuleți patibulari“ (*ibidem*, pag. 53); „Un popor cu substanță tarată. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare, ochi mohorâți, maxilare încrâncenate, fețe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare“ (*ibidem*, pag. 34); „Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu“ (*ibidem*, pag. 64); „Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau. Să o folosim numai pentru înjurături“ (*eodem loco*); „Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut…“; etc.; vedeți, vă rog, şi comentariul extins făcut de publicistul Corneliu Florea: https://archive.org/details/Corneliu_Florea-Patibularul_Patapievici_07__.

E-adevărat că H.-R. Patapievici este original doar în privința adjectivelor injurioase folosite contra românilor, căci el se înscrie în prelungirea pletorii de detractori ai Poetului Național, puşi în insectarul mizerabililor tot de Theodor Codreanu, în *MODELUL ONTOLOGIC EMINESCIAN*: «Ceea ce pare straniu astăzi (în 1992 – n.n., V.I.Z.) este amestecul de nume care s-au „angajat“ în demolarea eminescianismului: Moses Rosen, Ion Negoițescu, Jean Ancel, Ştefan Augustin Doinaş, Z. Ornea, Ileana Vrancea, V. Nemoianu, S. Damian, Mircea Berindei, Ion Bogdan Lefter ş.a. Nu încape îndoială că unii au nimerit între demolatori dintr-o sublimă candoare, ca-ntr-o cursă de şoareci, amețiți de cine ştie ce iluzii ale modelului de societate pregătit anume să înlocuiască totalitarismul falimentar (cazul, cred, al acad. Ştefan Aug. Doinaş, care a şi retractat o parte din vorbele grele la adresa lui Eminescu!» (*op. cit*., pag. 5). După cum se vede, şi după două decenii, d-l Theodor Codreanu îşi menține stilul său edulcorat: nu, nu era vorba de nici o „sublimă candoare“, ci de un abject oportunism, de crasul „lichelism politic“ – conceptul fusese introdus în politologie de Mihail Gorbaciov prin 1985 – moştenit din regimul totalitar, judeo-bolşevic, în cadrul căruia toți cei din listă promovaseră pe scara social-politică, oportunism cu ajutorul căruia voiau să parvină şi în regimul de haos organizat introdus de complotiştii care au regizat retrovoluția decembristă. De altfel, ulterior, Ştefan Augustin Doinaş a şi fost demascat ca informator al Securității „Odioasei“ şi „Sinistrului“. Impostorul Horia-Radu Patapievici nu figurează în lista de mai sus fiindcă diversiunea cu „căpitanul Soare“ de la S.R.I., care-l fila pe insignifiantul Horia-Radu Patapievici, încă nu fusese pusă în lucru.

În loc să fie calificat cu asemenea epitete – fie şi ironic –, acest individ abject, Horia-Radu Patapievici, ar trebui tratat tot aşa cum ar fi fost tratat în alte state dacă ar fi proferat asemenea injurii, de ex., în S.U.A.: ar fi fost ars pe rug împreună cu „opera“ sa. Aşadar, nu te poți exprima elegant, academic, al adresa unor mizerabili. Un român proaspăt venit în S.U.A. s-a găsit să protesteze pentru un motiv oarecare arzând un steag al

S.U.A.: a fost prompt băgat la puşcărie, unde a stat, fără judecată, până au reuşit nişte prieteni să-l scoată de acolo, după câțiva ani! Cât despre „corectitudinea politică“, circulă pe internet această informație: «În S.U.A. se organizează o competiție pentru cele mai adecvate definiții ale unor termeni contemporani. Pentru competiția din 2010 termenul definit a fost „corectitudinea politică“. Câştigătorul a dat următoarea definiție a acesteia: „Corectitudinea politică este o doctrină cultivată de o minoritate delirantă, ilogică, promovată de *mass media* oficiale, care susține că este posibil să apuci o bucată de căcat de partea curată“ (http://www.funkydonkey.ro/jokes_583504/corectitudinea-politica-este).

Deci, d-l prof. Ion Coja nu este nici „negaționist“ până la capăt, nici „revizionist“ până la capăt! Această ambiguitate îi dăunează atât lui, ca istoric şi cercetător al problemei, cât şi ideii de negare a holocaustului, pe care o compromite. Evident, compromite revizionismul („negaționismul“) holocaustului în textele sale, fiindcă, pe plan general, în literatura de specialitate, negarea propagandei holocaustului – ca fiind eminamente falsă este demonstrată definitiv şi irevocabil, cu argumente şi dovezi imbatabile, de peste patru-cinci decenii –, dar din cauza lipsei noastre de acces la literatura occidentală, la noi circulă, dimpotrivă, ideea indusă de propaganda holocaustică a pretinsei veridicități a „Holocaustului“.

Prin această „practică teoretică“ – după sintagma filozofului marxist Louis Althusser –, prof. Coja le oferă propagandiştilor holocaustişti breşele din argumentația sa incorectă sau incompletă cu care să-l atace continuu. Or, dacă, aşa cum am arătat mai sus, afirmi, susții, chiar demonstrezi că în România (adică inclusiv Transnistria) nu a existat – conform tezei holocaustice absolut FALSE a organizațiilor sioniste mondiale – un holocaust al evreilor comis de către români, folosind chiar documente ale unor evrei şi jidani cinstiți, ca *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, ca mărturiile scrise ale şef-rabinului Alexandru Şafran în favoarea lui George Alexianu şi a lui Ion Antonescu (cf. http://ioncoja.ro/amestecate/wilhelm-filderman-si-alexandru-safran-cei-mai-importanti-evrei-din-romania-despre-holocaustul-din-transnistria/) etc., trebuie să admiți, în virtutea aceloraşi probe, demonstrații şi raționamente, că nici în alte țări şi timpuri nu a existat „Holocaustul celor şase milioane de evrei“, ci, aşa cum demonstrează o pleiadă de cercetători şi istorici competenți din lumea întreagă, dogma holocaustului nu este decât „*MISTIFICAREA SECOLULUI XX*“, cum zice Arthur Butz, adică cea mai mare escrocherie a secolului XX!

Al treilea revizionist, criticist important a fost marele istoric Gheorghe BUZATU. Din păcate, cât a fost senator al Partidului *România Mare*, a fost nevoit să retracteze negarea holocaustului, la presiunea unor directive ale preşedintelui P.R.M., care, în acea etapă, semnase un contract de consiliere electorală cu Eyal şi Yuval Arad, reprezentanții firmei

Arad Communication, pentru a câştiga alegerile prezidenţiale din 2004: „Într-o scrisoare adresată consilierului electoral israelian Eyal Arad, liderul P.R.M., Corneliu Vadim Tudor, cere scuze tuturor evreilor pentru greşelile sale din trecut. Vadim Tudor recunoaşte că în România a fost Holocaust şi cere un dialog deschis cu comunitatea evreiască“ (Mariana Constantinoiu, „Vadim cere iertare evreilor“, *Jurnalul Naţional*, 14 februarie 2004, pe http://m.jurnalul.ro/special-jurnalul/vadim-cere-iertare-evreilor-72932.html. Cf. şi: Eugen Ciufu, „Filosemitismul – carlig pentru sprijin electoral extern“, în *Curentul*, 19 decembrie 2003, pe http://arhiva.curentul.ro:81/2003/curentul.php?numar=20031219&art=42429; Bogdan Costache, „Eyal Arad, convins ca il va instala pe Corneliu Vadim Tudor la Cotroceni“, *Curierul Naţional*, 13 martie 2004, pe http://www.curierulnational.ro/Politic/2004-03-13/Eyal+Arad,+convins+ca+il+va+instala+pe+Corneliu+Vadim+Tudor+la+Cotroceni; etc.). Din respect faţă de memoria marelui patriot Gheorghe Buzatu, care a fost angrenat în acea situaţie inextricabilă fără voia sa, nu voi mai comenta acest aspect, cititorii putând singuri să se documenteze referitor la contribuţia lui la demascarea înşelătoriei sioniste privind holocaustul.

Un personaj uitat este Radu LECCA, autorul memoriilor *EU I-AM SALVAT PE EVREII DIN ROMÂNIA* – carte a cărei apariţie a fost acoperită de o groasă tăcere, fapt, desigur, de aşteptat din partea organizaţiilor jidăneşti, dar inexplicabil din partea românilor.

Dr. ec. Radu Mihai CRIŞAN este un alt autor remarcabil care face o introducere în analiza problematicii holocaustului şi a importantelor aspecte conexe – Mişcarea Legionară şi cazul Eminescu – în lucrarea sa *ISTORIA INTERZISĂ*. Formula adoptată de dr. Radu Mihai CRIŞAN este aceea a generalului (r.) Radu Theodoru, anume colaje din texte ale unor lucrări ignorate, nereeditate după 1945, referitoare la cele trei dimensiuni expuse mai sus.

O vastă panoramă a problemei o face Traian ROMANESCU în cartea *MAREA CONSPIRAŢIE EVREIASCĂ*, tipărită într-un tiraj confidenţial, cu precizarea următoare: „Lucrarea aceasta a fost publicată de Editura Logos în regim de prestare de servicii pe cheltuiala şi răspunderea exclusivă a autorului“! Adică editura Logos îşi lua anumite rezerve faţă de eventualele represalii ale organizaţiilor jidăneşti sau chiar ale instituţiilor statului român, în fruntea căruia se reinstalaseră mai vârtos jidanii în regimul lui Emil Constantinescu.

Similar, o explicită panoramă în timp, în care tratează invazia jidanilor în ţara noastră începând din anul 1800, cu efecte nocive până azi, dar succintă în economia textului a problemei implicite a „holocaustului“ românilor comis de jidani o face Gabriel Constantinescu, în lucrarea

EVREII ÎN ROMÂNIA. „Studiile statistice privitoare la numărul evreilor din România, după pierderea Basarabiei, Bucovinei, Ținutului Herței, Nordului Ardealului şi Cadrilaterului, avansează cifra de 312.972 de evrei.Această cifră este confirmată de studiul statistic intitulat *Regional development of the Jewish population in Romania*, apărut în anul 1957 sub semnătura dr. Sabin Manuilă (fostul Director General al Institutului Central de Statistică din România) şi dr. W. Filderman (fostul Preşedinte al Comunității Evreieşti din România). În raport cu această cifră, propaganda evreiască pretinde că dictatura se face vinovată de 400.000 de evrei masacrați în România! Inadvertența este flagrantă, încât orice comentariu este de prisos. Din păcate, nici în trecut şi nici astăzi, nu s-a întreprins nimic pentru a se înfiera aşa cum se cuvine această calomnie la adresa poporului român. La inaugurarea Memorialului Holocaustului de la Washington, Ion Iliescu nu a schițat nici un gest de protest față de grava acuzație ce se aduce poporului al cărui preşedinte era. O atitudine care nu-i face cinste şi care-l descalifică moral, dovedind încă o dată că România de azi nu se deosebeşte cu nimic de România comunistă de ieri" (*op. cit*., pag. 175).

De fapt, un comentariu trebuie făcut. Atât Gabriel Constantinescu, în această remarcabilă lucrare, cât şi alți autori pe care îi citează, subliniază că, în privința datelor statistice publicate referitoare la jidani, ele trebuie luate la valoarea lor minimală, deoarece, în majoritatea cazurilor, la declararea etnicității, atât în etapa interbelică, dar mai vârtos în cea postbelică, jidanii se declarau „români" pentru a-şi masca ponderea periculoasă pentru autohtoni (la fel cum procedează şi țiganii acum!). „România s-a găsit, în etapa interbelică, în rândul țărilor cu cea mai mare procentualitate de evrei față de populația autohtonă. Pe când în țările nordice, în Suedia şi Norvegia, se număra un evreu la 9.000 de locuitori, în Anglia un evreu la 3.000 de locuitori, în Franța şi Italia un evreu la 400 de locuitori şi chiar Uniunea Sovietică avea un evreu la 65 de locuitori, în România, dacă luăm de bune cifrele Recensământului din anul 1930, raportul era de un evreu la 17 români. Dacă însă ne orientăm după cifrele avansate în anul 1937 de „Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor", adică un număr de 1.986.300 de evrei, proporția este de-a dreptul catastrofală: **un evreu la 7 români!**" (*op. cit*., pag. 148 – s.n., V.I.Z.). În acest sens, recent, memorialistul Voicu Tudor, în articolul „OCTAVIAN GOGA – 132 de ani de la naştere", relevă: „În anul 1937, erau în România peste două milioane de evrei, dintre care mai mult de jumătate intraseră clandestin şi nu au aveau nici un act de identitate. (…) În acea vreme, evreii erau izgoniți din toate țările Europei. Din păcate, România a fost singura țară care i-a primit, adăpostit şi hrănit. Pentru evrei, România era capătul de drum şi, în acelaşi timp, o oază. Şi recunoştința evreilor se vede în ziua de azi. Recunoştința e o floare rară, iar recunoştința evreiască

totdeauna inexistentă. Românii trebuie să fie foarte atenţi cu aceşti năvălitori, care au pătruns în România prin infiltrare ilegală, împotriva voinţei românilor, şi care au răspuns totdeauna cu ură şi duşmănie la omenia şi ospitalitatea noastră proverbială. Chiar Nandor Gingold, preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România, care l-a înlocuit pe Wilhelm Filderman, a protestat împotriva invaziei iudaice, declarând, în presa vremii, că România nu-i poate hrăni şi adăposti pe toţi evreii din Europa. Pentru această declaraţie, după anul 1945, dr. Nandor Gingold, a făcut mulţi ani de temniţă grea". După Al Doilea Război Mondial, din România au emigrat circa 500.000 de jidani, dar, actualmente, ponderea lor ar fi tot de circa două milioane (şi nu de 9.000, cât declară F.C.E.R.!), în marea lor majoritate mascaţi sub nume româneşti (cf. *supra*, nota [96]).

Cornel-Dan NICOLAE, deşi nu tratează problema holocaustului conform contextului studiului de faţă, nu poate fi ignorat în această enumerare, deoarece denunţă, în trilogia sa citată aici, *Războiul nevăzut al sioniştilor evrei cu românii*, „holocaustul" comis de iudei, de jidani contra românilor, tratând în capitole substanţiale pe lângă escrocheriile unor jidani persoane particulare din România şi din Israel, inclusiv acţiunile dolozive ale firmelor şi instituţiilor statului Israel.

Chiar dacă nu se referă expres la problema holocaustului şi nu este un autor român, întrucât traducerea este făcută de către Samizdatus Valahicus şi aduce clarificări importante privind influenţa Talmudului asupra istoriei Ţărilor Române, este util să-l enumer aici pe Kalixt de WOLSKI, cu *TAINELE KAHALULUI*, difuzată în regim samizdat – adică în mod personal şi pe sub mână!

În mod similar, trebuie trecut pe listă ca „negaţionist" şi Paul GOMA, deşi este doar cetăţean francez, deoarece încă nu şi-a redobândit cetăţenia română. Cartea *SĂPTĂMÂNA ROŞIE 28 iunie-3 iulie 1940 sau BASARABIA ŞI EVREII* este o carte care nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui român! Despre calvarul său în lupta cu jidanii, care se foloseau de cazul său pentru a obţine reacordarea în bloc şi nu individual a cetăţeniei pentru toţi jidanii care „aliaseră" după 1945 fiindcă nu le mai convenea nici regimul judeo-bolşevic introdus de ei, nici regimul „naţional-comunist" instituit de Nicolae Ceauşescu, am scris în studiul „Paul Goma are dreptate" (cf. *supra*, nota [90]).

În sfârşit, cu voia dvs., ultimul pe listă, este Vasile I. ZĂRNESCU, autorul acestui studiu politologic. Prima cercetare importantă a fost „*Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic contra României*", publicat în serial, din primăvara până în toamna anului 2002, în revista *JUSTIŢIARUL*. Aceasta, la rândul ei, este dezvoltarea pe tema

holocaustului a studiului „*Ubicuitatea războiului axiologic*", prezentat la Congresul Naţional de Sociologie, din 14-16 decembrie 2000 şi publicat în volumul Congresului. Pentru a releva că predicţiile mele din aceste studii se adeveriseră, le-am republicat, ulterior, pe *site*-ul *AlterMedia*. Apoi, am publicat multe alte articole îndeosebi pe *AlterMedia*, care, la solicitarea mea sau din proprie iniţiativă, au fost preluate de către directorii altor publicaţii şi *site*-uri electronice care apără naţionalismul românesc. Întrucât unele dintre aceste materiale au fost indicate atât aici, în text, cât şi în bibliografia finală a cercetării istorico-ştiinţifice de faţă – prima din România sub aspectul radicalităţii şi al anvergurii pe tema negării propagandei holocaustului – sau în unele note de subsol pe care le-am inserat în episoadele publicate pe Internet ale cărţii lui Arthur Butz, *ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX*, pentru a evita redundanţa textului, nu le mai etalez. Pot fi găsite uşor pe Internet, căutând pe Google numele meu scris, singur, între ghilimele, „Vasile Zărnescu", sau asociat în combinaţie cu noţiunile adiacente temei: evrei, jidani, holocaust, negaţionism etc.

23. Trei terorişti promotori ai holocaustului unic

23. 1. Elie Wiesel impostorul sau Pseudo-Wiesel

Motto:
„*Pretinsele camere de gazare hitleriste şi pretinsul genocid al jidanilor formează una şi aceeaşi minciună istorică ce a permis o gigantică escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel şi sionismul internaţional, principalele victime fiind poporul german fără actualii lui conducători şi poporul palestinian în întregul lui*"
Robert Faurisson

Pseudo-Wiesel: o bombă de presă?!

De câteva săptămâni [în septembrie-octombrie 2011], în România se vorbeşte insistent despre „bomba" Elie Wiesel, ca urmare a informaţiilor publicate de *Jurnalul National* (cf. http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinutul-a-7713-590048.html), cum că acesta ar fi furat identitatea adevăratului deţinut cu nr. A-7713, Lazar Wiesel, unchi (frate cu tatăl său, Abraham Wiesel) şi coleg de lagăr cu suedezul de origine iudeo-maghiară, Miklos Grüner –

motiv pentru care acesta i-a şi intentat, la Judecătoria din Budapesta, Nobel-istului Elie Wiesel proces penal pentru însuşire frauduloasă de identitate! Iată de ce, unii vorbesc departe… Unii pretind că Wiesel ar fi un sfânt, coborât ca Sfântul Duh, din Calendarul Ecumenismului, pentru a deschide calea religiei *New Age*, care ne va mântui pe toţi. Alţii cred că Wiesel este un escroc şi jumătate (cf. http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/20/paul-goma-are-dreptate-3/), un mitoman (cf. http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/) de la care ne putem aştepta la orice bombe mediatice, *shoah*-ice, holocaustice, un impostor care a întors pe dos întregul Comitet de atribuire a Premiului Nobel pentru Pace şi căruia trebuie să i se retragă Premiul Nobel acordat-şmecherit-furat în 1986, precum şi celelalte decoraţii date de guvernele S.UA., Angliei, Franţei, României (http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/)…

Bombă-nebombă, escroc, mitoman, laureat Nobel pentru Pace sau numai pentru verzi şi uscate, numitul Elie Wiesel pare să se fi născut la 30 septembrie 1928, la Sighet, în casa jidanului Abraham Wiesel. Locul naşterii lui nu a fost încă pus la îndoială de nimeni. Nu tot aşa stau, însă, lucrurile cu data naşterii şi alte detalii din biografia lui Wiesel. Acestea fac obiectul unor aprige contestaţii şi dispute care au pasionat de-a lungul anilor cercetători ştiinţifici, istorici, ziarişti, poliţişti, agenţi secreţi, detectivi şi, nu în ultimul rând, deţinuţi sau rezidenţi ai kibuţului Auschwitz, cunoscut în general ca lagăr german de concentrare, după unii chiar de „exterminare“! Fără să i se fi decernat vreun premiu de notorietatea Nobel-ului, primit şi dezonorat de Wiesel cu dexteritatea talmudică specifică multora din neamul său – după cum vom vedea –, Auschwitz-ul este, totuşi, mai puţin contradictoriu şi parcă mai celebru decât fostul nostru posibil concetăţean, despre care s-au spus multe, dar, iată, nu toate. Nu însă, deocamdată, că s-ar fi născut în altă parte decât în Sighetul nostru, al Marmaţiei (vezi detalii şi harta României Mari în articolul: *The Shadowy Origins of “Night” II* By Carolyn Yeager, pe http://www.eliewieseltattoo.com/the-shadowy-origins-of-night-ii).

Astfel de oameni pot să coboare oricând călare pe „666“, aducându-ne viitorul din cea mai adâncă bolgie a Infernului. Cu riscul de a-i dezamăgi pe cei care îl împopoţonează cu titlul de „compatriot“ sau „conaţional“ (ceea ce nu-i chiar tot una), deşi trecut prin şi probabil chiar născut în Sighetul Marmaţiei, Elie Wiesel nu aparţine modestului nostru popor daco-român. Poliţiile lumii, inclusiv renumitul F.B.I., ezită şi evită să controleze validitatea colecţiei de paşapoarte ale controversatului laureat Nobel pentru Pace! Care pace? Cine a cunoscut aşa ceva de la Al Doilea Război Mondial încoace? Iar după Războiul Rece a urmat „pacea fierbinte“!

Pacea de nu mai stă frunză lângă frunză şi piatră peste piatră în Palestina, Vietnam, Afganistan, Panama, Granada, fosta Iugoslavie, Irak, Libia?!? Cât despre paşapoartele şi cetățeniile lui Wiesel, oricare ar fi acestea, ele nu pot fi mai false decât Premiul Nobel, care i se potriveşte ca nuca-n perete! Omul nostru a trecut prin Sighet. Oraşul are gară veche cu tot ce trebuie: toaletă, bufet şi altele, inclusiv, până de curând, serviciu de bagaje de mână. Valizele cinstite care trec prin gările C.F.R.-ului aspiră, oare, la naționalitatea română? De asta, Elie Wiesel şi părinții lui s-au dezis cu scârbă, în septembrie 1940, cu ocazia răpirii Transilvaniei nordice la Ungaria, după „arbitrajul" italo-german de la Viena (http://ro.altermedia.info/romania/2011/09/04/dictatul-de-la-viena-redictat-de-ungaria-via-u-d-m-r/). O mărturiseşte el însuşi într-un fel de eseu autobiografic, despre care vom spune şi noi câteva cuvinte. Oricâte premii Nobel ar mai fi stricate pe pielea lui, oricâte discursuri ipocrite ar mai ține în fața academicienilor ramoliți de la Oslo sau Bucureşti, oricâte valize ar mai plimba prin Maramureş sau Palatul Cotroceni, Wiesel nu poate fi daco-român, după cum, printr-un punct exterior unei drepte, vorba lui Euclid, nu se poate duce decât o singură paralelă şi numai una la acea dreaptă.

Elie Wiesel este incongruent cu adevărul şi cu evreii

Vom vedea că Wiesel este paralel cu toate drepturile şi dreptele, constanta lui perpendicularitate nefiind decât aceea a unui lung şir de pungăşii începute, probabil, în timpul războiului şi continuate cu mult succes după. Ulciorul, însă, merge de multe ori la apă, dar nu la infinit. Aparținător unui popor cu „lustru" – zis „ales" – decât poporul nostru, Wiesel este paralel nu numai cu România, ci cu multe. Cu buna credință şi, mai ales, cu adevărul.

După toate semnele, Wiesel este descendent khazar. Cu alte cuvinte, el este un iudeo-jidov „sintetic", coborâtor din vechiul popor khazar, care trăia cu cincisprezece secole în urmă între Volga şi Marea Caspică. Ca descendent al poporului khazar, Wiesel nu poate fi un veritabil urmaş al iudeilor, cu atât mai puțin al evreilor sau al izraeliților. Prin simplă trecere la religia iudeo-talmudică, descendenții khazarilor au devenit iudei **parveniți** sau jidani, fără nici o picătură de sânge semit în vinele lor, fără vreun drept „istoric" de a se amesteca în treburile Palestinei. Religia iudaică pentru care au optat khazarii nu a putut face din ei nici iudei, nici semiți. Persanii trecuți la religia lui Mahomed nu au devenit, prin aceasta, arabi. Trecuți cum-necum la creştinism, nici noi nu am încetat de a fi de etnie sau sânge daco-român. Cu toată trecerea la creştinism, ruşii au rămas ruşi, ucrainenii ucraineni, polonii poloni şi ungurii unguri. Cum şi de ce ar face excepție khazarii? Cu oricâtă religie, propagandă, ideologie sau mofturi talmudice ar fi spălat, „sângele apă nu se face". Oricât ar fi religia de religie, ideologia de

ideologie şi propaganda de propagandă, toate trec precum apa peste pietre. De la caz la caz într-un secol, două sau trei, sau într-un mileniu, două sau trei. „După vremuri mulţi veniră, începând cu acel oaspe ce din vechi se pomeneşte, cu Darius al lui Istaspe"…

În numele propagandei sioniste, unii s-au adresat în scris Academiei Române pentru a scoate substantivul şi adjectivul „jidov" sau „jidan" (v. http://bataiosu.wordpress.com/2011/08/09/dupa-tiganisi-jidanii-vor-cenzurarea-limbii-romane-pe-cand-acelasi-tratament-pentru-goimi-ne-evreianimale-dupa-ce-i-am-primit-in-tara-noastra-de-mila-de-sila-acum-jidanii-s-au-vazut-stapani-pe/) din limba daco-română, cărora prin flexiune lingvistică le corespunde pe deasupra verbul „a jidovi, jidovire", de unde o mulţime de forme prin conjugare la toate modurile, timpurile şi persoanele. Deşi nu ea ne-a învăţat să vorbim, Academia Română trebuie ajutată să îşi facă o idee în această problemă, nu pentru a impune respectul celor care vor să ne-nveţe româneşte, ci pentru a nu se face de râs. Păstorel Teodoreanu i-a spus odată academicianului Graur, fie-i ţărâna uşoară, care şi el voia să ne-nveţe româneşte: „Domnul Graur se căzneşte să ne-nveţe româneşte. / Noi l-om crede când i-o creşte, bucăţica ce-i lipseşte!"

Multe bucăţele şi alte prepuţuri trebuie să crească pe mădularele celor din «Centrul pentru monitorizarea şi combaterea „antisemitismului"» din România – reprezentat de vameşul-„filolog" Marco K. Katz (v. http://asymetria-anticariat.blogspot.com/2011/02/opinii-despre-marco-maximilian-katz.html) – înainte ca cineva să îi ia cu adevărat în serios în ţara aceasta (http://www.urbaniulian.ro/2011/02/23/moarte-borfasului-legionar-iustin-parvu/). Culmea obrăzniciei este că – reluând pretenţia ţiganului Nicolae Păun, care, obraznic, voia, şi el, eliminarea cuvântului ţigan din dicţionare (vezi *SANTINELA*, nr. 16, mai 2007, pag. 16) – acest centru de tăiaţi-împrejur, recidivişti în presiunile lor contra valorilor româneşti (http://www.altermedia.info/romania/2010/02/16/holocaustologii-cer-interzicerea-filmului-portretul-luptatorului-la-tinerete-pe-motiv-ca-glorifica-un-legionar/), somează Academia Română, care, în mod nedemn, s-a lăsat intimidată (http://bataiosu.wordpress.com/2011/02/21/nazistul-sionist-care-il-prigoneste-pe-parintele-iustin-parvu-duhovnicul-neamului-se-numeste-marco-maximilian-katz-implicat-intr-o-spaga-de-25-milioane-euro-pentru-guvernul-nastase/) – probabil din cauza lichelismului moştenit din vremea Socialismului –, pentru a schimba definiţia anumitor cuvinte din Dicţionarul Explicativ al Limbii Române (http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/cuvintele-tigan-si-jidan-vor-fi-modificate-in-noul-dex-ce-facem-cu-balaoaches-balabusta-cioara-cioropina-faraon-591001.html). Printre descendenţii khazarilor, Elie Wiesel este un caz notoriu – în turpitudinea lui –, nu singurul, din păcate!

Povestea khazarilor începe în secolul al VII-lea al erei noastre, când Imperiul Bizantin şi Califatul Arab, proaspăt constituit, sunt nevoite să se apere împotriva frecventelor incursiuni de jaf ale acestora; pe de altă parte, şi bizantinii şi arabii încercară să-i creştineze pe khazari şi, respectiv, să-i treacă la religia lui Mahomed. S-a ajuns, însă, la situația „Când doi se ceartă,… al treilea câştigă!“

Între anii 760-780, e.n., refuzând atât creştinismul ortodox, cât şi islamul, khazarii adoptă religia fostului regat iudeu (http://www.youtube.com/watch?v=4yxsNYoeNRw&feature=related), dispărut ca entitate politică cu 14 secole în urmă (secolul VII î.e.n.), când a fost cucerit de Imperiul Babilonian. Fără un stat de sine stătător, împrăştiat de Romani în cele patru vânturi, stabilit, mai ales, în jurul Mediteranei, tribul lui Iuda, cu Benjamin după el, se manifestă în diverse puncte ale lumii, realizând, între altele, performanța convertirii khazarilor. Convertire, însă, nu chiar la vechea religie iudaică a Torei, care dispăruse, ci la talmudismul în care aceasta se metamorfozase, adică iudaismul medieval. Cât despre celelalte zece triburi, în frunte cu cel al lui Israel, acestea niciodată nu acceptaseră dominația iudaică a comisarilor politruci în sutană, cunoscuți sub numele de „leviți“. După toate probabilitățile, vechii izraeliți nu erau semiți, ci arieni, ca şi hitiții, amoriții şi alte popoare, cu care vechii iudei s-au război de-a lungul întregii antichități, până când le-a venit şi lor rândul să fie împrăştiați de Roma în cele patru vânturi. Federația celor zece triburi în frunte cu Israel fusese cucerită de asirieni în anul 722 î.e.n. Şapte secole după cucerirea asiriană, pe vremea romanilor, nimeni nu-şi mai amintea de vechiul regat al celor zece triburi în frunte cu Israel. Nu se vorbea decât de fostul regat al triburilor lui Iuda şi Benjamin, devenit provincie romană sub Pompei, după aproximativ şase secole sub babilonieni, perşi, greci şi macedoneni. După alte 700 de ani, în secolul al VIII-lea, când khazarii devin jidani, prin trecerea la iudeo-talmudism, niciunul dintre aceştia nu auzise de Palestina. Lucrul era cât se poate de normal: khazarii erau asiatici de origine turco-mongolă, fără picătură de sânge semit în vinele lor. De aceea, urmaşi lor trecuți la iudaism sunt considerați, de toate limbile şi popoarele lumii, iudei-parveniți, adică jidani. Nimeni nu-i confundă cu iudeii de pe vremea lui David, Solomon sau Christos.

Strămoşii lui Elie Wiesel au ajuns la Sighet nu traversând Mediterana şi Balcanii, ci Asia sud-siberiană vestică, Rusia, Ucraina, Lituania, Ungaria, Polonia, poate chiar şi Moldova. De acolo ne-o fi ieşit vorba că suntem buni până la prostie, pe care unii au înțeles-o în sensul că ne prindem greu şi uităm repede. Iată de ce sunt necesare multă superficialitate şi un imens amatorism pentru a face din nobel-istul Elie Wiesel fie un „compatriot“ sau „conațional“ de-al nostru, fie un semit. Respectivului laureat Nobel i s-au cântat osanale, i s-a pus covorul roşu la

picioare. I s-au spus, însă, şi unele adevăruri care l-au cam dat peste cap. Între altele, că nu este nici iudeu, nici român, nici izraelit, nici evreu, ci jidan sadea, adică un fost khazar, ai cărui strămoşi au trecut, cândva, la religia mozaică. Pentru alte amănunte, care se anunță picante, să aşteptăm decizia Judecătoriei civile din Budapesta. Aceasta are pe rol foarte interesantul dosar privind o anumită substituire de identitate (http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/), la care s-a pretat impostorul laureat Nobel, Eliezer Wiesel.

Lagărele de muncă germane au devenit kibutz-uri jidăneşti

Nenumăratele matrapazlâcuri istorico-literare pe tema fostelor lagăre sau kibutz-uri germane de concentrare, din timpul ultimului război mondial, arată că cei ce făceau şi desfăceau totul în acestea nu erau nemții, ci prizonierii lor, între care destul de mulți jidani. Prin numărul lor relativ important, prin solidaritatea bine cunoscută, prin spiritul lor organizatoric şi afacerist, acestora nu le-a fost greu să transforme lagărele nemțeşti în adevărate kibutz-uri jidoveşti, peste care, pe nesimțite, au ajuns să domnească în numele cahal-ului! Este cazul să spunem asta nemților de la obraz. Nu numai din perspectiva adevărului istoric, ci şi pentru alte eventualități. Istoria continuă. Cât despre povestea cu „atrocitățile" germane, cine mai crede în ea? S-a cam fumat. S-a aflat că este vorba de o minciună istorică, de o insultă la adresa popoarelor care au sprijinit sau simpatizat cu cei ce au luptat contra iudeo-sovieto-americanilor şi englezilor în cadrul celui de Al Doilea Război Mondial. Începe să se încetățenească ideea că regimul național-socialist din Germania s-a apropiat cel mai mult de idealul social-comunitar al socialiştilor din diverse țări şi momente ale epocii moderne. Auschwitz-ul, Treblinka, Dachau şi celelalte „lagăre" erau, de fapt, un fel de falanstere sau kibutz-uri internațional-socialiste, de care nemții erau mândri până la urechi, unde îşi conduceau oaspeții veniți de pretutindeni pentru a vedea ceea ce părea de necrezut: deținuții germani sau de alte naționalități nu trăiau ca ocnaşii francezi din Guyana, nici ca sclavii din Gulagul sovietic, coloniile englezeşti sau închisorile americane gen Guantanamo, din Irak, Afganistan şi chiar de la noi, după unele persistente zvonuri. Fostele „lagăre" germane aveau moneda lor proprie, bulevarde, străzi, piscine, curățenie exemplară, echipe sportive, apă caldă, apă rece, tot confortul modern, inclusiv bordel pentru oamenii muncii… Acolo se muncea. Național-socialismul lichidase şomajul încă din timp de pace. Altceva nu a mai lichidat, dar asta-i altă problemă. Deținuții din aceste lagăre semănau cu suporterii echipelor de fotbal din zilele noastre. Unii țineau cu Auschwitz, alții jurau pe Dachau sau Treblinka, după cum microbiştii jură pe *Oțelul Galați*, *Rapid Bucureşti*, *C.F.R. Cluj* şi aşa mai departe. Cei capabili de muncă munceau, plătindu-şi confortul din munca lor. Un confort, însă, de care nu s-au bucurat niciodată oamenii muncii din cartierele Berceni sau Balta Albă, cu atât mai puțin cei din măreața Uniune Sovietică… Până acum nu s-a auzit ca nemții sau alte popoare să fi pretins despăgubiri din partea celor ce au locuit acolo ani de zile, adesea învățând şi practicând meserii dintre cele mai moderne. Meseria, însă, se ştie, este brățară de aur. Pe bună dreptate regimul socialist al lui Ceauşescu, cel al Uniunii Sovietice şi multe altele au pretins,

cândva, despăgubiri candidaților la emigrare, specializați într-un domeniu sau altul, de către „lagărul socialist“, cum i se spunea până nu demult continentului euro-asiatic de la Elba germană până la Vladivostok şi Oceanul Pacific. Auschwitz-ul şi celelalte lagăre germane de concentrare populațională erau infinit mai mici decât lagărul socialist al popoarelor „frățeşti“. De acesta s-a ales praful, fără ca experiența istorică inter-continentală să fi fost înțeleasă de cei care şi-au petrecut viața întreagă în interiorul sârmei ghimpate socialiste. Socialistă sau național-socialistă, sârma ghimpată rămâne sârmă ghimpată şi lagărul rămâne lagăr. Milioane de oameni s-au născut în lagărul socialist, au trăit şi muncit zeci de ani în acesta, au ieşit la pensie… Acum povestesc verzi şi uscate despre cât au suferit ei în multele cincinale, când defilau de 7 Noiembrie, 1 Mai sau 23 August cu portretele călăilor lor în brațe. Unii în Gulagul cel Mic, în dosul zăbrelelor Jilavei, ale Canalului Morții, ale reeducării prin tortură de la Piteşti, Aiud sau Gherla, alții în Gulagul cel Mare, înconjurat cu sârmă ghimpată de la insula Sahalin şi Vladivostok până-n Berlin şi inima Europei.

Gulagul sau universul concentraționar socialisto-sovietic cuprindea zeci de milioane de kilometri pătrați, zeci de state şi sute de popoare care reprezentau pe atunci, după cum se spunea, speranța de mai bine a omenirii. În comparație cu lumea concentraționară sovietică şi sovietizată, lagărele germane nu reprezentau nici cât negru sub unghie. Nu degeaba, față de lagărul „comunist“ intercontinental, animat de spiritul „internaționalismului proletar“, lumea concentraționară (inter)național-socialistă germană se reducea la câteva zeci sau sute de kibuțuri, în care deținuții se aranjau cum puteau spre a-şi îndulci viața şi a supraviețui războiului. Unii dintre ei au realizat la bursa războiului gheşefturi şi lovituri la fel de interesante ca acelea de la bursa păcii. Toate războaiele din istorie şi-au îmbogățit câştigătorii. Ultimul Război Mondial nu a făcut excepție. Dovadă: pe lângă despăgubirile oficiale de după război, pe lângă miile de uzine, fabrici şi întreprinderi demontate de învingători şi transportate în țările lor, pe lângă zecile de mii de brevete tehnico-ştiințifice luate cu japca de la învinşi, pe lângă milioanele de oameni de ştiință, specialişti de tot felul şi chiar meseriaşi mai răsăriți duşi în sclavie de către învingători, Germania plăteşte şi acum despăgubiri, după aproape 70 de ani, foştilor deținuți din kibutz-urile germane, fiilor şi nepoților acestora. În astfel de condiții, se înțelege că traficul de identitate, de stare civilă poate deveni o afacere extrem de rentabilă. Fără vreun eveniment neprevăzut, care ar putea schimba fața lumii, situația aceasta ar putea dura încă vreme de secole. Că este vorba de Germania, de Japonia, Italia, România sau alte țări din fosta coaliție euro-germană şi mondială, care a avut nefericirea de a pierde războiul, vechiul dicton *Vae victis* este mai adevărat ca niciodată.

Adevărul, însă, trece dincolo de materie, de bani, de despăgubiri de război, de pasiunile, cruzimile, sălbăticia şi barbaria care s-au remarcat în ambele tabere. Din păcate, acestea se prelungesc până în zilele noastre, sub ochii noştri. Acum nu le mai putem pune pe seama nefericiților învinşi de la Stalingrad, Cotul Donului, Kursk sau Berlin. Nu aceştia sunt vinovați pentru holocaustul practicat de statul Israel contra poporului palestinian. Nu aceştia sunt vinovați de holocaustul practicat de orgolioşii americani în Afganistan, Irak, Libia, în închisorile lor secrete, în care Crucea Roşie sau altă organizație umanitară nici măcar nu visează că ar putea proceda vreodată la o inspecție, precum în lagărele germane din timpul războiului.

Elie Wiesel s-a înecat în propria-i mizerie

Revenind la Elie Wiesel, nu se ştie exact prin care lagăre germane de concentrare a trecut – sau, mai degrabă, *„il ne fut jamais emprisonné ni à Birkenau, ni à Auschwitz, ni à Buchenwald…“* (cf. http://www.stormfront.org/forum/t833294/) –, întrucât, fără să mai socotim chestiunea subtilizării identității unchiului său, în diverse ocazii a făcut afirmații contradictorii. Spre deosebire de alți foşti prizonieri în chibuțurile germane, Wiesel a refuzat să îşi prezinte tatuajul regulamentar, pe care nemții îl făceau sistematic pe antebrațul stâng, la sosirea unui nou rezident într-un lagăr de concentrare. Nimeni nu îi contestă titlul de laureat Nobel-ist. Din acest punct de vedere, problema constă în faptul că, de când cu astfel de laureați, Premiul Nobel a devenit o referință negativă, chiar infamantă…

Premiile Nobel, mai ales cele pentru „Pace“, sunt atribuite foarte pe sprânceană şi pe alte criterii stahanoviste, precum premiile „Lenin“ sau „Stalin“ din fosta Uniune Sovietică. Aceasta este concluzia recentă a unui *Revision Comity of the Nobel Foundation* (http://www.contre-info.com/tag/revision-comity-of-the-nobel-foundation), care denunță *The Jewish bias of the Nobel Prize* (http://fonzibrain.wordpress.com/2011/04/07/incroyable-deux-scientfiques-suedois-osent-dire-la-verite-sur-le-probleme-relatif-a-la-sur-attribution-des-prix-nobels-aux-juifs-et-bien-sure-le-monde-sinsurge/). Raportul acestui Comitet este semnat de Jan C. Biro (profesor de onoare la Institutul Karolinska din Stockholm) şi de Kevin B. MacDonald (profesor de psihologie la Universitatea de Stat din California). Fără să pronunțe cuvântul „mafie“, cei doi semnatari vorbesc de un *lobby* jidovesc în instituția Premiului Nobel, *lobby* a cărui activitate şi influență reprezintă o violare a voinței fondatorului Alfred Nobel, a legislației suedeze, respectiv norvegiene. Din acelaşi raport aflăm că, între 1901 şi 2010, au fost atribuite

543 de premii Nobel la 817 laureați şi 23 de organizații. Dintre cei 817 laureați, 181 sunt jidani, adică 22 la sută, procentaj excesiv raportat la populația mondială. Raportul Comitetului de Revizuire din cadrul Fundației Nobel arată că tendința de exagerare a meritelor ştiințifice sau de altă natură ale personalităților jidoveşti s-a accentuat după cel de Al Doilea Război Mondial **[a]**.

Dincolo de chestiunea Premiului Nobel şi a substituirii de identitate la care s-ar fi pretat Elie Wiesel, cu sau fără dreptate acesta este considerat în anumite cercuri un fel de „martor ocular" al Holocaustului jidovilor în general şi al „camerelor de gazare" în special. Dacă astfel de evenimente şi aşa arme de nimicire în masă ar fi existat cu adevărat, lumea întreagă ar putea fi martoră. Cu alte cuvinte, problema martorilor nu s-ar mai pune. Totuşi, ea se pune… Rezultă că ceva este putred în Danemarca… În ce fel ar putea Wiesel să fie martor al „camerelor de gazare"?! Cum ne-ar putea el convinge să credem în posibila existență a acestui mod de exterminare în masă, care, la o examinare atentă, se dovedeşte o imposibilitate fizică, chimică, general tehnică?

În cartea sa autobiografică publicată sub diverse titluri şi variante, în diverse limbi, vorbind de „experiența" lui de prizonier la Auschwitz şi Buchenwald, Wiesel nu pomeneşte nici măcar odată expresia „cameră de gazare". Ediția franceză a acestei autobiografii poartă titlul *La Nuit* **[b]** (http://fr.wikipedia.org/wiki/La_Nuit_%28Wiesel%29), adică *Noaptea*. Această carte acreditează o cu totul altă metodă de exterminare a omului de către om, una pe care faimoşii „martori oculari" au abandonat-o între timp, iar lumea, în indiferența ei doctă, de care se plânge până şi Wiesel, nici măcar nu şi-a dat seama că este dusă cu preşul… Fără să sufle o vorbă despre „camerele de gazare", Wiesel pretinde că nemții i-ar fi exterminat pe jidani cu ajutorul focului. Nu este vorba de focul grecesc, nici de unul nemțesc, sau de focul de țigară… Este vorba de focul banal, cu care s-au jucat mulți înaintea lui Wiesel, de unde ispita acestuia de „a-şi da neapărat foc la valiza" cu care s-a preumblat prin Sighet! În imaginația lui debordantă, dar fantasmagorică, Wiesel crede că oamenii pot fi aruncați pe foc precum vreascurile uscate, sub cerul liber. Wiesel se găseşte în situația din proverbul care zice că „nu se poate face din «rahat» bici şi să şi pocnească". De făcut şi-a făcut bici. „Rahat", slavă Domnului, pluteşte-n el până la urechi… De pocnit, însă, pocneşte ca în povestea lui Andersen cu „Hainele cele noi ale Împăratului". Împăratul era în pielea goală, iar gloata lingăilor, a prostănacilor de curteni şi de intelectuali insuficient copți la minte se făcea că îi admiră straiele nemaipomenit de frumoase. Împăratul khazar din Sighet „a pus-o de mămăligă" cum a pus-o. «Rahatul», însă, i-ar putea sterpezi dinții, şi încă nu numai pe ai lui. Să recunoaştem, însă, că Wiesel a avut ghinion cu minciuna fochistă. Numai el ştie de ce a preferat-

o. Avea la dispoziție şi altele. Avea de ales între mai multe minciuni posibile din arsenalul propagandistic al holocaustiştilor vremii. În 1956, când Wiesel publică *Un di velt hot geshving*, mitul exterminării prin foc era răspândit în mediile noii burghezii concentraționare, care realiza câştiguri fabuloase inventând poveşti despre fostele kibutz-uri naziste, războaie şi holocausturi. De altfel, termenul de „holocaust“, în sensul lui mai nou, de dogmă idolatrico-holocaustică, pe care DEX-ul şi celelalte dicționare l-au lansat abia după 2007, s-a născut din chiar această născocire wiesel-iană a exterminării oamenilor prin foc: conform dicționarului, „holocaust“ înseamnă „arderea de tot“ a jertfelor, în ritualul mozaic; deci, prin foc, focul făcut cu vreascuri, ca la rugurile lui Jan Hus, Jeane d'Arc, Giordano Bruno, Michael Servet şi ale celorlalți, savanți sau simpli enoriaşi „eretici“ exterminați prin foc de Inchiziție. În primii 15-20 de ani de după război, mitul exterminării prin foc era adesea combătut cu succes de mitul exterminării prin apă fiartă, prin curent electric sau gaz. Vreme de peste 30 de ani, din anii '60 până după anul 2000, s-a vorbit numai de exterminarea prin gaz, mai precis gazul sau acidul cianhidric (HCN). După anul 2000, fugindu-le pământul de sub picioare şi în disperare de cauză, ziariştii exterminaționişti au lansat mitul exterminării prin gloanțe, la care, lucru de mirare, nimeni nu se gândise până atunci. Nici măcar „gânditorul“ şi foarte fantasmagoricul laureat Nobel (http://www.scribd.com/doc/54283512/Les-Fabuleuses-Aventures-d-Elie-Wiesel), care a sucit mințile bieților academicieni norvegieni, care calcă vârtos pe drumul tras de vajnicii tovarăşi „academicieni ADI“, colegii Academicianului Doctor Inginer Elena Ceauşescu, om de ştiință de statură internațională! Pardon!

Minciuna exterminării prin gaz a fost lansată şi acreditată de propaganda americană de război (*War Refuge Board Raport*, noiembrie 1944 [http://www.worldcat.org/title/war-refugee-board-report-on-auschwitz-nov-1944-reports-testimony-maps/oclc/122600231#reviews]). Minciuna uciderii oamenilor prin apă fiartă sau aburi (în special în kibutz-ul Treblinka) este de origine poloneză (*Documentul Nuremberg PS-3311* [http://robertfaurisson.blogspot.com/1986_03_01_archive.html]). Cât despre minciuna uciderii prin curent electric, aceasta a fost lansată de sovietici, printr-un articol publicat în *Pravda* (2 februarie 1945, pagina 4) (http://www.territoires-memoire.be/index.php?page=am_article&artid=68) şi intitulat „Combinatul Morții de la Auschwitz“ (http://robertfaurisson.blogspot.com/1986_03_01_archive.html). Originea minciunii exterminării prin foc nu a putut fi determinată cu precizie înainte de proza bombastică, declamatorie şi plină de gemete ipocrite a lui Wiesel. În 1958, Wiesel publică în franceză *La Nuit*, despre care am vorbit şi o să mai vorbim – mai ales că i se contestă paternitatea, lucrarea fiind, se pare, scrisă de o oarecare Lying Weasel

(http://www.youtube.com/watch?v=TrtEPiuFwbY&feature=related). În această carte, el pretinde că la Auschwitz erau două imense prăpăstii sau gropi incandescente, una pentru adulți, alta pentru copii… Citat: „*Nu departe de noi, flăcări gigantice ieşeau dintr-o prăpastie în care ardea ceva. Un camion se apropie de buza prăpastiei şi îşi basculă încărcătura: încărcătură de copii, prunci şi bebeluşi ! Da, i-am văzut cu ochii mei… Copii în mijlocul flăcărilor. Este oare de mirare că de atunci somnul nu se mai lipeşte de ochii mei?*“ (p. 57).

Ceva mai încolo era o altă prăpastie în flăcări gigantice, în care „victimele agonizau ore întregi“ (p. 58). Să fi fost oare flăcări reci, de dura ore întregi agonia? Coloana din care făcea parte Wiesel ar fi fost condusă de nemți până la „trei paşi“ de prăpastie, apoi până la „doi paşi“. „*La doi paşi de prăpastie ni s-a ordonat să facem la stânga şi am fost introduşi într-o baracă*“ (p. 60). „Martor“ excepțional, Wiesel vorbeşte şi de alți „martori“, nu chiar aşa excepționali, dar „orişicât“ – cum spunea Răducanu, portarul Rapidului, către taxatoarea tramvaiului, care-l apostrofa că fumează în tramvaiul clasei muncitoare, care putea deraia din această cauză, de pe linia Partidului. „Vai de mine, spuse Răducanu, trăiască P.C.R.-ul mâncați-aş, da' eu trag tot fumul în piept, nu afum clasa muncitoare cu imperialistele astea de țigări Kent“. Poantele lui Wiesel, trebuie să recunoaştem, sunt mai subtile. Fără țigări, fără linie aparentă de partid, fără să scoată fum nici măcar pe ochi, ne trage în piept, deraiază tot, chiar şi tramvaiele l-au crezut o bucată de vreme. Dar „minciuna are picioare scurte“ şi, treptat, se face lumină.

Iată, însă, altă gogonată de îngheață apele şi plâng tramvaiele. Apropo de Baby-Yar, localitate din Ucraina unde nemții au executat mai mulți partizani sovietici, printre care se aflau şi jidani, Wiesel ne spune următoarele: „*Mai târziu, prin intermediul unui martor, am aflat că vreme de luni şi luni de zile pământul s-a cutremurat fără încetare, din timp în timp țâşnind din el gheizere de sânge*“ (cf. *Paroles d'étranger*, Ed. Seuil, Paris, 1982, p. 86).

Oricum, curioşii sunt rugați să verifice dacă vreun oficiu sau centru de supraveghere a cutremurelor şi erupțiilor vulcanice sau de altă natură a înregistrat aşa fenomen. Cutremurele repetate respective ar fi trebuit să se simtă binişor în Moldova, unde se nasc oameni de mult şi chiar întregi, greu de tras în piept *à la* Răducanu. Credincioşii, însă, de la necredinciosul Toma încoace, nu verifică, nu pun degetul pe cui… că aşa i-a învățat Biserica, în Duminica Tomii.

Greu de spus că aceste cuvinte i-ar fi scăpat autorului într-un moment de uitare de sine, caracteristic mai mult sau mai puțin anumitor manifestări psihiatrice. De vreme ce s-a putut scrie aşa ceva, ne aflăm în fața unui foarte interesant caz de patologie holocau$tică. O carte nu se

publică oricum, ca şi cum ai trage un fum în piept „pe blat“, când se uită taxatoarea în oglindă. Publicarea unei cărți presupune lecturi şi re-lecturi, pentru corectarea eventualelor erori. Nu mai vorbim de faptul că aceste cărți au fost traduse în diverse limbi, ca tot ceea ce a scris autorul nostru sărit mai curând de pe fix, decât de pe linia partidului sau a tramvaiului!

Deja, în 1954, deputata comunistă Germaine Tillion (http://educationpolitique.blogspot.com/2008/04/un-grand-faux-tmoin-elie-wiesel.html), franțuzoaică de origine jidovească şi democrație impecabilă, s-a arătat scandalizată de „minciunile gratuite“ **[c]**, credea ea, în legătură cu chibuțurile concentraționare naziste: „Aceste persoane (care mint în mod gratuit) sunt mult mai numeroase decât se crede în general. Un domeniu ca lumea concentraționară este exact ceea ce trebuie pentru stimularea imaginației sado-masochiste. Am cunoscut numeroşi întârziați mintal (*tarés mentaux*), jumătate escroci, jumătate nebuni, exploatând o deportare (şi detenție) imaginară. Am cunoscut, însă, şi deportați adevărați, al căror spirit bolnav s-a forțat să depăşească monstruozitățile văzute sau despre care auziseră. S-au găsit chiar editori pentru a imprima aceste elucubrații. S-au găsit şi compilatori, mai mult sau mai puțin oficiali, pentru a le utiliza. Editorii şi compilatorii nu pot fi scuzați, căci o anchetă elementară ar fi fost suficientă pentru a descoperi impostura“ (Germaine Tillion, *Le Système concentrationnaire allemand (1940-1944)* (http://books.google.com/books/about/Le_syst%C3%A8me_concentrationnaire_allemand.html?id=-tyzSAAACAAJ), în *Revue d’Histoire de la Deuxième Guerre Mondiale*, iulie 1954, pag. 18, nota nr. 2).

Proliferarea falsurilor despre holocaust

Dar Germaine Tillion nu a fost suficient de curajoasă pentru a da exemple concrete. Din păcate, în acest domeniu, aşa se obişnuieşte de zeci de ani. Mulți sunt cei care recunosc că există „camere de gazare“ false, pe care turiştii le vizitează şi unde elevii sunt duşi în pelerinaj, precum pionierii la Doftana şi credincioşii la moaştele Sfintei Parascheva, sau în satul cuviosului Petrache Lupu de la Maglavit. Nu se spune, însă, niciodată unde sunt aceste „camere de gazare“ false. Doar n-or fi pe lună? De asemenea, se admite că există „martori mincinoşi“. Nu se spune, însă, cine sunt aceştia! Cel mult, se vorbeşte de cunoscutul escroc Martin Gray, căruia socialistul francez Max Gallo i-a fabricat la comandă cartea de mare succes holocau$tic printre vitele de pripas candidate la potcovire cerebrală holocau$tică. Cu titlul de *Au nom de tous les miens*“ (*În numele tuturor alor mei*), falsul a ajuns un *best-seller* mondial (http://fr.wikipedia.org/wiki/Au_nom_de_tous_les_miens).

Cunoscătorii vorbesc, încă, de Jean-François Steiner, al cărui *best-seller TREBLINKA* (1966) [http://www.amazon.com/Treblinka-Jean-Francois-Steiner/dp/0452011248] a fost prezentat inițial drept operă al cărei fiecare detaliu este garantat prin mii de mărturii scrise sau orale. În realitate, a fost vorba de o grosolană fabricație *Made in France*, a scriitorului Gilles Perrault (v. *Le Journal du Dimanche*, 30 martie 1986, p. 5). Un alt fabricant de „autentice“ mărturii holocau$tice este Marek Halter, despre ale cărui vitejii *shoah*-ice aminteşte Paul Goma în monumentala *Săptămână Roşie*. În 1983, Halter a publicat *La Mémoire d'Abraham* (http://fr.wikipedia.org/wiki/La_M%C3%A9moire_d%27Abraham), care, în anul următor, a obținut premiul Prix du Livre Inter (http://fr.wikipedia.org/wiki/Prix_du_Livre_Inter) şi în care vorbeşte despre vasta sa experiență în cadrul Ghetoului din Varşovia. Despre acest ghetou vorbeşte, însă, şi ziarul francez *Libération* (24 ianuarie 1986, p. 19), care ne asigură că micuțul Marek – care „se dă *grande*“ actualmente – a părăsit Varşovia, la vârsta de trei ani, în 1939, împreună cu mămica lui scumpă. Marek Halter afirmase că părăsise Varşovia nu înainte de începutul Războiului Mondial, ci doi ani mai târziu, în 1941. Ghinion. Ancheta ziarului *Libération* l-a dat peste cap, scoțând la iveală şi alte detalii picante. Pe lângă faptul că Halter a părăsit Varşovia înainte ca nemții să constituie ghetoul din capitala polonă, el nici măcar nu s-a deranjat să-şi scrie singur „rahatul“ mincinos, pe care cititorii prostiți l-au înghițit ca pe Sfintele Taine! Cartea mincinoasă a lui Halter a fost scrisă, şi ea, tot la comandă, de un „negru“, cum se spune, Jean-Noël Gurgan. Dar, culmea ruşinii pentru Franța, **premiul nu i-a fost retras**!

Să continuăm lista falsurilor dovedite la ora asta. Filip Muller este autorul cărții *Eyewitness Auschwitz: Three Years in the Gas Chambers* („*Trei ani într-o cameră de gazare la Auschwitz*“: cf. http://www.amazon.com/Eyewitness-Auschwitz-Three-Years-Chambers/dp/1566632714). Falsul este prefațat de cineastul Claude Lanzmann şi, deşi a obținut premiul LICRA în anul 1980, pute de la o poştă. S-a aflat că autorul lui este un „negru“ neamț, Helmut Freitag, care, la rândul lui, a plagiat un alt fals celebru, semnat de Miklos Nyiszli (v. Carlo Mattogno, *The Filip Muller's Plagiarism*, republicat în *Auschwitz un caso di plagio*, Edizioni la Sfinge, Parma, Italia, 1986). Se vede limpede că unele „opere holocau$tice“ prezentate drept documente autentice nu sunt decât compilații şi plagieri între diverşi fabricanți de falsuri şi vânzători de gogonate: Max Gallo, Gilles Perault, Jean-Noël Gurgan, Helmut Freitag ş.a.

Cât despre Elie Wiesel, în nici un caz acesta nu minte „gratis“, cum greşit credea Germaine Tillion. Deşi se prezintă mare îndrăgostit de şi apărător al omenirii, în nemărginita lui iubire pentru omenire, Wiesel nu

ezită să facă apel public la ură: „*Orice jidan trebuie să păstreze înăuntrul lui o zonă de ură, o ură sfântă şi bărbătească pentru ceea ce personifică neamțul, pentru tot ce înseamnă german. Altfel înseamnă să ne înşelăm morții*“ (cf. *Rendez-vous avec la haine*, *Legends of Our Time*, New York, 1968, Avon Books, pag. 1.778).

La începutul anului 1986, 83 de deputați în Bundestag au luat inițiativa de a-l propune pe Elie Wiesel pentru Premiul Nobel, secțiunea Pace. Aceasta ar constitui, ziceau ei, „*o mare încurajare pentru cei care lucrează în sensul reconcilierii*“ (RFA, *The Weel in Germany*, 31 ianuarie 1986, pag. 2). De fapt, aceasta a însemnat ceea ce s-a numit mai târziu „trecerea de la național-socialism la național-masochism“.

Ca şi Ion Iliescu sau Traian Băsescu la noi, Jimmy Carter, preşedinte şi el, a avut nevoie de un preşedinte pentru comisia prezidențială a „Holocau$tului“. Nu a găsit altul decât pe bufonul sărit de pe fix, incontrolabilul Elie Wiesel. *Le Monde* vorbeşte în termenii următori despre caracterul histrionic al lui Wiesel: «*Chiar şi printre cei care aprobă lupta scriitorului jidan din America, descoperit cândva de catolicul François Mauriac* (http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html)*, unii îi reproşează tendința de a transforma durerea în „durerologie“, imputându-i faptul de a fi devenit marele preot al contabilității planificate a Holocaustului*» (*Le Monde*, 17 oct. 1986, pag. 1, articolul *Un Nobel éloquent* (cf. http://www.aaargh.codoh.info/fran/archFaur/1986-1990/RF9003xx2a.html). Ziarul francez îşi exprimă îngrijorarea pentru faptul că, în «ultimii ani, în numele unui pretins „revizionism istoric“, s-au elaborat teze, în special franțuzeşti, care pun în cauză existența camerelor de gazare naziste şi probabil, dincolo de asta, genocidul jidovesc însuşi».

Circulă cu insistență vorba de spirit că nu există „bişniță“ mai rentabilă decât *shoah*-bişnis. Sloganul „*Shoah-business*“ a fost lansat în 1981 de Léon A. Jick. Este trist să o spunem. Adevărul, însă, este uşor de recunoscut şi obligă pe cei care îl socotesc valoarea supremă a culturii europene de la origini până în prezent. De fapt, este vorba de o butadă sau banc devastator, care dovedeşte că aforistul Bulă are discipoli cunoscuți sau necunoscuți inclusiv în America şi în Israel. Ideea este că nu există bişnis mai tare decât *shoah-business*. Aflat în pelerinaj la Sfântul Mormânt sau poate cu vreun gheşeft pe acolo, Bulă spune acest aforism pe englezeşte. Îl reproducem în original, spre a nu-i altera „tămâioasa“ de Ierusalim, nu de Bohotin, pentru colecțiile amatorilor de bancuri din epoca post-comunistă: *The devastating barb: «There's no business like Shoah business» is, sad to say, a recognizable truth*. Léon A. Jick, *The Holocaust: its Use and Abuse within the American Public*, *Yad Vashem Studies*, Ierusalim 1981, XIV, p. 316.

Elie Wiesel lansează apeluri disperate şi patetice contra revizionismului istoric şi, în general, contra tuturor celor care se arată respectuoşi faţă de adevărul istoric. Ca şi alţi profitori ai minciunii istorice exterminaţioniste, Wiesel simte că îi fuge pământul de sub picioare. Istoricilor mincinoşi de pretutindeni le este din ce în ce mai greu să menţină credinţa delirantă că jidanii ar fi fost exterminaţi sau că ar fi fost măcar supuşi unei politici de exterminare oarecare, mai ales prin intermediul pretinselor „camere de gazare". Până acum, la aproape 70 de ani după război, nu s-a publicat nici o dovadă concretă despre existenţa „camerelor de gazare". Pe plan ştiinţific, nici un istoric serios nu mai susţine astăzi mitul sau superstiţia „camerelor de gazare".

Între 29 iunie şi 2 iulie 1982, Universitatea Sorbona din Paris a găzduit un mare Colocviu Internaţional pe această temă. Impresionanta manifestaţie a reuşit să evadeze din chingile propagandei holocau$tice, devenind, pe alocuri cel puţin, o adevărată manifestaţie ştiinţifică. Colocviul a fost condus de istoricul François Furet şi de sociologul Raymond Aron, ambii decedaţi între timp şi, întâmplător, ambii jidani. În cuvântul de încheiere a lucrărilor Colocviului, aceştia au avut curajul şi onestitatea de a admite că nu s-a găsit nici un fel de dovadă în sprijinul tezei că Germania nazistă ar fi practicat o politică de exterminare a jidanilor sau a altui popor ori minoritate religioasă, culturală ori rasială. De fapt, este vorba de o foarte bună veste pentru omenire, adevărata Bunăvestire a secolului XX, care trebuie adusă la cunoştinţa marelui public din toate ţările, a întregii omeniri.

Elie Wiesel este, însă, campionul bufon al celor care vor să ascundă omenirii Vestea cea Bună. De aici scandalul nefiresc din presă, radio, televiziune, din diverse ong-uri, medii parlamentare şi guvernamentale: cu cât jurnaliştii, politicienii şi poliţiile gândirii vorbesc mai mult despre minciuna „camerelor de gazare", cu atât istoricii, universităţile şi academiile din lume bagă capul în nisip mai adânc decât struţul. Există, însă, şi istorici, intelectuali sau scriitori care se ridică împotriva minciunii exterminaţioniste, a doctrinei de ură la adresa adevărului şi a omenirii, practicată de banda de profitori şi falsificatori ai Istoriei, al căror dezonorant campion este ruşinosul, tristul şi ilariantul Elie Wiesel, o ruşine pentru omenire, cu sau fără Premiul Nobel. În mod elocvent, Naomi Seidman, o evreică cinstită din S.U.A., a redactat studiul *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* („*Elie Wiesel şi scandalul furiei evreieşti*"), publicat în *Jewish Social Studies*, în decembrie 1996 (cf. http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html).

Sporesc dovezile că Elie Wiesel este cel mai mare impostor

Lista acestor istorici, intelectuali şi scriitori este mult mai lungă decât se crede la nivelul dezinformării, al amatorismului public, ca şi la acela al dogmatismului idolatrico-inchizitorial care domneşte, pe această temă, în universităţi, academii, instituţii de cultură care se dovedesc mai mult sau mai puţin staliniste. Printre aceşti istorici, ziarişti, scriitori şi intelectuali care revizuiesc minciunile oficiale ale triştilor învingători din ultimul Război Mondial amintim pe francezii **Maurice Bardèche**, Paul Rassinier, Robert Faurisson, elveţienii Gaston Armand Amaudruz şi Jürgen Graf, italianul Carlo Mattogno, spaniolul Pedro Varella, americanii **Arthur Robert Butz**, Marc Weber, germanii Wilhelm Fröchlich, Kevin Kater, Dirk Zimmerman, Ernst Zündel, românii Ion Coja, Radu Theodoru, Vasile Zărnescu, jidovii americani **Benjamin Freedman**, Naomi Seidman, Noam Chomsky, jidovii izraeliţi **Uri Avnery**, Israel Shahak ş.a. Curentul de gândire care contestă minciuna exterminaţionistă şi mitul istoric al „camerelor de gazare" este prezent în toate ţările lumii, inclusiv în Africa.

Librăria Românească Antitotalitară din Paris, editura şi Centrul de Cercetări Ştiinţifice din cadrul acesteia au luat, de peste 25 de ani, atitudine deschisă contra insultătoarei minciuni exterminaţioniste, contra mitului „camerelor de gazare" – o insultă, şi el, atât la adresa omenirii, cât şi la aceea a adevărului.

Cei care contestă minciuna oficială a exterminării planificate şi a „camerelor de gazare" sunt intelectuali de toate specialităţile şi tendinţele politice, inclusiv fără nici un fel de orientare, tendinţă sau preferinţă politică. Unii dintre aceştia au fost deţinuţi politici în cadrul lagărelor sau chibuţurilor germane, alţii au fost deţinuţi în Gulagul comunist, cazul lui Ion Pantazi, Vladimir Penescu şi, mai presus de toţi, a scriitorului Paul Goma, autorul tulburătorului şi lămuritorului volum *SĂPTĂMÂNA ROŞIE*.

Francezii Paul Rassinier şi Michel de Bouard se numără printre istoricii revizionişti, foşti deţinuţi în lagărele sau kibutz-urile germane de concentrare. Unele dintre cărţile lui Paul Rassinier au fost traduse şi publicate de Librăria Românească Antitotalitară din Paris (http://www.vho.org/aaargh/roma/aaarom2.pdf), fiind accesibile gratuit pe internet. Michel de Bouard este mai puţin cunoscut, în ciuda calităţii sale de partizan contra ocupaţiei germane din Franţa, rezistent contra ocupantului german. Deportat la Mauthausen, Michel de Bouard a fost membru în Comitetul de Istorie a celui de Al Doilea Război Mondial (1945-1981), membru al Institutului de Istorie a Timpului Prezent şi al Academiei Franceze. Ca mulţi alţii, la început a crezut şi el în existenţa „camerelor de gazare", deşi nu văzuse nici una cu proprii lui ochi. În ziarul *Ouest-France* din 2-3 August 1986 (pag. 6), Michel de Bouard îşi recunoaşte în mod

curajos şi deschis eroarea, arătând că, într-un studiu ştiinţific din 1954, a cauţionat şi confirmat existenţa unei „camere de gazare“ la Mauthausen, acolo unde, mai târziu, s-a dovedit şi toată lumea a acceptat că nu a existat aşa ceva.

Respectul pentru suferinţa tuturor victimelor ultimului război mondial trebuie să impună istoricilor mai multă seriozitate şi rigurozitate în metodele lor rutiniere de cercetare, mai multă atenţie şi prudenţă faţă de uşurinţa cu care s-au lăsat intimidaţi şi dopaţi de propaganda diverselor *lobby*-uri, de manipularea Serviciilor Secrete ale anumitor puteri. De fapt, istoricii şi, în general, intelectualii Occidentului au cunoscut, în mare, cam aceleaşi probleme ca istoricii şi intelectualii din fostele ţări socialiste. Şi unii şi alţii au fost intimidaţi de Securitate, de K.G.B., de D.S.T.-ul francez, M.I.6 britanic, MOSSAD-ul israelian, F.B.I.-ul sau C.I.A. americane etc. Faţă de acestea, faţă cu bufonerismul, scamatoriile holocau$tice şi piruetele de nemaipomenită iubire cosmică ale lui Wiesel, până şi ardentul istoric exterminaţionist Paul Vidal-Naquet s-a văzut nevoit să declare: *„Rabinul Kahane acest extremist jidan (…), este mai puţin periculos decât un om ca Elie Wiesel, care povesteşte verzi şi uscate… Suficient să citeşti o descriere oarecare din* Noaptea *pentru a înţelege că anumite pagini din această carte sunt inexacte şi că autorul lor este un fel de negustor de* shoah“ (*Zéro*, aprilie 1987, p. 57) [cf. http://mailstar.net/holocaust-debate25.html].

Am mai spus că *La Nuit* (*Noaptea*) lui Wiesel nu conţine decât o vagă aluzie la „gazare“, fără ca expresia „cameră de gazare“ să fie scrisă măcar o singură dată. Ca orice „teolog“ şi constructor al unei noi religii, plecat pe noul drum al Damascului şi înlocuirii lui Dumnezeu cu „holocau$tul“ şi, apoi, cu „poporul ales“, Wiesel obişnuieşte să-l ia pe cel Atotputernic de interlocutor, aranjându-se să-i dea peste nas ba una, ba alta: oamenii aceştia *„pe care i-ai lăsat torturii, care au fost înjunghiaţi, gazaţi, calcinaţi, ce au făcut ei? Ei se roagă în faţa Ta!* “ (pag. 168, nota 1). Aceasta este fraza din ediţia franceză în care, în cadrul interogatoriului pe care Wiesel i l-a luat chipurile lui Dumnezeu, cuvântul „gazaţi“ apare ca verb, la persoana a III-a plural, substantivul la care se referă acest verb fiind „oamenii aceştia“. *Noaptea* lui Wiesel a fost, însă, tradusă într-o mulţime de limbi, între care şi germana. Iată, însă, că, în 1992, savantul revizionist elveţian Jürgen Graf a avut curiozitatea să compare versiunea originală franceză cu traducerea germană realizată în 1962 sub titlul : *Die Nacht zu begraben, Elisha* (*Noaptea pentru îngroparea morţilor, micuţule Elie*). Traducerea semnată de Curt Meyer-Clason s-a dovedit riguros exactă, mai puţin sub un singur aspect: de fiecare dată când în originalul francez apare cuvântul *„crématoire*“ (crematoriu) sau expresia *„four crématoire*“ (cuptor crematoriu), traducătorul german scrie în nemţeşte cu

totul altceva, adică „*Gazkammern*“ („cameră de gazare“). De-a lungul cărţii, cuvintele „crematoriu“ sau „cuptor crematoriu“ sunt traduse de 13 ori prin „camere de gazare“ (*Gazkammer(n)*). În plus, ediţia germană conţine, încă, două inexactităţi, faţă de originalul francez. Este vorba de apariţia, în traducerea germană, a cuvântului „*Vernichtungslager*“ (lagăr de exterminare dotat cu cameră de gazare) şi a aceluia de „*vergast“* (gazat), traducere inexactă a cuvântului francez „*exterminés*“, care înseamnă „exterminaţi“, nu „gazaţi“.

Faţă de textul francez de origine, versiunea germană foloseşte de 15 ori cuvântul „gaz“ sau „gazare“, pe care Wiesel nu le-a folosit **niciodată** în textul iniţial din limba franceză. Pentru a uşura controlul acestei analize de către Institutului de Istorie Recentă al d-lui Andrei Pippidi sau de către Institutului de Istorie „Nicolae Iorga“ din Bucureşti, „A. D. Xenopol“ din Iaşi sau pur şi simplu Academia Română, iată cele 15 locuri precise din ambele ediţii, în care se vede limpede infidelitatea traducerii:

page 57	/ seite 53 (două ori);	page 108	/ seite 95;
page 58	/ seite 54;	page 109	/ seite 95;
page 61	/ seite 57;	page 112	/ seite 98;
page 62	/ seite 57;	page 129	/ seite 113;
page 67	/ seite 62 (două ori);	page 163	/ seite 140;
page 84	/ seite 76;	page 101	/ seite 90;
page 174	/ seite 150; **[d].**		

Ultimele două referinţe vorbesc nu despre Auschwitz, lagărul pe care Wiesel l-ar fi părăsit la 18 ianuarie 1945, ci despre Buchenwald. Cu privire, însă, la lagărul Buchenwald, istoricii oficiali şi neoficiali din lumea întreagă s-au pus de acord că acolo nu a existat niciodată nici un fel de „cameră de gazare“! Elie Wiesel se face vinovat pentru aceste manipulări frauduloase şi grosolane falsuri sistematice. Din 1962, când s-a publicat versiunea germană, au trecut aproape 50 de ani. De aproape 20 de ani istoricii revizionişti au semnalat această anomalie. Elie Wiesel a avut destul timp pentru a lămuri „misterul“. Nu a făcut-o, însă. Iată de ce îl acuzăm de fals în propria sa „operă“. De aceea, suntem îndreptăţiţi să spunem despre Comitetul suedo-norvegian de atribuire a Premiului Nobel pentru Pace că este la fel de puţin serios şi riguros din punct de vedere ştiinţific, ca şi Comitetele „Lenin“ sau „Stalin“, care atribuiau premiile de ocară de acum câteva zeci de ani. Istoria se repetă. Occidentul abia de acum încolo începe să cunoască „linia de partid“, „limba de lemn“, cultul personalităţii „poporului ales“, dogmele talmudice idolatro-holocau$tice în locul celor talmudice de asemenea, dar idolatro-bolşevice. Se apropie ziua când omenirea va înţelege că Premiul Nobel pentru Pace a ajuns o ruşine a secolului XX, între multe alte ruşini, din nefericire chiar mai mari.

Foarte multe puncte şi aspecte dubioase există în „opera“ fanfaronului Elie Wiesel. Recitind încă o dată *La Nuit*, ne putem întreba de ce, în ianuarie 1945, când nemții au evacuat Auschwitz-ul, atât flăcăul Wiesel, cât şi tatăl său i-au urmat de bună voie pe germani, în loc să aştepte să fie eliberați de către sovietici? Nemții i-au lăsat să aleagă dacă preferă să fie „eliberați“ de Armata Roşie, sau să fie „exterminați“ de către Wermacht. Puşi în fața alternativei, cei doi Wiesel au luat o foarte bizară decizie, care nu şi-a găsit, încă, explicația: Wiesel tatăl, ca şi fiul, viitorul impostor Nobel-ist, au ales „exterminarea“ germană, refuzând „eliberarea“ sovietică!

Wiesel a subliniat în repetate rânduri caracterul strict autobiografic al cărții *La Nuit*. În 1990, de exemplu, el declara: „*Every word of it is absolutely true*“ **[e]** („*Fiecare cuvânt este absolut adevărat*“: cf. http://articles.chicagotribune.com/1990-05-08/features/9002070152_1_elie-wiesel-holocaust-memorial-council-holocaust-revisionism). Paginile 124-130 ni-l prezintă pe tânărul Wiesel de 16 ani, care, către sfârşitul lui 1944, suferea de o infecție la piciorul drept. „Un mare medic jidan, deținut ca şi noi (tatăl meu şi eu însumi) a decis că o intervenție chirurgicală este necesară (p. 124). Tânărul Wiesel a fost admis în spitalul deținuților de la Auschwitz, unde existau cearceafuri albe“. Nu era rău de loc, ne asigură laureatul de azi al Premiului Nobel: „Aveam pâine bună la masă, aveam dreptul la o supă consistentă“ (p. 124). Medicul jidan prieten a asistat până la sfârşit intervenția chirurgicală efectuată de un medic S.S. Câteva săptămâni mai târziu, în ianuarie 1945, mersul războiului îi obligă pe germani să evacueze lagărul Auschwitz. „Bolnavii puteau rămâne la infirmerie, nu trebuiau neapărat evacuați“ (p. 129). Tânărul Wiesel s-a consultat cu tatăl său, care „era pierdut în meditație şi gânduri. Alegerea depindea de noi. Ne puteam decide noi înşine soarta. Puteam rămâne amândoi la spital, unde l-aş fi putut interna şi pe tatăl meu ca bolnav (deşi nu era bolnav!), sau ca infirmier (deşi nu era infirmier!), cu ajutorul medicului meu. Aveam de ales între a rămâne sau a îi urma pe ceilalți (pp. 129-130)“. Urmarea sau concluzia a fost că, deşi tânărul Wiesel nu era pe deplin vindecat, deşi păşea cu dificultate, decizia comună a fost aceea de a pleca în deplină solidaritate cu „exterminatorii“ germani, de a nu-i aştepta pe „eliberatorii“ sovietici (pag. 130-133). Wiesel tatăl şi fiul părăsesc kibutz-ul Auschwitz la 18 ianuarie 1945, însoțindu-i pe nemți în retragerea care avea să continue până la Berlin şi să fie urmată de înfrângerea definitivă din Mai 1945.

Cum se împacă această relatare a lui Wiesel cu legenda că nemții exterminau sistematic pe jidani, mai ales pe cei bolnavi sau incapabili de muncă? Bătrânul Wiesel avea să moară de dizenterie la Buchenwald. Tânărul, însă, nedemnul laureat Nobel de astăzi, va supraviețui, împreună,

de altfel, cu două surori, care probabil încă trăiesc. De-a lungul anilor de după război, ele au preferat să rămână discrete. Elie Wiesel, însă, după cum prea bine se ştie, a fost tot timpul în fruntea bucatelor, privilegiaţilor şi impostorilor. La plăcinte, înainte! La război, înapoi!

După cum aflăm de pe *site*-ul universitarului american Bradely Smith, şase „credincioşi" ai holocau$tului au fost recent perturbaţi, în echilibrul lor dogmatic, de cele ce se spun cam peste tot, în ultima vreme, pe tema holocau$tică. Faptul că un universitar american trage concluzia că stimabilul Wiesel nu este tatuat, după cum vom vedea, este extrem de grav. Wiesel nu şi-a arătat niciodată tatuajul, iar lumea a intrat la gânduri, ceea ce îi tulbură nespus pe credincioşii sectei holocau$tice postbelice, devenită, între timp, idolatrie mondială, cu locul ei bine stabilit pe piedestalul central din „altarul" ecumenicei idolatrii *New Age*. Ca toţi fanaticii, credincioşii în chestiune se supără când sunt puşi în faţa evidenţei că Wiesel i-a dus cu preşul. Totuşi, într-un punct, bieţii credincioşi au şi ei dreptate: în condiţiile actuale de supuşenie şi de pregătire propagandistică a microcipuirii iminente în America, în condiţiile de neputinţă morală şi insuficienţă mintală constatate la unii şi alţii, problema tatuajului lui Elie Wiesel este fără soluţie.

De aceea, cele înţelese de fiecare ar trebui repetate peste tot, spre a ajunge la urechea multora, inclusiv a ziariştilor. Curioşi din fire, cum se şi cuvine, ajunşi din urmă de obşteasca frică şi inevitabila tendinţă de căpătuială, aceştia tac precum peştele în apă, când este vorba de holocaust ori alte probleme şi chestiuni sionisto-jidoveşti sau izraelo-palestiniene.

S-a ajuns unde nu se putea să nu se ajungă: tatuajul-ne-tatuat al lui Wiesel a intrat pe agenda de lucru CODOH (Comitetul pentru dezbatere onestă în jurul Holocaustului). Iată ce citim pe *site*-ul CODOH, începând cu 24 august 2001 (http://www.eliewieseltattoo.com/where-is-elies-tattoo): „Unde este tatuajul lui Elie Wiesel? (http://www.youtube.com/watch?v=oWsjkT1qjnU&feature=related)"
Elie Wiesel a declarat sub jurământ că este purtătorul tatuajului nr. A-7713. În februarie 2007, tânărul american Eric Hunt (22 de ani; cf. http://www.eliewieseltattoo.com/the-evidence/the-tattoo/where-is-elies-tattoo), l-a apostrofat pe Wiesel, care tocmai ieşea din liftul hotelului său din San Francisco. Pentru aceasta, statul californian i-a intentat proces lui Eric Hunt, proces ajuns pe rol la Curtea Supremă din San Francisco, pe 8 iulie 2008. Cu această ocazie, judecătorul-preşedinte Robert Donder i-a pus lui Wiesel următoarele întrebări:

„Întrebare: Cartea *La Nuit*, pe care aţi scris-o, este o poveste fidelă a experienţei dvs. din timpul celui de Al-Doilea Război Mondial?"

„Răspuns: Este o poveste fidelă. Fiecare cuvânt este adevărat!“ (…)

„Întrebare: La ce dată v-ați născut dvs. la Sighet, în România?“

„Răspuns: La 30 septembrie 1928“ (…)

„Întrebare: Ce este tatuat pe brațul dvs. stâng?“

„Răspuns: Numărul meu era A-7713. Numărul tatălui meu era A-7712“.

Sursă: Curtea Supremă a Californiei, Comitatul San Francisco, în prezența Onorabilului Judecător-Preşedinte Robert Donder, Depoziția lui Elie Wiesel, 8 iulie 2008, p. 7 şi 13.

Se vede că Wiesel nu răspunde la ultima întrebare a judecătorului Robert Donder, care se face, însă, că nu vede şi nu insistă. În loc să spună că pe brațul său stâng **poartă** tatuajul „A-7713“, Wiesel răspunde că numărul lui **era** A-7713. În plus, fără să fie întrebat, Wiesel adaugă că numărul tatălui său a fost A-7712. Nu era, însă, vorba de tatăl lui, ci de el însuşi.

Peste doi ani fără patru luni, în cadrul unui interviu la Universitatea din Dayton, un student îl întreabă pe Elie Wiesel dacă are în continuare pe braț numărul din lagărul de concentrare şi dacă acest număr îi aminteşte teribilele experiențe prin care a trecut. Răspuns: „*Nu am nevoie de aceasta, pentru a mi le reaminti; în fiecare zi mă gândesc la trecutul meu*“. Apoi a adăugat: „*Am în continuare pe braț numărul A-7713. Pe vremea aceea, noi nu eram decât simple numere. Numele nu conta, nimeni nu avea identitate*“.

Sursă: ziarul *Dayton Daily News*, din 26 martie 2010, sub titlul: „*Elie Wiesel: Răspunsul este educația… şi memoria. Supraviețuitorul Holocaustului, Premiul Nobel pentru Pace, se exprimă în fața liceenilor şi studenților regiunii*“ (http://www.daytondailynews.com/news/dayton-news/elie-wiesel-the-answer-is-education-and-memory-621132.html). Articolul este semnat de Meredith Moss.

Wiesel a pronunțat diverse discursuri în cadrul unor conferințe şi cu alte ocazii. Iată un extras din Discursul festiv pronunțat de Wiesel în 1995, la Auschwitz, în cadrul Ceremoniei oficiale prilejuită de aniversarea a 50 de ani de la eliberarea lagărului de către sovietici: „*Vorbesc ca un om care, acum 50 de ani şi nouă zile, nu avea nici nume, nici speranță, nici viitor, şi nu era cunoscut decât prin numărul său, A-7713*“. Sursă : KLRN San Antonio, „*Elie Wiesel, First Person Singular*“, o producție PBS (http://www.pbs.org/eliewiesel/).

Totuşi. În cadrul filmului documentar de lung metraj din 1995, „*Elie Wiesel Goes Home*“ (http://www.youtube.com/watch?v=YWt8ICajaD8), se vede limpede brațul stâng al omului nostru, însă fără nici un fel de tatuaj! Iată de ce, Bradley Smith a tras următoarea concluzie:

Elie Wiesel, cu ocazia procesului Eric Hunt, din iunie 2008, a afirmat că are numărul A-7713 tatuat pe braţ. Apărarea ar fi trebuit să îi ceară să îşi arate tatuajul. Din păcate, nu a făcut-o. La vremea respectivă, tânărul Hunt nu îşi punea problema dacă Wiesel a trecut sau nu pe la Auschwitz-Birkenau.

De atunci, însă, tânărul Hunt şi alţii au făcut public un video care arată braţul stâng al lui Wiesel fotografiat din toate unghiurile posibile, astfel că nu există nici un fel de îndoială cu privire la absenţa oricărui tatuaj. Concluzia negativă este cât se poate de îndreptăţită, mai ales că Wiesel a refuzat totdeauna să îşi arate tatuajul, atunci când a fost rugat. Celor care ne-ar putea replica, de exemplu, că Wiesel şi-a şters, între timp, tatuajul, le reamintim că la 25 martie 2010, în cadrul interviului cu studenţii de la Universitatea din Dayton, laureatul Nobel a afirmat că încă poartă pe braţ numărul A-7713, după cum am arătat mai sus.

Suntem îndreptăţiţi să tragem concluzia că Elie Wiesel este un sperjur calificat, ceea ce constituie o infracţiune în toate ţările şi în toate timpurile, pentru oamenii obişnuiţi, cel puţin. Există, însă, şi oameni neobişnuiţi… Pentru aceştia, mai exact din punctul de vedere al Talmudului, când sperjurul este jidan, Talmudul şi alte sfinte texte jidoveşti arată că este suficient ca jidanul care jură în faţa unui tribunal diferit de Beth-Din să formuleze o rezervă mintală *ad-hoc*, prin care jurământul lui este şters cu buretele direct de Dumnezeu. Cu un astfel de tromf poţi juca la ruleta rusească. Altfel, nu vrea Dumnezeu, nici boul nu trage.

Cine-l va judeca pe Elie Wiesel pentru sperjur?!

Ce mai calea-valea… Cine să-l judece pe Wiesel pentru sperjur? Americanii? Să fim serioşi? Ruşii? Ăştia n-au timp nici să îşi bea vodka, iar adevărul, justiţia, drepturile omului sau ale popoarelor nu interesează clasa politică post-sovietică decât pentru gargara de după vodkă. Chinezii-s ocupaţi cu chinezăriile. Că ne place, că nu ne place, până când nu ne vom învrednici a avea un Stat Român în România, Wiesel va continua să vină spre a ne circumciziona cerebraliceşte, cu ajutorul jidovilor plasaţi în fruntea statului, cu complicitatea nătângă a profesorilor, ziariştilor, preoţilor, pastorilor şi a altor formatori de opinie şi educatori nedemni şi inapţi pentru o astfel de misiune. Mai *shalom* ca el nu e sfânt în cer, nici mai sclifosit drac afurisit. Cum să judeci un astfel de sperjur în condiţiile aranjamentelor judiciare mafiote din galaxia Nürnberg? Că va fi sau nu va fi judecat, lumea îl va considera, însă, un sperjur, până când ne va explica povestea braţului stâng, până când ne va arăta faimosul tatuaj, care deocamdată nu există şi probabil nici nu a existat vreodată. Wiesel nu este primul împărat care se preumblă în pielea goală prin cetăţi şi bate din copita potcovită împrejur la

Națiunile Unite, precum coetnicul său Hruşciov, alt khazar iudaizat, aplaudat cândva în delir de diplomații popoarelor, toți cu ochii după obielele şi izmenuțele lui Nikita Perlmutter, pentru memorialele potcovirii cerebrale împrejur a popoarelor…

Pentru ca să nu se creadă că este vorba de vreun „antisemitism“, să vedem ce spune un cunoscut universitar şi publicist american, autorul unei foarte sugestive cărți intitulată nici mai mult, nici mai puțin, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI, Reflecții despre exploatarea suferinței evreieşti* (Ed. ANTET, 2002). Nu vom face o recenzie a acestei cărți. Lectura ei şi a altor câteva asemenea este indispensabilă pentru cunoaşterea modului cum văd această problemă jidanii conştienți de cele care se petrec şi îngrijorați de cele la care se va ajunge probabil, mai devreme sau mai târziu. Încă din primele rânduri ale „*Introducerii*“ sale, cunoscutul evreu Norman Finkelstein, căci despre el este vorba, face o anatomie şi o punere în acuzație a „holocau$tului“, pe care, pe bună dreptate, îl scrie mai întâi între ghilimele. „În paginile care urmează, spune Finkelstein, susțin că «holocaustul» este o reprezentare ideologică a holocaustului nazist“. Deşi foloseşte acelaşi termen, autorul face o distincție netă între evenimentul istoric numit cu sau fără dreptate „holocaust nazist“ şi reprezentarea ideologică ulterioară a acestuia. «Ca multe alte ideologii, continuă Finkelstein, (reprezentarea) ideologică a holocaustului are un raport mai mult sau mai puțin concret cu realitatea. „Holocaustul“ este o construcție nu neapărat arbitrară, totuşi nu lipsită de o evidentă coeziune internă», ca orice construcție mintală, am putea adăuga spre a fi mai expliciți. «Dogmele sale principale susțin interese politice şi sociale semnificative. Practic, „holocaustul“ s-a dovedit o armă ideologică indispensabilă. Utilizarea acestei arme a permis uneia dintre puterile militare cele mai formidabile ale lumii, ale cărei încălcări ale drepturilor omului sunt considerabile, să pozeze în poziția de stat-„victimă“; de asemenea, grupul etnic cel mai bogat din Statele Unite şi-a însuşit şi el statutul de victimă. Din acest statut nejustificat de victimă decurg avantaje considerabile, mai ales imunitatea la orice critică, oricât ar fi ea de întemeiată. Cei ce se bucură de această imunitate sunt deopotrivă corupți moraliceşte, imunitatea şi corupția conjugându-se perfect. Din acest punct de vedere, rolul lui Elie Wiesel, de interpret oficial al holocaustului, nu este deloc întâmplător. Elie Wiesel nu a parvenit la această poziție prin talente literare sau acțiune umanitară. El joacă acest rol pentru că jonglează perfect dogmele holocaustului, acționând, astfel, în numele şi în favoarea intereselor care se ascund în dosul holocaustului».

Într-o notă lămuritoare la acest paragraf din „*Introducerea*“ lui la *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, Norman Finkelstein consideră activitatea apologetică a lui Elie Wiesel în favoarea Israelului drept „*apologie*

neruşinată“ (cf. *op. cit.*, pag. 5, nota nr. 2). Evaluată în lumina demascării făcute inclusiv de către Miklos Grüner, impostura lui Elie Wiesel nu mai este doar „*neruşinată*“, ci are caracter penal şi este reprehensibilă în cel mai înalt grad! Deci, rămâne întrebarea: cine-l va judeca pe impostorul Elie Wiesel?!

Note

[a]. La 11 aprilie 2011, *site*-ul *www.fonzibrain.wordpress.com* (*dakaronlinenet*: http://www.fonzibrain.wordpress.com/) a postat ştirea următoare: „INCREDIBIL: doi oameni de ştiinţă suedezi îndrăznesc să spună adevărul în ceea ce priveşte problema atribuirii de premii Nobel cu vârf şi îndesat (*sur-attribution*) numai jidanilor… Bineînţeles, (ziarul) *Le Monde* protestează…“. Printr-o *Scrisoare deschisă* datată 31 martie 2011 şi semnată de cei doi profesori suedezi în numele *Revision Comity of the Nobel Foundation*, aceştia denunţă *The Jewish bias of the Nobel Prize*. Raportul respectiv deplânge faptul că probitatea Comitetului Nobel de astăzi nu mai este la nivelul celei de acum 20 de ani, după cum nici aceea nu mai era la nivelul celei de acum 40, 60 sau 80 de ani, pe vremea când Premiul Nobel a fost atribuit, între alte personalităţi, unor jidovi ca Einstein sau Bergson. Cele 13 pagini ale Raportului prezintă o serie de detalii, procente şi statistici care merită atenţia. Cei doi semnatari ne asigură că nu este vorba de antisemitism, ci de analiza şi corijarea *The Jewish bias of the Nobel Prize*, arătând că, potrivit testamentului lui Alfred Nobel, premiile trebuie atribuite celor care le merită în cel mai înalt grad, indiferent de naţionalitatea lor, principiu care ar fi fost violat de Fundaţia Nobel, care ar fi manifestat o nejustificată preferinţă pentru laureaţii de origine jidovească. Semnatarii *Scrisorii deschise* fac o serie întreagă de calcule, arătând că nu este normal ca unui popor care reprezintă 0,2 la sută din omenire să i se atribuie 21,5 la sută din premiile Nobel. Din calculele lor nu reiese, însă, că cele 0,2 la sută din omenire nu ar fi realizat cel puţin 21,5 la sută din marile descoperiri ştiinţifice de după 1900. Semnatarii *Scrisorii deschise* procedează la o serie de calcule complicate şi savante, în legătură cu ponderea laureaţilor Nobel jidani în cadrul populaţiei mondiale. Dat fiind că jidanii reprezintă 0,2 la sută din omenire, cele 659 de premii Nobel acordate non-jidanilor sau „gentililor“ ar corespunde la 6,6 la sută din laureaţii Nobel, iar cei 181 de premiaţi jidani ar corespunde la 90,5 la sută în valoare globală. Matematicienii şi amatorii de statistici pot reface calculele, eventual introduce noi criterii în discuţie. Problema este că s-a ajuns la o astfel de discuţie, că laureaţii Nobel se aleg adesea după criteriile fotbalistice incoruptibile ale lui Gigi Becali şi că, orice ar spune unii şi alţii, cazul Wiesel ar putea fi tratat de mult încercatele comisii,

specializate în corupție, ale Federației Române de Fotbal. Potrivit semnatarilor documentului citat, jidanii laureați Nobel ar fi de 137 de ori mai numeroşi decât toate celelalte popoare la un loc şi numai de 26,3 ori mai numeroşi decât laureații Statelor Unite.

[b] *La Nuit, Night* (*Noaptea*: http://en.wikipedia.org/wiki/Night_%28book%29) lui Wiesel este versiunea considerabil prescurtată (178 pagini în franceză, Ed. de Minuit, 1958) şi edulcorată a unui volum foarte violent, de 800 de pagini, apărut în Argentina, în 1956, sub titlul în idiş *Un di velt hot geshvign*, *Şi lumea a păstrat liniştea*. Versiunea franceză definitivă este o substanțială prescurtare şi schimbare a titlului, o cu totul altă carte, care contrazice în multe privințe textul inițial, în idiş, *Un di velt hot geshvign*. Ediția germană a *Nopții* franțuzeşti a apărut în 1962, la Ullstein, sub titlul *Die Nacht zu begraben Elisha* (*Noaptea de îngropare a morților, micuțule Elisha*), în traducerea lui Curt Meyer-Clason, cu o prefață de François Mauriac. Istoricul şi eruditul elvețian Jürgen Graf a confruntat versiunea germană a *Nopții* cu cea franceză, constatând falsurile menționate şi tendința lacrimogenă de văicăreală incurabilă. Noémie Seidman, profesoară de Studii Iudaice la Uniunea Teologică Superioară din Berkeley, California, a comparat şi ea cele două cărți, însă în versiunile franceză şi idiş. Concluzia: în nici un caz nu poate fi vorba de una şi aceeaşi carte. Profesoara Seidman vorbeşte de doi martori supraviețuitori, unul jidan, celălalt francez. Primul scrie într-un idiş perfect şi este stăpânit de o imensă sete de răzbunare contra Germaniei şi a întregii lumi. Cel de al doilea, de fapt acelaşi „martor supraviețuitor“, schimbă stiloul şi se comportă ca un catolic francez, ca o uşă de biserică pătrunsă de cea mai pură iubire creştină. Wiesel s-a arătat surprins de importanța acordată de critica holocaustică diferențelor flagrante dintre *Noaptea* franțuzească şi textul în idiş. Prins cu mâța în sac, laureatul Nobel se face că nu vede gravitatea contradicției, pretinzând că ar fi explicat-o în *All Rivers Run to the Sea* (*Toate râurile duc la mare*, Editura Hasefer, Bucureşti, 2000; cf. http://www.goodreads.com/book/show/11174.All_Rivers_Run_to_the_Sea). Aceasta, însă, este o manieră de a o scoate pe mânecă, de a complica lucrurile în speranța minimalizării diferenței grave dintre cele două mărturii contradictorii, ale aceluiaşi om, despre aceleaşi evenimente. Acest „na-ți-o frântă că ți-am dres-o“ arată că, strâns cu uşa, laureatul Nobel o scaldă cum poate, pretinzând că divergențele dintre cele două „mărturii“ provin din faptul că una este idiş-ul şi alta franceza. Noi nu ştiam că idiş-ul este una şi franceza alta… Noroc cu Wiesel, care se străduieşte să ne lumineze. Gravitatea problemei nu constă în faptul că versiunea franceză este mai scurtă, ci în aceea că s-a schimbat cu totul textul în chestiune. Orice ar zice

ei, norvegienii şi suedezii şi-ar putea gospodării mai cu chibzuință premiile Nobel. Una este papagalul, alta cioara vopsită în culorile acestuia.

[c] Germaine Tillion se înşela: minciunile erau şi au rămas reale, nu însă şi „gratuite“. Pe baza lor, statul sionist Israel şi milioane de jidani din toate țările au stors de la nemți mii de miliarde de dolari. De acum, plătim şi noi. Nu se ştie cât, dar se ştie că pentru nimic. În urmă cu zece ani, preşedintele Iliescu şi guvernul Adrian Năstase au dat mai multe Comunicate Oficiale arătând că în România nu a existat nici un holocaust. Ulterior, însă, după proteste şi alte figuri de stil de la Tel-Aviv, şi preşedintele Iliescu, şi premierul Năstase şi ministrul jidov Răzvan Theodorescu şi-au cam băgat codița între picioare. Oare când s-au înşelat: când au scos-o sau când au băgat-o?

[d] Fără să recurgă la vreun traducător, Primo Levi a comis aceeaşi ispravă. „*Se questo è un uomo*” (*Dacă-i un om*, versiunea franceză publicată de Julliard-Presses Pocket, 1993, 224 pag. Prima parte a acestei cărți este mai lungă şi mai importantă: ea conține 180 de pagini (pp. 7-186) şi a fost scrisă în 1947 (http://en.wikipedia.org/wiki/If_This_Is_a_Man). Autorul afirmă la pag. 19 că abia după război a auzit de gazări la Birkenau (Auschwitz). Levi lucra la Buna-Monovitz (Fabrica de Cauciuc Sintetic de la Auschwitz) şi nu a fost niciodată la Birkenau, după cum ne-o spune singur. De aceea, în această primă parte scrie, în termeni foarte vagi, pomenind de cinci ori de „cameră de gazare“ la singular (p. 19, 48, 51, 96, 135) şi spunând că este vorba de un zvon de care „toată lumea vorbea“ (p. 51). Iată, însă, că 29 de ani mai târziu (1976), când autorul adaugă un *Appendice* la textul de 1947, „camerele de gazare îşi fac intrarea în forță“, precum în *Noaptea* lui Wiesel, versiunea germană. În 26 de pagini (pp. 189-214), Levi le menționează de 11 ori (p. 193 de două ori, p. 198 de trei ori, p. 199, p. 201 de două ori, p. 202, p. 209, p. 210). Levi vorbeşte în două rânduri de „gaz“ şi în nouă de „camere de gazare“, numai la plural. De data asta, în ciuda celor 29 de ani de după prima parte, Levi descrie camerele de gazare de parcă le-ar fi văzut cu ochii lui, uitând că în 1947 declarase că nu a auzit de ele decât după război: „Camerele de gazare erau camuflate în săli de duşuri prevăzute cu țevăraie, vestiare, cuiere, bănci etc.“ (p. 198). Primo Levi nu ezită să fabuleze lucruri la care nu se gândise în textul publicat în 1947: „Camerele de gazare şi crematoriile fuseseră special concepute pentru a distruge milioane de vieți şi corpuri omeneşti; oribilul record a fost stabilit la Auschwitz, cu 24 000 de morți, într-o singură zi din august 1944“ (pp. 201-202. Elie Wiesel şi Primo Levi nu sunt singurii care şi-au revizuit serios, îmbogățit şi împrospătat cu timpul „amintirile“. Primo Levi era inginer chimist de meserie. Cu privire la delirul lui pseudo-ştiințific din *Dacă este un om*, recomandăm consultarea lucrării lui Pierre Marais, *En lisant de près les écrivains chantres de la Shoah:*

Primo Levi, Georges Wellers, Jean-Claude Pressac (*Citind de aproape cantorii liturgici Shoah: P. Levi, Georges Wellers, J. Cl. Pressac*), Editura La Vieille Taupe, 1991, 127 pagini (http://www.librairiedialogues.fr/livre/1464322-en-lisant-de-pres-les-ecrivains-chantres-de-la--pierre-marais-la-vieille-taupe). A se vedea, mai ales, capitolul „Le chimiste, la batterie de camion et les chambres à gaz“ (p. 7-21), capitolul consacrat lui Primo Levi, care s-a sinucis la 11 aprilie 1987. La vârsta de 24 de ani, în 1943, Primo Levi este făcut prizonier de milițiile fasciste italiene. Fasciştii l-au capturat ca partizan, Levi având un pistol asupra sa. În mod normal, conform cu legile de război, Primo Levi trebuia să fie împuşcat imediat, fără nici un proces. Ştiind, însă, foarte bine că fasciştii mussolinieni se fereau să execute jidani, Primo Levi nu ezită să dovedească cu argumentul în mână că este tăiat împrejur unde trebuie! Italienii l-au predat nemților, pentru care fiecare prizonier, mai ales inginerii chimişti, puteau face, ca găina din poveste, ouă de aur, sau de cauciuc, mai valoros atunci chiar decât aurul! Nemții, deci, nu l-au împuşcat nici ei, trimițându-l să-şi răscumpere păcatele tinereților la Auschwitz (Cf. Ferdinando Camon, *Chimie/Levi, la mort*, ziarul *Libération*, 13 aprilie 1987, p. 29).

[e] Cf. *Chicago Tribune*, 8 mai 1990, secțiunea 2, pag. 5, coloana A.

Centrul de Cercetări Ştiințifice
al Librăriei Româneşti Antitotalitare din Paris

Am publicat acest studiu, inițial, în urmă cu trei ani, în serial aici: http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/; http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/12/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-2/; http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/.

Îl republic aici în calitate de membru al Centrului de Cercetări Ştiințifice al Librăriei Româneşti Antitotalitare din Paris, deci, de coautor minimal şi, totodată, pentru a descrie cât mai complet portretul acestui mare farsor, Elie Wiesel, noi rămânând mari gugumani dacă-l mai credem şi dacă-i mai permitem să ne insulte şi să ne escrocheze de „bani de holocaust“, acuzându-ne, în continuare, prin „institutul“ în fruntea căruia a fost proțăpit, de crime pe care poporul român nu le-a comis! De aceea, cer iertare cititorilor pentru faptul că, prin forța lucrurilor, cercetarea de față, în ansamblu, are şi pasaje redundante. Dar e mai bine să repetăm decât să uităm.

23. 2. Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2

Fără îndoială că al doilea mare terorist impostor care a avut un important rol în diseminarea escrocheriei holocaustice pe plan internațional a fost Simon Wiesenthal, despre care am vorbit mai sus şi cu privire la care public în anexa nr. 5 studiul lui Mark Weber, din care am citat anterior.

23. 3. Radu Ioanid sperjurul: *persona non grata*

La fel ca în cazul lui Elie Wiesel se pune problema şi în cazul celui de-al treilea mare fariseu, Radu Ioanid, mai puțin cunoscut pe plan internațional, dar bine cunoscut nouă, românilor, denunțat în capitolul care urmează, adus la zi, în forma de față, în urmă cu doi ani, aici, http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/, în care redau *Scrisoarea* adresată d-nei Ulrike Beitsprecher, coordonatoarea Forumului Internațional ATELIERUL ISTORIC EUROPA (GESCHICHTSWERKSTATT EUROPA), ediția 2012, organizat de Institutul pentru studii globale şi europene de pe lângă Universitatea din Leipzig – Forum sub egida căruia se desfăşoară simpozionul „TRANSNISTRIA – HOLOCAUSTUL UITAT, 1941-1944“ [f].

Dear Mrs. Ulrike Beitsprecher,

I regret that I cannot attend the symposium organized by you. Maybe I come to the next edition.

However, by virtue of the principle *AUDIATUR ET ALTERA PARS*, and if this is not inconvenient to you, I would kindly ask you to multiply the article sent in attachment, *RADU IOANID PERJURY: PERSONA NON GRATA*, with my kind request that it will be distributed to the participants.

The vicissitudes of history caused the German people – hardworking, talented, honest – to be the victim of some ocult circles' schemes. This is the reason why it now suffers the consequences.

Similarly, the Romanian people – who never crossed its borders in order to attack others – suffers now from the unhappy failures of history. There are many elements showing that it is the victim of the same ocult groups because of which even the German people is still suffering. On top of the list of such groups are the followers of the Khazars – today's Zionists, known in Romania by the name of "Jews", a word in the East and Central European area, deriving from the phonetic corruption of the German word "*Das Jüden*", as the letter "*J*" in German is mainly pronounced as "*J*", not as "*I*".

In view of a firm monitoring of the symposium, I suggest, as an additional documentation, that you consult the following *links and sites*:
http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3;
http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php;
http://archive.org/details/Theholocaust120QuestionsAndAnswers;
https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&cPath=9_1_17&products_id=37;
https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329&zenid=4hrc7g9opi1vm0re5ck52sdng3;
http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm;
http://100777.com/jewry/freedman;
www.nkusa.org.

These books as well as many others on the same topic, undoubtedly prove that the Zionist's position, especially taken – in your symposium – by Radu Ioanid, who is an impostor and, as you will read in my paper, attached to this letter, a perjury that should have gone to prison. The presence of Radu Ioanid is a mistake for this symposium, because there was no holocaust of the Jews or the gypsies in Transdniestria, as it did not occur anywhere else. As you may have read on the link http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php, the word ”holocaust” and the idea of killing the 6,000,000 Jews are only some ideas fabricated as early as 1900!

I will soon send you the English version of my paper, too. You can multiply and distribute it in both languages, because the ”Moldovans” speak the Romanian language.

Respectfully,
Vasile Zărnescu*

Radu Ioanid sperjurul: *persona non grata*
Confirmarea predicțiilor privind propaganda holocaustică
(Episodul al 5-lea [g], adus la zi, al studiului
„*Holocaust-ologii“ – vectori ai războiului axiologic*)

Reamintesc, acest studiu cu valoare de prognoză şi cu scop preventiv a fost publicat, în serial, în 2002, în revista *JUSTIȚIARUL* (www.justitiarul.ro). De asemenea, reamintesc afirmația – iterată în alte materiale postate pe *AlterMedia*, precum şi în alte reviste *on line* –, că,

după apariţia O.U.G. nr. 31/2002, am dat publicităţii, în 2 august 2002, un comunicat de presă al Partidului Unităţii Naţiunii Române (P.U.N.R.) (eu fiind directorul Departamentului de presă şi relaţii publice al partidului), prin care P.U.N.R. cerea *Referendum Naţional* privind pretinsa legitimitate, necesitate şi oportunitate a emiterii criminalei O.U.G. nr. 31/2002!

Comunicatul a fost semnalat, în reproducere rezumativă, de câteva ziare: *** „P.U.N.R. cere referendum pentru ordonanţa «holocaustului»", în *Curentul*, nr. 180(1456), 3-4 august 2002, pag. 2; G. R., „P.U.N.R. vrea referendum naţional în problema Holocaustului", în *Curierul naţional*, nr. 3474, 3-4 august 2002, pag. 3; I. M., „P.U.N.R. atacă", în *Gardianul*, nr. 65, 3 august 2002, pag. 5. Şi trebuie să remarcaţi că, încă de atunci, teama de represalii devenise, deja, atât de mare încât autorii rezumatelor-semnal ale comunicatului au preferat să se ascundă după anonimat sau după nişte iniţiale! Trebuie să recunosc, acum, că a fost mare lucru şi faptul că au avut curajul să semnaleze comunicatul meu. Le exprim, încă o dată, recunoştinţa mea profundă directorilor şi redactorilor respectivelor publicaţii pentru curajul, spiritul civic şi românismul dovedit!

Adeverirea internă a predicţiilor

După încă cinci ani, studiul meu avea să se adeverească în totalitate, sub dublu aspect. Pe de o parte, începând cu anul şcolar 2007-2008, Ministerul Învăţământului a impus, deja, introducerea în programa şcolară a lecţiilor despre holocaust, posturile de televiziune – atât cele publice, cât şi cele private – poluează, pe această temă, opinia publică cu emisiuni, informaţii şi filme tendenţioase, precum *Auschwitz*, confirmând, încă o dată, demonstraţia lui Norman Finkelstein din *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*.

Între timp, am publicat, în revista *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 7, *Protestul* Vatrei Româneşti, semnat de d-l prof. univ. dr. Ion Coja, prin care denunţa faptul că Mossadul a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, de la secretarul acestuia, de la Paris, *Memorii* care aparţin de drept, Academiei Române – căreia i le-a lăsat, prin testament, Filderman – şi care atestau că **în Transnistria nu a fost nici un holocaust.** Referitor la acest furt şi pe baza concluziilor implicite ale respectivului *Protest* al Vatrei Româneşti, în pagina 2, din acelaşi număr al revistei, am publicat articolul „Propaganda holocaustică – un gheşeft super-abject", republicat pe *AlterMedia* [h], în care am demonstrat că respectivul furt atestă inexistenţa holocaustului în Transnistria şi, în genere, în România şi că, totodată, furtul comis denotă, încă o dată, transformarea propagandei în *holocash*. Căci, într-adevăr, dacă Mossadul a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, atunci această crimă a fost comisă tocmai pentru a se împiedica aflarea

adevărului în ceea ce ne priveşte – că nu a existat holocaust al evreilor comis de români în Transnistria (şi, evident, nici în altă parte!) – şi pentru a se menţine minciuna debitată de escrocii Radu Ioanid, Randolph Braham, Matatias Carp, Vladimir Tismăneanu, Lya Benjamin, Jean Ancel ş.a., adunaţi în jurul escrocului-şef Elie Wiesel, care declarase impertinent: **„România a ucis, a ucis, a ucis!“** Dar, de vreme ce apologeţii „Holocaustului unic“ mint cu neruşinare şi fură documentele importante care ne disculpă, atunci, pe cale de consecinţă logică şi juridică, **mint şi în celelalte aspecte**: că nu a existat un „holocaust unic“ al evreilor şi, în orice caz, nu au fost ucişi 6 milioane de evrei, ci, cum relevă cercetătorii serioşi şi obiectivi, mult mai puţini dintre evrei şi mult mai mulţi din partea altor naţiuni. Or, gonflarea numărului victimelor de la câteva sute de mii la 6 milioane nu a avut decât acest scop: confecţionarea „holocaustului unic“ şi transformarea lui în holocau$t, în *holocash* – fapt denunţat de Norman Finkelstein, Roger Garaudy, Robert Faurisson, Arthur Butz, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Wilhelm Stäglich şi toţi ceilalţi autori ai literaturii zise „revizioniste“, ale căror nume şi lucrări pot fi văzute pe http://www.vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html şi la care m-am mai referit în articolul meu „Literatura holocaustică: caşcavalul secolului (2)“ [i].

În acelaşi sens – că nu există holocaust provocat de români sau de România, dar că există *holocash* sau holocau$t – pledează şi articolul d-lui Ion Coja, „Schimb holocaust ambiguu contra Premiu Nobel: Amintiri din Transnistria uitate de Norman Manea“ (vezi *SANTINELA*, nr. 17, iunie 2007, pag. 12-13), în care profesorul Coja demontează minciunile lui Norman Manea privind pretinsul holocaust din Transnistria, minciuni debitate ca să facă şi el un gheşeft pe ultimii ani ai vieţii lui de netrebnic: să i se acorde şi lui – precum impostorului Elie Wiesel – Premiul Nobel, pentru că a confecţionat maculatură despre holocau$t, după ce România l-a făcut om şi „mare scriitor“.

Agresiunile multiple ale evreilor contra românilor – sub alte aspecte decât confecţionarea acuzei cu holocau$tul – sunt relevate, pe larg, de Cornel Dan Niculae, în lucrarea sa în trei volume, *Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*. Nu-i mai puţin adevărat că aceste agresiuni sunt favorizate de politica filo-sionistă a tuturor celor care au condus şi conduc România în aceşti 19 ani apocaliptici!

Suportul extern al adeveririi predicţiilor

Pe de altă parte, la şase ani de la publicarea faimoasei sale cărţi *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (vezi http://www.amazon.com/Holocaust-Industry-Reflections-Exploitation-Suffering/dp/185984488X/ref =pd_bxgy_b_text_b/192-3518530-7627029), Norman G. Finkelstein a

publicat, la începutul lui 2008, cartea *Beyond Chutzpah – On the Misuse of Anti-Semitism and the Abuse of History* (cf. http://www.amazon.com/Beyond-Chutzpah-Misuse-Anti-Semitism-History/dp/0520245989) tradusă, prompt, sub titlul *TUPEU! Argumentul antisemitismului şi maltratarea istoriei* (Editura Antet, 2008), în care a reluat tematica respectivă. Întrucât această carte abia a apărut în româneşte şi este puțin cunoscută, voi da câteva citate – unele mai lungi, dar necesare – care sprijină cercetarea mea contra abominabilei propagande holocaustice – cercetare bazată, de altfel, în principal, cum frecvent am subliniat în diversele materiale anterioare, chiar pe lucrările unor autori evrei oneşti (fiindcă există, încă, şi dintre aceştia!).

«Într-un studiu anterior, am analizat modul în care holocaustul nazist a fost transformat într-o armă ideologică în scopul de a imuniza Israelul față de criticile legitime (Finkelstein se referă la *Holocaust Industry* – n.n., V.I.Z.). În lucrarea de față voi examina o variantă a acestei manipulări, şi anume „noul antisemitism". De fapt, acuzația referitoare la un nou antisemitism nu e nici nouă, nici legată de antisemitism. Ori de câte ori Israelul este supus unor presiuni internaționale pentru a se retrage din teritoriile ocupate, apologeții săi lansează încă o campanie mediatică orchestrată meticulos pe tema omniprezenței antisemitismului în lume. Această exploatare neruşinată a antisemitismului delegitimizează criticile la adresa Israelului, îi desemnează pe izraelieni ca victime în locul palestinienilor şi mută presiunile asupra lumii arabe, care trebuie să scape de antisemitism. (…) Am început această introducere cu o referire la scandalul legat de cartea *Din vremuri imemoriale*, întrucât unul dintre motivele pentru care conflictul izraeliano-palestinian este înconjurat de atâtea controverse constă în proliferarea escrocheriilor prezentate drept cercetări academice serioase.

În viața intelectuală există un mecanism de control al calității, deşi imperfect. (…) Una dintre trăsăturile remarcabile ale conflictului izraeliano-palestinian este tocmai aceea că mecanismele de control al calității nu funcționează aproape deloc. Autorul cărții poate preda la o universitate de prim rang şi cartea însăşi poate să fie publicată de o editură prestigioasă, să primească laude entuziaste şi recenzii excelente în publicațiile importante şi, totuşi, textul să fie o prostie de la un capăt la altul. Cel mai recent reprezentant al acestui gen – şi subiectul părții a doua a cărții de față – este *best-seller*-ul *În apărarea Israelului*, aparținând lui Alan Dershowitz, profesor de drept la Harvard. Se poate spune, fără teama de a greşi, că *În apărarea Israelului* întrece *Din vremuri imemoriale* ca amploare a înşelătoriei şi este una dintre cele mai spectaculoase escrocherii academice publicate vreodată pe tema conflictului izraeliano-palestinian. (…) Desigur, nu este important că Dershowitz e un şarlatan, ci faptul că

părtinirea instituţională sistematică permite ca nişte cărţi precum *În apărarea Israelului* să devină *best-seller*-uri naţionale. Dacă n-ar fi fost pedigriul lui Dershowitz de la Harvard, laudele la adresa cărţii din partea unora ca Mario Cuome, Henry Louis Gates Jr., Elie Wiesel şi Floyd Abrams, recenziile favorabile din publicaţii precum *New York Times* şi *Boston Globe* ş.a.m.d., *În apărarea Israelului* ar fi supravieţuit pe rafturile librăriilor la fel de mult ca ultima revistă a Societăţii Pământului Plat» (cf. *TUPEU!*, pag. 24, 25, 26).

Ca şi în *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, ironia lui Finkelstein este pe cât de întemeiată, pe atât de zdrobitoare: «În Statele Unite, ameninţarea unui nou antisemitism provenea, conform lui Forster şi Epstein, de la „stânga radicală“, cu organizaţii precum Partidul Socialist Troţkist al Muncitorilor, Partidul Comunist Stalinist American şi Partidul Progresist Maoist al Muncii – chiar dacă electoratul lor, strâns laolaltă, ar fi încăput confortabil într-o cabină telefonică» (*op. cit.*, pag. 34).

Sau un alt exemplu de ironie demolatoare prin ea însăşi: «În iunie 2004, noul circ al antisemitismului şi-a instalat cortul la Organizaţia Naţiunilor Unite, cu ubicuul Wiesel, aflat din nou în centrul atenţiei. (…) În cuvântarea de la Organizaţia Naţiunilor Unite, Wiesel a denumit antisemitismul „cea mai veche credinţă fanatică din istoria cunoscută“, care, mai mult, combina într-o manieră unică toate celelalte forme de fanatism. Tot ce ţine de evrei este unic: antisemitismul, Holocaustul, Israelul, naţionalitatea evreiască, poporul evreu… Dincolo de şovinismul ei respingător, această doctrină a unicităţii, atât de găunoasă din punct de vedere intelectual, slujeşte funcţia ideologică utilă de a permite Israelului să revendice o dispensă morală unică: dacă suferinţele evreilor au fost unice, atunci Israelul nu trebuie să fie constrâns de standardele morale normale.

Socotind, fără îndoială, că putea marca uşor câteva puncte pentru a-i impresiona pe stăpânii săi de la Washington, secretarul general al O.N.U., Kofi Annan, a intrat în joc. „După şaizeci de ani, antisemitismul scotea iarăşi capul“, intona el. „Lumea asista la o resurgenţă alarmantă a acestui fenomen, sub forme noi şi în noi manifestări“. Annan a cerut ca „toată lumea să-i combată activ şi fără compromisuri pe aceia care neagă realitatea Holocaustului sau unicitatea lui“. Dar ce osândă vor primi cei care-i neagă unicitatea? Închisoarea? Pedeapsa cu moartea? O oră între patru ochi cu Elie Wiesel? S-ar fi crezut că un secretar general provenit de pe un continent care a fost decimat de colonialism ar manifesta un oarecare scepticism faţă de unicitatea Holocaustului şi, dat fiind că în prezent Africa este devastată de foamete, boli şi războaie, ar avea alte priorităţi decât să mobilizeze comunitatea internaţională pentru afirmarea unicităţii Holocaustului» (*idem*, pag. 77-79).

Şi mai „exotică“ este calificarea făcură unui negru apologet-sionist: «Cu siguranță că întreprinzătorul profesor de culoare Henry Louis Gates Jr. nu a avut de pierdut în ochii conducerii universității atunci când, în 1992, a denunțat „antisemitismul negrilor“ sau ceea ce el numea „noul antisemitism“ – iată cât de des revine această expresie – într-un articol de o pagină din *The New York Times*. Să loveşti în cei lipsiți de putere, mai ales când sunt „din neamul tău“, pentru a obține favorurile celor puternici se numeşte curaj moral în cercurile de elită“». Şi, în nota de subsol, dă câteva rânduri din lauda făcută de demagogul de culoare, pe care o încondeiază absolut antologic: «Am ajuns să înțeleg foarte repede că Israelul este o comoară de civilizație pentru întreaga comunitate umană, dar este şi una dintre cele mai vulnerabile. (…) *În apărarea Israelului* constituie o lectură indispensabilă pentru aceia dintre noi care suntem profund neliniştiți de ascensiunea antisemitismului în societatea americană, chiar şi în campusurile universitare.“ Cu laude de genul acesta se strică reputația prostituției» (*idem*, pag. 86).

Radu Ioanid-Sperjuru’

Radu Ioanid este o altă clonă a escrocului Elie Wiesel. De la escrocheriile literar-politice ale lui Elie Wiesel şi de la escrocheriile academice ale lui Joan Peters, Alan Dershowitz *et comp.*, să revenim la escrocheria juridico-imobiliară a lui Radu Ioanid. (Referitor la escrocheria politico-literară a lui Ioanid, din cartea sa *Răscumpărarea evreilor. Istoria acordurilor secrete dintre România şi Israel*. Editura Polirom, 2005, am comentat, sumar, în alt material, pe *AlterMedia*. La această agresiune axiologică voi reveni, pe larg, în alt studiu).

Între timp, s-a adeverit şi previziunea mea că escrocul Radu Ioanid va pierde procesul prin care a cerut restituirea apartamentului pe care-l ocupase în Socialism – în care el voia să înființeze, nici mai mult nici mai puțin, un „muzeu al holocaustului“! E-adevărat, lichelele de judecători de la instanța de fond i-au dat câştig de cauză, pentru că nu aveau rectitudinea morală şi demnitatea profesională să respingă acțiunea

unui jidan naturalizat american. Deşi în cauză era o familie de români amărâţi – între care unul dintre copiii lor era nevăzător –, pe care rapacitatea escrocului Radu Ioanid îi aruncase, efectiv, în stradă, înainte de a se fi încheiat procesul prin care i s-ar fi adjudecat, eventual, apartamentul – pentru că el se ştia dinainte câștigător, căci se baza pe presiunea statutului său de evreu-cetățean-american, prin care influența lichelele de judecători.

Să ne amintim că jidanii şi alți asemenea escroci infiltrați în Principatele Unite, atunci când erau prinşi comițând ilegalități, se sustrăgeau judecății şi pedepselor invocând că „sunt supuşi austrieci" – chiar dacă nu veneau din Imperiul Austro-ungar, ci, cum se întâmpla de obicei, veneau ilegal şi din alte zone: Polonia, Imperiul Țarist etc.! Acum se repetă situația, aceşti criminali invocând faptul că sunt cetățeni americani! Vezi, printre altele, şi cazul Teo Peter!

Încă din vara anului 2002, înainte de a se fi dat sentința definitivă, Margareta Chetreanu publicase un scurt articol, în revista *România Mare*, în care semnala informația preluată, aici, de mine – şi care apăruse în episodul acestui studiu tipărit în *Justițiarul* cu o săptămână **înaintea** termenului final de judecată –, anume faptul că infractorul rămas nepedepsit Radu Ioanid **fusese despăgubit la *emigrare* de statul român** şi, pe cale de consecință juridică, **nu mai avea dreptul să-şi revendice** apartamentul! Dar instanța de fond – din cauza obsecviozității judecătorilor care o compuneau – nu ținuse cont de acest semnal de presă, deşi este exclus să nu fi aflat de el. Căci, în urma acestei informații din presă, de escrocherie a aflat şi avocatul amărăştenilor – unul dintre rarii avocați cinstiți, care apără până în pânzele albe cauza celor pe care se angajează să îi apere. Ca atare, el a căutat în arhive şi a găsit actul pe care ticălosul de Radu Ioanid îl semnase „cu mânuța lui" şi care atesta că fusese despăgubit când emigrase din România!

Acest act trebuia cerut şi de judecătorii instanței de fond, dacă ar fi respectat deontologia juridică, de care fac atâta caz, cu „gândirea lor suverană şi independentă". Dar nu, ei au dovedit că sunt nişte lichele de cea mai crasă speță. La recursul declarat, Curtea de Apel a trebuit să dea câştig de cauză familiei de români, în baza probei aduse de avocatul chiriaşilor, cum că netrebnicul Radu Ioanid mințise. Dar membrii completului de judecată al instanței de apel nu i-au pedepsit pe membrii instanței de fond în nici un fel pentru măgăria de judecată comisă şi nici pe escrocul Radu Ioanid – care, acum, iată, are tupeul tipic neamului său să apară pe sticla televizoarelor ca să ne dea „lecții" şi să ne înjure! Însă nu e timpul trecut: apelez la toți ziariştii de bună credință să începem o campanie de presă pentru sancționarea administrativă, pecuniară, profesională, morală şi, mai ales, penală a magistraților respectivi şi, în

acelaşi timp, o campanie pentru **condamnarea penală imediată a impostorului Radu Ioanid, vinovat – cum anticipasem, încă în 2002 – de *sperjur***, întrucât fapta sa este, deja, dovedită de actele existente în dosarul cauzei.

Asta-i dimensiunea imorală şi holocaustică a mincinosului Radu Ioanid: rapacitatea, calitatea funciară a neamului său – khazarii. Dacă Justiția României va reuşi să-l condamne la puşcărie pentru sperjur, vom reuşi să-l declarăm şi *persona non grata*! Cu condiția, desigur, ca Justiția să fi depăşit faza de Ju$tiți€! În treacăt fie spus, cu vreo lună înaintea începerii campaniei electorale parlamentare din noiembrie 2008, preşedinta Consiliului Superior al Magistraturii, Lidia Bărbulescu, ceruse ministrului Ju$tiți€i, Cătălin Predoiu, „să emită o ordonanță de urgență pentru pedepsirea penală a celor care denigrează Magistratura şi magistrații“! După care, la câteva zile, a apărut în presă cazul judecătoarei care conducea beată autoturismul. Cum se ştie, cazul a luat o întorsătură neaşteptată şi **inversată**: polițiştii care au prins-o în flagrant-delict au fost dați în judecată de judecătoarea bețivă pentru calomnie etc., iar ei sunt acum anchetați penal! Acesta-i modul cum se apără, între ei, cei din clica magistraților, cum am relevat şi în episodul anterior: ei înlocuiesc Legea cu fărădelegea; Dreptatea cu nedreptatea; Binele cu răul: laconic zis, ei **inversează** valorile. Evident, într-un atare stat de drept-curmeziş, e greu să pui la punct astfel de specimene, care au judecat inclusiv în dosarul lui Ioanid-Sperjuru'! Cazul judecătoarei Maria Huza, ex-preşedinta Tribunalului Bucureşti, este pe cât de grăitor, pe atât de revoltător! Referitor la magistrata Lidia Bărbulescu, puteți citi aici, pe *AlterMedia*, pe blogul lui Marius Mioc, modul cum i-a pus ea pumnul în gură lui Marius Mioc [j]; iar referitor la valoarea morală şi profesională a noului-vechi ministru Cătălin Predoiu, din guvernul Boc, (re)citiți, tot aici, „Triumviratul malefic“ [k]; cât despre valoarea morală şi profesională a Magistraturii şi magistraților, (re)citiți „Prezumția de vinovăție a magistraților va înlătura corupția din Ju$tiți€“ [l].

Dar, chiar dacă această campanie de presă nu se va realiza, iar judecătorii respectivi şi escrocul Radu Ioanid-Sperjuru' nu vor fi pedepsiți cum merită, un fapt este dovedit: că măgarul Radu Ioanid este un sperjur, un mincinos rămas nepedepsit şi, ca atare, toată propaganda cu „holocaustul din România“ este la fel de mincinoasă şi, într-o formă sau alta, va trebui pedepsită. În mod similar, pentru că şi „marele escroc“ Elie Wiesel – cum zicea Robert Faurisson şi, după el, toți revizioniştii! – a fost dovedit că este mincinos, inclusiv propaganda cu „holocaustul unic“ al evreilor trebuie contracarată şi pedepsită: în primul rând, să fie condamnată moral pe plan internațional.

Radu Ioanid-Răzbunătoru'

Revenind la acuza adusă de Radu Ioanid d-lui prof. univ. dr. Dumitru Sandu, de a fi fost informator al Securității, acuza este neîntemeiată, iar explicația este mai simplă: motivația ei este absconsă şi are un caracter răzbunător. Anume, la puțin timp după Retrovoluția din decembrie 1989, noul preşedinte al României, d-l Ion Iliescu, a dispus înființarea, pe lângă preşedinție, a unui „Departament de studii sociale". În cadrul acestui colectiv, unul dintre cercetătorii principali era prof. univ. dr. Dumitru Sandu. Dar cine era şeful respectivului departament?! Ei, nu ghiciți oricât v-ați strădui. Era Virgil Ioanid, tatăl progeniturii sale, Radu Ioanid-Sperjuru'. Fără îndoială, preşedintele Ion Iliescu îl cocoțase în acest înalt post fiindcă se cunoşteau din vremea tinereții lor revoluționare, de comunişti kominternişti. Deci, acest tată al lui Radu Ioanid era un jidan kominternist tipic. Ori de câte ori voia să-şi impună prostiile sale – căci „idei" nu puteau fi numite –, argumentul simplu şi permanent era, realmente, bătutul cu pumnul în masă, că aşa „voia muşchii lui" de şef-de-departament-prezidențial. Evident, ăsta nu era comportament ştiințific, demn de un departament prezidențial postdecembrist, fie şi într-o democrație originală, ca a noastră! Întrucât funcția deținută era, efectiv, prea mare pentru mintea lui mică şi obstrucționa grav activitatea de cercetare a departamentului, prof. univ. dr. Dumitru Sandu – care, pe linie de competență profesională, era adevăratul şef al departamentului, adică, în termeni sociologici, era *liderul informal* –, i-a explicat preşedintelui Ion Iliescu stilul stalinist de conducere al lui Virgil Ioanid, care anula toate eforturile echipei departamentului. Ca atare, fireşte, preşedintele Ion Iliescu nu a avut încotro şi l-a dat afară pe *jüden*-kominternistul Virgil Ioanid. Urmarea este că nedemnul său urmaş, escrocul Radu Ioanid, se răzbună pe profesorul universitar român Dumitru Sandu, deşi acest Radu Ioanid este doar un obscur director al unui stabiliment despre *unicitatea* (!) holocau$tului evreilor, construit la Washington, deşi acolo trebuia făcut unul despre holocaustul comis de americani contra japonezilor la Hiroşima şi Nagasaki, sau, la fel de întemeiat, despre holocaustul comis de yankei contra indienilor americani!

Culmea ironiei şi a fățărniciei atât a jidanilor, cât şi a americanilor manevrați de aceştia este atestată chiar de o carte a unui evreu american sau jidan european, Gilbert Sinoué, tradusă, recent, în româneşte, *Un vapor pentru infern* (Pro Editură şi Tipografie, Bucureşti, 2007). Autorul „povesteşte, oră de oră, o epopee despre care s-ar crede că nu a putut exista, întrucât pare de neconceput": peregrinările a 937 de jidani germani, dotați cu vize de emigrare emise de Germania hitleristă, pentru a se stabili în Occidentul tolerant şi „atotcuprinzător" – cum „salută", în caricatura

alăturată, senatorul evreu-american Joe Lieberman. Dar, începând cu S.U.A., conduse de „umanistul“ Roosevelt, urmate de Canada, de „naţiunile din America Latină“, toţi „refuză“ să îi primească. Iar acum, toţi occidentalii se întrec în a-i căina pe evrei, în a înfiinţa muzee ale holocaustului şi în a acuza România de a fi comis holocaust, deşi a fost singura ţară care i-a protejat pe evrei!

Ăştia-s jidanii care, acum, „veşnic recunoscători“ – cum pretindea escrocul Elie Wiesel că ar fi evreii –, fac presiuni contra României, care invadează România ascunşi sub nume româneşti, care vor să acapareze conducerea României şi care-i cumpără pe liderii autohtoni, ca să ne oblige să includem în programele şcolare lecţii despre holocau$t – pentru a le induce copiilor noştri o vină pe care nu o avem! Ăştia-s jidanii ce constituie **xenocraţia care conduce România**. Ăştia-s jidanii care au cumpărat nenumărate apartamente, întreprinderi şi pământ în România, după modelul Palestinei, pentru a pretinde, ulterior, să facă aici un al doilea Israel. Acesta a fost scopul ascuns al distrugerii industriei, agriculturii, moralei şi spiritualităţii României – cu ajutorul cleptocraţiei autohtone –: în locul românilor să vină străinii – „investitorii strategici“ – , iar în fruntea lor jidanii, pentru că ar fi „poporul ales“!

„Popor ales“ pe care evreul-american Noam Chomsky îl caracterizează prin cuvintele unui izraelian: «Autoritatea internă a armatei izraeliene atinsese un punct în care Israelul era descris de Ben Kaspit, corespondentul armatei, „nu ca un stat cu o armată, ci ca o armată cu un stat“» (cf. *INTERVENŢII*, Editura Vellant, Bucureşti, 2007, pag. 33). Ceea ce revine, cu alte cuvinte, la afirmaţia lui Roger Garaudy, cum că Israelul nu este altceva decât dictatura militară cea mai sângeroasă, care „aplică politica napalmului“. Tot Chomsky vorbeşte, în cărţile sale, de „crimele americano-izraeliene“ comise contra palestinienilor şi libanezilor. De altfel, cum am mai amintit, chiar „evreii fundamentalişti“, organizaţi în *Neturei Karta* (cf. www.uska.org), contestă existenţa statului Israel şi, totodată, denunţă agresiunile Israelului contra Libanului şi a palestinienilor. Şi să nu uităm afirmaţia lui Shimon Peres, cum că Israelul „a cumpărat România“, pe lângă alte locuri sau ţări: Manhattan-ul, Ungaria, Polonia etc. (cf. http://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8)!

A venit momentul să ne trezim „din somnul cel de moarte“ şi să ne apărăm pământul, valorile şi drepturile ancestrale agresate atât de unii reprezentaţi ai „poporului ales“, cât şi de alţii.

19 decembrie 2008

P.S. Într-o emisiune de la Antena 3, în 4 ianuarie 2009, pe la ora 15 şi 25 min, acelaşi vorbete bâlbâit, Dan Petre, fiul mămiţichii lui, Zoe Petre, printre prostiile şi minciunile debitate despre ofensiva criminală a Israelului în Fâşia Gaza, a pretins că „Hamas este o organizaţie teroristă,

iar despre Israel se ştie că este un stat democratic!" Or, despre Israel se ştie exact invers: că este primul stat terorist, înfiinţat de terorişti şi condus, apoi, de aceiaşi terorişti care au condus diferitele organizaţii teroriste care au concurat la înfiinţarea Israelului: Irgun, Stern etc. Ben Gurion, Menahem Begin, Ariel Sharon, Moshe Dayan au fost la conducerea directă a acestor organizaţii, apoi au condus ca premieri, preşedinţi, miniştri ai Apărării etc. şi conduc şi acum Israelul prin dictatura militară – care, iată, a pornit un nou război criminal contra Palestinei.

Însuşi sionismul a fost declarat doctrină rasistă şi a fost condamnat ca atare de către O.N.U. – fireşte, mai puţin de către S.U.A. şi câteva acolite ale lor.

5 ianuarie 2009

ADDENDA

Trebuie să fac unele precizări. Am aflat, recent, că avocatul amărâţilor români agresaţi şi evacuaţi din locuinţă de către americanul-jidan (khazar) Radu Ioanid dovedise promptitudine şi a prezentat instanţei **de fond** documentul care atesta că escrocul Radu Ioanid fusese despăgubit la emigrare! Ca atare, instanţa de fond a fost nevoită să îi respingă acţiunea! Aşadar, turpitudinea lui Radu Ioanid este relevată, în mod suplimentar, de faptul că a mai făcut şi recurs! Or, Radu Ioanid a fost încurajat în tupeul său de faptul că instanţa de fond nu l-a condamnat – ea însăşi! – pentru sperjur, aşa cum trebuia. Cu atât mai mult instanţa Curţii de Apel trebuia să o facă. De aceea, alegaţiile de mai sus referitoare la instanţele de fond şi de recurs rămân valabile până va fi judecat şi condamnat Radu Ioanid pentru sperjur şi declarat *persona non grata* **definitiv**: să nu mai aibă niciodată dreptul să intre în România! Aceasta este cu atât mai necesar cu cât, rămas nepedepsit până acum, tupeul său a crescut progresiv. Astfel, după ce Banca Naţională a României a turnat medaliile pentru Patriarhii României, escrocul Radu Ioanid a fost în fruntea celorlalţi alogeni din neamul lui – cei din aşa-zisul „institut Elie Wiesel", din filiala locală a „Centrului" teroristului Simon Wiesenthal ş.a. – care au făcut mare tămbălău ca respectivele medalii să fie distruse pe motiv că Patriarhul Miron Cristea a făcut şi a dres!

Între timp, a apărut ştirea-bombă că, într-un tribunal din Budapesta, un evreu-maghiar, Nikolaus (Miklós) Grüner [m], care, în mod real, fusese în lagărul de concentrare din Buchenwald, i-a dresat un proces penal lui Elie Wiesel pentru substituire de persoană: adică propagandistul nr. 1 din lume al „Holocaustului" nu este decât cel mai abject impostor: *Auschwitz Survivor Claims Elie Wiesel is an Impostor* (cf.

http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html?). De aceea, ştirea era „bombă“ numai în România, căci în Occident de mult se ştie că este un „mare escroc“ – aşa cum susțin mulți autori, în Occident, cam de prin anul 1960. Dar, în România, unde presa este – în cea mai mare parte – în mâna alogenilor, există o veritabilă prohibiție asupra acestui subiect, ceea ce i-a permis preşedintelui Ion Iliescu să-i acorde „Steaua României“, iar altor lichele să-l facă membru de onoare al Academiei Române – spre batjocorirea românilor! Dar, la fel ca până acum, asupra procesului penal din tribunalul budapestan „s-a pus batista pe țambal“!

Totuşi, se răspândeşte tot mai mult în opinia publică internă şi internațională constatarea că propaganda agresivă cu holocaustul celor 6.000.000 de evrei nu este decât o escrocherie orchestrată internațional de cercurile oculte sioniste de peste un secol: noțiunea „holocaust“ şi ideea celor „6.000.000 de evrei ucişi“ sunt doar nişte scorneli lansate în presa internațională – îndeosebi nord-americană! – încă din anul 1900!!! O demonstrează Don Heddesheimer în celebra lui carte *The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War I* (cf. http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3), carte rezumată în texte precum *140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began* (cf. http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php)!!!

O bibliografie minimală, care lămureşte pe orice om de bună credință în problema escrocheriei holocaustului, este indicată, mai sus, în *Scrisoarea* adresată d-nei Ulrike Beitsprecher.

Pentru cititorii din România şi din afara ei, mai adaug câteva *link*-uri:
http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/;
http://www.altermedia.info/romania/2010/09/11/tesu-solomovici-dezinformatoru/;
http://www.animanews.com/index.php?option=com_content&view=article&id=1176:doina-weinerth-consiliul-central-al-evreilor-din-germania-protesteaz-fa-de-atribuirea-premiului-adorno-judithei-butler-video&catid=12:articole&Itemid=29;
http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/;
http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/

http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/12/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-2/
http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/.

Iată de ce un individ de teapa lui Radu Ioanid nu trebuie primit nicăieri, necum la simpozionul din Republica Moldova pe tema aşa-zisului „holocaust uitat din Transnistria“: dimpotrivă, trebuie alungat ca un câine turbat!

21 septembrie 2012

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU

P.S. Link-urile studiului *HOLOCAUST-OLOGII – VECTORI AI RĂZBOIULUI AXIOLOGIC*:
http://www.altermedia.info/romania/2008/12/22/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-1/
http://www.altermedia.info/romania/2008/12/23/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-2/
http://www.altermedia.info/romania/2008/12/24/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-3/
http://www.altermedia.info/romania/2009/01/04/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-4/
http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/

Note

[f]. http://www.comunicate.md/index.php?task=articles&action=view&article_id=5768

[g]. http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/

[h]. http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/

[i]. http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-2_9855.html

[j]. http://mariusmioc.wordpress.com/?s=Lidia+Barbulescu

[k]. http://www.altermedia.info/romania/2008/12/21/triumviratul-malefic/

[l]. http://www.altermedia.info/romania/2008/07/25/prezumtia-de-vinovatie-a-magistratilor/

[m]. http://www.eliewieseltattoo.com/tag/miklos-gruner/

* Traducerea scrisorii:

Stimată doamnă Ulrike Beitsprecher,

Regret că nu pot veni la simpozionul organizat de dvs. Poate la ediția următoare.

Dar, în virtutea principiului *AUDIATUR ET ALTERA PARS*, şi dacă nu vă inoportunează prea mult, vă rog să multiplicați articolul trimis în *attach*, RADU IOANID SPERJURUL: *PERSONA NON GRATA*, cu rugămintea să fie difuzat participanților.

Oricum, vicisitudinea Istoriei a făcut ca poporul german – harnic, talentat, onest – să fie victima maşinațiilor unor cercuri oculte. Din cauza aceasta, acum trage ponoasele.

Similar, poporul român – care nu a trecut, niciodată, frontiera ca să îi atace pe alții – trage, şi el, ponoasele sincopelor nefericite ale Istoriei. Şi există multe elemente care atestă că este victima aceloraşi grupuri oculte, din cauza cărora suferă, şi acum, inclusiv poporul german.

În fruntea acestor grupuri sunt urmaşii khazarilor – actualii sionişti, cunoscuți, în România, îndeosebi prin apelativul „jidani", cuvânt din arealul Est şi Central European, provenit din coruperea fonetică a cuvântului german „*Das Jüden*", deoarece, îndeobşte, litera „J" din germană se pronunță nu „I", ci „J".

În vederea monitorizării ferme a simpozionului, vă propun, pentru o documentare suplimentară, să consultați următoarele *link*-uri şi *site*-uri:
http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3;
http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php;
http://archive.org/details/Theholocaust120QuestionsAndAnswers;
https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&cPath=9_1_17&products_id=37;
https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329&zenid=4hrc7g9opi1vm0re5ck52sdng3;
http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm;
http://100777.com/jewry/freedman;
www.nkusa.org.

Aceste cărți şi multe altele pe aceeaşi temă atestă fără putință de tăgadă că poziția adoptată de sionişti este absolut falsă, în special cea susținută – la simpozionul dvs. – de către Radu Ioanid, care este un impostor şi, cum veți citi în materialul meu, ataşat acestei scrisori, un sperjur care trebuia băgat la puşcărie. Prezența lui Radu Ioanid este o pată pe acest simpozion, întrucât în Transnistria nu a existat nici un holocaust al jidanilor şi țiganilor, aşa cum nu a existat nicăieri. După cum ați putut citi pe

link-ul http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php, cuvântul „holocaust” şi ideea uciderii celor 6.000.000 de jidani constituie nişte idei scornite încă din 1900!

În curând vă voi trimite şi traducerea în engleză a comunicării. Dar le puteți multiplica şi difuza în ambele limbi, fiindcă „moldovenii“ vorbesc româneşte.

Cu gratitudine,
Vasile Zărnescu

Fireşte, nu mi-a răspuns nimeni de la Chişinău, fiindcă organizatorii simpozionul nu urmăreau decât să facă propagandă holocaustică şi nu să discute pe marginea realității. Faptul că dirijorii Forumului erau germani nu denotă decât slugărnicia care le-a fost indusă germanilor de la Bismarck încoace şi nu mai au curajul să se revolte contra diabolicei gogorițe holocaustice.

24. Incontinența malefică a propagandei holocaustice

E locul să fac aici o punere în evidență a propagandei holocustice şi a denigrării României inclusiv de jidăniți sau, pur şi simplu, de mercenari trădători. Elementul de legătură dintre cei doi „faliți“ ai d-lui Ion Coja – Andrei Marga-Smintitu' şi Jean Ancel-Nemernicu' – este Ovidiu Pecican. Iată ce aberații susținea, în 10 octombrie 2007, în articolul „Jaful antisemit de stat: o poveste interbelică“, acest Ovidiu Pecican, unul dintre „idioții utili“ aflați sub pulpana protectoare a ex-bolşevicului năpârlit Andrei Marga, această lichea din gaşca formată din Sorin Mitu, Lucian Boia, Sabin Gherman ş.a., căruia i se atribuie paternitatea expresiei pupăncuriste „*marga cum laude*“:

«Cea mai recentă carte publicată de istoricul izraelian Jean Ancel, intitulată *The Economic Destruction of Romanian Jewry* (Jerusalem, Yad Vashem, 2007, 370 p.), reprezintă o revenire a expertului în fenomenul Shoah din perimetrul românesc la tema sa predilectă: investigarea metamorfozelor pe care „soluția finală“ le-a cunoscut la Dunăre şi Carpați şi a manifestărilor asociate acesteia. În cărțile sale anterioare – fie că era vorba despre serii de documente extrase din arhive secrete de pe mapamond, fie că erau în joc vaste şi detaliate monografii precum în

Contribuții la istoria României. Problema evreiască (1933-1944) (2 volume, fiecare cu câte două părți, apărute în original în 2000 şi, respectiv, 2002, iar la Ed. Hasefer, în română, în 2001 şi, respectiv, 2003) sau *Preludiu la asasinat. Pogromul de la Iaşi, 29 iunie 1941* (ediția inițială în 2003, traducerea românească de la Ed. Polirom, Iaşi, 2005) –, istoricul a reconstituit minuțios accentuarea măsurilor antievreieşti în anii interbelici şi ai celui de-al doilea război mondial până la atingerea cotei de avarie. Început ca manipulare politicianistă şi exprimat în forma oratoriei sau publicisticii populiste, antisemitismul românesc din a doua jumătate a sec. al XIX-lea a ajuns, imediat după primul război mondial, un punct forte în programele unor mişcări politice şi, nu mult mai târziu, a devenit chiar politică de stat. Incidentele de tipul atacării evreilor pe stradă şi al spargerii ferestrelor de la casele lor au fost ulterior depăşite şi la noi prin acte mai crude şi mai ample (aruncări din trenuri, omucideri individuale, pogromuri). La adăpostul unor ideologii iresponsabile şi barbare, radicalizarea antisemită a condus, tot mai mult, către ideea de a pune în aplicare proiectul exterminării evreilor, pentru care omul providențial a fost, aparent paradoxal, nu liderul Gărzii de Fier, ci un ins educat în şcoli de ofițeri din țări occidentale democrate, mareşalul Ion Antonescu.

În noua lui carte, Jean Ancel întregeşte însă tabloul, evocând efectele colaterale ale fenomenului. El se ocupă de ceea ce numeşte, încă din titlu, drept „distrugerea economică” a evreimii române. Chestiunea îi este deja, în parte, familiară cititorului român din rapoartele diplomatice trimise în Franța de la legația din Bucureşti, tocmai în anii respectivi (Carol Iancu, Shoah în România. Evreii în timpul regimului Antonescu (1940-1944). Documente diplomatice franceze inedite, Iaşi, Ed. Polirom, 2001). De astă dată însă, documentele nu mai vorbesc singure, ci devin piese de la temelia unui ansamblu care evocă metodic organizarea spolierii evreilor de averile pe care le posedau, în temeiul pur şi simplu al apartenenței lor la minoritatea iudaică. Pentru a pune în lucru un mecanism de confiscare şi „recuperare” al bunurilor evreieşti, birocrația din România a făcut eforturi considerabile, dovedindu-se – în rapacitatea ei – incredibil de eficientă. Astăzi ştim că acesta era doar începutul unui proces care s-a întins pe o durată mult mai mare de timp, continuând şi în anii postbelici, sub o nouă stăpânire, declarat internaționalistă şi proletară. Istoricii elitelor din Franța, Guz Chaussinand-Nogaret, Christophe Charles şi Catherine Durandin observau foarte bine, în Istoria elitelor în Franța (1991) că după revoluția burgheză cu noianul său de decapitări nobiliare, statul, clasa birocraților, „oficialii“ s-au schimbat prea puțin, prezentând o remarcabilă continuitate. La fel s-a petrecut, pesemne, şi în România, în pofida masivelor încarcerări staliniste şi a translației de la extrema dreaptă înspre extrema stângă. În anii 60-70 ai secolului trecut, atunci când exodul către Israel a devenit

posibil, cei care plecau nu aveau dreptul decât la un bagaj de douăzeci de kilograme. Restul avuției lor personale ori familiale rămânea rudelor, prietenilor sau, de ce nu, statului însuşi.

Trebuie spus însă că oficialitățile nu practicau, după război, acest „joc" profitabil doar cu evreii. Cetățenii de etnie germană – fie ei saşi ardeleni, şvabi bănățeni ori țipțeri maramureşeni – au avut de trecut prin aceleaşi măsuri restrictive. În plus, aşa cum se ştie, pe seama fiecăruia dintre ei trebuia plătită o sumă în conturile administrației. Din acest punct de vedere se poate deci conchide că deposedarea de bunuri a evreimii interbelice nu a fost un episod izolat şi nu a rămas nici apanajul statului militaro-fascist dintre cele două războaie mondiale, apărând, dimpotrivă, mai degrabă ca expresia intolerabilă, abuzivă, a unui nou tip de activitate lucrativă a regimurilor politice succesive româneşti. Ceea ce a inițiat guvernul Goga-Cuza în preambulul Dictaturii regale, sub titulatura de sonorități demagogic-patriotice de „românizare", au continuat, în forme agravate, anarhice (legionarii) sau sistematice (Antonescu) şi succesorii săi, după o perioadă de suspendare revenindu-se la această conduită fără eliminarea fizică directă a celor deposedați, însă în contextul dispariției acestora din peisajul național prin emigrare. Formulă de succes, aducătoare de venituri sigure, consistente şi fără riscuri, procedura a fost extinsă şi asupra etnicilor germani, fapt care transformă statul ceauşist într-un succesor în linie dreaptă, mai pragmatic şi mai puțin lugubru, al dictaturilor brune antisemite. Desigur, comparația între cele două epoci de înstăpânire asupra bunurilor unora dintre minoritari nu poate pune în paranteză conotațiile specifice fiecăruia dintre cazuri. În timp ce fascismul şi ultranaționalismul românesc viza retezarea sub toate formele a posibilității de supraviețuire a evreilor, socialismul îşi dorea exclusiv înstăpânirea nestingherită asupra bunurilor celor ce alegeau dezertarea din mediul democrat-popular. Era, practic, o taxă extrem de pipărată, pentru libertatea de a opta pentru capitalism, aproape o sancțiune ideologică.

Am insistat asupra acestor asocieri pentru a sublinia că, la fel ca mereu, Jean Ancel inaugurează, şi de astă dată, un şantier care este departe de a fi epuizat prin cartea de față. Imaginea de ansamblu o vor completa, fără îndoială, alte contribuții, în viitor. Ceea ce reuşeşte însă istoricul din Ierusalim, în cele zece capitole ale investigației sale, este să înfățişeze cu multă fidelitate, în urma unei explorări sistematice a surselor arhivistice, una dintre ruşinoasele proceduri ale României interbelice împotriva unei anumite categorii de locuitori ai săi, înscriind un capitol nou în cartea prigoanei şi a injustițiilor. intitulată The Economic Destruction of Romanian Jewry nu este deloc o lectură comodă, lucru care nu s-ar putea spune despre nici una dintre cărțile lui Jean Ancel. Şi totuşi, examinarea lucidă, critică a acestei zone întunecate a trecutului nostru e binevenită

pentru oricine vrea să cunoască exact poverile trecutului, asumându-le responsabil» (cf. http://acum.tv/articol/6800/, republicat, în 12 decembrie 2012, inclusiv pe *site*-ul Comunităţii Evreieşti din România, aici: http://net7.com/rjh/ro/?p=10633#more-10633).

„Idiotul util" nu a citit cartea lui Radu Ioanid, „Răscumpărarea evreilor", în care acesta, cu toată turpitudinea sa, recunoaşte că Ungaria cerea un preţ de patru ori mai mare per capita decât se practica în România la emigrarea jidanilor. Asta, ca să mă refer doar la acest aspect, căci, dacă ar fi să comentez toate inepţiile istoricului criticist-demolator, mi-ar trebui mai multe pagini.

Şi ca să întregim mai bine lichelismul acestui „prof. univ. dr." Ovidiu Pecican, să mai citez un articol lung, dar necesar, despre „personalitatea" acestui individ băgat în multe comitete şi comiţii în loc să fie băgat unde trebuie:

«**Coriolan Ovidiu Pecican, un intelectual *marga cum laude***

Posted by Cultura

28 februarie 2011

Urmărind să încurajeze schimbul liber de idei şi de opinii, revista Cultura *promovează, totodată, şi asumarea răspunderii acestora. Prin urmare, am decis să nu publicăm în revistă intervenţia de mai jos. Totuşi, o publicăm pe blog, deoarece, indiferent de identitatea autorului său, textul semnalează câteva fapte reprezentative pentru moravurile mediului universitar actual, fapte care pot fi probate sub raport documentar. Am eliminat din text pasajele care conţin vulgarităţi sau afirmaţii neverificabile; din scrupul filologic, le-am marcat prin croşete.* **(n. red.)**

Primim la redacţie

Domnule Mihai Iovănel,

Urmăresc cu interes revista *Cultura*, cu toate că nu aprob întotdeauna accentele critice ale acestei publicaţii [...] . În calitatea mea de universitar (care, din motive pe care nu vi le voi mai detalia aici, e constrâns să-şi păstreze deocamdată anonimatul [...]), m-au interesat îndeosebi dezvăluirile pe care le-aţi făcut cu privire la cârdăşiile, oportunismul şi parvenitismul din mediul nostru academic. [...]

Nu v-aş fi scris acest mesaj dacă nu v-aţi fi referit, de curând, la un caz pe care îl cunosc mult mai bine decât mi-aş fi dorit. Este vorba despre d-l Ovidiu Pecican, cu care sunt, indirect, coleg la Universitatea „Babeş-Bolyai" din Cluj. Dacă nu mă înşel, aţi semnalat, o dată sau de două ori, postura penibilă în care istoricul s-a pus omagiindu-l obsesiv şi deşănţat

pe şeful său, rectorul Andrei Marga. [...] D-l Pecican nu este singurul cirac al rectorului clujean, însă frecvența cu care domnia-sa practică acest sport degradant – degradant nu numai pentru sine, ci şi pentru „obiectul" său şi, în ultimă instanță, pentru întreaga noastră universitate – îl recomandă drept aplaudacul de serviciu al d-lui Andrei Marga.

În această ordine de idei, m-a şocat seninătatea cu care d-l Pecican minte într-o postare de pe blogul său, atunci când scrie că, „dintre sutele [...] de articole livrate de mine într-un an pe la revistele de cultură şi prin presă –, unul sau şi mai puțin dintre ele (unul la doi ani, să zicem) îl pomeneşte pe filosoful Andrei Marga" (cf. http://ovidiupecican.wordpress.com/2011/02/20/pseudo-dezbatere-filosofica-vi-afilieri/) Urmărind la întâmplare un an calendaristic (din iunie 2005 până în mai 2006), eu am găsit nu mai puțin de trei articole pe care domnia-sa i le-a dedicat d-lui Andrei Marga:

1) un articol „sintetic": „Premiul Herder pentru Andrei Marga", în *Observator cultural* din 9 iunie 2005;
2) o recenzie la volumul „*Die Kulturelle Wende. Philosophische Konsequenzen der Transformation* / Cotitura culturală. Consecințe filosofice ale tranziției" (în *Steaua*, septembrie 2005);
3) un comentariu la „Filosofia lui Habermas" (în *aLtitudini*, mai 2006).

Iar acestea nu sunt simple mențonări, ci articole consacrate în exclusivitate, de-a lungul unui singur an, d-lui Andrei Marga, autor despre care d-l Ovidiu Pecican afirmă că îl „pomeneşte" o dată la doi ani…

Trist nu este, totuşi, că d-l Pecican îl „pomeneşte" pe d-l Andrei Marga, ci *cum* îl „pomeneşte". În imaginația d-lui Ovidiu Pecican, şeful său capătă dimensiuni şi trăsături care amintesc de „Cântarea României". Nu mulți ştiu, de exemplu, că d-l Pecican este inventatorul formulei triumfaliste, ironizată adesea în universitatea clujeană, *marga cum laude* (v. C.V.-ul afişat pe http://www.euro.ubbcluj.ro/structura/pers/Ovidiu_Pecican.php). [...]

Nu neagă nimeni, apoi, că d-l Marga are „merite de cărturar", cum vă acuză d-l Pecican pe dv. şi pe alți pretinşi „detractori". Însă mă îndoiesc că printre aceste „merite" s-ar afla şi „noua alianță dintre discursul filosofic şi realitatea imediată pe care, recurent şi tensional, o propune scrisul lui Andrei Marga" (cf.http://www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=6826). Dacă asemenea rânduri ar fi cuprins măcar o fărâmă de adevăr şi nu doar simple „limbi" oferite cu exces de generozitate şefului, atunci poate că d-l Pecican ar fi trebuit să ne explice şi în ce ar consta această „nouă alianță" pe care a „propus-o" d-l Marga în raport cu Dewey, Habermas şi, în general, cu toată filosofia secolului trecut.

Tot astfel, sunt sceptic cu privire la faptul că, în „Absolutul astăzi: Teologia şi filosofia lui Joseph Ratzinger", d-l Marga ar dezvolta nu doar un

„crez propriu“, ci ar acoperi „un orizont de amplitudine maximă“ prin „dimensiunea vizionară a unei gândiri teoretice care izbuteşte integrarea credinței, a convingerii celei mai tari şi profunde, ca factor modelator al lumii“ (cf. http://www.revista-apostrof.ro/articole.php?id=1123). Dacă, într-adevăr, d-l Andrei Marga ar fi reuşit să rezolve o problemă cu care şi-au spart capul, în contemporaneitate, Paul Ricoeur sau Gianni Vattimo, atunci n-ar fi stricat ca d-l Pecican să ne explice şi nouă, profanilor, cum de şeful său a reuşit o asemenea performanță. [...]

Mă tem, însă, domnule Iovănel, că n-o să aflăm niciodată aceste explicații. Simplul fapt că, în postarea amintită, d-l Ovidiu Pecican a încercat să ascundă sub preş frenezia cu care a lăutărit până de curând la uşa rectorului Andrei Marga ne arată că domnia-sa pregăteşte să cânte pe la alte mese (în condițiile în care, la sfârşitul acestui an, d-lui Marga i se va termina ultimul mandat de rector şi, conform noii legi a învățământului, poate chiar cariera universitară). Mai mult, într-un cerc restrâns, d-l Pecican a mărturisit că „s-a rezolvat“ deja cu noul rector şi că în următorul mandat academic domnia-sa va fi „cel puțin prorector“(!?).

Eu recunosc că nu ştiu cine va fi noul rector al UBB; nu ştiu nici măcar de la ce facultate va fi. Însă pentru d-l Ovidiu Pecican asta nu cred că are importanță, deoarece e foarte probabil ca domnia-sa să divagheze cu aceeaşi nonşalanță cu care s-a pronunțat despre valoarea internațională a filosofiei d-lui Andrei Marga şi despre contribuțiile la dreptul familiei sau la teoria stringurilor pe care le vor fi adus diverşi colegi. Va fi, negreşit, încă un pas glorios pe care d-l Coriolan Ovidiu Pecican îl va face pe urmele ilustrului său tiz şi model Coriolan Drăgănescu…».

Pentru întregirea portretului de pupăncurist este util să citiți şi cele 20 de comentarii la acest articol redacțional (cf. http://revistacultura.ro/blog/2011/02/coriolan-ovidiu-pecican-un-intelectual-marga-cum-laude/).

Aşadar, acesta este istorico-filozoful care debitează baliverne despre „jaful antisemit de stat“ din România, între anii 1920-1989 – adică, deci, ar fi fost un holocaust economic suferit de jidanii care au „aliat“ în Palestina, deşi toți au fost despăgubiți cu vârf şi îndesat. (Vedeți cazul escrocului Radu Ioanid, expus aici). Pe c.v.-ul lui Ovidiu Pecican se arată că a absolvit Facultatea de istorie-filozofie a U.B.B., în 1985, deci nu este nici istoric, nici filozof – ca şi Emil Boc! – şi şi-a luat doctoratul în istorie în 1998. „Coautor (împreună cu Sorin Mitu, Lucia Copoeru, Virgiliu Țârău şi Liviu Țârău) al manualelor de istorie pentru clasa a XI-a şi a XII-a, apărute la Editura Sigma în 1999, aprobate de Ministerul Educației Naționale, dintre care primul interzis, ulterior, în şcolile din România“! (Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Ovidiu_Pecican).

Este absolut necesar să precizez că în 1999 fotoliul de ministru era ocupat de sinistrul Andrei Marga, care a fost primul care a dat ordinul să se studieze obligatoriu holocaustul în şcoli: este vorba de *Ordinul nr. 3.001/4 ianuarie 1999 cu privire la acțiuni în învățământ privind Holocaustul*. Şi vă rog să remarcați că respectivul **ordin a fost dat hoțeşte**: în 4 ianuarie, când nu se terminaseră sărbătorile de iarnă, iar lumea nu era atentă la fărădelegile pe care le fac guvernanții „cu iuțeală de mână şi nebăgare de seamă“, întocmai ca țiganii care „te fac la buzunar“. El a fost urmat de *Notificarea nr. 9.995/din 22 martie 1999 privind punerea în aplicare a Ordinului Ministrului Educației Naționale nr. 3.001/4 ianuarie 1999 cu privire la…*“ etc.! (Vedeți *supra*, nota [192]).

Aceştia sunt jidanii şi jidăniții pe care d-l Coja se jenează să-i numească ştiințific, aşa cum trebuie, jidani, şi pe care-i numeşte „evrei“, insultându-i pe evreii autentici.

25. Libertatea este unicul adevăr al spiritului

Nu mai există argumente şi „dovezi“ cu care holocaustişii să-şi mai susțină diabolica lor gogoriță, există doar puterea economică de care dispun pentru a împrăştia, în continuare, această falsificare extrem de reuşită a istoriei. Şi, simetric, aceasta este şi principala slăbiciune a revizionismului: insuficienta forță financiară pentru a tipări în tiraj mare şi a răspândi în masă lucrările negaționiştilor, spre a edifica în conştiința cititorilor lor ideea că realitatea istorică a fost complet falsificată de sionişti, care au născocit altă „istorie“, conform intențiilor lor hrăpărețe, pentru colectarea banilor de la oamenii milostivi şi prostiți (după aceleaşi mecanisme psihologice folosite de țiganii care-şi trimit copiii la cerşit în toate oraşele în care aceştia de aşează, se împuiesc şi sunt tolerați în mod inexplicabil) sau de la statele pe care puteau să le şantajeze. Această falsificare a Istoriei a fost posibilă prin dezvoltarea unei veritabile „industrii a holocaustului“ – cum corect a definit-o Norman Finkelstein – cu ajutorul tuturor *mass media* controlate de jidani, îndeosebi a industriei cinematografice de la Hollywood, cum am relevat anterior.

Hegel a formulat o apoftegmă indimenticabilă: **„Libertatea este singurul adevăr al spiritului“**. În *Prelegeri de filozofie a istoriei*, el explicitează această idee, care ar trebui să fie un *motto*, un principiu după care trebuie să se ghideze toți politicienii şi toți legislatorii. „Natura spiritului poate fi cunoscută prin ceea ce îi este întru totul opus. Aşa cum greutatea constituie substanța materiei, tot astfel trebuie să spunem că substanța,

esența spiritului, este libertatea. Oricine va admite fără şovăire că printre alte însuşiri spiritul posedă şi libertatea; filozofia ne învață, însă, că toate însuşirile spiritului nu ființează decât prin libertate, că toate sunt numai mijloace pentru a realiza libertatea, toate o caută şi o scot la lumină: este una dintre cunoştințele dobândite prin filozofia speculativă că *libertatea este singurul adevăr al spiritului*". Hegel formulează apodictic: „*Istoria universală nu este tărâmul fericirii*. Perioadele de fericire sunt pagini goale ale sale, deoarece ele sunt perioade de concordie, lipsite de contradicție. Reflexia în sine – această libertate – este prin excelență abstractă, constituind momentul formal în activitatea ideii absolute". Hegel interpretează mersul istoriei prin dialectica sa idealistă – preluată de la Platon şi de la Sfîntul Augustin –, prin intermediul căreia se mişcă Absolutul în Istorie. „Dar – se întreabă el –, chiar privind istoria ca un abator, pe care se jertfeşte fericirea popoarelor, înțelepciunea statelor şi virtutea indivizilor, gândirea îşi pune în mod necesar întrebarea: cui, cărui scop final i-au fost aduse aceste uriaşe jertfe?" (…) Şi ne lămureşte: „Istoria universală este **progresul în conştiința libertății**, progres pe care noi trebuie să-l cunoaştem în caracterul său necesar" (s.n., V.I.Z.). Marx a rezumat laconic această idee într-una din celebrele sale teze: „Libertatea este necesitatea înțeleasă". Şi Hegel continuă: „Ca destinație a lumii spirituale, care este lumea substanțială, cea fizică rămânându-i subordonată, ori – pentru a ne exprima speculativ – neavând realitate față de prima – ca ultim scop al lumii – s-a indicat, deci, conştiința spiritului despre libertatea sa şi, prin aceasta, tocmai realitatea libertății spiritului în genere. (…) Libertatea în esența sa include în sine tocmai infinita necesitate de a ajunge la conştiință – deoarece ea este, conform conceptului său, ştiință despre sine – şi prin aceasta la realitate: libertatea îşi este sieşi scopul pe care-l înfăptuieşte, e unicul scop al spiritului. Către acest scop final s-a tins necontenit în cursul istoriei universale, lui i s-au adus toate jertfele de-a lungul timpurilor pe vastul altar pământesc. El singur este ceea ce se dezvoltă şi se împlineşte, unic element stabil al evenimentelor şi situațiilor schimbătoare, adevărat *dynamis* al acestora. Acest scop final este ceea ce Dumnezeu urmăreşte în lume, dar Dumnezeu fiind desăvârşirea, el nu se poate vrea decât pe sine însuşi, decât propria sa voință. Ceea ce constituie natura voinței lui Dumnezeu, deci natura sa prin excelență, aceasta este ceea ce numim aici – deoarece exprimăm în concepție o reprezentare religioasă – ideea libertății. Întrebarea care se impune acum nemijlocit este următoarea: ce mijloace întrebuințează libertatea pentru a se realiza?" (*op. cit.*, pag. 25).

Iar în alt loc, Hegel mai formulează un alt principiu al cunoaşterii, al cercetării: „**Adevărul este întregul**"! În etapa actuală a cercetării ştiințifice, acest principiu este formulat şi mai laconic, prin conceptul „holistică".

Dar, pentru cunoaşterea adevărului, a „întregului“, trebuie asigurată libertatea absolută a gândirii în materie de orice, mai ales în materie de cercetare liberă a istoriei. Nici un guvern şi nici o putere din lume, nici un parlament nu are dreptul să rescrie istoria. Participarea noastră a cel de-Al Doilea Război Mondial a fost justă în ceea ce priveşte războiul antisovietic, dar a fost trădătoare în ceea ce priveşte războiul contra Germaniei – trădare comisă de regele Mihai I Uzurpatul, care a fost un nătâng şi, de aceea, a fost manevrat de cei din clica lui, numită „camarila regală“. Chiar „maiestatea sa“ a recunoscut recent că „nu era respectat de mareşalul Ion Antonescu“. Eu cred că nu era şi nu este respectat de nimeni, dar este folosit ca un *passe-partout* pentru parvenire. Consecințele acestei trădări le suportăm şi acum.

Ideea esențială este că istoria este liberă, scrierea istoriei şi cercetarea istorică nu sunt şi nu trebuie să fie treaba statului sau a guvernului – decât sub aspectul că statul şi guvernul trebuie să asigure resursele financiare şi condițiile instituționale şi organizatorice pentru exercitarea cercetării libere, fără *ucaz*-uri despre cum se scrie şi ce trebuie să scrie istoricii, aşa cum s-a procedat prin infamanta O.U.G. nr. 31/2002. Prin această ordonanță s-a încălcat grav Constituția, care garantează libertatea cuvântului, libertatea de exprimare. Şi mai grav este faptul că această încălcare s-a făcut la incitarea şi presiunea unor persoane şi organizații străine şi inamice României, ceea ce constituie înaltă trădare, condamnată de Codul penal cu cele mai mari pedepse. Pe timp de război, trădarea se pedepseşte cu împuşcarea imediată. Or, acum, **împotriva României se duce un insidios, dar virulent război economic, psihologic, imagologic, cultic, informațional, informativ şi axiologic** (cf. *infra*, nota [204]). De aceea, emiterea O.U.G. nr. 31/2002 atestă şi **diminuarea gravă a suveranității şi independenței naționale provocată de vectori externi** prin manevrarea conducerii statului, căci guvernanții, din slugărnicie, s-au raliat, astfel, la fenomenul încălcării libertății cuvântului şi a libertății de exprimare, al cărui model l-a constituit legea Fabius-Gayssot, fenomen care este prezent nu numai în Franța, ci în toată Europa Occidentală şi dincolo de ea. Deşi Europa Occidentală dă lecții de democrație, totuşi legislația de tipul legii Fabius-Gayssot a fost impusă şi în Anglia, Elveția, Germania, Belgia, Olanda, Canada etc. – adică în țări care sunt considerate modele de democrație.

26. Holocaustul – singurul subiect interzis cercetării

Arthur Karl Vogt, prefaţatorul cărţii lui Jürgen Graf, *Holocaustul sub scaner*, constată, pe urmele altor autori revizionişti, insultaţi ca „negaţionişti“: «De ce nu este dorită o dezbatere publică cu revizioniştii pe tema Holocaustului. De ce această dezbatere e evitată de „autorităţile“ în domeniu aşa cum fuge dracul de tămâie? Unele state au promulgat legi speciale care limitează libertatea de exprimare – în singurul domeniul al Holocaustului – aşa încât acest subiect a devenit *tabu*, sustras cercetării istorice critice. Nu ştim că procesele istorice nu pot fi analizate decât după mult timp cu detaşarea necesară şi exactitatea ştiinţifică? Exemplele nu lipsesc. Numai în ultimul deceniu aspectul romantic al fondării Confederaţiei Helvetice, care ne relatează cucerirea citadelelor şi eliminarea tiranilor, a fost trimis la capitolul legende, unde îi era locul. Ştim astăzi că această prezentare a faptelor a avut ca scop crearea unui mit naţional pe modelul „îndoctrinării de interes public“. La fel, istoria mai recentă a apărut într-o lumină nouă graţie unui studiu minuţios al surselor. (…)

Nu există subiect care să nu poată fi discutat în istorie – cu excepţia Holocaustului (s.n. – V.I.Z)!

Ce s-ar întâmpla dacă orice cercetare ulterioară şi orice discuţie publică asupra personajelor şi evenimentelor istorice evocate ar fi interzise sub pedepse severe? Cu ce seriozitate s-ar scrie istoria dacă „lucrări ale istoricilor“ de duminică, încurcate sau tendenţioase, ar fi reluate fără studiu critic de generaţiile următoare şi dacă ne-am mulţumi să ne copiem şi să ne cităm reciproc? Ce se poate spune despre istoricii care ascund informaţii publicului din „motive de pedagogie populară“, fiindcă versiunea prezentă deja, care nu corespunde adevărului, permite să fie prezentată mai bine construcţia şubredă a edificiului ideologic? Poate fi falsificată istoria pentru a păstra o anumită concepţie asupra lumii? (…) O singură etapă scapă principiului libertăţii de cercetare într-o societate democratică. Oricine pune în cauză concepţia statuată despre această etapă riscă sancţiuni legale şi moartea profesională. Pentru acest răstimp o dogmă impusă de stat se substituie gândirii critice. Utilizarea metodelor ştiinţifice este un păcat: este vorba de anii 1941-1944» (cf. Jürgen Graf, *op. cit.*, pag. 4 şi 7). La sfârşitul broşurii sunt redate cele „Şaisprezece întrebări pentru exterminaţionişti“ puse de Jürgen Graf. Redau doar două:

„Nr. 13. Recensământul de la începutul anului 1939 evalua jidanii din Uniunea Sovietică la ceva mai mult de trei milioane. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, ţara a pierdut cel puţin 12 la sută din populaţie,

iar procentajul pierderilor iudaice a fost în mod sigur superior din cauza masacrelor germane. Pe 1 iulie 1990, ziarul *New York Post*, citând experți izraelieni, constata că mai mult de cinci milioane de jidani trăiesc în Uniunea Sovietică, atunci când emigrația sovietică masivă începuse demult. Cum o creştere naturală a acestei minorități nu este posibilă din cauza unei natalități foarte scăzute şi a puternicei tendințe spre asimilare, ar fi trebuit să existe, statistic, circa trei milioane de jidani în această țară înainte de începutul valurilor de emigrare din anii '60. Acest fapt nu se explică altfel decît prin absorbirea de către Uniunea Sovietică a unei mari părți din jidanii polonezi şi din alte state?

Nr. 14. După Nahum Goldman (*Paradoxul iudaic*) [cf. http://www.amazon.com/The-Jewish-Paradox-Nahum-Goldmann/dp/0448151669 – n.n, V.I.Z.], 600.000 de jidani au supraviețuit lagărelor de concentrare. Cum au putut ei să supraviețuiască, atunci când exterminarea integrală a jidanilor fusese decisă din 1942, la Conferința de la Wannsee?" (*idem*, pag. 96).

Legat de apariția în limba română a cărți a lui Jürgen Graf, care este doar o broşură-rezumat de 99 de pagini a lucrării originale, voluminoasă, trebuie semnalat şi următorul episod scandalos: după expunerea cărții la standul editurii în cadrul unui târg de carte de la ROMEXPO, o organizație jidănească, mi se pare că tot „institutul național Elie Wiesel", a protestat, a amenințat editura cu procese, iar editura, de frică, a retras cartea! În actuala Românie „democrată"! Vedeți câtă dreptate avea Slavici?! Dar, totuşi, să nu ne autoflagelăm arătând cu degetul numai România: această carte a lui Jürgen Graf este interzisă, de exemplu, şi în Franța (cf. http://www.histoireebook.com/index.php?post/2012/02/05/Graf-Jurgen-L-holocauste-au-scanner).

În *Prefața* la ediția întâi a volumului întâi al *Capitalului*, Marx releva această situație: „În domeniul economiei politice, *cercetarea ştiințifică liberă* are duşmani mai mulți decât în oricare alt domeniu. Caracterul specific al materialului de care se ocupă economia politică ridică împotriva ei, pe câmpul de luptă, pasiunile cele mai violente, mai meschine şi mai detestabile ale omului: furiile interesului privat. Biserica anglicană, de pildă, iartă mai curând un atac împotriva a 38 din cele 39 de dogme ale ei decât un atac împotriva a 1/39 din veniturile ei băneşti". Putem face, întemeiat, o paralelă cu cazul holocaustului: este vorba exclusiv tot de patimile cele mai violente, mai meschine şi mai detestabile ale sufletului jidănesc şi de furiile interesului privat, căci nu este vorba de holocaust, ci este vorba exclusiv de *holocash*, de campaniile de strâns bani de la proşti lansate încă înainte de Primul Război Mondial, prin „holocaustul **prezis**", şi continuate până acum!

Dar, dacă „**nu există subiect care să nu poată fi discutat în istorie – cu excepția Holocaustului –**", atunci înseamnă, o dată mai mult

şi mai evident, că această exceptare de la studierea şi de la criticarea holocaustului constituie încă o dovadă că dogma Holocaustului este absolut falsă, absolut neîntemeiată şi reprehensibilă în cel mai înalt grad: adică, repet şi zic mai popular, holocaustul este o făcătură mizerabilă, cei care au încasat banii trebuie băgaţi la puşcărie – sau împuşcaţi acolo unde pedeapsa cu moartea mai este în vigoare – pentru extorcare de fonduri prin mesaje false şi în formă continuată, iar banii trebuie recuperaţi. Dacă din toate temele istoriei doar problema holocaustului este exceptată de la analiză, de la critică, atunci înseamnă că această excepţie este criminală, deoarece prin această interdicţie se intenţionează ascunderea a ceva abominabil. Or, ce este acest ceva care trebue ascuns atât de puternic dacă nu un fapt execrabil, care trebuie acoperit pentru ca profitorii să poată acţiona în spatele lui? Acest ceva este pretinsul holocaust, care este o înşelătorie abil mascată. Această dublă semnificaţie a **holocaustului ca singură exceptare** de la analiza critică – 1) punerea la adăpost faţă de relevarea adevărului că este doar o înşelătorie şi 2) asigurarea profitului imens obţinut din strângerea neimpozabilă a banilor de la fraierii milostivi prin organizaţii „caritabile" – este constatată şi condamnată inclusiv de către Norman Finkelstein în faimoasa lui carte, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI, Reflecţii asupra exploatării suferinţei evreieşti*: «Holocaustul nu este o construcţie arbitrară, ci mai curând una coerentă intern. Dogma sa centrală **susţine interese politice şi de clasă importante**. Prin dezvoltarea sa, una dintre cele mai mari puteri militare, vinovată de grave încălcări ale drepturilor omului, se prezintă pe sine ca un stat „victimă", iar cel mai bine situat grup etnic din Statele Unite şi-a câştigat, pe aceeaşi cale, un statut de victimă. Din această victimizare înşelătoare decurg avantaje considerabile – în particular, **imunitatea faţă de critici, oricât de justificate ar fi acestea** (s.n., V.I.Z.). Cei care se bucură de această imunitate, aş putea adăuga, nu sunt imuni la corupţia morală tipică ce decurge de aici. Din această perspectivă, performanţa lui Elie Wiesel ca interpret oficial al Holocaustului nu este întâmplătoare. Este clar că el nu a ajuns în această poziţie datorită atitudinii sale umaniste sau talentului său literar" (*op. cit.*, Editura Antet, Bucureşti, 2003, pag. 5). Referindu-se la cărţile despre holocaust care începuseră să apară ca ciupercile după ploaie, scrie şi el despre „rafturile de falsuri care ocupă spaţiu prin toate bibliotecile şi librăriile". (…) «Campania care se desfăşoară sub ochii noştri, având ca scop extorcarea de bani a statelor occidentale pentru „victime ale Holocaustului lipsite de posibilităţi", instrumentată de industria Holocaustului, a adus statura morală a martiriului lor la nivelul unui cazinou din Monte Carlo" (*idem*, pag. 8). Iar peste câteva pagini, ne oferă o nouă dovadă a efectelor presiunii „falsurilor autentice" asupra conştiinţelor indivizilor, cu atât mai puternice cu cât ei

sunt mai tineri: „O mulțime de profesori pot depune mărturie că elevii de liceu capabili să situeze holocaustul nazist în secolul potrivit şi, în general, să citeze numărul victimelor acestuia sunt mai numeroşi decât cei capabii să facă acelaşi lucru cu Războiul Civil. De fapt, holocaustul nazist este singura referință istorică ce se mai face auzită în universitățile din zilele noastre. Sondajele de opinie au demonstrat că numărul americanilor capabili să identifice Holocaustul este mai mare decât al celor care pot identifica Pearl Harbor sau lansarea bombelor atomice asupra Japoniei" (*idem*, pag. 13). De asemenea, Finkelstein confirmă bibliografia cărții lui Arthur Butz şi selecția de aici cu facsimile şi citate din articolele cu propaganda holocaustului „prezis", anume că cele mai multe şi cel mai frecvent publicate apar în *The New York Times*: „*The New York Times* slujeşte drept principal vehicul de promovare a industriei Holocaustului. Ziarul este răspunzător în cel mai înalt grad de înflorirea carierelor lui Jerzy Kosinski, Daniel Goldhagen şi Elie Wiesel. În privința frecvenței menționărilor, Holocaustul se află pe locul al doilea, la o diferență mică față de prognoza meteorologică" (*idem*, pag. 10). Reamintesc puțin din autobiografia lui Norman H. Finkelstein: „Părinții mei supraviețuiseră ghetoului din Varşovia şi lagărelor de concentrare naziste. În afară de ei, toți membrii familiei noastre, atât din partea mamei, cât şi a tatălui, au fost exterminați de nazişti" (*idem*, pag. 6). Şi, cu toate acestea, Finkelstein este unul dintre cei mai competenți, agresivi şi combativi luptători contra industriei Holocaustului şi, implicit, unul dintre cei mai denigrați de către jidanii holocaustişti, adică cei desemnați prin cuvântul „exterminaționiştii".

S-a ajuns până acolo cu presiunea propagandei holocaustice, în „America tuturor posibilităților", încât „Un post tv american opreşte de la difuzare un film care pune la îndoială holocaustul". Dar aceasta s-a întâmplat pentru că preşedintele consiliului de administrație al postului în cauză, *GrassRoots TV*, Alan Feldman, este jidan şi, declară el, „familia mea a fost ucisă în holocaust." (*AlterMedia*, 12 noiembrie 2007, pe http://ro.altermedia.info/romania/2007/11/12/o-televiziune-locala-americana-opreste-de-la-difuzare-un-film-care-pune-holocaustul-la-indoiala/).

27. Se întrevede sfârşitul hegemoniei americane

Dar, ca şi în cazul spălării creierelor elevilor americani, la fel se procedează cu elevii izraeliţi, care sunt duşi, în coloană, la muzeul din Auschwitz pentru a fi îndoctrinaţi cu suferinţa înaintaşilor şi, cum voia Wiesel, „cu ura contra germanilor din cauza Holocaustului“. Prof. Coja chiar face o paralelă savuros-ironică între spălarea creierelor prin îndoctrinarea cu Holocaustul a elevilor izraeliţi cu aceea practicată asupra elevilor români în vremea socialismului, în articolul «Mă repet: ***„E greu să fii evreu!“***» (vedeţi pe http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/ma-repet-e-greu-sa-fii-evreu/).

Totuşi, după cum Jürgen Graf prezintă, fie şi interogativ, ideea principală din *Paradoxul iudaic*, al lui Nahum Goldman – unul dintre preşedinţii Congresului Mondial Jidănesc –, pot şi eu prezenta *Paradoxul american*: anume, deşi propaganda holocau$tică a fost cel mai intens diseminată în presa din S.U.A. încă din 1869 (după apariţiile descoperite până acum), deşi **conducerea S.U.A.** (cea mai puternică ţară, care, de 66 de ani, alimentează substanţial cu zeci de miliarde de dolari şi cu armament modern Israelul) **este manipulată**, **infiltrată şi infestată de jidani** (*Jews* în terminologia lor, *iudei*/jidani în traducerea noastră) încă de dinaintea Primului Război Mondial – situaţie denunţată de americanii Benjamin Freedman, John J. Mearsheimer, Stephen M. Walt, Kevin MacDonald ş.a. –, totuşi, cum zicea B. Freedman, „faptele sunt fapte“: cele mai multe şi mai valoroase lucrări antiholocaust (cărţi, studii, eseuri, filme documentare etc.) sunt produse, tipărite, vândute în şi cumpărate din S.U.A.! (Chiar eu, în 2012, am comandat prin *e-mail* şi am plătit prin card achiziţionarea din S.U.A. a următoarelor cărţi: Don HEDDESHEIMER, *THE FIRST HOLOCAUST. Jewish fund raising campaigns with holocaust claims during & after World War I*; Edwin BLACK, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*; Henry FORD, *The International Jew*. Vol. 1; Naeim GILADI, *BEN GURION'S SCANDALS. How The Haganah and The Mossad Eliminated Jews*; I. B. PRANAITIS, *The Talmud Unmasked – The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christians*; Andrew Carrington HITCHCOCK, *THE SYNAGOGUE OF SATAN*; Thomas DALTON, *DEBATING THE HOLOCAUST. A new look at both sides*). După care urmează Anglia, care, şi ea, deşi a devenit o marionetă a S.U.A., asigură un loc sub soare pentru literatura zisă „negaţionistă“. După cum aţi reţinut din introducerea făcută de Arthur Butz, prima ediţie a cărţii sale s-a tipărit în Anglia. Ceea ce atestă poziţia lor de ţări în care încă se apără libertatea

cuvântului, libertatea de opinie şi se susține speranța că „va fi soare şi pe strada noastră“!

Paradoxul american are, în concepția mea, şi un *corolar*. Libertatea cuvântului, asigurată de Constituția S.U.A., combinată cu un adagiu al paremiologiei româneşti, cam paradoxal şi el, „Cui pe cui se scoate!“, le oferă americanilor posibilitatea să înlăture caracatița jidănească acaparatoare şi devenită insuportabilă. Deşi nu sunt competent în problema decriptărilor ca Vlad Ionescu, se pare că Nostradamus a prezis că jidanii, care au ajuns să conducă destinele S.U.A. în decursul secolului XX, vor fi, tot ei, cauza prăbuşirii S.U.A., probabil peste un deceniu, spre mijlocul deceniului al treilea al secolului XXI, sau poate chiar mai curând, dacă Rusia şi China îşi vor menține actualul ritm de dezvoltare şi de strângere a colaborări lor politico-militare, care ar putea forma un puternic trio în cazul când, aproape sigur, li s-ar alătura India sau chiar, foarte posibil, un invincibil cvartet împreună cu Japonia. Ca prim pas, în acest sens, s-a format BRICS (http://ro.wikipedia.org/wiki/BRICS) ca alianță politico-energetico-financiară. Aceasta din urmă, Japonia, dintr-o țară învinsă, ba chiar zdrobită din cauza idioțeniei lui Franklin Delano Roosevelt – recunoaşte Ivor Porter, pentru că „la Conferința de la Casablanca, în fața presei, l-a luat gura pe dinainte“ – de a propune „capitularea necondiționată“ în Al Doilea Război Mondial, a devenit (ca şi Germania, spre furia din anii ’70 a unui politolog american!) o învingătoare a S.U.A. în materie de fabricare a automobilelor şi a echipamentelor electronice!

O confirmare a prezicerii lui Nostradamus rezidă în faptul că, prin politica lor, elaborată de jidanii făcători ai politicii interne şi externe americane, S.U.A. au ajuns să fie, în plan intern, în pragul falimentului economic, iar în plan extern au ajuns să fie detestate de întreaga lume. Doi politologi americani, John Bellamy Foster şi Robert W. McChesney, au ajuns la concluzia că *Pax americana* este, acum, *Pox americana*! Reuşita sintagmă *Pox americana* fusese, deja, lansată de către Harry Magdoff şi Paul M. Sweezy, cu circa un deceniu înainte. *Pax americana* este derivata întâi a politicii americane, concretizată în „războiul contra terorismului“, oficializat prin evenimentul „9/11“, care, după opinia tot mai multor experți, nu este decât un „autodafé“ organizat de către „şoimii războiului“ ca pretext pentru a institui războiul „preventiv“ contra oricărei țări pe care S.U.A. vor să o invadeze. De aceea, aşa-zisa *Pax americana*, o imitație nereuşită după *Pax romana*, au transformat S.U.A., Imperiul American, după cum am mai scris în urmă cu câțiva ani, în păcăliciul lumii – aşa cum fusese, de fapt, şi Imperiul Roman: cuvântul românesc „păcălici“ este forma exprimată caustic a cuvântului latin „*pacalis*“, care însemna *pacificator*, „făcător de pace“. Cărți cu titluri ca *ULTIMUL IMPERIU, O AMERICĂ ÎNFRICOŞĂTOARE, IMPERIUL FRICII, AMERICA TOTALITARĂ, CRIZA*

SPIRITULUI AMERICAN, SECOLUL ANTIAMERICAN, SUPREMAȚIA AMERICANĂ: UN BALON DE SĂPUN, DECLINUL PUTERII AMERICANE, AMERICA ÎMPOTRIVA LUMII – În ce fel suntem diferiți şi de ce suntem detestați, ULTIMELE ZILE ALE AMERICII, LUMEA POSTAMERICANĂ etc. nu au apărut fără temei şi sunt scrise de reputați politologi occidentali, cei mai mulți chiar americani, şi nu de nişte făcături ca Lucian Boia, Sorin Mitu, Neagu Djuvara *et ejusdem farinae*.

Fareed Zakaria, autorul cărții *LUMEA POSTAMERICANĂ*, scrie cu mult curaj, deşi trăieşte în S.U.A.:

„Criza din 2008 este diferită tocmai pentru că nu îşi are originea în vreo zonă izolată din țările în curs de dezvoltare; a izbucnit din inima capitalismului global din S.U.A., şi şi-a făcut drum prin arterele finanțelor internaționale. Contra opiniilor anumitor experți, nu anunță sfârşitul capitalismului. Dar ar putea foarte bine să însemne sfârşitul unui anumit tip de dominație globală a Statelor Unite. Transformarea economică actuală nu va face decât să grăbească trecerea către o lume postamericană. Dacă războiul din Irak şi politica externă a lui George W. Bush au avut efectul de a delegitima puterea militaro-politică a Americii în ochii lumii, criza financiară are efectul de a delegitima puterea sa economică. Orice ar fi crezut lumea despre politica externă americană, toți erau de acord că S.U.A. erau cea mai modernă, mai sofisticată şi mai productivă economie din lume – cu cele mai avansate piețe de capital. Drept rezultat, dețineau hegemonia nu doar în privința puterii militare şi a diplomației, ci şi pe tărâmul ideilor. Băncile centrale şi miniştrii de Finanțe din întreaga lume şi-au făcut studiile la universități americane. Politicienii şi-au dezvoltat economiile urmând sfaturile prescrise de Consensul de la Washington. Inovațiile din Silicon Valley erau invidiate de întreaga lume. Piețele de capital puternice şi profitabile din New York erau admirate şi imitate pe fiecare continent, cu excepția Antarcticii. După cum a observat Brad Setser, membru al Consiliului pentru Relații Externe, globalizarea după Al Doilea Război Mondial a fost aproape sinonimă cu americanizarea. (…)

Colapsul Wall Street-ului va eroda semnificativ moştenirea acestui succes. Economia americană se va diminua sau va stagna în 2009, după care, probabil, va creşte lent pe parcursul mai multor ani, împovărată de datorii. (…) Dar economiile de la baza marilor piețe emergente – China, India, Brazilia – sunt acum suficient de dezvoltate pentru a avea o activitate economică semnificativă (cererea internă) care nu se bazează pe exporturile către Occident. (…) Deşi piețele financiare ale acestor țări sunt legate de cea a Statelor Unite, economiile lor, pentru prima dată în istorie, încep să îşi câştige o oarecare independență față de aceasta.

Puterea globală înseamnă, mai presus de toate, dominație asupra ideilor, agendelor şi modelelor. Revelația că mare parte din inovațiile

financiare care au apărut în utimul deceniu au creat doar puțin mai mult decât un castel de cărți de joc erodează puterea americană“ (pag. 17-18).

De aceea cred că această ipostază a Imperiului American nu va mai dura mult. Să ne amintim că, prin 1997, parcă, unele dintre milițiile civice din Texas au pus la cale câteva răzmerițe împotriva guvernului federal şi au cerut chiar secesiunea statului Texas! Curios este şi faptul că despre aceste răzmerițe şi intenții secesioniste scrisese, prezicându-le iminenta producere, Pavel Coruț într-una din cărțile sale de prin 1992 sau 1993!

Mai mult. Fareed Zakaria descrie o situație deloc îmbucurătoare pentru viitorul apropiat al S.U.A. «Şi situația actuală a Fondului Monetar Internațional şi a Băncii Mondiale oferă o lecție utilă. Aceste instituții, dominate de ideile şi de banii americani, au fost considerate mult timp nişte vehicule ale influenței Statelor Unite, iar astăzi, scrie Setser, „economii în curs de dezvoltare precum China, Rusia, India, Arabia Saudită, Coreea şi chiar Brazilia nu doar nu au nevoie de F.M.I., ci sunt din ce în ce mai mult în poziție de a concura cu acesta. Arabia Saudită deja oferă protecție Libanului, Venezuela a ajutat Argentina să-şi plătească datoria la F.M.I. Dezvoltarea financiară a Chinei oferă o alternativă de creditare la Banca Mondială“». Şi, să ne reamintim, Nicolae Ceauşescu a fost asasinat, printre altele, fiindcă mersese în Iran să pună bazele, împreună cu Iranul şi țările arabe, unei organizații financiare de tipul F.M.I., dar care să-l concureze! Prăbuşirea mai rapidă a S.U.A. ar fi şi o răzbunare a Istoriei universale pentru acest asasinat şi pentru ruinarea economică, politică, socială şi morală a României prin vectori veniți din S.U.A., precum F.M.I., Banca Mondială, firme ca Bechtel, Chevron şi alte forme de mişcare organizate în vederea distrugerii României prin intermediul asasinilor economici şi politici de sorginte americană.

28. Necesitatea abrogării O.U.G. nr. 31/2002

De ce, deducem de aici, să nu fie înlăturată şi atitudinea slugarnică a guvernanților noştri şi să fie abrogată O.U.G. nr. 31/2002, care stă ca „sabia lui Damocles“ deasupra noastră şi cu care chiar ne amenință, cu obrăznicie, organizațiile jidăneşti din România şi lichelele subordonate lor?

Această ordonanță a dat frâu liber maculaturii jidăneşti antiromâneşti atât referitoare la pretinsul holocaust al jidanilor comis de români, cât şi asupra altor aspecte, dar nu poți formula nici o critică a evenimentelor generate de jidani contra românilor fiindcă eşti, automat, acuzat că eşti „antisemit“. Nu poți acuza pe nimeni că este antiromân, fiindcă devii naționalist, şovin şi chiar „xenofob“ – deşi, cum s-a

demonstrat, cuvântul „xenofob“ este o idioțenie scornită de francezi şi preluată de la ei [198]. De exemplu, trebuie să consumi multă lămâie ca să îți învingi scârba când citeşti o carte ca *Imaginea evreului în cultura română*, a „românului“ – după nume – Andrei Oişteanu, care se foloseşte aproape de fiecare pagină ca să ne insulte. Şi a mai fost şi decorat pentru aceste „merite“. Am dat mai înainte citatul prin care este descris Nicolae Iorga, ca incitator al țăranilor şi, deci, provocator al răscoalei din 1907.

Dar obrocul pe care-l pune O.U.G. nr. 31/2002 asupra culturii şi spiritualității româneşti se răsfrânge şi asupra istoriei şi a rescrierii acesteia conform realității. Iată un exemplu care, de vreo trei ani, circulă pe Internet, dar care trebuie să fie consemnat şi pe hârtie.

28. 1. Mănăstirea Putna a rămas în granițele României

Anul 1940, când României i se răpesc mai multe ținuturi istorice (Basarabia, Nordul Bucovinei, Herța), va consemna la Mănăstirea Putna una din cele mai strălucite fapte de arme ale militarilor români.

După ultimatumul sovietic din 28 iunie 1940 are loc retragerea trupelor române din Nordul Bucovinei, care intră astfel sub ocupația sovietică. Deşi pe harta cu noua delimitare a frontierei româno-sovietice comuna Putna dimpreună cu chilia Sfântului Daniil Sihastrul şi cu Mănăstirea figurau în interiorul statului român, totuşi, în ziua de 6 iulie trupele ruseşti au ocupat aceste locuri sfinte pentru orice român. Numai hotărârea, curajul şi dragostea de țară a câtorva militari ai Grupului de Cavalerie-Recunoaştere nr. 25 au făcut ca acest „Ierusalim al Neamului Românesc“ să rămână în limitele graniței actuale.

Informații despre intenția ocupării satului Putna sosesc la Statul Major al Divizei 13 Infanterie comandată de generalul Dăscălescu încă din dimineața zilei de 6 iulie. Numeroşi localnici au sesizat autoritățile române despre acțiunea de incitare la revoltă a populației de către patronul fabricii de sticlă din localitate (situată în vecinătatea mănăstirii), care, prin noua linie de demarcație a frontierei, îşi vedea cea mai mare parte a forței de muncă (ce provenea din satele recent înstrăinate) în imposibilitate de a veni la lucru.

Sensibilizată de faptul că, în urmă cu cîteva zile, printr-o provocare asemănătoare, ținutul Herța – despre care nu se amintise nimic în ultimatul U.R.S.S. – fusese ocupat ilegal de trupele sovietice, conducerea diviziei ordonă Grupului de Cavalerie 25 „marş galop la Gura Putnei şi satul Putna care este amenințat“. În după amiaza zilei bolşevicii deja ocupaseră Mănăstirea Putna, satul şi zona chiliei Sfântului Daniil Sihastrul. Sosiți la fața locului după ora 20, militarii români conduşi de căpitanul Ioan Tobă (Hatmanul) angajează imediat lupta cu inamicul. După luptele din timpul

nopții, spre dimineață agresorii sunt dezarmați şi alungați peste limita noii granițe. În documente se menționează faptul că pentru partea română aceste ciocniri au dus la rănirea a 4 ostaşi, în timp ce de partea sovietică au existat mai multe pierderi, morții fiind îngropați pe malul Râului Suceava, iar răniții fiind predați Armatei Roşii.

Importanța acestui act de bărbăție şi curaj al militarilor români este cu atât mai mare cu cât ținutul Herța, pierdut printr-o lipsă de fermitate şi hotărâre, a rămas până astăzi înstrăinat de România. Oare ce-ar fi fost în inima românilor care ar fi trebuit să treacă granița cu paşaport ca să se poată închina la mormântul marelui Ştefan? Şi oare unde ar mai fi ajuns tezaurul de carte veche şi broderie medievală păstrat cu atâtea sacrificii de către călugări? Comandantul grupului care a eliberat Mănăstirea Putna în acele zile fierbinți a suferit pentru acest act de curaj deportarea în ținuturile Siberiei între 1948-1964. Redăm mai jos o serie de mărturii-document, deosebit de emoționante, referitoare la această pagină de istorie militară scrisă la Mănăstirea Putna.

PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH,

Subsemnatul Ion Tobă-Hatmanu, Lt.-Colonel pensionar domiciliat în Braşov pe str. Poarta Scheii nr. 25, cu filială şi creştinească supunere rog respectuos să binevoiţi a cunoaşte cele mai jos expuse:

În calitate de Căpitan-Comandant al Escadronului 25 Călăraşi mă aflam în primele zile ale lunii iulie 1940 în oraşul Rădăuţi-Bucovina când am primit ordin din partea Comandantului Diviziei 13 Inf. Colonel Dăscălescu, să inspectez noua linie de frontieră trasată pe baza actului de la 28 iunie 1940 intervenit între noi şi Moscova, deoarece s-au semnalat incidente cu încălcări de frontieră şi depăşiri de teritoriu în dauna noastră.

Ajuns în regiunea Putna, am întîlnit un grup de ţărani, în frunte cu numitul Bivolaru Ilie, fugiţi din Putna care mi-au spus că trupe răzleţe ruseşti au ocupat localitatea cu Mănăstirea cu mormîntul lui Ştefan cel Mare şi chilia lui Daniil Sihastrul.

Din spusele ţăranilor şi din informaţiile culese, acele trupe fuseseră invitate fără ştirea autorităţilor superioare sovietice să înainteze peste frontiera trasată de o delegaţie de evrei în frunte cu fabricantul Fischer, proprietarul fabricii de sticlă din Putna, deoarece evreimea din partea locului îşi vedea situaţia ameninţată din cauza stării de spirit creată de activitatea curentelor de dreapta din acea vreme, care îşi aveau conducerea locală în oraşul Rădăuţi în persoana fostului Comandant legionar Iaşinschi, membru în senatul legionar.

În faţa acestui act abuziv, necunoscut de oficialitatea sovietică, am ordonat ofiţerilor şi ostaşilor subordonaţi să restabilească imediat frontiera respingînd efectivele sovietice pe poziţiile iniţiale. Am predat, apoi, frontiera consolidată posturilor de grăniceri din Regimentul 3 Grăniceri fost cu sediul în Cernăuţi, cum şi unui pluton de vînători de sub comanda Lt. Andronic Titus.

Ajungînd la concluzia că odoarele Mănăstirii, valorile de artă, cum şi celelalte obiecte de preţ nu erau în siguranţă, le-am încărcat pe toate în două maşini militare, aşa după cum sunt ele specificate în Dos. Nr. 1/940 fila 77-80 dispunînd expedierea lor sub pază la Cozia.

Ele au fost astfel salvate şi se află de cîţiva ani din nou la Mănăstirea Putna.

Rog respectuos a reţine că un incident similar s-a petrecut în aceeaşi perioadă cu circa 26 de comune din nordul fostului judeţ Dorohoi, rămase şi astăzi în afara frontierelor noastre, datorită unei invitaţii asemănătoare, fără ştirea autorităţilor superioare sovietice, făcută de o delegaţie din târgul Herţa în frunte cu Dr. Max Weissman, medic veterinar, şi Carol Pomîrleanu, negustor de manufactură.

În dovedirea acţiunii de mai sus aduc următoarele:

PROBE:

1. *Copie-extras din Registrul Escadronului 25 Călăraşi cu o schiță a teritoriului încălcat şi o fotografie a unora dintre ofițerii şi ostaşii care au participat la acțiune.*
2. *Declarația săteanului Bivolaru Ilie şi a călugărului pensionar Schipor Damaschin din Putna.*
3. *Scrisoarea fostului S.-Lt. Constantinescu-Ghiocel, azi pensionar domiciliat în Ploieşti, str. Em. Zola nr. 2, et. I.*
4. *Declarația scriitorului Ion Larian Postolache, fost soldat T.R. din unitate, domiciliat în Bucureşti, str. A. Ipătescu 11 A.*
5. *Mențiunea asupra valorilor inventariate în Dos. 1/940 al Mănăstirii Putna fila Nr. 77-80.*

PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH al TUTUROR ROMÂNILOR,

Prin fapta mea nu mi-am făcut decât datoria de supus credincios al Bisericii strămoşeşti şi de ostaş al Țării.

Drept aceea ***pentru salvarea acestui pămînt, pentru salvarea acestui lăcaş, pentru salvarea acelui mormînt şi pentru salvarea acelor odoare,*** *am păstrat în suflet o pioasă mulțumire de creştin şi de român timp de aproape 35 de ani fără să zic nimic.*

Nici acum, Prea Fericite Părinte Patriarh, n-aş fi cutezat să ajung pe nici o cale în fața Prea Fericirii Voastre, însă cei 72 de ani rostogoliți peste mine şi peste soția mea bolnavă şi prinsă în ghipsuri mă apasă cu greutatea şi cu mulțimea lor şi, ca să nu ne înăbuşe, rugăm uşurarea lor aşa cum Prea Fericirea Voastră va hotărî cu înaltă înțelepciune.

Al Prea Fericirii Voastre prea supus şi credincios fiu,

Ioan Tobă Hatmanu [199].

S-a ştiut până cum câțiva ani că din cauza unor jidani trădători era să rămânem fără satul Putna şi Mănăstirea Putna, cu toată istoria consemnată acolo şi păstrată de veacuri prin grija călugărilor? Şi că era să pierdem aceste părți incomensurabile de Istorie din cauza unor jidani hrăpăreți, care se temeau pentru averea lor? Iată că tot din neamul Fischer era jidanul ticălos care i-a chemat pe sovietici să-l apere! În mod normal, atât „*delegația de evrei în frunte cu fabricantul Fischer*“, cât şi „*delegația din târgul Herța în frunte cu Dr. Max Weissman şi Carol Pomîrleanu*“ trebuiau împuşcați pe loc, tratați ca trădători pe timp de război! Vedeți de ce ăştia trebuie exterminați până la al şaptelea neam, cum scriu chiar vechii evrei în *Vechiul Testament*?! Pentru că urmaşii lor ne sugrumă, ca răzbunare pentru „holocaust“, în diverse feluri, şi acum: iată cum un urmaş de-al lor, „românul“ Andrei Oişteanu-Oigenstein, le cântă osanale unor asemenea

Fischeri. Iar „noi“, adică preşedintele ţării îl decorează şi pe el, şi pe Elie Wiesel, şi pe Michael Shafir, şi pe alţii ca ei.

Din păcate, nu s-a procedat aşa, cum era normal, iar în zona Ţinutului Herţa nu au fost apărători la fel de energici ca la Putna şi am rămas fără Herţa. Trebuie, totuşi, să reţinem că, aşa cum precizează Gabriel Constantinescu, în oraşul Herţa jidanii erau în proporţie de peste 60 la sută! Aşa că, pentru trădarea comisă de „*delegaţia din târgul Herţa în frunte cu Dr. Max Weissman şi Carol Pomîrleanu*“ trebuiau lichideze cea mai mare parte dintre locuitori – ceea ce, în condiţiile de atunci, nu prea era timp de făcut selecţia jidanilor care trebuiau executaţi. Arhivele militare româneşti consemnează, totuşi, şi alte conflicte armate sângeroase dintre trupele Armatei Române şi cele ale Armatei Roşii în timpul retragerii din 28 iunie-3 iulie 1940, de după perfidul ultimatum sovietic – cum exemplifică şi Paul Goma, citând din Arhivele M.Ap.N., în „*Săptămâna Roşie sau Basarabia şi evreii*“ (pag. 241). La fel consemnează generalul (r.) Ioan Şuţa şi colonelul (r.) Geo Stroe în cartea *DREPTATE ROMÂNIEI*. Nu s-au retras toţi militarii cu ochii în pământ, batjocoriţi de jidanii ticăloşi, care-i scuipau, îi degradau, îi jefuiau sau chiar îi împuşcau. Au fost cazuri când chiar soldaţii sovietici le luau apărarea militarilor români şi îi respingeau pe jidanii dezlănţuiţi, miraţi că dădeau din ei atâta ură (cf., de exemplu, http://www.altermedia.info/romania/2013/01/13/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-inca-tolerata/). Şi, culmea prostiei, în intervalul 1941-1944, tot jandarmii români îi apărau pe jidani de furia ucrainenilor în satele din Transnistria. Ca acum, să aibă tupeul – tipic jidănesc – să ceară daune de holocaust fiindcă au fost duşi în Transnistria. Dar, prin imbecilitatea ministrului Apărării Naţionale Mircea Duşa şi a consilierilor săi, Arhivele M.Ap.N. sunt date tot jidanilor, ca să sustragă documentele care ne disculpă şi ca să ne falsifice Istoria, în continuarea balivernelor scrise de descendenţii foştilor îmbuibaţi nomenclaturişti ca Vladimir Tismăneanu, Norman Manea, Andrei Oişteanu *et comp*. «Cu o asemenea ascendenţă – scrie Paul Goma –, cu o viaţă de pui de supraştab în cartierul Primăverii din România terorizată, sărăcită, des-creierată şi de clanul Oigenstein, cetăţeanul sovietic Andrei Oişteanu pretinde a trata obiectiv „Holocaustul românesc“!» (*op. cit*., pag. 55).

Mărturia lt.-colonelului Ion Tobă-Hatmanu – acest erou al românilor rămas necunoscut, ca şi comandantul Divizei 13 Infanterie, generalul Dăscălescu – atestă că **nu Stalin trebuie învinovăţit pentru pierderea Ţinutului Herţa** – cum se menţionează constant în textele cu acest subiect –, **ci, în mod direct, un grup de jidani, conduşi de jidanul medic veterinar Max Weissman**, care „a invitat“ trupele sovietice să invadeze ţara!

29. CONCLUZIE

În concluzie, **nu a existat nici un holocaust, ci doar propaganda sionistă, care constituie cea mai mare escrocherie a secolului XX**! Iar jidanii care au murit în intervalul 1939-1945 nu au murit fiindcă ar fi fost uciși în mod deliberat și cu prioritate doar pentru că erau jidani, pentru a se conforma definiției date holocaustului pe *site*-ul de la Yad Vashem: *„În centrul Holocaustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu – bărbați, femei și copii“*. Această definiție este literalmente falsă și tendențioasă: nu a existat o asemenea decizie nicăieri, ci a existat doar o propagandă coerentă, concertată, consistentă și programată **cu cel puțin O SUTĂ DE ANI ÎNAINTE de Al Doilea Război Mondial**. Așa cum am dezvăluit documentat aici – pe urmele înaintașilor mei revizioniști și negaționiști –, aceeași propagandă a holocaustului a existat și cu 50 de ani înaintea Primului Război Mondial și în timpul acestuia și după Primul Război Mondial, până la al Doilea Război Mondial! Ba, mai mult, între 1933 și 1945 a existat și a funcționat – și încă „într-o **foarte mare măsură** reciproc avantajoasă“, cum a scris cu mânuța ei chiar Hannah Arendt – *Decizia de Transfer* a jidanilor în Palestina, luată de liderii Germaniei de conivență cu liderii sioniști din Germania și cu liderii *yichouv* din Palestina! *Înțelegerea de transfer*, ***The Transfer Agreement***, a fost aplicată consecvent de Germania, dar în mod descrescător ca pondere numerică din cauza obstrucțiilor comise de Perfidul Albion, în pofida promisiunii făcute prin *Declarația Balfour*, obstrucții la care s-au asociat discret S.U.A., Canada, unele state sud-americane etc. (vezi cazul pachebotului *SS Saint Louis*). A existat chiar intenția Germaniei, din aprilie 1944, de **vânzare a unui milion de jidani contra a 10.000 de camioane militare**! A existat chiar și *Paradoxul jidănesc*, semnalat de însuși jidanul Nahum Goldman, constând în faptul – „miraculos“ ar fi putut zice șef-rabinul Moses Rosen dacă n-ar fi fost un mare fariseu! – supraviețuirii a 600.000 de jidani din lagărele de concentrare, care n-ar fi supraviețuit dacă ar fi existat o decizie de exterminare a jidanilor luată la Conferința de la Wannsee și dacă – în mintea liderilor Germaniei – ar fi existat „definiția Holocaustului“, confecționată tendențios și *post factum* de Yad Vashem ca să se conformeze bombardamentului asurzitor al propagandei holocau$tic€! Pentru că și evreii și jidanii și toți oamenii planetei sunt, realmente, bombardați „zilnic, ceas de ceas și în proporție de masă“, cum zicea Lenin, cu cărți, filme, informații etc. transmise prin toate *mass media* despre „Holocaustul unic“ al „poporului ales“ – mai ales că, atât pe plan global, cât și în România, *mass media* sunt controlate, în cvasitotalitatea lor, de jidani. Dar nu a fost nici un holocaust, ci doar „**înșelătoria secolului XX**“, și nici un „*popor ales*“, ci doar un popor hrăpăreț, barbarul popor khazar, travestit

prin însuşirea frauduloasă a cultului iudaic în „popor biblic". Jidanii au murit, cum subliniază ironic Arthur Butz, „fiindcă în acel timp de război era chiar război – ceea ce holocaustiştii se prefac că ignoră", la fel ca şi fanii lor imbecilizaţi de propagandă –, deci, din aceleaşi cauze din care au murit în acea vreme de război toate victimele aparţinând celorlalte popoare: din cauza bombardamentelor aviaţiei şi artileriei, a rănilor provocate de arme, a epidemiilor – îndeosebi de tifos exantematic, dizenterie şi tuberculoză, foarte răspândite atât în armatele, cât şi în rândul populaţiei civile din Est şi, implicit, a prizonierilor aduşi în Germania –, a bolilor individuale, a muncii excesive, a foametei, a frigului, a lipsei de medicamente, a lipsei de locuinţe, a condiţiilor generale precare de viaţă provocate de război. De aceea, fiindcă propaganda holocaustică este absolut falsă, urmărind doar escrocarea oamenilor, trebuie condamnată de Tribunalul Penal Internaţional de la Haga, activiştii respectivi încarceraţi şi banii extorcaţi până acum restituiţi!

Fireşte, este uşor de spus, de scris şi chiar de citit. Dar, în virtutea adagiului românesc „Câinele nu pleacă de la măcelărie!" – aţi remarcat, desigur, nici dacă dai cu băţul după el, nu pleacă: se îndepărtează puţin şi, apoi, revine – nici Israel şi organizaţiile jidăneşti care au colectat „banii de Holocaust" nu-i vor restitui. Vor trebui, într-o formă sau alta, luaţi cu forţa! Şi aici, categoric, va fi o mare problemă, aproape imposibilă, dat fiind faptul că Israelul este, prin favoarea făcută de S.U.A., o forţă nucleară. Concluzia?! Trebuie să fie silit de o forţă mai mare: eventual, termonucleară. Oricum, aşa cum sugerase premierul Malayeziei, Mahathir Mohamed, „trebuie organizată o cruciadă contra jidanilor". Probabil ultima cruciadă din Istoria universală.

Iată de ce s-a îndatorat România la F.M.I. pentru mai multe generaţii: ca să plătim „daune" unor impostori care au tupeul să invoce escrocheria holocaustului. S-a ajuns cu tupeul unor jidani până acolo încât, aşa cum releva marele evreu/jidan onest Norman Finkelstein în *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, nepoţii unora care fuseseră sau chiar muriseră în lagărele de muncă pretind şi chiar încasează, acum, despăgubiri de holocaust fiindcă bunicii lor „suferiseră"! Adică suferinţa acelora din lagăre, care muriseră acolo sau dispăruseră ulterior, de mult timp, era tranzitivă, ca şi tifosul din lagăre sau ca gripa spaniolă din 1918! Iată de ce trebuie răsturnate aceste guverne antiromâneşti şi extrem de slugarnice faţă de organizaţiile sioniste internaţionale.

Iată de ce, de mai multe ori, am propus ca atât România, cât şi toate statele care l-au decorat pe Elie Wiesel să-i retragă respectivele decoraţii, inclusiv Premiul Nobel pentru Pace, şi, având precedentul de la Tribunalul din Budapesta – unde a fost incriminat de către Miklos Grünner

pentru substituire de persoană şi asumarea ilegală a identității altui deținut din lagărul de la Buchenwald în care a fost Miklos Grünner, dar în care nu a fost şi impostorul mitoman şi grafoman Elie Wiesel [200] – să fie incriminat, împreună cu toți propagandiştii proholocaust, la Tribunalul Penal Internațional de la Haga pentru dezinformare, propagandă mincinoasă şi extorcare de fonduri. Fireşte, nu putem ignora observația românească des citată în ultima vreme, mai ales în legătură cu parlamentarii şi politicaştri: „Câinele nu pleacă de la măcelărie!“ De aceea, nici prădătorii care-şi însuşesc „banii de holocaust“ nu-i vor restitui de bună voie sau în urma unei decizii a Tribunalului Penal Internațional de la Haga. De aceea, trebuie recuperați cu forța. Aşa ajungem la îndemnul lui Slavici sau Ahmadinejad.

Marți, 8 aprilie 2014, Senatul a aprobat proiectul de lege propus de poltronul şi demagogul Crin-etc.-George Antonescu-Vorbete [201] şi ciracii lui de a se mări pedepsele introduse prin criminala O.U.G. nr. 31/2002 [202], referitoare la condamnarea celor care contestă în public „Holocaustul“ [203] etc., ordonanță devenită *Legea nr. 107/2006* [204] prin escrocheria juridică numită „aprobarea tacită“ şi prin imitarea legislației din unele țări occidentale pretins democratice, dar fasciste în realitate. O.U.G. 31/2002 constituie temeiul legal – dar **ilegitim** [205] – al războiului axiologic [206] dus de Israel contra României, acuzată neîntemeiat de holocaust, tot aşa cum „războiul preventiv“ este pentru S.U.A. pretextul începerii unui război contra oricărei țări în care are ea interese pentru acapararea de resurse naturale, în special energetice: petrol [207], gaze, minereuri etc. şi împotriva căreia poate, oricând, declanşa un război sub pretexte teroriste provocate sau doar născocite. Afganistanul şi Irakul sunt, în acest sens, exemple „clasice“. În consecință, senatorii care au votat pentru respectivul proiect legislativ sunt vinovați de asociere cu propagandiştii escrocheriei holocau$tic€, de teapa lui Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Radu Ioanid, Jean Ancel, Stephen S. Wise *et ejusdem farinae* şi se fac vinovați de accentuarea holocaustului comis contra poporului român şi a culturii sale. Toți aceşti susținători ai *MISTIFICĂRII SECOLULUI XX* [208] trebuie scoşi din viața politică şi chiar din viața poporului român. Mulți dintre cei care susțin, în mod fățiş sau tacit, aşa-zisul holocaust denunțat în *ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX* fac parte din *clicocrația internă* [209] şi/sau externă, între care există o legătură inextricabilă. Un exemplu de strânsă simbioză este „*Triumviratul malefic*“ [210]. Un motiv în plus pentru respingerea proiectului de lege propus de Crin Antonescu este că, în urma alegerilor europarlamentare din 25 mai, promotorul ei, acelaşi mare demagog Crin Antonescu şi-a sfârşit cariera politică fiindcă este „o lichea şi om lipsit de substanță şi prezență politică serioasă“ – cum l-a caracterizat, a doua zi, 26 mai 2014, Ion Iliescu, confirmând, şi el, porecla pe care i-am dat-o în 2006: Crin Antonescu-Vorbete; adică demagogul, sau

„gargaragiul“, cum l-a caracterizat, deunăzi, Felix Rache, de la *Antena 3*. Iar în 31 mai, a renunţat şi să mai candideze la preşedinţia ţării – fiindcă, evident, nu mai avea nici o şansă. Ar fi şi ruşinos şi anormal ca deputaţii să mai promoveze o lege propusă de un asemenea individ, devenit, deja, un cadavru politic. Ca o răzbunare a Istoriei României sau a Divinităţii sau, mai ştii, a ramurii patriotice a Masoneriei româneşti vine şi faptul că „omul politic“ pe care l-a creat demagogul abject Crin Antonescu, Klaus Iohannis-Frankenstein, s-a întors împotriva lui şi vrea să-i ia locul la candidatura de preşedinte al României. Aţi auzit?! Un traficant de copii, de case şi de influenţă, „neamţul“ Klaus Iohannis-Frankenstein, vrea să ajungă preşedintele României. Se vede şi aici mâna răzbunătoare a Germaniei – pentru că, chipurile, România ar fi trădat Germania, deşi este exact invers: Germania a trădat România prin Pactul Ribbentop-Molotov şi prin Dictatul de la Viena!

Să sperăm că membrii Camerei Deputaţilor vor fi rămas, în marea lor majoritate, patrioţi, vor respinge această aberaţie legislativă antiromânească şi, dimpotrivă, vor propune o lege de abrogare a O.U.G. nr. 31/2002, care a fost transformată în lege prin nelegiuita „aprobare tacită“ – reglementare care, şi ea, trebuie scoasă din Constituţie. Dar, pentru mai multă siguranţă, propun ca intelectualii patrioţi să elaboreze şi să lanseze pe Internet o petiţie pentru abrogarea O.U.G. nr. 31/2002 şi a legii aferente.

Propun parlamentarilor ca, între timp, să elaboreze o lege de aprare a românismului şi românităţii, care să conţină articolele din toate legile care conţin cuvintele „antisemitism“ şi „xenofobie“, cu variantele lor, să le elimine din text şi să le înlocuiască cu „antiromânism“ şi „şovinism“. Noi trebuie să apărăm România, poporul român, fiindcă alţii se apără singuri.

Unde eşti, tu, Ţepeş, Doamne!

30. NOTE BIBLIOGRAFICE

[*] Arthur Robert BUTZ. *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*, pe http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=7.

[1] Vasile I. Zărnescu, „Înnegresc ţiganii imaginea României?“, *AlterMedia*, 2 noiembrie 2007, pe http://www.altermedia.info/romania/2007/11/02/innegresc-tiganii-imaginea-romaniei/; preluat şi pe: http://bratuldefier.blogspot.ro/2009_03_01_archive.html; http://islamulazi.ro/forum/index.php?showtopic=2060.

[2] Vasile I. Zărnescu, „Problema holocaustului (2)“, *AlterMedia*, 28 octombrie 2008, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/10/28/problema-holocaustului-2/; *idem*, „Holocau$tul, jidanii şi palestinienii“, *AlterMedia*, 22 ianuarie 2009, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/01/22/holocautul-jidanii-si-palestinienii/.

[3] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Evrei#Etimologie. Vezi şi Paul Goma, *Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii*, Editura Vicovia, 2009, pag. 425-426.

[4] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Limba_idi%C8%99.

[5] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Yiddish_language.

[6] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Hebrew_language.

[7] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Regiunea_Autonom%C4%83_Evreiasc%C4%83.

[8] Vezi http://www.ziaristionline.ro/2011/02/21/cine-este-acuzatorul-parintelui-justin-parvu-marco-maximilian-katz-implicat-intr-o-spaga-de-25-milioane-euro-pentru-guvernul-nastase/. Vezi şi: http://www.ziaristionline.ro/2011/08/11/academia-romana-jidanul-ramane-in-dex-katz-nu-este-de-acord-document/.

[9] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Koestler.

[10] Cf. http://www.amazon.com/Thirteenth-Tribe-Khazar-Empire-Heritage/dp/0091255503/ref=la_B000AQ0AYU_1_4?s=books&ie=UTF8&qid=1397236917&sr=1-4.

[11] Vezi http://www.altermedia.info/romania/2005/07/30/khazarii-al-treisprezecelea-trib/.

[12] Cf. http://www.nkusa.org/.

[13] Cf. http://www.nkusa.org/activities/demonstrations/israeliflag.cfm.

[14] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Declara%C8%9Bia_Balfour_%281917%29.

[15] Cf. http://conspiratiisimistere.wordpress.com/2014/02/08/de-ce-au-ajuns-germanii-sa-i-omoare-pe-evrei-cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/.

[16] Jack Bernstein, „Viaţa unui evreu american în Israel“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2013/05/04/viata-unui-evreu-american-in-israel/.

[17] Cf. http://roncea.ro/2013/07/19/video-raoul-sorban-ro-imnul-israelului-este-cucuruz-cu-frunza-n-sus-cules-de-tata-nobilul-compozitor-guilelm-sorban-site-in-memoriam-raoul-sorban-4-septembrie-1912-19-iulie-2006/.

[18] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Hatikva. Vezi şi Paul Goma, *op. cit.*, pag. 428.

[19] Cf. https://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8.

[20] Cf. http://www.agentia.org/teoria-conspiratiei/doi-ani-de-cand-israel-a-cumparat-romania-vezi-video-307.html.

[21] Texe Marrs, *DNA Science and the Jewish Bloodline*, pe http://www.amazon.com/Science-Jewish-Bloodline-Texe-Marrs/dp/1930004818. Cf. http://www.altermedia.info/romania/2014/04/04/inselatoria-secolului-xx-46/. Vezi şi: http://www.apfn.org/thewinds/library/khazars.html, http://www.apfn.org/thewinds/library/khazars_2.html.

[22] Cf. http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm.

[23] Cf. http://www.badpolitics.ro/tag/marco-maximilian-katz/.

[24] Vasile Zărnescu, „Radu Ioanid sperjurul: persona non grata“, pe http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/.

[25] Cf. http://www.napocanews.ro/2013/09/ar-fi-o-adevarata-nenorocire-sa-apara-un-zelea-codreanu-in-momentul-de-fata-excrocul-politic-razvan-theodorescu-lehamitea-tinerilor-nu-trebuie-sa-se-transforme-intr-o-misc.html/comment-page-1.

[26] Cf. http://ro.altermedia.info/romania/2004/10/21/industria-holocaustului/.

[27] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Bobby_Fischer.

[28] Cf. https://www.google.ro/search?q=%22Robert+Faurisson%22&safe=off&client=firefox-a&rls=org.mozilla:en-US:official&channel=np&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ei=h8gUU4iyB-aBywOCkYHAAw&ved=0CEMQsAQ&biw=1280&bih=829.

[29] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Joseph_Goebbels. O prezentare călduroasă şi, probabil, exactă, a lui Goebbels o face Alexandru Mateescu Frâncu, aici: http://ioncoja.ro/textele-altora/alexandru-m-francu-marturii-dupa-70-de-ani/.

[30] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Nazism.

[31] Vezi: *** „Elie Wiesel impostorul sau pseudowiesel (3)“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/. Vezi şi: http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/03/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel.html.

[32] Cf. http://ro.altermedia.info/politica/wiesel-ioanid-mizerabilii_22965.html.

[33] Cf. http://curentul.net/2011/03/10/argumentul-michael-shafir-%C8%99i-negarea-holocaustului/.

[34] Cf. http://jurnalulunuivulcanolog.blogspot.com/2012/01/propaganda-antiromaneasca-constructia.html. Vezi şi: Ion Coja, „Jean Ancel – nemernicul mântuit“, *AlterMedia*, 25 iulie 2009, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/07/25/jean-ancel-nemernicul-mantuit/.

[35] Cf. http://www.slideshare.net/IApostu/zydokomuna.

[36] Cf. http://www.osaarchivum.org/files/holdings/300/8/3/text/53-2-137.shtml.

[37] *** „Elie Wiesel impostorul sau pseudowiesel“ (1), pe http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/.

[38] Vasile I. Zărnescu, „Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic (5)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/.

[39] Cf. Norman Finkelstein, „Chutzpah...“, pe http://www.amazon.com/Beyond-Chutzpah-Misuse-Anti-Semitism-History/dp/0520245989. Vezi şi: https://deveghepatriei.wordpress.com/2011/10/27/colonel-r-vasile-zarnescu-intre-holocaust-si-holocah/; http://middleeastatemporal.wordpress.com/2011/10/27/holocaust-holocah/; http://www.justitiarul.ro/holocautul-evreii-si-palestinienii/; George PIŞCOCI DĂNESCU, „Apropo de holocaustul din Fasia Gaza“, *AlterMedia*, 2 martie 2009, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/03/02/apropo-de-holocaustul-din-fasia-gaza/.

[40] Cf. episodul „Înşelătoria secolului XX (14)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inselatoria-secolului-xx-14/.

[41] Cf. episodul „Înşelătoria secolului XX (37)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2014/03/26/inselatoria-secolului-xx-37/.

[42] James Bamford, *THE PUZZLE PALACE. A Report on America's Most Secret Agency*. Ed. Penguin Books, 1983, pag. 273-301, pe http://www.amazon.com/Puzzle-Palace-National-Intelligence-Organization/dp/0140067485/ref=pd_sim_b_5.

[43] Pierre de România (Vasile I. Zărnescu), „Slugărnicia pierde România (1)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2010/06/08/slugarnicia-pierde-romania-1/.

[44] Pierre de România (Vasile I. Zărnescu), „Slugărnicia pierde România (7)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2010/06/14/slugarnicia-pierde-romania-7/.

[45] Cf. *supra*, nota 42; http://www.amazon.com/The-Puzzle-Palace-Intelligence-Organization/dp/0140067485.

[46] James Bamford, „*BODY OF SECRET. Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency*". Ed. Doubleday, New York, London, Toronto, Sydney, Auckland, 2001, pe http://www.amazon.com/Body-Secrets-Ultra-Secret-National-Security/dp/0385499086.

[47] Cf. Edward Tivnan, ***The Lobby****: Jewish political power and American foreign policy*, pe http://books.google.ro/books/about/The_Lobby.html?id=Sp8a_fv6Cv8C&redir_esc=y.

[48] Vezi *supra*, nota 46.

[49] Despre John J. Mearsheimer, aici: http://www.amazon.com/John-J.-Mearsheimer/e/B001H6RT1O/ref=ntt_athr_dp_pel_1.

[50] Despre Stephen M. Walt, aici: http://www.amazon.com/Stephen-M.-Walt/e/B000AP9EE8/ref=ntt_athr_dp_pel_2.

[51] Vezi http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-636-298-9/John-J-Mearsheimer__Lobby-ul-israelian-si-politica-externa-a-Statelor-Unite.

[52] Kevin MacDonald, ***Influența evreilor în lume***, Editura Vicovia, 2006. Vezi şi Kevin MacDonald, *Understanding Jewish Influence*, pe http://www.amazon.com/Understanding-Jewish-Influence-Kevin-MacDonald/dp/1593680171.

[53] Cf. https://archive.org/details/TheHoaxOfTheTwentiethCentury.

[54] Cf. https://archive.org/details/TheHoaxOfTheTwentiethCentury.

[55] Cf. http://vho.org/aaargh/fran/histo/harwood/harwood3.html.

[56] Cf. http://www.amazon.com/dp/0312204620/ref=rdr_ext_tmb#reader_0312204620.

[57] Cf. http://www.youtube.com/watch?v=9UlBo3GFgWY&feature=related.

[58] Cf. https://sites.google.com/site/spielbergshoax/.

[59] Cf. http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=1000.

[60] Cf. http://www.youtube.com/watch?v=NyMVWVBmGVo&feature=relmfu.

[61] Cf. http://www.facebook.com/pages/6000000-Jews-were-murdered-during-the-Holocaust-by-the-Nazis-lets-reach-to-6-million-people-who-remember-them/112828732080430.

[62] Cf. http://www.stormfront.org/forum/t827788-25/.

[63] Vezi *supra*, nota 37.

[64] Cf. http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/archRassi.html.

[65] Cf. http://fr.wikipedia.org/wiki/Paul_Rassinier.

[66] Cf. http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/prmu/prmu1.html.

[67] Cf. http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/uts/uts.html.

[68] Cf. http://vho.org/aaargh/fran/archRassi/vpe/vpe.html.

[69] Cf. http://vho.org/aaargh/fran/archRassi/dje/dje.html.

[70] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Leuchter_report.

[71] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Fred_A._Leuchter.

[72] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Germar_Rudolf.

[73] Cf. http://www.amazon.com/The-Rudolf-Report-Technical-Holocaust/dp/096798565X.

[74] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Anti-Defamation_League; http://www.ihr.org/books/ztn.html.

[75] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/B%27nai_B%27rith.

[76] Cf. http://www.globalresearch.ca/fbi-investigated-anti-defamation-league-adl-for-espionage/5360458.

[77] Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică – un gheşeft super-abject", pe http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/.

[78] Cf. http://vho.org/aaargh/fran/archFaur/1995-2000/RF951218.html.

[79] Cf. http://pastebin.com/qgHCaC4r.

[80] Cf. http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php.

[81] Don Heddesheimer: *THE FIRST HOLOCAUST — Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One*, pe http://www.amazon.com/The-First-Holocaust-Raising-Campaigns/dp/1591480035.

[82] Vezi *supra*, nota 76.

[83] Cf. http://zioncrimefactory.com/the-six-million-myth/; http://www.thetruthseeker.co.uk/?p=24369.

[84] Cf. http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/; vezi şi: http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/marea-minciuna-a-sionismului/; http://ro.altermedia.info/romania/2012/02/08/istoria-victimizarii-evreisti-radacinile-holocaustului/.

[85] Tom Segev, *The Seventh Million: The Israelis and the Holocaust*, pe http://www.amazon.com/The-Seventh-Million-Israelis-Holocaust/dp/0805066608.

[86] Tom Segev, *Le septième million. Les Israéliens et le génocide*. Ed. Liana Levi, 1993, pag. 558, pe http://www.amazon.fr/Le-Septi%C3%A8me-Million-Tom-Segev/dp/2867461820.

[87] Cf. http://www.amazon.com/Anti-semitism-Western-Europe-Germany-Austria/dp/B0006PF9BO/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1396983819&sr=1-3.

[88] Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Editura Fronde-Ama Tip, 1998, pag. 5, 125-140, pe http://www.scribd.com/doc/91563547/Garaudy-Roger-Miturile-Fondatoare-Ale-Politicii-Israeliene-Scan; *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, Ed. Samizdat, 1999; *AFACEREA ISRAEL*, Ed. Samizdat, f. a.; *STATELE UNITE – AVANGARDA DECADENȚEI*; şi pe http://archive.org/stream/LesMythesFondateursDeLaPolitiqueIsralienne/RGMythes_djvu.txt. Vezi şi: Radu Theodoru, *NAZISMUL SIONIST*, Ed. Miracol, Bucureşti, 2000.

[89] Cf. Why the number "Six Million; Ben Weintraub, pe https://www.goodreads.com/book/show/5793506-the-holocaust-dogma-of-judaism; http://www.amazon.ca/The-Holocaust-Dogma-Judaism-Keystone/dp/0972416005

[90] Cf. Naomi Seidman, pe http://www.eliewieseltattoo.com/tag/naomi-seidman/.

[91] Cf. http://worldfuneral.3x.ro/articole/eliewiesel.html.

[92] Vasile I. Zărnescu, „Paul Goma are dreptate! (2)“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/19/paul-goma-are-dreptate-2/. Vezi şi: http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/18/paul-goma-are-dreptate-1/; http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/03/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel.html; http://robertfaurisson.blogspot.ro/1993/06/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel-suite.html; http://www.radioislam.org/islam/french/textes/wiesel.htm; http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/10/a-prominent-false-witness-elie-wiesel.html. Similar: http://ioncoja.ro/textele-altora/ce-ne-facem-cu-escrocul-si-cu-prostii-care-l-au-crezut-elie-wiesel-nu-i-elie-wiesel/.

[93] Voicu Tudor, „Iudaizarea Academiei Române“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2013/03/08/iudaizarea-academiei-romane/.

[94] Vasile I. Zărnescu, „Wiesel + Ioanid = „Mizerabilii“, pe http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/.

[95] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Stephen_Samuel_Wise.

[96] Cf. http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inselatoria-secolului-xx-14/.

[97] Voicu Tudor, Vasile I. Zărnescu, „Octavian Goga – 132 de ani de la naştere“, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/03/25/octavian-goga-132-de-ani-de-la-nastere/.

[98] În *Adevărul*, 13 august 2003, pe http://www.adevarul.ro/actualitate/Sandu-Mazor-ambasadorul-Israelului-Bucuresti_0_77993445.html.

[99] Cf. http://www.dcnews.ro/vizita-lui-ponta-un-semn-ca-epoca-gitenstein-s-a-incheiat-corespondenta-din-washington-de-la-bogdan-chirieac_380183.html.

[100] Cf. http://www.zf.ro/burse-fonduri-mutuale/mark-gitenstein-fost-ambasador-sua-in-romania-devine-consilier-al-astra-asigurari-11888270.

[101] Cf. http://roncea.net/index.php/intelmedia/item/148-who-the-bigi-bigi-is-wesley-clark.

[102] Cf. http://www.liveleak.com/view?i=b36_1359487514.

[103]Cf. http://www.crimelibrary.com/notorious_murders/not_guilty/koresh/1.html.

[104] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Chaim_Weizmann.

[105] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Nahum_Sokolow.

[106] Benjamin Freedman, pe http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm.

[107] Vezi: http://conspiratiisimistere.wordpress.com/2014/02/08/de-ce-au-ajuns-germanii-sa-i-omoare-pe-evrei-cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/.

[108] Cf. Cristian Tudor Popescu, „Daţi afară din ţară“, în *Gândul*, 11 mai 2005, pe http://www.ziaristionline.ro/2012/07/13/crocodilul-ct-popescu-si-putoiul-oparit-mr-ungureanu/. De pe arhiva ziarului *Gândul*, articolul a fost scos!

[109] Cf. http://www.ioncoja.ro/2012/02/ce-lipseste-din-biografia-mirobolantului-intelectual-mihai-razvan-ungureanu/.

[110] Cf. http://www.cotidianul.ro/basescu-i-a-deschis-lui-mr-ungureanu-dosarul-de-tradare-nationala-189877/. Şi la ce i-a folosit?!

[111] Cf. http://roncea.ro/2012/09/26/limba-lui-ungureanu-si-o-petitie-pentru-recuperarea-patrimoniului-fundatiei-gojdu-din-ungaria-ignorata-de-basescu-de-peste-un-cincinal/.

[112] Vasile Zărnescu, „Problema holocaustului (2)“, în *AlterMedia*, 28 octombrie 2008, pe http://ro.altermedia.info/romania/2008/10/28/problema-holocaustului-2/.

[113] Cf. http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html.

[114]. Edouard Drumont, *La France juive*; pe http://www.abebooks.fr/rechercher-livre/titre/la-france-juive/auteur/edouard-drumont/sortby/3/page-1/.

[115] Alphonse Toussenel, „Les juifs, rois de l'époque: histoire de la féodalité financière“, Ed. G. de Gonet, Paris, 1847, pe https://archive.org/details/lesjuifsroisdel01tous.

[116] Cf. http://www.amazon.co.uk/talmudiste-enti%C3%A8rement-Maximilien-Lamarque-illustrations/dp/B00180V5ZK.

[117] Cf. http://www.amazon.fr/La-conception-mat%C3%A9rialiste-question-juive/dp/2851390589.

[118] Cf. http://www.amazon.com/La-Roumanie-contemporaine-French-Edition/dp/B003A4IFS2.

[119] Cf. http://www.histoireebook.com/index.php?post/2012/07/12/Porter-Carlos-Whitlock-Voici-les-preuves-de-l-holocauste.

[120] Cf. http://www.amazon.fr/L%C3%A9cole-cadavres-Louis-Ferdinand-C%C3%A9line/dp/B0000DOFG0.

[121] Cf. http://www.amazon.fr/Histoire-juive-religion-poids-mill%C3%A9naires/dp/2903279187.

[122] Cf. http://www.amazon.com/The-Controversy-Zion-Douglas-Reed/dp/0984473378.

[123] Cf. http://www.amazon.fr/Pierre-Antoine-Cousteau-LAm%C3%A9rique-juive-Cousteau/dp/B00185ZQSC.

[124] Cf. http://www.amazon.fr/Le-Peril-Juif-DIsrael-Anglo-Saxons/dp/1167595300.

[125] Cf. http://www.amazon.fr/s/ref=ntt_athr_dp_sr_1?_encoding=UTF8&field-author=Jouhandeau%20Marcel.&search-alias=books-fr&sort=relevancerank; http://www.amazon.fr/Le-p%C3%A9ril-Juif-Jouhandeau-Marcel/dp/B0046Y2E00.

[126] Cf. http://jpquino.wordpress.com/2006/03/10/mitterrand-chirac-giscard-mujeres-sexo-y-politica/.

[127] Cf. http://www.legalaffairs.org/issues/May-June-2002/story_ignatius_mayjun2002.html.

[128] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Fran%C3%A7ois_Mitterrand.

[129] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Roland_Dumas.

[130] Cf. http://fr.wikipedia.org/wiki/N%C3%A9gation_de_la_Shoah.

[131] Corvin Lupu, „Impactul problematicii holocaustului asupra României contemporane“, pe http://www.art-emis.ro/analize/779-impactul-problematicii-holocaustului-asupra-romaniei-contemporane-6.html.

[132] George Pişcoci-Dănescu, „Scrisoare deschisă către Vatra Românească…“, *AlterMedia*, 10 februarie 2013, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/02/10/scrisoare-deschisa-catre-vatra-romanesca-si-tuturor-ziaristilor/#more-24590.

[133] Vasile I. Zărnescu, „În apărarea lui George Pişcoci-Dănescu“, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/03/02/in-apararea-lui-george-piscoci-danescu/.

[134] Bernard Camboulives, „Un scandal: librăria română din Paris“, pe http://www.revista22.ro/un-scandal-libraria-romana-din-paris-859.html.

[135] Vasile I. Zărnescu, „Supraordonanța şi supraordonatul (1)“, pe http://bisericasecreta.wordpress.com/2008/11/08/supraordonanta-si-subordonatul-1/.

[136] Gheorghe Manole, „Eichman la Ierusalim. Minciuna ca profesie“, pe http://www.art-emis.ro/analize/845-eichman-la-ierusalim-minciuna-ca-profesie.html.

[137] Alexandra Zărnescu, «Hannah Arendt – „Cel mai mare rău din lume este cel pe care nu-l comite nimeni“», pe http://www.koolhunt.ro/hannah-arendt-cel-mai-mare-rau-din-lume-este-cel-pe-care-nu-l-comite-nimeni/.

[138] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Alfred_Milner,_1st_Viscount_Milner.

[139] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Balfour.

[140] Cf. http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-8951-12-7/Gilbert-Sinoue__Un-vapor-pentru-infern.

[141] Larry Price (Director), *Hitler's Jewish Soldiers* (2006), pe http://www.amazon.com/Hitlers-Jewish-Soldiers-Larry-Price/dp/B000V6LSQI/ref=pd_sim_b_3?ie=UTF8&refRID=058AF4BHMN5Y8SHRFWC2; Bryan Mark Rigg; Bryan Mark Rigg, *Hitler's Jewish Soldiers: The Untold Story of Nazi Racial Laws and Men of Jewish Descent in the German Military (Modern War Studies)*, pe http://www.amazon.com/Hitlers-Jewish-Soldiers-Descent-Military/dp/0700613587.

[142] Edwin Black, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*, pe http://www.amazon.com/Transfer-Agreement-Dramatic-Story-Of/dp/1572907703.

[143] Cf. http://robertfaurisson.blogspot.ro/2006/12/les-victoires-du-revisionnisme.html.

[144] Cf. http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html?

[145]http://www.amazon.com/s/ref=ntt_athr_dp_sr_1?_encoding=UTF8&sort=relevancerank&search-alias=books&ie=UTF8&field-author=Germar%20Rudolf.

[146] Cf. http://www.barnesreview.org/dissecting-the-holocaust-the-growing-critique-of-truth-and-memory-p-228.html?cPath=82.

[147] Cf. http://www.barnesreview.org/auschwitz-open-air-incinerations-p-241.html?cPath=82.

[148] Cf. http://www.barnesreview.org/the-gas-vans-a-critical-investigation-p-536.html?cPath=82.

[149] http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=18.

[150] https://archive.org/details/TheMythOfTheSixMillion_117.

[151] Thomas Dalton, pe http://www.amazon.com/Debating-Holocaust-Look-Both-Sides/dp/1591480051/ref=pd_sim_b_2.

[152] https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329.

[153] Don Heddesheimer, pe http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=6.

[154] http://www.altermedia.info/romania/2008/10/12/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-1/.

[155] http://www.histoireebook.com/index.php?tag/P%C3%A8re%20Thoma.

[156] Ben Hecht, *PERFIDY*, pe http://www.amazon.com/Perfidy-Ben-Hecht/dp/0964688638.

[157] Cf. http://criticomblog.wordpress.com/2013/04/19/256-erwahnungen-von-6-000-000-juden-vor-bekanntmachung-durch-die-nurnberger-prozesse/. Vezi şi: http://www.darkmoon.me/2013/how-six-million-jews-died-complied-by-toshiro/; http://www.spikesmind.com/256-references-to-6000000-jews-prior-to-the-nuremberg-trial-announcement/; https://archive.org/stream/256ReferencesTo6000000JewsPriorToTheNurembergTrialAnnouncement/256ReferencesTo6000000JewsPriorToTheNurembergTrialAnnouncement_djvu.txt.

[158] Cf. http://chroniclingamerica.loc.gov/lccn/sn83045160/1869-11-07/ed-1/seq-2/.

[159] Vezi şi: https://www.google.com/search?q=%22The%20Hebraic%20National%2C%20of%20London%2C%20says%20that%20there%20are%20six%20millions%20of%20Jews%20in%20the%20world.%20It%20is%20a%20remarkable%20fact%20that%20the%20numbers%20of%20this%20wonderful%20people%20have%20not%20materially%20increased%20or%20diminished%20since%20the%20time%20of%20King%20Solomon.%20Persecuted%20as%20no%20other%20peo%20ple%20have%20ever%20been%22.

[160] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Profe%C8%9Bia_Papilor.

[161] Cf. http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F40E14FC395913738DDDAE0894DD405B8985F0D3.

[162] Cf. https://www.google.com/search?q=%22AN%20AMERICAN%20IN%20SEVILLE%22%20%22Traces%20of%20the%20Auto%20da%20Fes%20of%20the%20Inquisition%20Found%20Everywhere%22%20Holocaust.

[163] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/The_American_Hebrew.

[164] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Treaty_of_Berlin_%281878%29.

[165] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Adolphe_Cr%C3%A9mieux.

[166] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Alliance_Israelite_Universelle. Vezi şi Gabriel Constatntinescu. Evreii în România, Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 2000, pag. 68.

[167] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/File:Glynnartikel.png.

[168] Cf. http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinutul-a-7713-590048.html.

[169] Cf. http://henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html.

[170] Cf. http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/

[171] Cf. http://ro.altermedia.info/politica/mark-gitenstein-diplomat-sau-escroc_24940.html.

[172] Vasile I. Zărnescu, „Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/.

[173] Cf. http://www.mediafax.ro/social/antonescu-de-ziua-holocaustului-sa-luptam-pentru-ca-aceasta-pagina-a-istoriei-sa-nu-fie-rescrisa-11971849.

[174] Cf. http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/.

[175] Vasile I. Zărnescu, „Dictatul de la Viena redictat de Ungaria, via U.D.M.R.“, *AlterMedia*, 4 septembrie 2011, pe http://ro.altermedia.info/romania/2011/09/04/dictatul-de-la-viena-redictat-de-ungaria-via-u-d-m-r/.

[176] Teodor Wexler, Mihaela Popov, *ANCHETE şi PROCESE UITATE. 1945-1960*. Documente. Editura Fundaţia W. Filderman, Bucureşti, f. a., vol. 1, pag. 17-31, pe http://www.targulcartii.ro/teodor-wexler/anchete-si-procese-uitate-1945-1960-fundatia-w-filderman-184841.

[177] Cf. http://ro.metapedia.org/wiki/List%C4%83_de_comuni%C5%9Fti_evrei_din_Rom%C3%A2nia.

[178] Cf. http://www.scribd.com/doc/68602280/Zydokomuna.

[179] Cf. http://vladimirrosulescu-istorie.blogspot.ro/2011/09/evreii-in-conducerea-romaniei-pe-calea.html.

[180] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Ghizela_Vass.

[181] Cf. http://www.altermedia.info/romania/2014/03/17/victoria-jane-nuland-marul-otravit-al-sua/; vezi şi: «"Fuck the EU! - Exactly!" - Victoria Nuland & Geoffrey Pyatt», aici: http://www.youtube.com/watch?v=CL_GShyGv3o; similar aici: http://adevarul.ro/international/statele-unite/controversaaparuta-urma-convorbirii-telefonice-atribuite-victoriei-nuland-1_52f43d3ac7b855ff562366dd/index.html.

[182] Cf. http://a1.ro/news/inedit/cum-era-sa-declanseze-wesley-clark-al-treilea-razboi-mondial-id100171.html.

[183] Cf. http://www.evz.ro/detalii/stiri/moneda-rasista-ia-amploare-intr-o-institutie-occidentala-pentru-o-asfel-de-masura-c.html.

[184] Vezi şi http://ro.wikipedia.org/wiki/Discu%C8%9Bie:Proiectul_Republica_Sovietic%C4%83_Evreiasc%C4%83.

[185] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Marius_Mircu

[186] Cf. Voicu Tudor, „Gheorghe Gheorghiu-Dej (1901-1965)", *AlterMedia*, 16 decembrie 2011, pe http://www.altermedia.info/romania/2011/12/16/gheorghe-gheorghiu-dej-1901-1965-110-ani-de-la-nastere/.

[187] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/George_Soros. „Bunicul lui George Soros (NOTA 10) a colaborat cu naziştii pentru confiscarea averilor evreilor simpli din Budapesta", pe http://saccsiv.wordpress.com/2009/01/05/nazismul-partea-2-finantatorii-si-sustinatorii-national-socialismului/. Vezi şi: Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU, „Reinstituirea horthysmului (Ultimul episod)", *AlterMedia*, 26 iunie 2008, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/06/26/reinstituirea-horthysmului-ultimul-episod/; I. A., „Miliardarul Sörös urmărit de justiția franceză", în *Evenimentul zilei*, nr. 2592, 27 decembrie 2000, p. 11; C. I. C., „Miliardarul Soros, pe banca acuzării", în *Curentul*, 27 decembrie 2000, p. 9; ***, „Naționaliştii din Thailanda îl «aşteaptă la cotitură» pe Sörös György", în http://www.mti.hu, 29 ianuarie 2001; Anthony Giddens, „Soros: Franța în pericol", în *L'Événement du Jeudi*, nr. 681, 20-26 noiembrie 1997, p. 18-19; Pascal Riche, „Procesul intentat lui Soros", în *Libération*, 28 iulie 1997, p. 14; Reuter, „Opinia lui Soros referitoare la viitorul Uniunii Europene", în *International Herald Tribune*, 6 noiembrie 1997, p. 15; Evgenii Doncev, „Rasa Bull-Terrier", în *Sega* (Bulgaria), nr. 38, 2-8 octombrie 1997, pag. 50; Redacția, „Cu mintea pentru Popper şi cu inima pentru Europa de Est", în *Kurier* (Austria), nr. 263, 23 septembrie 1997, pag. 19; Kurt Kister, «George Sörös – jucător la bursă şi „mecena"», în *Suddeutsche Zeitung* (Germania), nr. 219, 23 septembrie 1997, pag. 4; Szel Karoly, „Cel mai neruşinat Robin Hood al secolului", în *Kapu* (Ungaria), nr. 8, 11 septembrie 1997, pag. 62; *Evenimentul zilei*, nr. 1546, 28 iulie 1997, pag. 4; vezi şi M.S.C., „Miliardarul Sörös se teme de un crah bursier", în *Cronica Română*, nr. 1360, 8 iulie 1997, pag. 10; *Bursa*, nr. 158, 8 sept. 1997, pag. 5; Ben Macintyre şi Jason Nisse, „Poliția franceză îi interoghează pe asistenții lui George Sörös", în *The Times*, nr. 65938, 10 iulie 1997, pag. 27; Redacția, „Asemenea unui criminal", în *Der Spiegel*, nr. 32, 4 august 1997, pag. 118; Redacția, „Asiatismul pus în discuție", în *Le Monde*, 30 august 1997, pag. 15; Pascal Riche, „Procesul intentat lui Sörös", în *Libération*, 28 iulie 1997, pag. 14; Paul Blustein, „Sörös contestă că ar fi părtaş la manevrele necurate care să afecteze cursul monedelor naționale din Asia", în *International Herald Tribune*, 31 iulie 1997, pag. 11; Redacția, „Asemeni unui criminal", în *Der Spiegel*, nr. 32, 4 august 1997, pag. 118; Redacția, „Sörös a fost acuzat de către Malaysia de complot valutar", *Adevărul*, nr. 2241, 5 august 1997, pag. 5. Pentru alte aspecte ale cazului George Soros şi referințe bibliografice, vezi: Vasile Zărnescu, „*TRANSILVANIA – PRETEXTUL DESTRĂMĂRII*

ROMÂNIEI (2)“, *AlterMedia*, 24 iulie 2008, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/07/24/transilvania-pretextul-destramarii-romaniei-2/.

[188]. Vasile I. Zărnescu, „Maghiarismul – sorgintea fascismului (2)“, *AlterMedia*, 3 aprilie 2010, pe http://www.altermedia.info/romania/2010/04/03/maghiarismul-sorgintea-fascismului-2/.

[189]. Alan John Percival Taylor, MONARHIA HABSBURGICĂ, 1809-1918. Editura Allfa. Bucureşti, 2000, pag. 161, pe http://www.librarie.net/p/9586/MONARHIA-HABSBURGICA-1809-1918-O-ISTORIE-A-IMPERIULUI-AUSTRIAC-SI.

[190]. Mark Weber, *„Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'“*. Vedeți ediția originală, din iarna 1989-1990, pe http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml. Ediția inițială, pe *AlterMedia,* traducerea din 10 şi 16 iulie 2004, pe: http://www.altermedia.info/romania/2004/07/10/impostura-unui-vntor-de-nazisti-i/; http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/. Vezi şi: Vasile I. Zărnescu, „Simon Wiesenthal: impostorul nr. 2“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/.

[191] Ilie Bădescu, Mihai Ungheanu (cord.), *ENCICLOPEDIA VALORILOR REPRIMATE. Războiul împotriva culturii române (1944-1999)*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, Bucureşti, 2000; Mihai Ungheanu, ***Holocaustul culturii române****: ipoteze de sociologie literară*, 1944-1989, Editura D.B.H., 1999; Dan Zamfirescu, „*Războiul împotriva poporului român*“, Ed. Roza Vânturilor, 2000; Florin Mătrescu, *HOLOCAUSTUL ROŞU*, Ed. Irecson, 2008, pe http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-7694-37-6/Florin-Matrescu__Holocaustul-Rosu-vol-I-II-cu-addenda; Cornel-Dan Niculae, cu titlurile: *Ofensiva iudaismului asupra României, Politica filo-sionistă a României, „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii“*. Vezi şi: „Evreii vinovați de crime la adresa umanității!!!“, pe http://forum.realitatea.net/showthread.php?t=50277. Similar, vezi şi: Walter Brewitz, *FAMILIA ROTHSCHILD. De la Marea Finanță la crearea Israelului*. Editura Carpathia, Bucureşti, 2007.

[192] Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică: un gheşeft super-abject“, *AlterMedia*, 20 septembrie 2007, pe http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/. Vedeți şi aici anexa 3.

[193] Vasile I. Zărnescu, „Turpitudinea năpîrlitului Andrei Marga“, *AlterMedia*, 31 decembrie 2013, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/12/31/turpitudinea-napirlitului-andrei-marga/. Vezi şi: Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România, *RAPORT FINAL*, Ed. Polirom, 2005, pag. 253.

[194] Vasile Zărnescu, „Turpitudinea ex-regelui Mihai“, *AlterMedia*, 22 aprilie 2012, pe http://www.altermedia.info/romania/2012/04/22/turpitudinea-ex-regelui-mihai/.

[195] „Arhivele MAPN, înstrăinate duşmanilor României –tăcem?“, 2 mai 2013, by eufrosin, pe http://eufrosin.wordpress.com/2013/05/12/arhivele-mapn-instrainate-dusmanilor-romaniei-tacem/. Vezi şi: Adriana Toma, „Consiliul Memorial al Holocaustului din SUA va avea acces la documentele din arhiva MApN“, în *România liberă*, 8 mai 2013, pe http://www.romanialibera.ro/actualitate/eveniment/consiliul-memorial-al-holocaustului-din-sua-va-avea-acces-la-documentele-din-arhiva-mapn-301381.

[196] Cornel-Dan Nicolae, „MOSSAD-ul şi tehnica militară românească“, *AlterMedia*, 2 martie 2012, pe http://www.altermedia.info/romania/2012/03/02/mossad-ul-si-tehnica-militara-romaneasca/.

[197] Vasile Zărnescu, „Victoria Ungariei asupra României pe Arcul de Triumf“, pe http://monitorsri.blogspot.ro/2012/01/victoria-ungariei-asupra-romaniei-pe.html.

[198] Alexandra Zărnescu, *Cuvântul* xenofobie *trebuie scos din uz*, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/08/29/cuvantul-xenofobie-trebuie-scos-din-uz/.

[199] Extras din *Revista Mănăstirii Putna* dedicată celui de-al 500-lea an de la naşterea în ceruri a Sfîntului Voievod Ştefan cel Mare, publicat de Mirean, la 25 iunie 2011, pe http://izestrea.wordpress.com/2011/06/25/cum-a-ramas-manastirea-putna-in-granitele-romaniei/.

[200] Cf. http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html.

[201] Vasile I. Zărnescu, „Crin Antonescu-Vorbete – Omul cu ochi-de-peşte-mort-de-trei-zile“, pe http://www.justitiarul.ro/crin-antonescu-vorbete-omul-cu-ochi-de-pete-mort-de-trei-zile/.

[202] Vasile I. Zărnescu, „Problema holocaustului (1)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/10/27/problema-holocaustului-1/.

[203] Cf. http://www.mediafax.ro/social/senat-persoanele-care-minimalizeaza-in-public-holocaustul-pedepsite-cu-inchisoare-sau-amenda-12428270?utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+mediafax%2FQddx+%28Mediafax_ALL%29.

[204] Cf. http://www.clr.ro/Rep_dil_2002/..%5Crep_htm%5CL107_2006.htm.

[205] Vasile I. Zărnescu, „Supraordonanța şi subordonatul (3)“, pe http://www.altermedia.info/romania/2009/01/10/supraordonanta-si-subordonatul-3/.

[206] Vasile I. Zărnescu, „Ubicuitatea războiului axiologic“, pe http://ro.altermedia.info/romania/2010/11/12/ubicuitatea-razboiului-axiologic/. Vezi şi: *idem*, în *STUDII ŞI CERCETĂRI DE DACOROMÂNISTICĂ*, nr. 1/2011, pag. 425-442.

[207] Cf. http://www.zf.ro/politica/politica-externa/greenspan-principalul-motiv-al-invaziei-din-irak-a-fost-petrolul-3069129/; http://www.zf.ro/politica/politica-externa/greenspan-principalul-motiv-al-invaziei-din-irak-a-fost-petrolul-3069129/.

[208] Cf. https://archive.org/details/LaMystificationDuXxeSiecle.

[209] Vasile I. Zărnescu, pe http://ro.altermedia.info/romania/2088/12/17/ati-votat-cleptocratia-ati-ramas-cu-saracia/.

[210] Valeriana N. STOICA, „Triumviratul malefic“, pe http://www.altermedia.info/romania/2008/12/21/triumviratul-malefic/.

PRECIZARE. Cartea lui Arthur Robert Butz *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* a fost tradusă în limba română de Centrul de Cercetări al Librăriei Româneşti Antitotalitare din Paris, după ediția engleză din 2003 a lui A. R. Butz şi după ediția *La Mystificaton du XXe siècle*, a Editurii La Sfinge, Roma, 2002, şi a fost publicată *on line*, în serial, în 51 de episoade, aici:

1) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/11/inselatoria-secolului-xx-1/
2) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/12/inselatoria-secolului-xx-2/
3) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/13/inselatoria-secolului-xx-3/
4) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/20/inselatoria-secolului-xx-4/
5) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/22/inselatoria-secolului-xx-5/
6) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/23/inselatoria-secolului-xx-6/
7) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/24/inselatoria-secolului-xx-7/
8) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/25/inselatoria-secolului-xx-8/
9) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/26/inselatoria-secolului-xx-9/
10) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/27/inselatoria-secolului-xx-10/
11) http://www.altermedia.info/romania/2014/02/28/inselatoria-secolului-xx-11/
12) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/01/inselatoria-secolului-xx-12/
13) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/02/inselatoria-secolului-xx-13/
14) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inselatoria-secolului-xx-14/
15) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/04/inselatoria-secolului-xx-15/
16) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/05/inselatoria-secolului-xx-16/
17) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/06/inselatoria-secolului-xx-17/
18) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-18/
19) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/08/inselatoria-secolului-xx-19/
20) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-20/
21) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/10/inselatoria-secolului-xx-21/
22) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/11/inselatoria-secolului-xx-22/
23) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/12/inselatoria-secolului-xx-23/

24) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/13/inselatoria-secolului-xx-24/
25) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/14/inselatoria-secolului-xx-25/
26) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/15/inselatoria-secolului-xx-26/
27) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/16/inselatoria-secolului-xx-27/
28) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/17/inselatoria-secolului-xx-28/
29) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/18/inselatoria-secolului-xx-29/
30) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/19/inselatoria-secolului-xx-30/
31) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/20/inselatoria-secolului-xx-31/
32) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/21/inselatoria-secolului-xx-32/
33) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/22/inselatoria-secolului-xx-33/
34) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/23/inselatoria-secolului-xx-34/
35) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/24/inselatoria-secolului-xx-35/
36) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/25/inselatoria-secolului-xx-36/
37) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/26/inselatoria-secolului-xx-37/
38) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/27/inselatoria-secolului-xx-38/
39) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/28/inselatoria-secolului-xx-39/
40) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/29/inselatoria-secolului-xx-40/
41) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/30/inselatoria-secolului-xx-41/
42) http://www.altermedia.info/romania/2014/03/31/inselatoria-secolului-xx-42/
43) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/01/inselatoria-secolului-xx-43/
44) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/02/inselatoria-secolului-xx-44/
45) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/03/inselatoria-secolului-xx-45/
46) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/04/inselatoria-secolului-xx-46/
47) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/05/inselatoria-secolului-xx-47/
48) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/06/inselatoria-secolului-xx-48/
49) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/07/inselatoria-secolului-xx-49/
50) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/08/inselatoria-secolului-xx-50/
51) http://www.altermedia.info/romania/2014/04/14/inselatoria-secolului-xx-51/

31. BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

*** *Chestiunea evreilor pământeni*, Tipografia H. Goldner, Iaşi, 1901.
*** *Planurile iudeo-masonice*. Ed. Antet, 2005.

ARENDT, Hannah, *Eichmann la Ierusalim*. Ed. Humanitas, Bucureşti, 2007.
BAMFORD, James, *THE PUZZLE PALACE. A Report on America's Most Secret Agency*. Ed. Penguin Books, 1983.
BAMFORD, James, *BODY OF SECRET. Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency*. Ed. Doubleday, New York, London, Toronto, Sydney, Auckland, 2001.
BARDÈCHE, Maurice, *Nuremberg ou la Terre promise*. Ed. Les Sept couleurs, 1948.
BĂDESCU, Ilie, UNGHEANU, Mihai (cord.), *ENCICLOPEDIA VALORILOR REPRIMATE*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, Bucureşti, 2000.
BEHR, Edward, *O AMERICĂ ÎNFRICOŞĂTOARE*. Ed. Humanitas, 1999.
BELLI, Nicolae D., „Tranziția, mai grea decât un război: România 1990-2000". Ed. Expert, 2001.
BENSON, Ivor, *FACTORUL SIONIST. Influența iudaică asupra istoriei secolului XX*. Ed. Antet, f. a.
BERCLAZ, René-Louis, *ÉCRITS de COMBAT. 1999-2005*. Édition privée hors commerce, septembre 2006.
BETEA, Lavinia, *Stăpânul secretelor lui Ceauşescu. I SE SPUNEA MACHIAVELLI*. Editura *Adevărul*, 2011.
BLACK, Edwin, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*. Ed. Dialog Press, USA, 1984.
BOYER, Jean, *Cei mai înverşunați duşmani ai popoarelor noastre*. Ed. Samizdat, f. a.
BRAHAM, Randolph L., *Exterminarea evreilor români şi ucraineni în perioada antonesciană*. Ed. Hasefer, Bucureşti, 2002.
BREWITZ, Walter, *FAMILIA ROTHSCHILD. De la Marea Finanță la crearea Israelului. Rothchildzii şi era globalizării,* Ed. Carpathia, 2007.
BUGNON-MORDANT, Michel, *AMERICA TOTALITARĂ*. Armele secrete pentru stăpânirea lumii. Ed. Lucman, 1999.
BUTZ, Arthur Robert, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Sfinge, Roma, 2002.
BUZATU, Gheorghe, *Aşa a început holocaustul împotriva poporului român*. Ed. Majadahonda, Bucureşti, 1995.

CAHAN, Dova, *Un askenaz între România şi Eritreea*. Ed. Ratio et revelatio, Oradea, 2013.
CARP, Matatias, *CARTEA NEAGRĂ*. Ed. Diogene, 3 volume, 1994.
CĂTUNEANU, I. C., *ÎN FAȚA PRIMEJDIEI*. Ed. Antet, f. a.
CHOMSKY, Noam, „*AŞA E, CUM ZICEM NOI*“, Ed. Antet, 2010.
CODREANU, Theodor, *MODELUL ONTOLOGIC EMINESCIAN*. Editura Porto-Franco, Galați, 1992.
CODREANU, Theodor, *EMINESCU INCORECT POLITIC*. Editura Scara, 2014.
COJA, Ion, *HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?*, Texte adunate şi comentate de Ion Coja. Ed. Kogaion, 2002.
COJA, Ion, „*Schimb holocaust ambiguu contra Premiu Nobel: Amintiri din Transnistria uitate de Norman Manea*“, în *SANTINELA*, nr. 17, iunie 2007, pag. 12-13.
COJA, Ion, *MARELE MANIPULATOR*. Ed. Națiunea, Bucureşti, 2012.
CONSTANTINESCU, Gabriel, *EVREII ÎN ROMÂNA*. Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 2000.
Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România, *RAPORT FINAL*, Ed. Polirom, 2005.
CRIŞAN, Radu Mihai, *ISTORIA INTERZISĂ*. Editura Tibo, Bucureşti, 2008.
DALTON, Thomas, *DEBATING THE HOLOCAUST. A new look at both sides*. Theses & Dissertation Press, New York, 2009.
DELETANT, Dennis, *ALIATUL UITAT AL LUI HITLER – Ion Antonescu şi regimul său 1940-1944*. Editura Humanitas, Bucureşti, 2008.
DIMONT, Max I., *evreii, Dumnezeu şi istoria*, Ed. Hasefer, Bucureşti, 2004.
DROBISCH, Klaus, *Rezistență la Buchenwald*. Ed. Politică, Bucureşti, 1981.
DUȚU, Alesandru, BOTORAN, Constantin, *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. Vol. I, partea întâi 1939-1941*. Ed. Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, Bucureşti, 2003.
EMINESCU, Mihai, *Chestiunea evreiască*. Ed. Vestala, Bucureşti, 2005.
FINKELSTEIN, Norman G., *INDUSTIRA HOLOCAUSTULUI. Reflecții asupra exploatării suferințelor evreieşti*, Ed. Antet, f. a.
FINKELSTEIN, Norman G., *TUPEU! Argumentul antisemitismului şi maltratarea istoriei*, Ed. Antet, 2010.
FLORESCU, Eugen, *Bestia Brucan*. Ed. Planeta, Bucureşti, 1996.
FORD, Henry, *The International Jew*. Vol. 1, Martino Publishing, Mansfield Centre, CT, USA, 2010.
FREEDMAN, Benjamin, „*A Jewish Defector Warns America: Benjamin Freedman Speaks on Zionism*“ (cf. http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm), tradus în revista *LUMEA Magazin*, nr. 7/2010, publicat pe *AlterMedia*, 6 august 2010, pe

http://www.altermedia.info/romania/2010/08/06/cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/.
FUNAR, Gheorghe, *HOLOCAUSTUL ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR*. Ed. Gedo, Cluj-Napoca, 2011.
GARAUDY, Roger, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Ed. Fronde-Alma Tip, 1998.
GARAUDY, Roger, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, Ed. Antet, 1999.
GARAUDY, Roger, *AFACEREA ISRAEL*, Ed. Samizdat, f. a.
GARAUDY, Roger, *Statele Unite, avangarda decadenței*. Ed. Samizdat, f. a.
GHICA, Ion, *SCRISORI CĂTRE VASILE ALECSANDRI*. Ed. Humanitas, Bucureşti, 2014.
GILADI, Naeim, *BEN GURION'S SCANDALS. How The Haganah and The Mossad Eliminated Jews*, A Dandelion Books Publication, Temple, Arizona, 2003.
GOMA, Paul, *Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii*. Ed. Vicovia, 2009.
GORCE, Paul-Marie de la, *ULTIMUL IMPERIU. Va fi secolul al XXI-lea american?*. Ed. Lider şi Sirius, 1999.
GOVRIN, Yosef, *RELAȚIILE ISRAELO-ROMÂNE LA SFÂRŞITUL EPOCII CEAUŞESCU*. Ed. Efes, 2007.
GRAF, Jürgen, *Holocaustul sub scanner*, Ed. Samizdat, f. a.
HÂRLĂOANU, Alfred, *ISTORIA UNIVERSALĂ A POPORULUI EVREU*. Ed. Zarkony, Bucureşti, 1992.
HEYDECKER, Joe, LEEB, Johannes, *PROCESUL DE LA NÜRNBERG*. Ed. Orizonturi, Bucureşti, 2006.
HITCHCOCK, Andrew Carrington, *The Synagogue of Satan*. RiverCrest Publishing, Austin, Texas, USA, 2011.
HEDDESHEIMER, Don, *THE FIRST HOLOCAUST. Jewish fund raising campaigns with holocaust claims during & after World War I*. Published by The Barnes Rewiew, P.O. Box 15877, Washington, DC, 2003.
HERZL, Theodor, *Statul iudeu*. Ed. Antet, f. a.
HRISTEA, Ieronim, *De la steaua lui David la steaua lui Rothschild*, Ed. Țara Noastră, Bucureşti, 2004.
Institut d'Etudes des Questions Juives, *LA MORPHOLOGIE DU JUIF*, Edition Nouvelles, Vienne-Jerusalem, Samizdat, 2000.
IONESCU, Nae, *Chestiunea evreiască*. Ed. Samizdat, f. a.
IORGA, Nicolae, *ISTORIA EVREILOR ÎN ȚERILE NOSTRE*, Academia Română, Librăriile Socec & comp., Bucureşti, Leipzig, Viena, 1913.
JELA, Doina, *DRUMUL DAMASCULUI. Spovedania unui fost torționar*. Ed. Humanitas, Bucureşti, 1999.

KAUTSKY, Karl, *DE LA DEMOCRAȚIE LA ROBIA DE STAT*. Ed. Cultura Națională, Bucureşti, 1922.
KERSHAW, Ian, *Hitler, germanii şi soluția finală*. Ed. Meteor Press, 2010.
KERSHAW, Ian, *HITLER.* Ed. Meteor Press, Bucureşti, 2012.
KERSHAW, Ian, *SFÂRŞITUL. Rezistența sfidătoare şi înfrângerea Germaniei lui Hitler, 1944-1945.* Ed. Corint, Bucureşti, 2013.
KIELAR, Wieslaw, *Cinci ani la Auschwitz*. Ed. Politică, 1984.
KOESTLER, Arthur, *Al treisprezecelea trib: KHAZARII*. Editura Nagard, 1987.
KOGON, Eugen, *Rețeaua morții*. Ed. Politică, 1987.
LE BON, Gustave, *Rolul evreilor în civilizație*. Ed. Antet, f. a.
LECCA, Radu, *EU I-AM SALVAT PE EVREII DIN ROMÂNIA*. Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1994.
LENGYEL, Olga, *Cuptoarele lui Hitler*, Ed. Daci, Cluj-Napoca, 1986.
LUSTIG, Oliver, *atunci, acolo… la auschwitz*, Ed. Cartea românească, 1977.
MACDONALD, Kevin, *INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME*. Editura Vicovia, 2006.
MANGU, Valeriu, *ÎNLĂTURAREA LUI CEAUŞESCU AŞA CUM VA FI FOST*, Editura Semper Fidelis, Bucureşti, 2011.
MARX, Karl, *CAPITALUL*, Ed. Politică, Bucureşti, 1960.
MĂTRESCU, Florin, *HOLOCAUSTUL ROŞU*. Editura Irecson, vol. 1-3, Bucureşti, 2008.
MEARSHEIMER, John J., WALT, Stephen M., LOBBY-*UL ISRAELIAN ŞI POLITICA EXTERNĂ A STATELOR UNITE*, Ed. Antet, 2008.
MIRCU, Marius, „*Uite-aşa se petrecea pe atunci*…“. Editura Glob, Bat Yam, Israel, 2001.
MONASTE, Serge, *PROTOCOALELE DE LA TORONTO. Națiunile unite contra creştinismului*. Ed. Samizdat, 1996.
MOSSÉ, Claude, „*Marile imposturi ale istoriei*“. Ed. Paralela 45, Piteşti, 2007.
MURĂRAŞU, Dumitru, *NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU*. Ed. Atos, Bucureşti, 1999.
NICULAE, Cornel-Dan, *Ofensiva iudaismului asupra României*, Ed. Carpathia, ediția a IV-a, 2010.
NICULAE, Cornel-Dan, „*Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*“, Ed. Carpathia, ediția a IV-a, 2011.
NICULAE, Cornel-Dan, *Politica filo-sionistă a României*, Ed. Carpathia Rex, ediția a IV-a, 2012.
NICULAE, Cornel-Dan, *MASONERIE ŞI IUDAISM. Super-think-thank-uri şi Cluburi mondiale*. Ed. Carpathia Rex, 2008.

OIŞTEANU, Andrei, *Imaginea evreului în cultura română*. Ed. Polirom, 2012.
OSTROVSKY, Victor, HOY, Claire, *Mossad, „Academia înşelăciunii*“, Ed. Globus, Bucureşti, 1993.
PAULESCU, Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*. Ed. Babel – Ed. Vicovia, 2010.
PALTY, Sonia, *Evrei, treceți Prutul!* Ed. Cartea românească, 1992.
PELIN, Mihai, *Legendă şi adevăr*, Ed. Edart, Bucureşti, 1944.
PRANAITIS, I. B., *The Talmud Unmasked – The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christians*. Printed in USA. LVOW081229270712.
POLIAKOV, Léon, *BREVIATUL URII. Al III-lea Reich şi evreii*. Ed. EST, 2004.
POLIAKOV, Léon, *ISTORIA ANTISEMITISMULUI*, vol. 1-2, Ed. Hasefer, Bucureşti, 2007.
RADU THEODORU, *NAZISMUL SIONIST*, Ed. Miracol, Bucureşti, 2000.
RADU THEODORU, *ROMÂNIA CA O PRADĂ*. Ed. Lucman, Buc., 2005.
RADU THEODORU, *ÎNVIEREA LUI IUDA*, Ed. Lucman, Bucureşti, 2007.
RADU THEODORU, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Ed. Lucman, Bucureşti, 2008.
RADU THEODORU, *ROMÂNIA, ROMÂNII şi COMUNISMUL*, Editura Lucman, Bucureşti, 2009.
ROGOJAN, Aurel, *FEREASTRA SERVICIILOR SECRETE. România în jocul strategiilor globale*. Ed. Compania, Bucureşti, 2011.
ROMANESCU, Traian, *MAREA CONSPIRAȚIE EVREIASCĂ*, Ed. Logos, Bucureşti, 1997.
ROSEN, Moses, *ÎN LUMINA TOREI*. Bucureşti, 1971.
ROSEN, Moses, *PRIMEJDII, ÎNCERCĂRI, MIRACOLE*. Ed. Hasefer, Bucureşti, 1991.
ROTARU, Ion, *O ISTORIE A LITERATURII ROMÂNE DE LA ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT*. Editura DacoRomână, ediția a doua, Bucureşti, 2009.
SEVERIN, Adrian, *LACRIMILE DIMINEȚII. Slăbiciunile Guvernului Roman*. Ed. Scripta, Bucureşti, 1995.
SHAHAK, Israel, *Povara a trei milenii de istorie şi religie iudaică*. Ed. Samizdat, f. a.
SHAPIRO, Michael, *100 cei mai influenți evrei din toate timpurile*. Ed. Paralela 45, Piteşti, 2006.
SOLOMOVICI, Teşu, *Războaiele Mosadului*, Ed. Tess Expres, 1999.
SOLOMOVICI, Teşu, *MOSSAD. ŞIN-BET. AMAN. Istoria serviciilor secrete israeliene*, Ed. Tess Expres, 2006.
SOLOMOVICI, Teşu, *ROMÂNIA JUDAICĂ. O istorie neconvențională a evreilor din România. 2000 de ani de existență continuă*. Ed. Teşu, două volume, 2001.

SOLOMOVICI, Teşu, *SECURITATEA ŞI EVREII. Despre călăi şi victime*. Ed. Ziua, Bucureşti, 2003.
SOLOMOVICI, Teşu, *SECURITATEA ŞI EVREII. Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti.* Ed. Teşu, Bucureşti, 2004.
SOLOMOVICI, Teşu, *ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA*. Ed. Teşu, 2005.
SOLOMOVICI, Teşu*, ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA. Transnistria, Transilvania de Nord*. Ed. Teşu, 2006.
SUVOROV, Victor, *SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ*. Ed. Polirom, 1993.
ŞUŢA, Ioan, STROE, Geo, *DREPTATE ROMÂNIEI*. Editura Dacoromână, ediţia a II-a revăzută şi adăugită Bucureşti, 2007.

TAYLOR, A. J. P., *Monarhia habsburgică. 1809-1918*. Ed. ALLFA, Bucureşti, 2000.
TAYLOR, Kathleen, *Spălarea creierelor. Ştiinţa manipulării*. Ed. Paralela 45. Bucureşti, 207.
TISMĂNEANU, Vladimir, VASILE, Cristian, *PERFECTUL ACROBAT. LEONTE RĂUTU, MĂŞTILE RĂULUI*. Ed. Humanitas, Bucureşti, 2008.
THION, Serge, *VÉRITÉ HISTORIQUE OU VÉRITÉ POLITIQUE? Le dossier de l'affaire Faurisson. La question des chambres à gaz*. Ed. La Vielle Taupe, Paris, 1980.
TONCIULESCU, Paul Lazăr, *RAMANIA – Paradisul regăsit*, Editura Obiectiv, Craiova, 2002.
TÓTH, Imre, *AHILE. Paradoxele eleate în fenomenologia spiritului*. Editura Ştiinţifică, 1969.
TRAŞCĂ, Ottmar, (editor), *„CHESTIUNEA EVREIASCĂ" ÎN DOCUMENTE MILITARE ROMÂNE 1941-1944*. Ed. Institutul European, Institutul „Elie Wiesel", 2010.
TUDOR, Voicu, „*Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan*", în *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 6-7; republicat pe *AlterMedia*, aici: http://www.altermedia.info/romania/2013/02/18/gheorghe-i-bratianu-a-fost-asasinat-de-un-gardian-jidan-2/.
TUDOR, Voicu, „*Zoe Petre – o mincinoasă neruşinată şi încă tolerată*", pe http://ro.altermedia.info/minoritati/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-inca-tolerata_24317.html.
TUDOR, Voicu, „Fiecare ţară se poartă cu evreii săi după cum merită ei", *AlterMedia*, 7 ianuarie 2013, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/01/07/fiecare-tara-se-poarta-cu-evreii-sai-dupa-cum-merita-ei/.
TUDOR, Voicu, ZĂRNESCU, Vasile, „Octavian Goga – 132 de ani de la naştere", *AlterMedia*, 25 martie 2013, aici:

http://www.altermedia.info/romania/2013/03/25/octavian-goga-132-de-ani-de-la-nastere/.

ULAM, Adam B., *BOLŞEVICII. Triumful comunismului în Rusia. O istorie intelectuală şi politică*. Ed. Corint, Bucureşti, 2009.
UNGHEANU, Mihai, ***Holocaustul culturii române****: ipoteze de sociologie literară*, *1944-1989*. Ed. D.B.H., Bucureşti, 1999.

VLĂSCEANU, Mihaela, *PSIHOSOCIOLOGIA ORGANIZAŢIILOR ŞI CONDUCERII*. Ed. Paideia, Bucureşti, 1993.
WASSERSTEIN, Bernard, *Dispariţia diasporei. Evreii din Europa începând din 1945*. Ed. Polirom, 2000.
WATTS, Larry, *FEREŞTE-MĂ, DOAMNE, DE PRIETENI!* Editura RAO, Bucureşti, 2011.
WATTS, Larry, *CEI DINTÂI VOR FI CEI DIN URMĂ.* Editura RAO, Bucureşti, 2013.
WEXLER, Teodor, POPOV, Mihaela, *ANCHETE şi PROCESE UITATE. 1945-1960*. Documente. Editura Fundaţia W. Filderman, Bucureşti, vol. 1 şi 2, 2001.
WIESEL, Elie, *Toate fluviile curg în mare*, Ed. Hasefer, Bucureşti, 2000.
WIESENTHAL, Simon, *Asasinii printre noi*, Ed. politică, Bucureşti, 1969.
WIGODER, Geoffrey, *Enciclopedia Iudaismului*, Ed. Hasefer, Bucureşti, 2006.
WOLSKI, Kalixt de, *TAINELE KAHALULUI*, Editura Samizdat pentru literatură şi artă, Cetatea Albă, 2005.

ZAMFIRESCU, Dan, *„Războiul împotriva poporului român“*. Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1993.
ZAMFIRESCU, Dan, *„Istoria Românilor văzută de Neagu Djuvara. Fals ştiinţific sau trădare de ţară?“* Ed. Roza Vânturilor – Ed. Semne, Bucureşti, 2013.
ZĂRNESCU, Vasile I., *„Ubicuitatea războiului axiologic“*, *apud* Elena Zamfir, Ilie Bădescu, Cătălin Zamfir, *Starea societăţii româneşti după 10 ani de tranziţie,* Editura Expert, Bucureşti, 2000, pag. 892-910. Republicat în *STUDII ŞI CERCETĂRI DE DACOROMÂNISTICĂ*, NR. 1/2011, pag. 425-442.
ZĂRNESCU, Vasile I., «*Elie Wiesel + Radu Ioanid = „Mizerabilii“*», publicat în revistele *Justiţiarul* (Sibiu), nr. 47-48 (13-14/2002), 26 august 2002, pag. 11, şi în *Mioriţa noastră* (New York), nr. 165, ian.-febr. 2003, pag. 1 şi 7-8. Republicat, adus la zi, pe *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., *HOLOCAUST-OLOGII – VECTORI AI RĂZBOIULUI AXIOLOGIC CONTRA ROMÂNIEI*. Studiu publicat în serial în *Justițiarul Național*, aprilie-octombrie 2002; republicat pe *site*-ul *AlterMedia*.
ZĂRNESCU, Vasile I., „*Tismăneanu Ticălosu' şi Băsescu Bengosu*“, în *SANTINELA*, nr. 13/2007; republicat pe *site*-ul *AlterMedia*.
ZĂRNESCU, Vasile I., „*Teşu Solomovici Dezinformatoru*“, în *SANTINELA*, nr. 14/2007; republicat pe *site*-ul *AlterMedia*.
ZĂRNESCU, Vasile I., „*Paul Goma are dreptate*!“, în *SANTINELA*, nr. 6/2006; republicat pe *site*-ul *AlterMedia*.
ZĂRNESCU, Vasile I., „*Insecuritatea Securității Naționale*“, studiu publicat în serial în *Justițiarul Național*, în 2006, republicat pe *site*-ul *AlterMedia*.
ZĂRNESCU, Vasile I., „*SIMON WIESENTHAL – IMPOSTORUL NR. 2*“, *Scrisoare deschisă* publicată pe *site*-ul *AlterMedia* şi depusă pentru d-l premier Victor Ponta cu nr. 2141/12.12.2012; pentru d-na Mona Pivniceru, ministrul Justiției, cu nr. 120466/12.12.2012; pentru d-l Puiu Haşotti, ministrul Culturii şi Patrimoniului Național, cu nr. 5410/12.12.2012; pentru d-l ambasador George Maior, directorul S.R.I., cu nr. 46540/12.12.2012.
ZĂRNESCU, Vasile I., «*Falsitatea noțiunii „holocaustolog“*», 28 aprilie 2013, *AlterMedia*, pe http://www.altermedia.info/romania/2013/04/28/falsitatea-notiunii-holocaustolog/.

32. ANEXE

ANEXA 1

32.1. Campania „Toarnă-ți vecinul!“

Centrul Simon Wiesenthal din Viena oferă 10.000 de euro pentru informații care pot duce la arestarea şi condamnarea presupuşilor criminali de război germani.

„Criminalii sînt printre noi!“; „Majoritatea criminalilor nazişti scapă nepedepsiți!“; „Aceasta e chiar ultima şansă pentru Austria, care nu a condamnat nici un criminal de război nazist în mai bine de 25 de ani, să îi aducă în justiție pe criminalii de război nazişti din Austria, cât timp încă se mai poate face dreptate!“ (Efraim Zuroff, directorul Centrului Simon Wiesenthal din Ierusalim).

Citatele de mai sus nu sunt extrase din vreun manuscris al lui Kafka recent descoperit. Ele fac parte dintr-o campanie desfăşurată în Austria de Centrul Simon Wiesenthal „de a aduce în fața justiției“ gardieni din lagăre de concentrare, funcționari ai Gestapoului, orice persoană care s-ar potrivi profilului de „criminal de război“ imaginat de departamentul de marketing al industriei holocaustului.

Mesajul din spatele acestei campanii este cât se poate de simplu: „Turnați-vă bunicii, vecinii, cunoscuții mai în vârstă, ca să-i putem acuza de crime de război. Plătim bine, dar grăbiți-vă! Altfel, ăştia dau colțul şi noi rămânem fără obiectul muncii…“

Pe larg: un reportaj realizat de Michael Leidig în *The Scotsman*, pe (http://www.news.scotsman.com/international.cfm?id=1397982003).

14 ianuarie 2004

Sursa: http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/

ANEXA 2

32.2. Holocaustologii mai au o victimă pe conştiintă

Este pentru prima oară de la începuturile *AlterMedia* când reproducem un articol dintr-un cotidian, şi o facem doar pentru a demonstra unde duce nemernicia unora. Adevăratul vinovat pentru moartea acestui om nu este atât denunțătorul, cât inițiatorii odioasei campanii Ultima şansă [1]. Cu nici două luni înainte, Centrul Wiesenthal criticase România pentru inacțiune, întrucât statul român nu a deschis anchete privind presupuşii criminali de război descoperiți în urma operațiunii „Ultima şansă“. Sperăm ca Efraim Zuroff *et co.* să fie mulțumiți acum. (Text şi foto: Gândul) [*AlterMedia*].

Bătrânețea îl țintuise la pat, dar apelativele „fascist“ sau „criminal de război“ i-au grăbit sfârşitul. Ioan Alexa (96 de ani) era acuzat că ar fi compus „trenurile morții“ şi că ar fi masacrat evrei la Iaşi şi Dorohoi şi primise această veste chiar în ziua în care sărbătorea 71 de ani de mariaj cu Elisabeta. „După un trai aşa frumos mi se pregăteşte o aşa odioasă ieşire din viață“, ofta neresemnat bătrânul. După trei luni de amarnice frământări, Ioan Alexa (instructor regional C.F.R., pensionat) a sfârşit-o cu viața. Aproape imediat, la groapă i-a urmat şi femeia care i-a fost alături trei sferturi de veac. Nenorocirea a venit peste cei doi la finele anului trecut, cu 7 luni înainte ca Ioan Alexa să fie reabilitat de magistrați. „Patriarhul“ căilor ferate – după cum fusese numit într-un necrolog de către foştii elevi – căzuse victima unei ieşence râvnitoare la recompensa de 10.000 dolari oferită de Centrul izraelit „Simon Wiesenthal“ din Ierusalim (celebru în lume pentru aducerea în fața judecătorilor a marilor criminali de război, centru înființat în scopul păstrării memoriei Holocaustului) [2].

Mariana Maxim a făcut denunțul calomnios pe calea undelor. Directorul Centrului evreiesc, Efraim Zuroff, s-a adresat Parchetului Înaltei Curți de Casație şi Justiție, Secția Parchetelor Militare, solicitând investigații din care să reiasă dacă Ioan Alexa ar fi „participat personal la uciderea evreilor în Dorohoi, precum şi în Iaşi, iar după război şi-ar fi luat identitatea unui soldat care fusese ucis“. Alături de nonagenar, mai erau pârâți Ion Antonie, Ionel Brotac şi Dionisie Alexandru Ghermani, între care unul a răposat şi un altul era rezident în Germania). Printr-o rezoluție datată 7 iulie 2006, Ioan Alexa a fost absolvit de orice vină.

„Cine poate reconstitui raționamente de acum 65 de ani?“, se întreba nonagenarul în ziua denunțului. Magistrații militari au reuşit, scotocind arhivele şi audiind martori care cunoşteau pârâtul încă din

perioada interbelică. „Nu există vreun indiciu în sensul absenței sale motivate sau nemotivate de la locul de muncă (n.r. fost şef de gară la Rafaila, Vaslui). CFR erau considerate o a doua armată a țării. Este greu de acceptat că Alexa Ioan ar fi putut părăsi raza de competență, mai ales în condiții de război“, precizează rezoluția. „Altminteri ar fi fost împuşcat“, a completat fiul, Dimitrie Alexa, cadru universitar la Iaşi, preocupat să reabiliteze memoria tatălui, după cum i-a făgăduit. Denunțătoarea a descris fapte petrecute între 1940 şi 1941, deşi este născută în 1957. Mariana Maxim nu a putut fi audiată, fiind plecată la muncă în străinătate. „A furnizat telefonic o informație laconică. Motivul real al furnizării informației a fost acela de a obține recompensa de 10.000 dolari oferită pentru cei care ajută la prinderea participanților la Holocaust", mai precizează rezoluția. Recompensa promisă de instituția evreiască se acordă numai după ce o persoană este dovedită în Justiție de colaboraționism cu naziştii şi condamnată irevocabil pentru crime de război (fărădelegi imprescriptibile). „Se reține fără dubii că Ioan Alexa nu a participat la săvârşirea unor asemenea fapte, nu şi-a schimbat identitatea dobândită la naştere şi nici nu a participat la săvârşirea pogromurilor de la Dorohoi şi Iaşi şi nici la alte asemenea atrocități“, conchide hârtia cu antetul Parchetului Înaltei Curți de Casație şi Justiție. Urmaşii lui Ioan Alexa au cerut magistraților să o cerceteze pe Mariana Maxim pentru denunț calomnios.

21 iulie 2006

NOTE

[1]. http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/.

[2]. Celebritate falsă, atribuită din incompetență de către redactorul ziarului. Vedeți http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/.

Sursa: http://www.altermedia.info/romania/2006/07/21/holocaustologii-mai-au-o-victima-pe-constiinta/.

Anexa 3

32.3. Mariana Maxim: nemernica neamului

Acest articol a apărut în *SANTINELA* nr. 9, din 22 sept. 2006. Întrucât dificultățile pecuniare au determinat anularea *site*-ului revistei, este necesară republicarea lui, mai ales că, între timp, a sporit numărul agresiunilor antiromâneşti, comise atât de alogeni, cât şi de nemernicii autohtoni.

Urmează textul din *SANTINELA*.

***

Timp de peste un an de zile, până prin vara anului trecut, în toate oraşele României, îndeosebi în stațiile de transport în comun, dar şi pe panourile publicitare amplasate în alte locuri vizibile, erau puse nişte afişe mari, cu un conținut lacrimogen şi cu un titlu de loterie – ***Ultima şansă*** [1] – , prin care cetățenii României erau îndemnați la delațiune. Care erau miza, modalitatea şi ținta delațiunii? Recompensa de 10.000$ U.S.A. pentru furnizarea informațiilor despre cei care au participat la Holocaust, în vederea condamnării lor, în calitate de criminali de război.

Într-unul din articolele publicate în primăvară, în *SANTINELA*, scriitorul Ion Coja, preşedintele filialei din Bucureşti a *Vatrei Româneşti*, tocmai îşi exprima satisfacția că, din fericire, nu se găsise nimeni, în România, care să răspundă acestei incitări odioase. Totuşi, cum spune o expresie cunoscută, „ar fi fost prea frumos“ ca situația să rămână aşa. Căci, într-adevăr, în 21 iulie 2006, ziarul *Gândul* semnala un fapt incredibil: o româncă, Mariana Maxim, l-a denunțat pe Ioan Alexa, de 96 de ani, din Iaşi, cum că ar fi fost un „nazist“ care i-ar fi holocaustizat pe evrei.

Cine îndemna la delațiune? „Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim (celebru în lume pentru aducerea în fața judecătorilor a marilor criminali de război, centru înființat în scopul păstrării memoriei Holocaustului)“ – mai zice ziarista care a relevat insanitatea individei. Dar aici, din păcate, sunt strecurate două inexactități: 1) centrul „celebru în lume“ este organizația lui Simon Wiesenthal [2], care şi-a desfăşurat activitatea din Viena – loc de întâlnire a tuturor Serviciilor de spionaj, fiindcă Austria este neutră, iar respectivele Servicii au profitat de respectivul statut pentru a-şi planta filialele acolo şi, fireşte, Mossadul nu putea să lipsească; 2) „Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim“ este un alt centru, care-i poartă numele răposatului Wiesenthal şi care are „scopul păstrării memoriei Holocaustului“. Asta, ca acoperire, fiindcă, în

realitate, după cum au dovedit-o afişele sale, are şi scopul să mărească lista presupuşilor „participanţi la holocaust“, de la care să stoarcă bani.

Să remarcăm că, acum, în România se face mare caz de imoralitatea colaboratorilor cu Securitatea, dar nu s-a gândit nimeni să releve imoralitatea atât a Centrului *Wiesenthal*, care incită la denunţ, cât şi a escroacei Mariana Maxim, care a vrut să scoată bani printr-un denunţ calomnios, făcut telefonic: ea şi-a închipuit, probabil, că evreii îi vor da, imediat, cele 10 mii de verzişori. Dar pe evrei nu-i păcăleşti aşa uşor. „Directorul Centrului evreiesc, Efraim Zuroff, s-a adresat Parchetului Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţia Parchetelor Militare, solicitând investigaţii din care să reiasă dacă Ioan Alexa ar fi «participat personal la uciderea evreilor în Dorohoi, precum şi în Iaşi, iar după război şi-ar fi luat identitatea unui soldat care fusese ucis». Alături de nonagenar, mai erau pârâţi Ion Antonie, Ionel Brotac şi Dionisie Alexandru Ghermani, între care unul a răposat şi un altul era rezident în Germania)“, precizează Gabriela Doboş. Adică, altfel spus, evreii voiau să scoată castanele din foc cu mâna Parchetului General al României, după care să spună că, „voi, românii i-aţi declarat criminali de război“.
Dar „Nu mor caii când vor câinii!“ Această nemernică Mariana Maxim a descris fapte petrecute între 1940 şi 1941, deşi este născută în 1957; ea nu a putut fi audiată, fiind plecată la muncă în străinătate.

Evident, pe escroacă nu o interesau „adevărul“ şi „umanismul“ clamat de evrei în sordida lor propagandă cu pretinsul „holocaust unic“ – deşi alte popoare au pierdut mulţi mai mulţi oameni în Al Doilea Război Mondial –, ci mangoţii plătiţi de evrei. După cum Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim, la fel, nu era interesat de adevăr, ci de creşterea numărului delatorilor, ca să dovedească ei cât de mult au suferit – de parcă ar fi fost singurii.

Numai că în rezoluţia Parchetului, dată la 7 iulie 2006, se menţionează: „«Nu există vreun indiciu în sensul absenţei sale motivate sau nemotivate de la locul de muncă (şef de gară la Rafaila, Vaslui – n.n.). C.F.R. erau considerate o a doua armată a ţării. Este greu de acceptat că Alexa Ioan ar fi putut părăsi raza de competenţă, mai ales în condiţii de război. (…) Se reţine fără dubii că Ioan Alexa nu a participat la săvârşirea unor asemenea fapte, nu şi-a schimbat identitatea dobândită la naştere şi nici nu a participat la săvârşirea pogromurilor de la Dorohoi şi Iaşi şi nici la alte asemenea atrocităţi», conchide hârtia cu antetul Parchetului Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Urmaşii lui Ioan Alexa au cerut magistraţilor să o cerceteze pe Mariana Maxim pentru denunţ calomnios“, relevase Gabriela Doboş, în „Nonagenarul «nazist» de la Iaşi, achitat post-mortem“ [3].

Dar nonagenarul avea să moară cu trei luni înainte, de inimă rea, din cauza acestei ticăloase, iar soţia lui avea să-l urmeze în eternitate la câteva zile, mai ales că vestea că ar fi compus „trenurile morţii“ şi că ar fi masacrat evrei o primise chiar în ziua în care sărbătorise 71 de ani de mariaj cu Elisabeta.

Nemernica Mariana Maxim poate fi considerată, în mod întemeiat, **asasina** lui Ioan Alexa. Iar Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din România este, la fel de evident, **asasinul moral**, fiindcă, prin promisiunile sale meschine şi odioase, a îndemnat-o pe criminala Mariana Maxim la denunţ calomnios şi cauzator de moarte. Cred că Parchetul General ar trebui să-i impute Centrului *Simon Wiesenthal* cheltuielile pentru cercetările făcute şi să-l incrimineze pentru instigare la denunţ calomnios, urmat de decesul învinuitului. De remarcat că în mod similar se exprimă şi cei care au comentat acest caz pe forumul AlterMedia, care a republicat, **integral**, articolul din *Gândul* [4].

Nemernicei Mariana Maxim şi Centrului izraelit *Simon Wiesenthal* i se potrivesc, întocmai, versurile din *Doina* lui Mihai Eminescu: „Cine-au îndrăgit străinii, / Mânca-i-ar inima câinii, / Mânca-i-ar casa pustia, / Şi neamul nemernicia!“

Români de pretutindeni! Oriunde o veţi întâlni pe nemernica Mariana Maxim, legaţi-o de stâlpul infamiei, în piaţa centrală a oraşului în care o veţi găsi şi atârnaţi-i pe piept textul „Asasină de bătrâni. Denunţătoare jidovită!“

22 septembrie 2006

***

Recent, un politicastru de mâna a enşpea, Mihail Neamţu [5], a recitat poezia lui Radu Gyr [6], „*Ridică-te Gheorghe, Ridică-te Ioane!*“, presupunând că va câştiga adeziunea electoratului dacă va invoca teza naţionalistă (cum, anterior, făcuseră şi alţii: Ion Iliescu, Theodor Stolojan, Valeriu Stoica-Bancrută-Frauduloasă ş.a.). Presupunerea era corectă, dar, vorba aceea, „a dat cu mucii-n fasole“, dezavuând, apoi, personalitatea lui Radu Gyr. Motivul retractării? Presiunea jidanilor rămaşi [7] neholocaustizaţi Efraim Zuroff [8], Marco K. Katz [9], Radu Ioanid [10] ş.a. La fel de nemernic se dovedise şi deputatul Dan Şova, care îşi retractase, şi el, declaraţiile referitoare la inexistenţa unui pogrom contra *jüden*-ilor care ar fi fost comis de către români la Iaşi, cum pretinde propaganda holocaustică şi s-a dus la Washington, pe banii românilor, ca să-şi completeze „educaţia“ în problema *holocash*-ului. Acelaşi lichelism l-a manifestat şi Răzvan Dumitrescu, în emisiunea sa, când, referindu-se tot la prestaţia lui Mihail Neamţu, l-a invocat pe ambasadorul S.U.A. la Bucureşti, Gâtânştein – cum îl persifla Mugur Ciuvică tot în emisiunile lui Răzvan Dumitrescu –, exprimându-şi speranţa că şi Gâtânştein – cu bunic născut

la Botoşani – va lua atitudine contra „legionarismului“ de paradă al lui Neamțu. De altfel, şi Răzvan Dumitrescu, ca propagandist al U.S.L., îl criticase pe Mark Gitenstein [11] pentru imixtiunea sa în problemele României [12], în favoarea lui Traian Băsescu. Acum, ca să lovească în A.D.R., acelaşi intransigent Răzvan Dumitrescu persiflează poezia lui Radu Gyr fiindcă a fost citită de Mihail Neamțu şi condamnată de Centrul pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului (M.C.A.) [13] – organizație care trebuie interzisă, precum şi Centrul Wiesenthal din România!

Pentru a le completa informația referitoare la adevărul despre „**Minciuna secolului XX**“ [14], cum dezvăluie Arthur Butz, le recomand acestor poltroni şi lichele autohtone – Victor Ponta, Mihail Neamțu, Dan Şova, Răzvan Dumitrescu, conducerii Academiei Române, care a acceptat şi a impus schimbarea definiției cuvântului jidan [15] ş.a. –, precum şi escrocilor Efraim Zuroff, M. K. Katz, Radu Ioanid, Elie Wiesel [16], Vladimir Tismăneanu, Mihai-Răzvan Ungureanu ş.a. –, lectura inclusiv a cărții *The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War I* [17], rezumată şi aici: „Istoria victimizării evreieşti. Rădăcinile Holocaustului“ [18]. Această carte este bomboana pe coliva „Holocaustului“!

5 decembrie 2012

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU

NOTE

[1] Cf. http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/.

[2] Cf. http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/; http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/.

[3] *Gândul*, 21 iulie 2006, pe http://www.gandul.info/articol_11717/nonagenarul_nazist_de_la_iasi_achitat_post_mortem.html.

[4] www.altermedia.info/romania/2006/07/21/holocaustologii-mai-au-o-victima-pe-constiinta/.

[5] http://voxpublica.realitatea.net/politica-societate/mihail-neamtu-e-extremist-fara-sa-stie-86782.html.

[6] http://anonymusgerula.wordpress.com/2012/11/14/doi-porci-nicolae-manolescu-si-mihail-neamturadu-gyr-un-oportunist/.

[7] http://www.ziare.com/mihail-neamtu/noua-republica/ard-somata-sa-se-delimiteze-de-mihail-neamtu-acuzat-de-antisemitism-1200381.

[8] http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm.

[9] http://www.badpolitics.ro/tag/marco-maximilian-katz/.

[10] http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/.
[11] http://epochtimes-romania.com/news/gitenstein-voi-continua-sa-fiu-implicat-in-regiune-chiar-daca-misiunea-in-romania-se-incheie---177228.
[12] http://www.antena3.ro/romania/gitenstein-desfasurarea-unui-referendum-care-nu-este-in-concordanta-cu-constitutia-inacceptabila-175146.html.
[13] http://saccsiv.wordpress.com/category/centrul-pentru-monitorizarea-si-combaterea-antisemitismului-din-romania/.
[14] http://www.amazon.com/Hoax-Twentieth-Century-R-Butz/dp/0967985692.
[15] http://www.gandul.info/news/scandalul-unei-definitii-din-romania-ajunge-in-new-york-times-o-organizatie-cere-academiei-romane-schimbarea-felului-in-care-e-explicat-cuvantul-jidan-in-dex-8592036. Vezi şi: http://www.ziarulnatiunea.ro/2014/05/30/dan-sova-holocaust/.
[16] http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/.
[17] http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3.
[18] http://ro.altermedia.info/romania/2012/02/08/istoria-victimizarii-evreiesti-radacinile-holocaustului/.

Sursa: http://www.altermedia.info/romania/2012/12/05/mariana-maxim-nemernica-neamului/.

ANEXA 4

32. 4. Propaganda holocaustică: un gheşeft super-abject

Vasile I. Zărnescu

În lucrarea sa, pe cât de celebră, pe atât de contestată de sionişti, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (Editura Antet, 2000) [2], Norman Finkelstein dezvăluie ceea ce un român nu ar fi avut curajul să facă în condițiile actualei legislații execrate de guvernarea antiromânească: anume faptul că toată propaganda şi toate pretențiile legate de holocaust sunt o mare escrocherie internațională, dirijată de Consiliul Mondial Evreiesc. E-adevărat că, fiind evreu-american, sioniştii nu au avut curajul să-l dea în judecată pentru defăimare şi discriminare – cum s-a întâmplat cu revizioniştii din alte state obediente iudeo-masoneriei, ca Franța, Germania, Austria, Canada etc. De exemplu, Roger Garaudy [3] afirmase, printre altele: *„Nu este vina mea dacă cei care mă acuză sunt tocmai aceia care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor!“* Şi Franța l-a condamnat, prompt, la puşcărie (cu suspendare, fiindcă, atunci, avea peste 80 de ani). Iar Rabbi Arnold Jacob Wolf, Hillel director la Yale University, se lamenta astfel: *„Se pare că, în universitățile noastre, Holocaustul este vândut, nu predat“* (cf. Michael Berenbaum, *After Tragedy and Triumph*, Cambridge, 1990). Dar, ca şi N. Finkelstein, A. J. Wolf a scăpat de condamnare atât pentru că era rabin, cât şi pentru faptul că în S.U.A. nu s-a ajuns, deocamdată, la starea din România, de lichelism politic deplin față de sionişti, încât să se promulge o lege criminală ca O.U.G. nr. 31/2002, prin care Guvernul, la presiunea evreilor din interior şi din afară, te poate băga la puşcărie dacă conteşti existența holocaustului.

Dar, între timp, situația internațională s-a mai schimbat în favoarea revizioniştilor, adică a adevărului. Astfel, în urma *Conferinței Internaționale despre „holocaust“*, din 11-12 decembrie 2006, de la Teheran, a fost eliberat, în 20 decembrie 2006, din închisoarea din Austria, revizionistul german Ernst Zündel.

Un alt fapt major, intervenit între timp, este *Protestul* Uniunii Vatra Românească, formulat recent (vezi în subsolul articolului), față de furtul comis de Mossad, la Paris, în 1990, când a sustras Memoriile lui Wilhelm Filderman. Acest *Protest* are **o importanță excepțională** – indiferent dacă Israelul va restitui sau nu manuscrisele, fără să le falsifice, Academiei Române, proprietara lor *de jure*.

Dacă, pe de o parte, aplicăm acestui Protest metoda sociologică de cercetare numită *analiza conținutului* şi, pe de altă parte, analizăm furtul

comis de Mossad prin prisma tezei *Omnis determinatio est negatio* – „Orice determinaţie este o negaţie" –, a lui Spinoza (care a fost un evreu deştept, dar, la fel ca Finkelstein, repudiat de evrei!), rezultă că, prin chiar acest furt incalificabil, toată propaganda privind pretinsul holocaust comis de România contra evreilor este, practic, anihilată! Căci, dacă Israelul **fură documentele ca să ascundă dovezile**, atunci înseamnă că totul este o scorneală tipic jidănească, pentru extorcarea de bani a românilor – ca şi a celorlalţi –, cum, de altfel, a demonstrat N. Finkelstein. Cu forţă de necesitate conchidem că, dacă toată propaganda este neîntemeiată în ceea ce priveşte România – cum şi este, în realitate! –, atunci, în baza principiului dominoului, cade, implicit, toată propaganda holocaustică, cu care sioniştii au infestat lumea.

Într-adevăr, această escrocherie cu holocaustul a fost declanşată – aşa cum atestă literatura revizionistă în expansiune! – de către escrocul internaţional Elie Wiesel. Nu ştiu dacă el a introdus, în propagandă, termenul de „holocaust", dar, oricum, acest Wiesel [cu o faţă de *weasel* (nevăstuică; se pronunţă la fel: vizel) şi nas de Pinocchio] este vinovat, prin dejecţiile cu care a maculat hârtia (începând chiar cu prima sa porcărie, *Noaptea*), de faptul că a fost principalul vector al acestei propagande. Dar, ţinând cont de câte enormităţi a putut să debiteze în maculatura sa teroristă – spoită, ca să pară cât de cât valoroasă, cu premiul Nobel pentru Pace –, sunt înclinat să cred că tot el a ales acest termen. Pentru că, aşa tâmpit cum este, era normal să-l aleagă prost!

Dar, între timp, analiştii subtili ai Mossadului s-au dumirit că *holocaust* înseamnă „sacrificiu", care este un ritual „al arderii de tot", în religia lor, şi care nu se potriveşte deloc – dar deloc! –, conceptual, cu ceea ce pretind ei că s-ar fi întâmplat în Al Doilea Război Mondial – cel puţin pentru faptul că nu au fost arşi toţi, ci au mai rămas, şi încă mulţi. Acum, însă, sioniştii s-au trezit din euforia provocată de grămada de bani strânşi fără muncă din „industria holocaustului" şi se gândesc să schimbe termenul *holocaust* cu *shoah*, care înseamnă „catastrofă": „Pardon, scuzaţi, bonsoar!, nu a fost holocaust, ci a fost shoah! Şi încă unic!" În consecinţă, vor pretinde bani mai mulţi, deoarece, fiind „unic", înseamnă că valorează mai mult, ca orice marfă care e unicat! Doar e economie de piaţă, nu?! E-adevărat că un sociolog suedez, Elisav Ucsenraz, enunţase o nouă definiţie, mai adecvată şi mai clară: **„Economia de piaţă este relaţia biunivocă dintre un escroc şi un fraier"**; dar noi suntem o ţară sub ocupaţie – suntem ocupaţi de Tranziţia impusă de F.M.I., B.I.R.D., U.E., N.A.T.O.! – şi, indiferent ce definiţii şi teorii am adopta, cu actuala clasă politică obedientă pierdem oricum.

Ca atare, acum, sioniştii vor să pună altă placă ca *trend*-ul propagandei să fie orientat spre shoah. Dar, *dacă nu a fost holocaust* –

fiindcă nu vă mai convine vouă termenul –, înseamnă că trebuie să dați banii înapoi, pentru că ați formulat greşit minciuna! Iar dacă nu a fost holocaust, atunci de ce să fi fost *shoah*?! Oricum, gheşeftul este super din punctul sionist de vedere – fiindcă i-a umplut şi îi mai umple de mangoți, ca orice gheşeft –, dar este absolut abject văzut din partea tuturor celorlalți, escrocați. De aceea propun înființarea Internaționalei Anti-Sioniste.

Sociolog Vasile I. ZĂRNESCU

Anexa: Protestul Uniunii Vatra Românească

Față de **atitudinea incalificabilă a statului Israel şi a Mossad-ului**, care îşi permit să sustragă documente istorice extrem de importante privitoare la istoria Holocaustului pentru a le distruge sau falsifica, documente pe care le împiedică astfel să intre în circuitul firesc al informației şi dezbaterii ştiințifice. În mod specific reclamăm dispariția manuscrisului Memorii de Wilhelm Filderman, document care ar fi trebuit să figureze ca *sursa de informații istorice cea mai importantă pentru aşa zisul Holocaust din România.*

Wilhelm Filderman a fost liderul necontestat al evreilor din România o lungă perioadă, inclusiv în anii 1940-1944, anii de persecuții anti-evreieşti soldate – zic unii – cu uciderea a 400.000 de evrei. Sunt mai multe documente rămase de la Wilhelm Filderman care infirmă această cifră. Era de aşteptat ca *Memoriile* lui Filderman să aducă argumente decisive în disputa dintre istoricii care afirmă Holocaustul din România, din Transnistria, şi cei care îl contestă. **Dorința testamentară a lui Wilhelm Filderman a fost ca imediat după căderea comunismului *Memoriile* sale să ajungă în proprietatea Academiei Române spre a fi publicate**. Intervenția Mossadului, petrecută la începutul anului 1990, a împiedicat desfăşurarea normală a lucrurilor. S-a ajuns astfel la situația absurdă şi profund imorală ca România să fie azi acuzată de holocaust şi să i se ceară despăgubiri materiale imense, iar acuzatorii ei, adică comunitatea evreiască internațională, susținută de statul Israel, de Mossad, să ascundă documentele istorice şi probele juridice cele mai importante privitoare la soarta evreilor din România acelor ani.

Contăm pe evreii care se simt solidari cu amintirea lui W. Filderman, cu memoria victimelor Holocaustului, contăm pe toți cei care îşi trăiesc viața în respectul adevărului, iar nu în minciună, şi aşteptăm ca domniile lor să intervină cum va crede de cuviință fiecare pentru a-i determina pe deținătorii ilegali ai *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să restituie prețiosul document proprietarului de drept, Academiei Române, spre a fi pus la dispoziția cercetătorilor ştiințifici, a publicului interesat!

Considerăm că nu este vorba de un interes strict românesc, ci dimpotrivă: cauza adevărului, în general, şi în mod deosebit a adevărului

despre Holocaust, depăşeşte orice delimitare politică sau geografică. Interesul este deopotrivă românesc şi evreiesc! Este planetar! Global!

Mărturia lui Wilhelm Filderman nu poate lipsi din nici o discuție privitoare la soarta evreilor din Romania anilor 1940-44. Nimeni nu are voie să ascundă această mărturie! Gestul Mossadului, *recte* al guvernului din Israel, de a ascunde mărturia lăsată de Wilhelm Filderman, este echivalent cu recunoaşterea faptului că aceste memorii contrazic şi infirmă teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România, din Transnistria. (Şi, implicit, din alte părți! – n. red.)

Amintim, în acest context, soarta pe care a avut-o *Jurnalul* scriitorului evreu Mihail Sebastian, ale cărui însemnări zilnice au aşteptat la Tel Aviv o jumătate de secol până au fost publicate, iar când au fost publicate nu a fost greu nimănui să-şi dea seama că au fost falsificate, grosolan modificate pentru a se potrivi cu teza Holocaustului din România, pe care cei mai mulți evrei cinstiți o resping. Menționăm şi fondul de arhivă *Dosarul suferințelor unei familii evreieşti*, constituit în 1947 pe baza unei anchete efectuate de Congresul Mondial Evreiesc asupra tuturor familiilor de evrei din România (cu preponderență în Transilvania), care au avut de răspuns unui chestionar cu peste 80 de întrebări referitoare la intervalul 1939-1944. Acest fond de documente a fost scos din circuitul public sau al cercetării ştiințifice. Se pare că a fost distrus… Cu cât se întârzie restituirea manuscrisului *Memoriilor* lui W. Filderman către Academia Română, cu atât mai mari sunt şansele ca textul original al *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să fie şi el falsificat sau distrus.

Dorim ca protestul nostru să ajungă la cunoştința opiniei publice mondiale, a organizațiilor şi instituțiilor internaționale dedicate adevărului, păcii şi bunelor relații dintre popoare şi state. Dorim să cunoaştem punctul de vedere al evreilor, lideri ai evreimii mondiale sau oameni de rând, al căror respect față de victimele Holocaustului trebuie să fie garanția corectitudinii cu care acest subiect este abordat de autoritățile evreieşti, din Israel sau de aiurea. Considerăm că **orice încercare de tăinuire, falsificare sau distrugere a documentelor legate de Holocaust este dovada lipsei de respect şi de compasiune sinceră pentru victimele Holocaustului.**

Cerem organizațiilor oneste civile din Israel, liderilor religioşi şi cercurilor academice evreieşti să se pronunțe public în această chestiune, a *Memoriilor* lui W. Filderman, şi să ofere cât mai repede soluția impusă de regulile normalității, ale onestității şi legalității: **restituirea către Academia Română.**

În numele colegilor din Uniunea Vatra Românească,
Bucureşti, 15 iunie 2007 Ion COJA

NOTE

[1]. Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică: un gheşeft super-abject“, *AlterMedia*, 20 septembrie 2007, pe http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/.

[2]. http://www.altermedia.info/romania/2004/10/21/industria-holocaustului/

[3]. http://www.altermedia.info/romania/2004/01/09/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent/.

Articolul a fost preluat de: http://www.marcfievet.com/article-12537236.html şi de http://bisericasecreta.wordpress.com/2007/09/20/propaganda-holocaustica-un-gheseft-super-abject/

ANEXA 5

32. 5. Simon Wiesenthal: impostorul nr. 2

Scrisoare deschisă adresată
d-lui Victor Ponta, premierul României,
d-nei Mona Pivniceru, ministrul Justiției,
d-lui Puiu Haşotti, ministrul Culturii şi Patrimoniului Național,
d-lui George Maior, directorul Serviciului Român de Informații

În articolul „Mariana Maxim: nemernica neamului", publicat în septembrie 2006, republicat, recent, aici [1], cerusem Parchetului General de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție să incrimineze Centrul „Simon Wiesenthal" pentru instigare la denunț calomnios, în cadrul campaniei „**Ultima şansă**" [2], soldată cu moartea nonagenarului Ioan Alexa, acuzat, neîntemeiat, de participare la pretinsul holocaust al evreilor din România, în speță la situația din Iaşi, din anii 1940-1941. Parchetul General indicat mai sus nu a făcut-o; probabil că cei din conducere şi-or fi zis că, de vreme ce tot a murit, n-avea rost să-şi deranjeze prețioasele lor funduri de pe scaun şi, apoi, tot murea, fiindcă avea 96 de ani. În plus, este evident că a intervenit, în conştiința lor, şi lichelismul manifestat față de membrii „poporului ales", personalizați de Centrul „Simon Wiesenthal" din Ierusalim! Campania de incitare la denunțuri începuse, în Europa Occidentală, în 2003, după cum relevă ziaristul austriac Michael Leidig în articolul „*Austrians split by 'shop a Nazi' campaign*", preluat în presa britanică [3].

Numai că respectivul Centru poartă numele unui impostor, unui escroc, Simon Wiesenthal – care, deci, nu are cum să fie un individ „ales", măcar în sensul de „distins, de valoare". Nepedepsirea acestor impostori care se folosesc cu nonşalanță de numele acestui escroc le-a permis să intervină, încontinuu, în viața publică a României şi să facă presiuni asupra autorităților române: să nu mai tipărească *monedele jubiliare* [4] despre patriarhii României, să modifice explicația cuvântului „jidan" din DEX, să condamne recitarea poeziei lui Radu Gyr etc. Dacă îi evaluăm după notorietatea şi nocivitatea acțiunilor acestor impostori agresivi, am obține următoarea clasificare: *Elie Wiesel – impostorul nr. 1*, cf. notele [5] şi [6]; *Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2*, nota [7]; Radu Ioanid – impostorul nr. 3, nota [8]; Marco Maximilian Katz – impostorul nr. 4 [9]; Efraim Zuroff – impostorul nr. 5, cf. [10]. Agresiunile acestora de propagandă a

Holocau$tului – ***Minciuna secolului XX,*** cf. [11] – au fost larg comentate şi condamnate în presa românească.

Întrucât acțiunile acestor escroci constituie agresiuni inadmisibile la adresa securității naționale, a demnității, imaginii, istoriei şi valorilor tradiționale ale României, solicit interzicerea activității acestor organizații în România, iar membrii acestora să fie declarați *persona non grata*. În acest scop, vă prezint, ca argument necesar şi suplimentar, față de bibliografia de mai jos, articolul lui Mark Weber, ***„Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'"***.

Note bibliografice

[1] http://ro.altermedia.info/antisistem/mariana-maxim-nemernica-neamului_24170.html;
[2] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/campania-toarna-ti-vecinul_940.html;
[3] http://www.fpp.co.uk/docs/Wiesenthal/Shop_a_Nazi.html;
[4] http://www.evz.ro/detalii/stiri/moneda-rasista-ia-amploare-intr-o-institutie-occidentala-pentru-o-asfel-de-masura-c.html;
[5] http://ro.altermedia.info/politica/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3_23018.html;
[6] http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/;
[7] http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml;
[8] http://ro.altermedia.info/general/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata_23987.html;
[9] http://www.civicmedia.ro/plangere-penala-la-adresa-lui-marco-maximilian-katz-pentru-denunt-calomnios-si-incitare-la-ura/;
[10] http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm;
[11] http://www.amazon.com/Hoax-Twentieth-Century-R-Butz/dp/0967985692.

12 decembrie 2012
Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu,
Redactor şef al revistei *SANTINELA*

***

„Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'"

Mark Weber, director of *The Institute for Historical Review*, IHR

De mai bine de 40 de ani, Simon Wiesenthal vânează sute de criminali nazişti, prin intermediul „Centrului pentru Documentare Evreiască" din Viena. Pentru activitatea sa ca cel mai cunoscut „vânător de nazişti" al lumii, el a primit mai multe recunoaşteri şi medalii, inclusiv cea mai înaltă distincție a Germaniei. La o ceremonie de la Casa Albă din august 1980, preşedintele Carter, cu ochii plini de lacrimi, i-a acordat medalia de aur decernată de Congresul SUA. Preşedintele Reagan l-a lăudat în noiembrie 1988 ca pe unul dintre „eroii adevărați" ai secolului 20.

Această legendă vie a fost descrisă în termeni elogioşi de Laurence Oliver în al său film de ficțiune „Băieții din Brazilia" (*The Boys From Brazil*) şi de Ben Kingsley în filmul pentru televiziune „Criminali printre noi: povestea lui Simon Wiesenthal" (*Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Story*). Una dintre cele mai proeminente organizații pro-holocaust îi poartă numele: „Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles".

Reputația lui Wiesenthal ca autoritate morală este nemeritată. Omul pe care *The Washington Post* îl numea „Îngerul răzbunător al Holocaustului" [1] manifestă o puțin cunoscută, dar foarte documentată, amoralitate față de adevăr. El a mințit în legătură cu aventurile sale din perioada războiului, şi-a măsluit realizările postbelice ca „vânător de nazişti" şi a răspândit în mod voit minciuni josnice despre presupuse atrocități germane.

Relatări diferite

Szymon (Simon) Wiesenthal s-a născut pe 31 decembrie 1908 în Buczacz, un oraş din Galiția (azi Buhaci, în Ucraina) în partea de răsărit a Imperiului Austro-ungar. Tatăl său era un prosper comerciant de zahăr.

În ciuda a tot ce s-ar scris despre el, nu este clar ce anume a făcut Wiesenthal în timpul războiului, sub ocupația germană. El a furnizat povesti contradictorii în trei relatări privind activitățile sale din timpul războiului. Prima a fost furnizată sub jurământ în timpul sesiunii de interogatorii din mai 1948, realizată de un oficial al comisiei americane pentru crime de război de la Nürnberg [2]. A doua este un sumar al vieții sale, oferit de Wiesenthal ca parte a Cererii de Ajutor din ianuarie 1949, adresată Comitetului International pentru Refugiați [3]. A treia relatare este inclusă în autobiografia sa, *Criminali printre noi*, publicată în 1967 [4].

Inginer sovietic sau mecanic în fabrică?

La interogatoriul său din 1948, Wiesenthal a declarat că „între 1939 si 1941“ el ar fi lucrat ca „inginer-sef sovietic în Lvov si Odessa“ [5]. Conform cu aceasta, el a declarat în 1949 că din decembrie 1939 până în aprilie 1940 a lucrat ca arhitect în portul Odessa. Însă potrivit autobiografiei sale, el a petrecut perioada dintre jumătatea lui septembrie 1939 şi iunie 1941 în oraşul Lvov condus de sovietici, unde a lucrat ca „mecanic într-o fabrică ce produce arcuri de pat“ [6].

Relativă libertate

După ce germanii au preluat controlul asupra Galiției, în iunie 1941, Wiesenthal a fost adus pentru o vreme în lagărul de concentrare Janowska de lângă Lvov, de unde a fost transferat după câteva luni într-un lagăr pentru lucrări de reparații (OAW) din Lvov, pentru căile ferate din Polonia administrată de germani. Wiesenthal a declarat în autobiografia sa că acolo a lucrat ca „tehnician si proiectant“, că a fost bine tratat şi că superiorul său imediat, care era „în secret, un anti-nazist“, chiar îi permitea să poarte două pistoale. Biroul său era într-o „colibă mică de lemn“, iar el se bucura de „o relativă libertate, putând să se plimbe prin şantier“ [7].

Luptător la partizani?

Următoarea perioadă a vieții lui Wiesenthal – din octombrie 1943 până în iunie 1944 – este cea mai obscură, iar ceea ce povesteşte el despre această perioadă e contradictoriu. La interogatoriul său din 1948, Wiesenthal a afirmat că a fugit din lagărul Janowska din Lvov şi că s-a alăturat „unui grup de partizani care acționa în zona Tarnopol-Kamenopodolsk“ [8]. El a declarat că a fost „partizan între 6 octombrie 1943 până la mijlocul lui februarie 1944“ şi că unitatea sa a luptat împotriva forțelor ucrainene, atât cele din Divizia SS „Galiția“, cât şi cele din forțele de partizani independente UPA [9].

Wiesenthal a declarat că a avut gradul de locotenent şi, apoi, cel de maior, şi că era responsabil cu construirea de buncăre şi linii de fortificații. Deşi nu a fost explicit, el a sugerat că această (presupusă) unitate de partizani făcea parte din *Armia Ludowa* („Armata Populară“), o forță militară comunistă polonă, creată şi controlată de sovietici [10].

El a afirmat că împreună cu alți partizani a pătruns în Lvov în februarie 1944, unde au fost „ascunşi de prieteni din A.L. ['Armata Populară']“. Pe 13 iunie 1944, grupul a fost capturat de Poliția Secretă germană. (Deşi partizanii evrei găsiți în ascunzători erau deseori executați, Wiesenthal a declarat că el a fost cruțat.) Wiesenthal a spus cam aceeaşi

poveste şi în declarația din 1949. El a declarat că a fugit din prizonierat la începutul lui octombrie 1943 şi că, apoi, „a luptat împotriva germanilor ca partizan în păduri“ timp de opt luni – din 2 octombrie 1943 până în martie 1944. După aceea a stat „ascuns“ în Lvov, între martie şi iunie 1944.

Wiesenthal oferă o poveste total diferită în autobiografia sa din 1967. El povesteşte că după ce a fugit de pe şantierul de reparații, pe 2 octombrie 1943, a stat ascuns în casele unor prieteni până pe 13 iunie 1944, când a fost descoperit de poliția polonă şi germană şi trimit într-un lagăr de concentrare. Despre activitatea sa ca partizan nu pomeneşte nimic [11].

Potrivit interogatoriului din 1948 şi autobiografiei din 1967, el a încercat să se sinucidă pe 15 iunie 1944, tăindu-si venele. În mod remarcabil, a fost salvat de la moarte de doctorii germani SS şi s-a refăcut într-un spital SS [12]. A rămas în lagărul de concentrare din Lvov „cu rații duble“ pentru o vreme şi, apoi, spune el în autobiografia sa, a fost transferat în diferite lagăre de concentrare. A petrecut ultimele luni de război în mai multe lagăre, până când a fost eliberat de americani din Mauthausen (Austria) pe 5 mai 1945 [13].

Şi-a inventat Wiesenthal trecutul de partizan glorios? Sau a încercat să-şi ascundă activitatea de luptător comunist? Sau în realitate lucrurile stau cu totul altfel – o realitate de care îi este ruşine?

Agent nazist?

A lucrat Wiesenthal în mod voluntar pentru opresorii săi din timpul războiului? Această acuzație a fost formulată de cancelarul austriac Bruno Kreisky, tot de origine evreiască şi şef pentru mulți ani al Partidului Socialist Austriac. În timpul interviului cu jurnaliştii străini din 1975, Kreisky l-a acuzat pe Wiesenthal că foloseşte „metode mafiote“, respingând pretențiile acestuia de „autoritate morală“ şi sugerând că acesta ar fi fost agent pentru autoritățile germane. Unele dintre cele mai pertinente remarci, apărute în revista austriacă de ştiri *Profil*, includ:

Îl cunosc pe d-l Wiesenthal numai din rapoarte secrete, care sunt foarte urâte, foarte proaste. Afirm aceasta în calitate de Cancelar Federal… Şi afirm că d-l Wiesenthal avea o altă relație cu Gestapo decât aveam eu. Da, aceasta se poate dovedi. Nu pot spune mai multe [acum]. Restul îl voi declara în instanță.

Relația mea cu Gestapo este clară. Am fost deținutul lor şi am fost interogat. Relația lui era una diferită, pot spune, şi asta se poate vedea clar. E destul de rău ce am spus deja aici. Însă nu se poate ascunde doar acuzându-mă pe mine că îi pătez onoarea în presă, aşa cum poate s-ar gândi. Nu e chiar atât de simplu, pentru că asta ar însemna un mare

proces în instanță… Un om ca acesta nu are dreptul să se pretindă o autoritate morală. Asta e ceea ce afirm. Nu are dreptul… Un om care, după părerea mea, e agent şi foloseşte metode mafiote… Un astfel de om trebuie să plece…

Nu e deloc un domn, şi nici o autoritate morală… Nu ar trebui să pretindă că e o autoritate morală… D-l Wiesenthal a trăit în acea perioadă în sfera de influentă nazistă fără să fie persecutat. Corect? Nu s-a ascuns şi nu a fost persecutat, da? E clar? Probabil ştiți, nimeni nu putea risca asta.

El nu era un „submarin"… adică se dădea la fund şi se ascundea, ci umbla liber fără riscul persecuției. Cred că e destul. Erau multe ocazii să devii agent. El nu a fost obligat să fie agent Gestapo. Erau multe alte slujbe [14].

Ca răspuns la aceste afirmații şocante, Wiesenthal a început să pregătească o acțiune în instanță împotriva Cancelarului. În cele din urmă atât Wiesenthal, cât şi Kreisky au dat înapoi, evitând un conflict juridic major.

Miturile de la Mauthausen

Înainte de a deveni faimos ca „vânător de nazişti", el şi-a făurit un nume ca propagandist. În 1946, Wiesenthal publica *KZ Mauthausen*, o lucrare de 85 de pagini, care conținea schițele lui amatoriceşti, prin care urmărea să descrie ororile din lagărul de concentrare de la Mauthausen. Un desen prezintă trei deținuți legați de nişte stâlpi, executați de germani [15].

Desenul este absolut fals (vezi foto alăturată). A fost copiat, cu mici modificări, de pe fotografii apărute în revista *Life* în 1945, care prezentau executarea prin împuşcare în decembrie 1944 a trei soldați germani care fuseseră capturați spionând în spatele liniilor în timpul Bătăliei de la Bulge [16]. Sursa desenului lui Wiesenthal este evidentă pentru oricine îl compară cu fotografiile din revista *Life* [17].

Caracterul iresponsabil al acestei cărți este demonstrat şi de citarea extensiv de către Wiesenthal a presupusei „mărturii de pe patul de moarte" a comandantului de la Mauthausen, Franz Ziereis, potrivit căreia patru milioane de oameni au fost gazați cu monoxid de carbon în lagărul satelit de la Hartheim [18]. Această afirmație este total absurdă şi nici un istoric serios al Holocaustului nu o acceptă [19]. Potrivit „mărturiei" lui Ziereis citată de Wiesenthal, germanii ar fi omorât alte zece milioane în Polonia, Lituania şi Letonia [20]. De fapt, această „mărturie" frauduloasă a fost obținută prin tortură [21].

După ani de zile, Wiesenthal continua să mintă în legătură cu Mauthausen. Într-un interviu din 1983 acordat cotidianului *USA Today*, el afirma despre experiența sa de la Mauthausen: „Am fost unul dintre cei 34 de deținuți rămaşi în viață, dintre cei 150.000 aduşi acolo“ [22]. Aceasta este o minciună fățişă. Se pare că anii nu au menajat memoria lui Wiesenthal, pentru că în autobiografie el scria că „aproape 3.000 de deținuți au murit la Mauthausen după ce americanii ne-au eliberat pe 5 mai 1945“ [23]. O fostă deținută, Evelyn Le Chene, a declarat în lucrarea sa despre Mauthausen, că erau 64.000 de deținuți în lagăr, atunci când acesta a fost eliberat în mai 1945 [24]. Potrivit *Enciclopediei Iudaice*, cel puțin 212.000 deținuți au supraviețuit internării în complexul Mauthausen [25].

După război, Wiesenthal a lucrat pentru Biroul pentru Servicii Strategice al S.U.A. (premergător C.I.A.) şi pentru Corpul de Contraspionaj al armatei S.U.A. (C.I.C.). De asemenea, a fost vicepreşedinte al Comitetului Central Evreiesc din zona de ocupație americană din Austria [26].

„Săpun uman“

Wiesenthal a pus în circulație una dintre cele mai macabre poveşti ale Holocaustului, acuzația că germanii ar fi fabricat săpun din cadavrele evreilor ucişi. Conform acestei poveşti, literele „R.I.F.“ de pe bucățile de săpun ar fi însemnat „Grăsime evreiască pură“ („*Rein judisches Fett*“). În realitate, inițialele însemnau „Centrul Național pentru Aprovizionare cu Grăsime Industrială“ *(„Reichstelle fur industrielle Fettversorgung“*) [27].

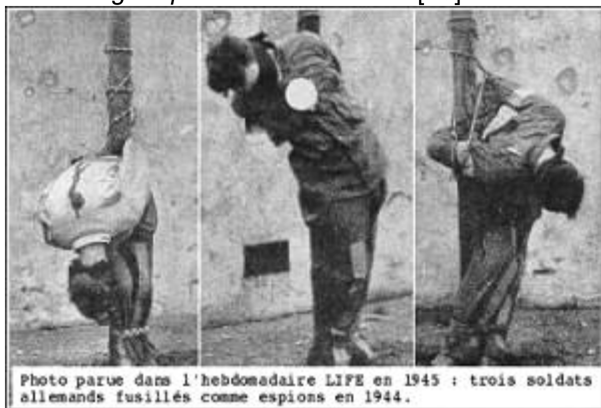

Wiesenthal a promovat legenda despre „săpunul uman“ în articolele publicate în 1946 în revista comunității evreieşti din Austria, *Der Neue Weg* („Drum nou“). Într-un articol intitulat „RIF“, el scria: «Teribilele cuvinte „transport pentru săpun“ au fost prima oară auzite la sfârşitul lui 1942. Era la Autoritatea Generală [Polonă], iar fabrica era în Galiția, la Belzec. Din aprilie 1942 până în mai 1943, 900.000 de evrei au fost folosiți ca materie primă în această fabrică». După ce cadavrele erau transformate în diferite materii prime, scrie Wiesenthal, „ce rămânea, materia grasă reziduală, era folosită pentru a fabrica săpun“.

El continuă: „După 1942, cei de la Autoritatea Generală ştiau destul de bine ce era săpunul RIF. Lumea civilizată nu poate crede bucuria cu care naziştii şi femeile lor de la Autoritatea Generală se gândeau la acest săpun. În fiecare bucată de săpun ei vedeau un evreu care fusese în mod miraculos pus acolo, astfel ca să nu devină un al doilea Freud, Ehrlich sau Einstein“ [28].

Ca orice poveste senzațională despre atrocitățile comise de germani în Al Doilea Război Mondial, şi povestea cu săpunul din cadavre de evrei a ajuns departe. Evreul Richard Würmbrand, convertit la creştinism protestant şi devenit predicator, menționa şi el această poveste în predicile lui, mirându-se retoric „cum au putut germanii, un popor, de-altfel, civilizat, să facă aşa ceva?!“

Într-un alt articol plin de imaginație, scris în 1946 şi intitulat „Fabrica de Săpun Belzec“, Wiesenthal pretinde că mase de evrei au fost exterminate folosindu-se duşuri pentru electrocutare: «*Oamenii, împinşi de S.S., letoni şi ucraineni, intrau pe uşa deschisă a „băii“. Puteau intra cinci sute de persoane odată. Podeaua „sălilor de baie“ era din metal. Din tavan atârnau duşuri. Când sala era plină, S.S.-iştii dădeau drumul unui curent electric de 5.000 de volți prin podeaua de metal. În acelaşi timp, curgea apă din duşuri. Un țipăt scurt şi execuția era gata. Un medic S.S. pe nume Schmidt constata printr-o ferestruică că victimele sunt moarte. Se deschidea a doua uşă, intra „comandoul morții“ şi scotea rapid cadavrele. Totul era gata pentru următorii 500* [29].

Photo parue dans l'hebdomadaire LIFE en 1945 : trois soldats allemands fusillés comme espions en 1944.

Astăzi nici un istoric serios nu acceptă poveştile cu cadavrele evreilor care erau transformate în săpun sau cu evreii care erau electrocutați la Belzec (sau în altă parte). Imaginația lui Wiesenthal în ale istoriei nu se limitează la secolul 20. În cartea sa din 1973, *Pânzele speranței*, el pretindea că Cristofor Columb era de fapt un evreu, iar istorica lui călătorie din 1492 către emisfera nordică ar fi fost, de fapt, o căutare a unei noi patrii pentru evreii din Europa [30].

Desigur, Wiesenthal nu se înşeală mereu. În 1975 şi, din nou în 1993, el a recunoscut public că „pe teritoriul german nu a existat nici un

lagăr de exterminare“ [31]. El a admis implicit că afirmațiile făcute la Nürnberg şi în alte locuri, că Buchenwald, Dachau şi alte lagăre din Germania ar fi fost „lagăre de exterminare“, nu sunt adevărate.

„Poveşti“ despre Eichmann

În cei peste 40 de ani de „vânat nazişti“, rolul lui Wiesenthal în localizarea şi capturarea lui Adolf Eichmann este deseori considerată cea mai mare realizare a sa. (Eichmann a condus departamentul S.S. pentru afaceri evreieşti. A fost răpit de agenți israelieni în Argentina, în mai 1960, şi spânzurat la Ierusalim, după un proces intens mediatizat.)

Isser Harel, oficialul israelian care a condus echipa care l-a capturat pe Eichmann, a declarat fără echivoc că Wiesenthal nu a avut „absolut nici o legătură“ cu capturarea. (Harel a fost şef al Mossadului şi al Shin Bet, serviciile de informații externe şi interne ale Israelului.) [33].

Wiesenthal nu numai că „nu avut nici un rol“ în acțiune, a spus Harel, dar, de fapt, a pus în pericol întreaga operațiune Eichmann. Într-un manuscris de 278 de pagini, Harel a respins orice pretenție a lui Wiesenthal privind presupusul său rol în identificarea şi capturarea lui Eichmann. Pretențiile lui Wiesenthal şi ale prietenilor acestuia privind presupusul rol crucial în capturarea fostului ofițer S.S., a afirmat Harel, nu au nici un temei de fapt. Multe dintre afirmațiile şi întâmplările descrise de Wiesenthal în două cărți, a spus oficialul israelian, sunt „fantasmagorii“ [34].

„Rapoartele şi declarațiile lui Wiesenthal din acea vreme arată fără echivoc că nu avea habar de Eichmann“, a spus Harel [35]. De exemplu, chiar înainte de capturarea lui Eichmann în Argentina, Wiesenthal îl localiza prin Japonia şi Arabia Saudită [36].

Caracterizându-l pe Wiesenthal ca pe un oportunist de carieră, Harel a conchis: „Toate informațiile oferite de Wiesenthal înainte de operațiune au fost de valoare zero, iar uneori chiar ne-au pus pe o pistă falsă“ [37].

Acuzații gratuite în cazul Walus

Unul dintre cele mai spectaculoase cazuri ale lui Wiesenthal l-au implicat pe Frank Walus, un american din Chicago, născut în Polonia. Într-o scrisoare din 10 decembrie 1974, el afirma că Walus „i-a dat pe evrei pe mâna Gestapoului“, la Czestochowa şi Kielce în Polonia în timpul războiului. Scrisoarea a provocat o investigație a guvernului S.U.A. şi un proces în instanță [38]. *The Washington Post* a analizat cazul într-un articol din 1981, numit „Nazistul care nu era: Cum a reuşit vânătoarea de vrăjitoare a unui judecător, a presei şi a investigatorilor să transforme un om nevinovat într-un criminal de război“.

Materialul, aparținând Asociației Barourilor Americane, afirmă: «*În ianuarie 1977, guvernul S.U.A. l-a acuzat pe Frank Walus din Chicago că ar fi comis atrocități în Polonia în Al Doilea Război Mondial. În anii care au urmat, acest muncitor pensionat a contractat datorii de peste 60.000 USD pentru a se apăra. El a compărut la tribunal alături de unsprezece supraviețuitori evrei din timpul ocupației germane din Polonia, care au declarat că l-au văzut omorând copii, o bătrână, o tânără, un cocoşat şi alți oameni… Dovezi zdrobitoare arată că Walus nu numai că nu este criminal de război nazist, dar el nici măcar nu a fost în Polonia în timpul războiului. … Într-o atmosferă de ură şi aversiune vecină cu isteria, guvernul a persecutat un om nevinovat. În 1974, Simon Wiesenthal, faimosul „vânător de nazişti“ din Viena, l-a denunțat pe Walus că „a executat acțiuni pentru Gestapo în ghetourile Czestochowa şi Kielce, şi că a predat un număr de evrei Gestapoului“* [39].

Săptămânalul *Reader* din Chicago a publicat un articol detaliat despre acest caz în 1981, numit „Persecutarea lui Frank Walus: Cum să prinzi un nazist: Guvernul S.U.A. dorea un criminal de război. Astfel, cu ajutorul lui Simon Wiesenthal, al politiei izraeliene, al presei locale şi al judecătorului Julius Hoffman, s-a inventat unul“ [40]. În articol se afirma: «*… E logic să presupunem că „rapoartele“ primite de Wiesenthal [împotriva lui Walus] erau de fapt zvonuri… Cu alte cuvinte, Simon Wiesenthal nu avea nici o dovadă împotriva lui Walus. Cu toate acestea, el l-a denunțat.*»

În timp ce judecătorul Hoffman se ocupa de cazul Walus, Holocaustul era subiectul favorit al posturilor de televiziune. În acea vreme, în aprilie 1978, Simon Wiesenthal a venit la Chicago, unde a dat interviuri lăudându-se cu depistarea lui Walus. „Cum a contribuit vânătorul de nazişti la prinderea lui Walus“, a scris *Sun-Times* într-un articol semnat de Bob

Olmstead. Wiesenthal a afirmat că „nu i s-a întâmplat niciodată să se înşele". „Ştiu că mii de oameni aşteaptă să greşesc", a spus el.

După un adevărat război juridic, omul care a fost demonizat şi atacat fizic ca „măcelarul din Kielce" a putut în cele din urmă să dovedească că a petrecut anii războiului ca muncitor la o fermă din Germania. Frank Walus a murit în august 1994, sărac lipit pământului şi plin de amărăciune.

Obstinația lui Wiesenthal în cazul Walus ar fi trebuit să-i îndepărteze aura de investigator de încredere. Însă reputația lui de Teflon a supraviețuit şi acestui caz.

Erori în cazul Mengele

Mare parte din mitul despre Wiesenthal se bazează pe vânarea lui Joseph Mengele, doctorul de la Auschwitz, cunoscut ca „Îngerul Morții". Wiesenthal pretindea cu regularitate că este pe urmele lui Mengele. Wiesenthal a declarat că informatorii lui l-au „văzut" sau tocmai „l-au scăpat" pe misteriosul doctor în Peru, Chile, Brazilia, Spania, Grecia şi încă vreo şase locuri din Paraguay [41].

Cel mai frapant incident a avut loc în vara lui 1960. Wiesenthal declarase că Mengele se ascunde pe o mică insulă grecească, de unde tocmai fugise cu câteva ore înainte. Wiesenthal a continuat să persiste în această poveste, dând şi detalii precise, chiar şi după ce un reporter pe care îl angajase să verifice l-a informat că povestea era falsă de la cap la coadă [42].

Potrivit unui alt raport Wiesenthal, Mengele a pus la cale în 1960 asasinarea uneia dintre fostele sale victime, o femeie chipurile sterilizată la Auschwitz. După identificarea ei şi a tatuajului specific lagărului, la un hotel din Argentina unde locuia şi el, Mengele ar fi aranjat omorârea ei de teamă că femeia l-ar fi putut da de gol. S-a dovedit însă că femeia nu fusese niciodată într-un lagăr de concentrare, că nu avea nici un tatuaj, că nu-l întâlnise niciodată pe Mengele şi că decesul ei a fost un accident pe munte [43].

Mengele cina regulat la cele mai fine restaurante din Asuncion, capitala Paraguayului, afirma Wiesenthal în 1977, şi, chipurile, se plimba prin oraş cu o armată de gărzi de corp, într-un Mercedes negru [44].

Wiesenthal anunța, în 1985, că este „100 la sută sigur" că Mengele se ascunde în Paraguay şi acuza familia Mengele din Germania că ar şti unde anume se află acesta. S-a dovedit, însă, că Wiesenthal bătea câmpii. S-a stabilit definitiv că Mengele murise în 1979 în Brazilia, unde trăise ani de zile într-o sărăcie anonimă [45]. Ambasadorul Israelului în Paraguay între 1968 şi 1972, Benjamin (Benno) Varon, a remarcat în 1983 despre

campania Mengele: „Wiesenthal face declarații periodice cum că urmează să-l prindă, probabil pentru a obține fonduri pentru activitățile sale, iar numele lui Mengele este întotdeauna bun pentru prins peşti". Wiesenthal „a eşuat lamentabil" în cazul Mengele, a afirmat diplomatul cu altă ocazie [46]. Despre cazul Mengele, fostul şef al Mossad a opinat că „nebunia lui Wiesenthal frizează patologicul" [47]. În realitate, marele dosar Mengele de la Centrul de Documentare al lui Wiesenthal de la Viena era un maldăr de informații inutile, care, în opinia lui *London Times*, „contribuiau la susținerea mitului său auto-făurit, oferind o măruntă satisfacție celor care păreau să aibă nevoie de un răspuns final în problema lui Mengele" [48].

În viziunea lui Gerald Posner şi John Ware, coautori ai cărții *Mengele: Povestea completă*, Wiesenthal a petrecut ani de zile cultivându-şi cu asiduitate „o imagine mitică de detectiv neobosit, pornit pe urmele unui omnipotent şi sinistru Mengele şi a unei uriaşe rețele naziste". Grație „abilității sale de a juca în fața galeriei", au conchis Posner şi Ware, Wiesenthal „şi-a compromis definitiv credibilitatea" [49].

„Incompetență şi aroganță"

Eli Rosenbaum, un oficial din cadrul Biroului pentru Investigații Speciale al guvernului S.U.A., responsabil cu „vânarea de nazişti" şi investigator pentru Congresul Evreiesc Mondial, a analizat cu atenție reputația de „vânător de nazişti" pe care şi-a cultivat-o Wiesenthal, într-o carte din 1993, intitulată *Trădarea* [50]. De exemplu, afirmă Rosenbaum, „toate rapoartele lui Wiesenthal îl plasau pe Mengele prin toate țările din America Latină, mai puțin în cea în care se afla de fapt – Brazilia" [51]. Wiesenthal, scrie Rosenbaum, este un investigator „patetic de ineficient", care „a depăşit de mult bufoneria şi închipuirea de sine". Mare parte din ilustra sa carieră, a afirmat Rosenbaum, e caracterizată de „incompetență şi aroganță" [52].

Bruno Kreisky şi-a concentrat atitudinea față de acest „vânător de nazişti" în aceste cuvinte: «*Inginerul Wiesenthal, sau ce-o fi el, mă urăşte pentru că ştie că îi detest activitatea. Grupul Wiesenthal este o mafie cvasi-politică care lucrează împotriva Austriei folosind metode josnice. Wiesenthal este cunoscut ca o persoană care nu prea iubeşte adevărul, care nu e prea selectiv în metodele sale şi care foloseşte şmecherii. Pretinde că este „vânătorul lui Eichmann", deşi toată lumea ştie că aceasta a fost acțiunea unui serviciu secret, iar Wiesenthal încearcă doar să se laude cu asta*» [53].

„Comercializarea“ Holocaustului

„Centrul Wiesenthal din Los Angeles“ îi plăteşte „vânătorului de nazişti“ de la Viena suma anuală de 75.000 de dolari pentru folosirea numelui său, a declarat în 1988 directorul Muzeului Holocaustului Yad Vashem din Israel.

Atât Centrul, cât şi Wiesenthal „comercializează“ şi „vulgarizează“ Holocaustul, a adăugat directorul. Wiesenthal a avansat cifra de „11 milioane care au fost omorâți în Holocaust – şase milioane de evrei şi cinci milioane de ne-evrei“, a declarat oficialul de la Yad Vashem. Întrebat de unde a scos aceste cifre, Wiesenthal a răspuns: „Ne-evreii nu dau atenție dacă nu le menționezi şi pe victimele lor“. Wiesenthal „a ales «cinci milioane (ne-evrei)» pentru că dorea un număr «diplomatic», unul care să indice un număr mare de victime printre ne-evrei, dar nicidecum unul mai mare decât al evreilor…“ [54].

„Wiesenthal şi Centrul din Los Angeles care îi poartă numele nu fac altceva decât să vulgarizeze Holocaustul“, comenta *The Jewish Press*, un săptămânal care se pretinde a fi cel mai mare ziar de limbă engleză al comunității evreieşti din America.

În ultimii ani, Wiesenthal a fost preocupat de creşterea efectului pe care îl are revizionismul la adresa Holocaustului. În „Mesaj de la Simon Wiesenthal“, publicat de Centrul care îi poartă numele, el spunea: „Astăzi, când văd creşterea antisemitismului aici în Europa… popularitatea lui Le Pen, a lui David Duke, a revizioniştilor Holocaustului, sunt convins mai mult ca oricând de nevoia unui Beit Hashoah – Muzeu al Toleranței“ la Los Angeles [55].

Wiesenthal este întrebat frecvent de ce nu îi iartă pe cei care i-au persecutat pe evrei. Răspunsul lui constant este acela că deşi el îi poate ierta în nume propriu pe aceştia, nu are dreptul să-i ierte în numele altora [56]. Pe baza acestei logici complicate, însă, el nu are nici dreptul de a acuza şi a persecuta pe cineva în numele altora. Wiesenthal nu şi-a limitat niciodată „vânătoarea“ la cei care l-au persecutat pe el personal.

„Mânat de ură“

Este dificil de spus ce anume îl motivează pe acest om. Caută faimă şi aprecieri? Sau încearcă doar să mascheze un episod ruşinos din trecutul său?

În mod evident, lui Wiesenthal îi plac aprecierile pe care le primeşte. „Este un om cu un *ego* puternic, mândru de mărturiile despre sine şi de laudele primite“, menționează *Los Angeles Times* [57]. Bruno Kreisky a oferit o explicație mai simplă. El a spus despre Wiesenthal că este „mânat de ură“

[58]. Din perspectiva înşelătoriilor, minciunilor şi incompetentei sale dovedite, laudele deşănțate aduse acestui om vrednic de dispreț sunt o tristă reflecție a coruptibilității venale şi a auto-înşelătoriei vremurilor noastre.

Note

1. Quoted in: M. Weber, „'Nazi Hunter' Caught Lying“, *The Spotlight* (Washington, DC), Oct. 26, 1981, p. 9.
2. Interrogation of S. Wiesenthal on May 27 and 28, 1948, conducted by Curt Ponger of the Interrogation Branch of the Evidence Division of the Office (U.S.) Chief of Counsel for War Crimes. Interrogation No. 2820. On file at the National Archives (Washington, DC), „Records of the U.S. Nürnberg War Crimes Trials Interrogations, 1946-49“, Record Group 238, microfilm M-1019, roll 79, frames 460-469 and 470-476. Also cited in: „New Documents Raise New Doubts About Simon Wiesenthal's War Years“, *The Journal of Historical Review*, Winter 1988-89 (Vol. 8, No. 4), pp. 489-503.
3. PCIRO (International Refugee Organization, Austria) "Application for Assistance" filled out and signed by Wiesenthal. Dated Jan. 16,1949. (This was a trial exhibit in the Walus court case. Photocopy in author's possession.)
4. Simon Wiesenthal, *The Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Memoirs*. Edited by Joseph Wechsberg. (New York: McGraw Hill, 1967)
5. Interrogation of S. Wiesenthal, May 27, 1948, pp. 1-2.
6. *The Murderers Among Us*, p. 27.
7. *The Murderers Among Us*, pp. 29-35. This account is not inconsistent with his 1948 and 1949 statements; See also: Simon Wiesenthal, *Justice Not Vengeance* (New York: Grove Weidenfeld: 1989), pp. 7-9.
8. Interrogation of May 27, 1948, p. 2. In a signed 1945 statement, Wiesenthal wrote: „… I escaped on October 18, 1943, from the Lemberg [Lvov] hard labor camp where I was kept as a prisoner during my two years of labor at the railroad works… and went into hiding until joining Jewish partisans on November 21, 1943, who operated there. It was while fighting in the partisan ranks against the Nazis that we managed to collect and bury for safekeeping considerable amount of evidence… When the partisans were dispersed by the Germans I fled to Lemberg on February 10, 1944, and again went into hiding. On June 13, 1944, I was found during a house to house search and was immediately sent to the famous Lacki camp, near that city…“ Source: „Curriculum Vitae of Ing. Wiesenthal, Szymon“. SHAEF, Subject: War Crimes, July 6, 1945. Records of USAEUR, War Crimes Branch, National Archives (Suitland, Maryland), Records Group 338, Box 534, Folder 000-50-59. Wiesenthal's alleged partisans activities are also recounted in Alan Levy, *The Wiesenthal File* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1994), pp. 50-53.
9. Interrogation of May 28, 1948, pp. 1-2.
10. Interrogation of May 28, 1948, p. 5.
11. *The Murderers Among Us*, pp. 35-37.
12. *The Murderers Among Us*, pp. 37-38; Interrogation, May 27, 1948, p. 2, and May 28, 1948, p. 5; A. Levy, *The Wiesenthal File* (1994), p. 54.
13. *The Murderers Among Us*, pp. 39-44; Interrogation, May 27, 1948, pp. 2-3.
14. Interview with foreign journalists in Vienna, Nov. 10, 1975. Text published in: „War Wiesenthal ein Gestapo-Kollaborateur?“, *Profil* (Vienna), No. 47, Nov. 18, 1975, pp. 16, 22-23; Reprinted in: Robert H. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), pp. 215-218, 222-223; Quoted in part in A. Levy, *The Wiesenthal File* (1994), p. 349, and in, S. Wiesenthal, *Justice Not Vengeance* (New York: 1989),

pp. 7, 299. Kreisky was not alone in charging that Wiesenthal had collaborated with the German Gestapo. Wim Van Leer, columnist for the English-language daily Jerusalem Post, stated in May 1986 that a high-level police official in Vienna, citing confidential police records, had told him during the early 1960s that these and other charges against Wiesenthal were true. Source: J. Bushinsky, „Nazi hunter sues over charges of links to Gestapo“, *Chicago Sun-Times*, Jan. 31, 1987.

15. Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (Linz and Vienna: Ibis-Verlag, 1946). Facsimile reprint in: Robert H. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), p. 64.
16. „Firing Squad“, *Life* magazine, US edition, June 11, 1945, p. 50.
17. M. Weber and K. Stimely, „The Sleight-of-Hand of Simon Wiesenthal“, *The Journal of Historical Review*, Spring 1984 (Vol. 5, No. 1), pp. 120-122; D. *National-Zeitung* (Munich), May 21, 1993, p. 3.
18. S. Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (1946). See also facsimile reprint in: Robert H. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), pp. 42, 46. This “confession” is a somewhat altered version of Nuremberg document NO-1973; A new edition of Wiesenthal’s 1946 book has been published under the title Denn sie Wussten, was sie tun: Zeichnungen und Aufzeichnungen aus dem KZ Mauthausen (Vienna: F. Deuticke, 1995). I am grateful to Robert Faurisson for bringing this to my attention. He points out in a July 1995 essay that Wiesenthal has deleted from this new edition both the “death bed confession” of Ziereis as well as his drawing of the three Mauthausen inmates.
19. According to the *Encyclopaedia Judaica* („Mauthausen“, Vol. 11, p. 1138), a grand total of 206,000 persons were inmates of Mauthausen and its satellite camps (including Hartheim) at one time or another.
20. S. Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (1946). Facsimile reprint in: R. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation*, p. 47.
21. R. Faurisson, „The Gas Chambers: Truth or Lie?“, *The Journal of Historical Review*, Winter 1981, pp. 330, 361. See also: Hans Fritzsche, *The Sword in the Scales* (London: 1953), p. 185; Gerald Reitlinger, *The Final Solution* (London: Sphere, pb., 1971), p. 515; M. Weber, “The Nuremberg Trials and the Holocaust,” *The Journal of Historical Review*, Summer 1992 (Vol. 12, No. 2), p. 182.
22. *USA Today*, April 21, 1983, p. 9A.
23. *The Murderers Among* Us, p. 44.
24. Evelyn Le Chene, *Mauthausen: The History of a Death Camp* (London: 1971), pp. 166-168 and 190-191.
25. „Mauthausen“, *Encyclopaedia Judaica* (New York and Jerusalem: 1971), vol. 11, p. 1138.
26. C. Moritz, ed., *Current Biography 1975* (New York: H.W. Wilson, 1975), p. 442; Wiesenthal interrogation of May 27, 1948, p. 3.
27. Mark Weber, „Jewish Soap“, *The Journal of Historical Review*, Summer 1991 (Vol. 11, No. 2), pp. 217-227; See also: Robert Faurisson, „La savon juif“, *Annales d’Histoire Revisionniste* (Paris), No. 1, *Printemps* 1987, pp. 153-159.
28. *Der Neue Weg* (Vienna), No. 17/18, 1946, pp. 4-5. Article entitled „RIF“ by „Ing. Wiesenth“ (Simon Wiesenthal).
29. *Der Neue Weg* (Vienna), Nr. 19/20, 1946, pp. 14-15. Article entitled „Seifenfabrik Belsetz“ („Belzec Soap Factory“), by „Ing. S. Wiesenth“.
30. S. Wiesenthal, *Sails of Hope* (Macmillan, 1973).
31. Letters by Wiesenthal in *Books and Bookmen* (London), April 1975, p. 5, and in *Stars and Stripes* (European edition), Jan. 24, 1993, p. 14. Facsimile of *Stars and Stripes* letter in *The Journal of Historical Review*, May-June 1993, p. 10; In 1986 Wiesenthal lied about his 1975 statement. In a letter dated May 12, 1986, to Prof. John George of Central State University in Edmond, Oklahoma (copy in author’s

possession), Wiesenthal wrote: „I have never stated that 'there were no extermination camps on German soil.' This quote is false, I could never have said such a thing".

32. For example, in a letter (dated Sept. 13, 1993), published in *The New York Times*, Sept. 29, 1993, Wiesenthal boasted: „I succeeded in putting a number of Nazis on trial who had perpetrated horrendous crimes in the Nazi era, including Adolf Eichmann, Franz Stangl, Gustav Wagner,…"
33. S. Birnbaum, „Wiesenthal's Claim on Eichmann Disputed by Former Mossad Head", *Jewish Telegraphic Agency Daily News Bulletin* (New York), April 4, 1989. (Dispatch dated April 3).
34. J. Schachter, „Wiesenthal had no role in Eichmann capture", *The Jerusalem Post*, May 18, 1991. Facsimile reprint in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19. See also: Ruth Sinai, „Wiesenthal's role in Eichmann's capture disputed", Associated Press, *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990, p. A 26; L. Lagnado, „How Simon Wiesenthal Helped a Secret Nazi", *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, pp. 1, 3.
35. J. Schachter, *The Jerusalem Post*, May 18, 1991 (cited above). Facsimile in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19.
36. Arnold Forster, *Square One* (New York: 1988), pp. 187-189. (Forster was general counsel of the Anti-Defamation League, a major Zionist organization.)
37. J. Goldberg, „Top Spy Says Wiesenthal Lied About His Exploits", *Forward* (New York), Nov. 12, 1993, pp. 1, 4; R. Sinai, „Wiesenthal's role…", *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990 (cited above).
38. Michael Arndt, „The Wrong Man", *The Chicago Tribune Magazine*, Dec. 2, 1984, pp. 15-35, esp. p. 23; Charles Ashman and Robert J. Wagman, *The Nazi Hunters* (New York: Pharos Books, 1988), pp. 193-195.
39. „The Nazi Who Never Was", *The Washington Post*, May 10, 1981, pp. B5, B8.
40. „The Persecution of Frank Walus", *Reader* (Chicago), Jan. 23, 1981, pp. 19, 30. After Wiesenthal was ultimately proven wrong in a similar case in Canada, the Toronto Sun newspaper commented in an editorial: „It seems that material provided by professional Nazi hunter Simon Wiesenthal is wrong, but repeated anyway [in the media]". (Quoted by M. Weber in *The Journal of Historical Review*, Spring 1984, pp. 120-122.)
41. Gerald L. Posner and John Ware, *Mengele: The Complete Story* (New York: Dell, 1987), pp. 220-221; Gerald Astor, *The 'Last' Nazi: The Life and Times of Dr. Joseph Mengele* (Toronto: Paperjacks, 1986), p. 202.
42. G. Posner and J. Ware, *Mengele: The Complete Story* (cited above), p. 220.
43. G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 179-180; G. Astor, *The 'Last' Nazi* (cited above), pp. 178-180.
44. *Time* magazine, Sept. 26, 1977, pp. 36-38. Cited in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), p. 219.
45. „Hunting the 'Angel of Death'", *Newsweek*, May 20, 1985, pp. 36-38. See also: M. Weber, „Lessons of the Mengele Affair", *Journal of Historical Review*, Fall 1985 (Vol. 6, No. 3), p. 382. On Wiesenthal's distortion of truth in the Mermelstein-IHR case, see: M. Weber, „Declaration", *Journal of Historical Review*, Spring 1982 (Vol. 3, No. 1), pp. 42-43; M. Weber, „Albert Speer and the 'Holocaust'", *Journal of Historical Review*, Winter 1984 (Vol. 5, Nos. 2-4), p. 439.
46. Midstream, Dec. 1983, p. 24. Quoted in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), p. 219; *Los Angeles Times*, Nov. 15, 1985, p. 2.
47. J. Schachter, „Wiesenthal had no role in Eichmann capture", *The Jerusalem Post*, May 18, 1991. Facsimile reprint in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19.
48. Tom Bower in *The Times* (London), June 14, 1985, p. 14. Quoted in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 222-223.
49. G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 222-223.

50. *Betrayal*, by Eli M. Rosenbaum, with William Hoffer. Published in 1993 by *St. Martin's Press* (New York). Reviewed by Jacob Heilbrunn in *The New York Times Book Review*, Oct. 10, 1993, p. 9.
51. Quoted in L. Lagnado, „How Simon Wiesenthal…“, *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, p. 3.
52. *The New York Times Book Review*, Oct. 10, 1993, p. 9; *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, p. 3.
53. „Was hat Wiesenthal zu verbergen?“, D. National-Zeitung (Munich), Nov. 11, 1988, p. 4.
54. David Sinai, „News We Doubt You've Seen“, *The Jewish Press* (Brooklyn, NY), Dec. 23, 1988. Based on report in the Israeli newspaper Ha'aretz, Dec. 16, 1988.
55. „A Message from Simon Wiesenthal“, Response: *The Wiesenthal Center World Report*, Winter 1992, p. 11.
56. Charles Ashman and Robert J. Wagman, *The Nazi Hunters* (New York: Pharos Books, 1988), p. 286; A. Popkin, „Nazi-Hunter Simon Wiesenthal: 'Information is Our Best Defense'“, *Washington Jewish Week*, Oct. 29, 1987, p. 2.
57. Quoted in: M. Weber, *The Spotlight*, Oct. 26, 1981, p. 9.
58. Quoted in D. *National-Zeitung* (Munich), July 8, 1988, p. 7, and in, R. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), p. 199.

Ediția originală, din iarna 1989-1990: http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml.
Ediția inițială, traducerea din 10 şi 16 iulie 2004: http://www.altermedia.info/romania/2004/07/10/impostura-unui-vntor-de-nazisti-i/; http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/.

Între timp, articolul lui Michael Leidig a fost republicat şi în alte câteva reviste *on line*.

P.S. *Scrisoarea deschisă* a fost depusă pentru d-l premier Victor Ponta cu nr. 2141/12.12.2012; pentru d-na Mona Pivniceru, ministrul Justiției, cu nr. 120466/12.12.2012; pentru d-l Puiu Haşotti, ministrul Culturii şi Patrimoniului Național, cu nr. 5410/12.12.2012; pentru d-l ambasador George Maior, directorul S.R.I., cu nr. 46540/12.12.2012.

Sursa: http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/

ANEXA 6

32. 6. Wiesel + Ioanid = „*Mizerabilii*“

Motto:
„…*Nu vă temeţi!*
Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală
şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“!
Matei, **10**, *26*

Am publicat articolul cu titlul de mai sus în revistele *Justiţiarul* (Sibiu), nr. 47-48 (13-14/2002), 26 august 2002, pag. 11, şi în *Mioriţa noastră* (New York), nr. 165, ian.-febr. 2003, pag. 1 şi 7-8. Mă folosesc de această ocazie pentru a-mi exprima, încă o dată, admiraţia pentru patriotismul şi curajul dovedit de directorii acestor reviste – d-l Marius-Albin Marinescu şi d-na Eleonora Păunescu – şi, totodată, pentru a-mi exprima deplina gratitudine fiindcă au făcut acest serviciu poporului român, cu riscul de a-şi atrage represiunea jidanilor. Întrucât aceste publicaţii au avut un tiraj redus şi nici nu au avut ediţii electronice, pe Internet, este necesar să îl republic aici, deoarece este la fel de actual şi, mai mult, caracterizarea pe care le-am făcut-o acestor doi ticăloşi a fost confirmată de informaţiile recente.

Urmează textul redactat în august 2002.

***

Iniţial, am apreciat gestul memorialistului evreu Elie Wiesel, originar din România, de a reveni în locurile natale. Am considerat că el dă, astfel, ocazia opiniei publice internaţionale să afle nu numai despre copiii îmbolnăviţi de SIDA prin vaccinuri importate din Occident, despre „copiii străzii“ abandonaţi ca urmare a sărăcirii populaţiei prin declinul rapid al economiei României – declin provocat de corupţia instituţionalizată, de „corupţia fără corupţi“ din România etc. etc. –, ci şi despre oameni care, după ce au petrecut pe aici „cei şapte ani de-acasă“, au primit Premiul Nobel pentru Pace. Iar, acum, iată, d-lui Wiesel i s-a acordat „Steaua României“ în rang de Mare Ofiţer şi va fi numit membru de onoare al Academiei Române pentru „opera“ sa. Prin aceasta, el ar face, potenţial – credeam eu, naiv fiind –, un serviciu benefic României, deoarece, printre altele, dă ocazia Academiei Române să aibă, în rândurile membrilor săi, şi un deţinător al Premiului Nobel, fiindcă alţi români cu operă mare – precum Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei, Ştefan Odobleja, creatorul ciberneticii – nu au reuşit să îl obţină.

Dar, pe de altă parte, deplângem faptul că, stând prea puțină vreme în România, d-l Wiesel nu a reuşit să cunoască particularitățile poporului nostru. Din această cauză, răspunzând întrebării unei ziariste – de ce este „trist“ –, se lamentează într-o formă ilogică şi neacademică: „Mă întorc într-un loc care este un cimitir pentru neamul meu“ (cf. *Adevărul*, 30.07.2002, pag. 1 şi 2). Dacă sintagma „neamul meu“ înseamnă genitorii d-lui Wiesel (părinții şi bunicii), atunci afirmația este insutenabilă, căci părinții săi au rămas în cimitirele lagărelor în care au fost exterminați (dacă, cumva, au un mormânt). Dacă „neamul meu“ înseamnă comunitatea evreiască trăitoare în România, afirmația este ilogică, ipocrită şi, în esență, denigratoare la adresa României. Pentru că cimitirul este, din străvechime, un loc sfințit, aflat în vatra satului (respectiv, a oraşului), unde se află „neamul nostru“ – adică ascendenții fiecăruia dintre noi: părinții, moşii şi strămoşii noştri. Din acest motiv revin oamenii în locurile natale: fiindcă, de obicei, acolo este, printre altele, şi cimitirul cu „neamul“ lor. Desigur, cu excepția cazurilor celor care o fac doar din „poză“, pentru „imagine“, cum se pare că este şi cazul d-lui Elie Wiesel.

Aşadar, d-le Wiesel, de aceea revin în locurile natale coreligionarii dvs. emigrați în Israel: pentru a-şi revedea mormintele genitorilor. Pe de altă parte, din ce în ce mai mulți evrei emigrați în Israel vor să revină în România. În 1989, mai erau, aici, vreo 8-9 mii, iar acum au ajuns la circa 30.000. Dacă, din 1939 până în 1989, au dus-o atât de rău, iar acum nu mai este atât de bine ca înainte de 1989, de ce mai vor evreii să revină în România?! Pentru că nu vin doar să facă turism şi să-şi vadă, cu drag, smerenie şi nostalgie, cimitirele evreieşti.

Totuşi, unii vin şi pentru a cinsti memoria morților lor din cimitirele evreieşti existente în România. Iată de ce expresia dvs., spusă cu „tristețe“, „Mă întorc într-un loc care este un cimitir pentru neamul meu“, devine, cu necesitate, o agresiune contra României. Şi, deci, este în contradicție cu decorația primită acum şi cu viitoarea dvs. calitate de membru de onoare al Academiei României. Prin această formulare injurioasă (admitem că ziarista în cauză a ştiut engleză şi a tradus bine) vă situați în continuarea acțiunilor unor atentatori la adresa imaginii României, care practică terorismul imagologic, psihologic şi mediatic, printre care se numără şi numitul Radu Ioanid. Acest provocator nu a avut de suferit cu nimic de pe urma trecerii lui şi a părinților săi prin România, nici când părinții săi au comis fapte penale. Dimpotrivă, nu a avut decât de câştigat, ca dovadă că, după ce în România a predat socialismul ştiințific, în S.U.A. a întors-o cu 180 de grade şi, cameleon fiind, a ajuns „om“ şi predă, acum, exclusivismul iudaic (sionist) – adică a ajuns, propulsat de alții, un fel de ghid (director!) la muzeul unui holocaust care nu are nici o legătură cu România, dar prin care este agresată axiologic România. Ba, numitul Radu Ioanid şi-a însuşit

şi despăgubirea pentru apartamentul avut în România, pe care, cu neruşinarea tipică mercantilismului „neamului“ său – motiv pentru care zarafii au fost alungați din Templu de Iisus –, vrea, acum, să îl obțină pe cale judecătorească. În acest scop, a mințit instanța de judecată că, la emigrare, nu fusese despăgubit. Pentru acest simplu sperjur ar trebui băgat, prompt, la puşcărie, conform prevederilor în cauză ale Codului penal. Dar, pentru că el este evreu, este „foarte clar“ că el „este mai presus de Lege“, iar în 22 august 2002, când are termen de judecată, nu numai că nu va fi condamnat pentru sperjur, ci, dimpotrivă, va şi câştiga fostul lui apartament, ca să facă acolo un „muzeu“ al holocaustului! Căci judecătorii care compun instanța nu au „gândirea independentă şi suverană“, ci au una năclăită de lichelismul politic moştenit încă din vremea regimului socialist.

Numitul Radu Ioanid se situează în contradicție cu valorile semnificate de decorațiile – mai vechi şi mai noi – primite de d-l Wiesel şi duce, practic, un război axiologic contra României, provocând, prin acțiunile sale, apariția antisemitismului aici, unde el încă nu există. De altfel, a doua zi după interviul din *Adevărul*, în *mass media* româneşti a apărut citatul din panseurile „antume“ ale lui Wiesel: „***România a ucis, a ucis, a ucis*!**“ Din acest motiv, acum, aş fi preferat ca respectivul citat să fi făcut parte, deja, din scrierile „postume“ ale acestui „profesor“; probabil că este acelaşi tip de profesor ca „bestia“ Brucan, după cum bine a fost etichetat acesta de către d-l Eugen Florescu. De aceea, sugerăm autorităților ca, în mod asimetric decorării d-lui Elie Wiesel – pentru că nu mai poate să îi retragă decorațiile, ca regina Angliei, lui Ceauşescu, *post mortem* –, să îl declare măcar pe Radu Ioanid *persona non grata*.

De aceeaşi parte a baricadei se situează şi afirmația culturnicului ministru al Culturii şi Cultelor, Răzvan Theodorescu, anume că „în România nu a existat holocaust, dar a participat la holocaust“ (*sic*). Acest sofism ministerial are aceeaşi dimensiune criminală ca şi „judecata“ Tribunalului „Poporului“ – dar, în fond, dirijat de U.R.S.S. –, care l-a condamnat pe Mareşalul Ion Antonescu pentru că a participat la lupta contra comunismului sovietic – comunism demolat, ulterior, de papa Ioan Paul al II-lea, cu ajutorul C.I.A., prin intermediul sindicatului polon „Solidaritatea“. Or, aşa cum electricianul care a condus „Solidaritatea“ a ajuns preşedintele Poloniei şi i-a fost acordat Premiul Nobel pentru Pace deoarece a luptat pentru doborârea comunismului, tot aşa Mareşalului Ion Antonescu trebuie să i se acorde, *post mortem*, aceeaşi valoare şi nu să fie satanizat.

În mod just, Partidul Unității Națiunii Române a cerut un referendum național referitor la infamanta O.U.G. nr. 31/2002, care „constituie o denigrare a României“ (cf. *Curentul*, pag. 2; *Curierul Național*, pag. 3, ambele din 3-4 aug. 2002). De fapt, prin satanizarea Mareşalului

Ion Antonescu se urmăreşte culpabilizarea României, cu scopul de a i se cere „despăgubiri“ – 50.000 de dolari S.U.A. pentru fiecare dintre cei „400.000 de evrei ucişi în România“; care, ulterior, vor ajunge la 700.000, precum semnala prof. Ion Coja, în lucrarea sa *Marele Manipulator.* Prin asemenea maşinaţii li s-au cerut „despăgubiri“ Germaniei şi Elveţiei de către cei care au pus la cale „afacerea holocaustului“, prin care „se exploatează suferinţa evreiască“, după cum se exprimă, exemplar, un membru onest al rasei, Norman G. Finkelstein, în deja faimoasa lui carte *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (Editura Antet, 2000) [1]. Dar de ce organizatorii „*holocash*“-ului nu au cerut despăgubiri şi U.R.S.S.-ului şi, acum, Federaţiei Ruse, care „au ucis, au ucis, au ucis“ la evrei *en gros* şi *en détail*, începând cu Troţki, Buharin, Kamenev, Zinoviev şi ceilalţi lideri evrei care au condus Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, până la sutele de mii de evrei anonimi care au sfârşit în gulagurile staliniste?! Nu are Federaţia Rusă de unde să le dea bani, sau, dimpotrivă, „teoreticienii“ „*holocash*“-ului, precum Elie Wiesel şi Radu Ioanid, nu au avut şi nu au, nici acum, curaj să-i ceară, pentru că Rusia a fost şi a rămas prea puternică, în comparaţie cu „suferinţa“ şi „onestitatea“ şi „notorietatea“ unor alde Wiesel şi Ioanid?!

După cum vedeţi, despre sutele de mii de evrei omorâţi în cei 80 de ani de socialism sovietic victorios, marii „suferitori“ pentru „unicitatea“ holocaustului evreiesc tac mâlc. *Silentium lugubrum*. În schimb, incriminează România, care i-a salvat pe evrei – cum recunoaşte rabinul Wilhelm Filderman, în testamentul său, trecut sub tăcere de zarafii suferinţei evreieşti –, pentru că România a rămas fără Aliaţi, precum în preajma Ultimului Război Mondial, dar a rămas şi o vacă de muls pentru „rapacitatea jidănească“, după exprimarea lui Marx, trecută, la fel, sub tăcere.

Există un contrast evident între, pe de o parte, personalitatea unor evrei care fac cinste „neamului“ lor, precum prof. univ. N. G. Finkelstein, lingvistul Noam Chomsky, filosoful Roger Garaudy, şef-rabinul Alexandru Şafran, şef-rabinul Filderman, evreul ortodox Nicolae Steinhart şi mulţi alţii, şi, pe de altă parte, jigodismul şef-rabinului Moses Rosen, al unui Elie Wiesel, Radu Ioanid *et ejusdem farinae.* Acest contrast mi-a amintit de gestul unui librar rămas, şi el, „sărac şi cinstit“, în Franţa ocupată de nazism, precum suntem şi noi în România ocupată de Tranziţie: francezul, ca să nu îi fie violată proprietatea, pusese, pe nişte suporturi, în vitrina librăriei sale din Paris, portretele lui Mussolini şi Hitler. Dar, fiind şi patriot, etalase sub ele, pe lângă alte cărţi, arhicunoscuta operă a lui Victor Hugo, „*Mizerabilii*“. Desigur, după o vreme, unii ofiţeri S.S. „s-au prins“ că titlul „*Mizerabilii*“ îi indica pe Mussolini şi Hitler. Nu ştiu dacă librarul în cauză a expiat ieşind pe coşul de fum al vreunui lagăr hitlerist. Dar, probabil, ca să

nu se mai repete situația jenantă comisă de acel patriot şi modest vânzător de cărți în vremea colaboraționismului franco-german – dar nu şi vânzător de țară, cum fuseseră unii dintre conducătorii lui, de atunci, şi cum sunt câțiva dintre ai noştri de azi –, Franța a dat, recent, o lege prin care l-a condamnat pe filosoful francez Roger Garaudy [2] pentru că ar fi antisemit! Nu degeaba un istoric francez a spus că Franța a fost cobaiul istoriei. Dar, este suficient că a fost Franța. De ce, atunci, s-a mai confecționat Ordonanța de Urgență nr. 31/2002, deşi nu exista şi nu există nici o situație de urgență?! Pentru că nu avem, şi noi, un librar şi o carte numită „*Mizerabilii*", care să ne arate cine sunt mizerabilii noştri?! Dar, recent, s-a tradus cartea *Aceşti imbecili care ne conduc,* a lui André Santini, ex-vicepreşedinte al Adunării Naționale a Franței! Apoi, avem, în schimb, una autohtonă, numită *Apel către lichele*! Sau O.U.G. nr. 31/2002 a fost dată pentru ca România, pe lângă faptul că, între anii 1945-1961, în epoca experimentului sovietic, a fost poligon de încercări politico-sociale, să mai fie cobai şi în etapa neocapitalistă de după 1989, sub supravegherea doctorală a guvernanților postdecembrişti?!

August 2002

EPILOG

Aşa cum anticipasem la începutul lunii august 2002 – când fusese redactat articolul –, judecătorii-lichele care au compus instanța de fond au admis acțiunea impostorului Radu Ioanid, iar escrocul acesta i-a obligat pe ocupanții legali ai fostului apartament al lui R. Ioanid să îl evacueze, deşi unul dintre copiii familiei respective era nevăzător şi nici sentința de fond nu fusese învestită cu titlul „definitivă şi irevocabilă". Dar, aşa cum am mai relevat, în episodul al 5-lea al studiului „*Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic*" [3], sentința instanței de fond avea să fie recurată, familia de români amărăşteni avea să câştige definitiv, iar escrocul Radu Ioanid se dovedise, realmente, escroc şi sperjur. Numai că nu a fost condamnat pentru sperjur, fiindcă este jidan şi, în plus, este cetățean-american şi, deci, este mai presus de lege – deşi trebuia băgat la puşcărie sau, cel puțin, declarat *persona non grata*, cum propusesem în 2002.

Dar, confirmarea supremă că aceşti doi jidani nemernici sunt escroci şi impostori – cum susținusem eu, pe urmele autorilor numiți „revizionişti" – a fost făcută de recenta „bombă" de presă care a „explodat" în *Jurnalul național* [4], din 12 septembrie 2011, articolul lui Istvan Deak, «**Un supraviețuitor al Holocaustului: „Elie Wiesel nu este deținutul A-7713"**»: „Scriitorul american de origine română, Elie Wiesel, a fost dat în judecată de un supraviețuitor al Holocaustului, Grüner Miklos, pe motiv că purtătorul Premiului Nobel din 1986 şi-ar fi însuşit identitatea deținutului A-

1773. Grüner Miklos, stabilit în localitatea suedeză Malmo, susține că are dovezi certe că Elie Wiesel nu este persoana cu care a petrecut aproape un an la Auschwitz“ (*sic*). Din această cauză, data de 12 septembrie 2011 va deveni – cel puțin în România – o „aniversare“ similară cu faimosul „9/11“, 11 septembrie 2001, şi în acelaşi sens: comemorarea prăbuşirii Turnurilor Gemene este o minciună [5] la fel de mare ca pretenția lui Elie Wiesel că ar fi fost victima „holocaustului“ – transformat de el şi păpuşarii lui în *holocash*. În ultima vreme, această concluzie este afirmată [6], tot mai mult, de publicații occidentale [7], pe lângă unele cărți cu argumentație solidă privind această impostură terifiantă: *L'effroyable imposture*, de Thierry Meyssan (apărută încă în 2002) [8], *11 septembrie. Mitul* [9], de Roberto Quaglia, ZERO [10], coordonată de Giulietto Chiesa.

Dar, referitor la frazele de la începutul fragmentului citat mai sus, am postat acest comentariu:
Vasile Zarnescu
September 18, 2011 – 3:49 pm [11]
«Este falsă menționarea „de origine română“, căci nu este român, ci jidan (sionist) – cu precizarea pe care am mai făcut-o în ale articole (şi asupra căreia voi reveni), că evreii nu sunt jidani, iar jidanii nu sunt evrei, ci sionişti. Faptul că este un impostor l-au relevat lucrările multor scriitori, ca, de ex., Robert Faurisson [12] sau ca studiul unei evreice americane, Naomi Seidman [13], *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* [14] („Elie Wiesel şi scandalul furiei evreieşti“), publicat în *Jewish Social Studies*, în decembrie 1996. Pe baza acestor mențiuni, am repetat şi eu că este un impostor, un escroc internațional, îndeosebi în serialul „Paul Goma are dreptate“ [15].

Dar, a doua zi, 13 septembrie 2011, s-a republicat articolul lui Istvan Deak pe *site*-ul www.ziaristionline.ro [16], sub titlul concluziv: „**BOMBA: Elie Wiesel a subtilizat identitatea unui alt deținut de la Auschwitz. Raportul Final al lui Iliescu asupra Holocaustului ar putea deveni maculatură prin impostura lui Wiesel**“!

Numai că această concluzie este **parțială**, deci incorectă fiindcă nu este completă. Căci, cum spune Hegel, „Numai întregul este adevărul“: într-adevăr, efectele dezvăluirii nemerniciei lui Elie Wiesel se repercutează şi asupra raportului escrocului de calibru mai mic Vladimir Tismăneanu, promovat de preşedintele Traian Băsescu la rang de „dascăl“ al nației – aspect pe care l-am relevat în articolul „Tismăneanu Ticălosu' şi Băsescu Bengosu'“ (în revista *SANTINELA*, nr. 13, 18 ian. 2007, pag. 8-9; republicat, în 11 iulie 2010, pe *AlterMedia*) [17]. Evident, concluzia trebuie extinsă la întreaga propagandă sionistă antiromânească, răspândită prin institutele bugetofage conduse de Elie Wiesel şi Vladimir Tismăneanu, fiul N.K.D.V.-istului Leon Tismăneanu (vezi Larry Watts, *FEREŞTE-MĂ,*

DOAMNE, DE PRIETENI! Editura RAO, Bucureşti, 2011, pag. 106, 238, 348, 358, 402), de Horia Roman Patapievici, fiul N.K.D.V.-istului şi Gestapo-vistului Dionis Patapievici [18]. Toate cărțile publicate de aceştia şi acoliții lor trebuie date la topit şi făcută hârtie igienică din ele, iar autorii şi promotorii lor trebuie băgați la puşcărie pentru producerea vulnerabilităților la adresa securității României, prin denigrarea ei şi inducerea vinovăției de „holocaust" cu scopul estorcării de circa 20 de miliarde de euro şi obligării României la retrocedarea averilor jidanilor emigrați după 1947, sub pretextul că au fost siliți de „regimul comunist" – pe care l-au impus tot ei – să plece, confiscându-li-se, chipurile, averile, deşi fuseseră despăgubiți cu toții – aşa cum am demonstrat în cazul escrocului Radu Ioanid.

Dar implicațiile imposturii escrocului Elie Wiesel prin substituirea de persoană trebuie extrapolate la întreaga propagandă mondială privind aşa-zisul holocaust – scorneala teribilă cu care sioniştii terorizează lumea de vreo patru decenii, extorcând Germania şi Elveția de zeci de miliarde de dolari. M-am referit la acest fenomen în studiul „Literatura holocaustică: caşcavalul secolului", în care relevasem că „Nicolae Ceauşescu, în loc să se fi lăudat că ar putea construi bomba atomică, mai bine o realiza, pe tăcute, ca Israelul, iar acum nu ne-ar mai fi fost impusă, şi nouă, povara despăgubirilor şi lecțiilor despre holocaust de către Marele Escroc Elie Wiesel şi acoliții lui, Ion Iliescu, Adrian Năstase şi noua garnitură de la Putere, Traian Băsescu, Călin Popescu-Tăriceanu, Bogdan Olteanu-Conspiratu' (netotu' Ghizelei Vass) şi trena de lipitori-escroci ca Vladimir Tismăneanu (fiul politrucului Leon Tismenițchi), Andrei Oişteanu (nepotul de frate al lui Leonte Răutu, *politruk*-ul de la „Ştefan Gheorghiu"), Aurel Vainer, M. K. Katz, Muia Benjamin, R. Ioanid şi ceilalți coreligionari ai lor, care ne jefuiesc şi ne spurcă în propria noastră țară, printre altele, prin odiosul *Raport final*" (cf. *SANTINELA* nr. 9, 27 septembrie 2006, pag. 4, partea întâi, şi *SANTINELA* nr. 10, 24 octombrie 2006, pag. 4, partea a doua) – republicat pe *AlterMedia*, în 12 şi 13 octombrie 2008 [19].

Am subliniat, ulterior, inconsistența acestei propagande în articolul „Propaganda holocaustică: un gheşeft super-abject". Aici am arătat că, de vreme ce sioniştii încearcă să retragă utilizarea cuvântului „holocaust" – întrucât şi-au dat seama că nu se potriveşte realității, fiindcă Elie Wiesel, care se făcuse promotorul acestei propagande, se dovedise cam tâmpițel, căci nu alesese bine noțiunea – şi, în consecință, au propus termenul „*Shoah*", tot cu majusculă! Retragerea cuvântului „holocaust" şi înlocuirea lui cu „shoah" reprezintă premisa abstractă a deplinei falsități a teoriei „holocaust"-ului! Dar, conchideam eu, de vreme ce au greşit termenul, înseamnă că, au mințit, din premise, iar noul cuvânt găsit, „shoah", devine o găselniță compromisă din start (în *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 2, republicat pe *AlterMedia*, în 20 septembrie 2007) [20].

Şi, iată!, Dumnezeu nu loveşte cu parul, ci cu adevărul: „…*Nu vă temeţi! Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut*“ (*Matei*, **10**, *26*). Extrapolarea la nivel mondial a concluziei este întemeiată pe faptul că situaţia s-a internaţionalizat: maghiarul Miklos Grüner, stabilit în Suedia, intentează, la Budapesta, procesul pentru furt de identitate jidanului naturalizat american Elie Wiesel, ajuns o „calamitate literară din cauza pidosniciilor (*troufignolages*, în original **–** n.n., V.I.Z.) francezului François Mauriac“ [21] .

Concluzia finală: pentru că s-a dovedit a fi un impostor, un terorist periculos pe plan mondial, Norvegia trebuie să îi retragă escrocului Elie Wiesel „Premiul Nobel pentru Pace“ [22]. Anglia, Franţa, S.U.A. celelalte decoraţii acordate, iar România decoraţia *Steaua României*, calitatea de membru de onoare al Academiei Române; de asemenea, trebuie interzisă propaganda pro-holocaust, întrucât este eminamente falsă şi exclusiv mercantilă; instituţiile dirijate de Elie Wiesel şi Vladimir Tismăneanu trebuie desfiinţate şi banii irosiţi recuperaţi de la aceştia, iar Elie Wiesel, Vladimir Tismăneanu, Radu Ioanid, M. M. Katz, L. Benjamin, H.-R. Patapievici şi toţi ceilalţi propagandişti ai minciunii cu holocaustul trebuie declaraţi – aşa cum am solicitat constant – *persona non grata* şi alungaţi, urgent, din ţară. În scopul eliminării efectelor nocive ale propagandei holocaustice, guvernul trebuie să ia măsurile necesare să se traducă, în tiraj de masă şi la preţuri ieftine, cărţile celor care au negat holocaustul: Arthur Butz, Abraham Léon, Adrien Arcand, Jean-Marie Boisdefeu, Maurice Bardèche, Joaquin Bochaca, Antonio José de Brito, Carlos W. Porter, Enrique Aynat, Eric Delcroix, Paul Eisen, Israel Shamir, John Mearsheimer, Stephan Walt, J.-A Mathez, Norberto Ceresole, J. B. Pranaitis, Paul Rassinier, Wilhelm Stäglich, Moshe Sharett, Livia Korach, Thies Christophersen, Vincent Monteil, Mark Weber, Stephen Sizer, Herman Otten, Douglas Reed, Joel S. A. Hayward, Edwin M. Wright, Robert Faurisson, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Lenni Brenner, Carlo Mattogno, David Hoggan, Barbara Kulaszka, Serge Thion, Don Heddesheimer, Bruno Gollnisch, Edward S. Herman, Roger Garaudy, Ingrid Weckert, Charles E. Weber, Jack Bernstein, Theodore J. O'Keefe, Josef Ginsburg, Allan C. Brownfeld, Israel Shahak, John Sack, **Alfred M. Lilienthal**, **Benjamin Freedman** [23], Naomi Seidman, Noam Chomsky, **Uri Avnery,** Victor Ostrovsky, David Duke, Lasse Wilhelmson, Richard E. Harwood, Maxime Pale şi mulţi alţii. În acelaşi sens, trebuie abrogată, în regim de urgenţă, O.U.G. nr. 31/2002 şi legea care a validat-o, iar consecinţele aplicării acesteia trebuie prompt înlăturate, în primul rând prin eliminarea lecţiilor despre holocaust, introduse în mod samavolnic în manualele elevilor.

NOTE

[1] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/industria-holocaustului_1731.html.
[2] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent_924.html.
[3] http://ro.altermedia.info/politica/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5_10948.html#more-10948.
[4] http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinutul-a-7713-590048.html.
[5] http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/Incredibil/199892/VIDEO-Exista-dovezi-ca-9-11-a-fost-o-minciuna.html.
[6] http://www.ae911truth.org/.
[7] http://www.digitaljournal.com/article/297349.
[8] http://en.wikipedia.org/wiki/Thierry_Meyssan.
[9] http://www.comedonchisciotte.org/site/modules.php?name=News&file=article&sid=4122.
[10] http://www.gqitalia.it/viral-news/articles/2011/9/zero-2-le-pistole-fumanti-di-giulietto-chiesa-dimostrano-che-l-1109-e-un-falso.
[11] http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/#comment-7880.
[12] http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Faurisson.
[13] http://radioislam.org/wiesel/eng/girls.htm.
[14] http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html.
[15] http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-1_10780.html#more-10780; http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-2_10789.html#more-10789; http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-3_10800.html#more-10800.
[16] http://www.ziaristionline.ro/.
[17] http://ro.altermedia.info/general/tismaneanu-ticalosu%E2%80%99-si-basescu-bengosu%E2%80%99_20219.html.
[18] http://victor-roncea.blogspot.com/2008/08/cazul-patapievici-i-rzboiul-agenilor.html.
[19] http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-1_9847.html#more-9847; http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-2_9855.html#more-9855.
[20] http://ro.altermedia.info/opinii/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject_7658.html.
[21] http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html.
[22] http://ro.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel.
[23] http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm.

2 octombrie 2011

Sociolog Vasile I. Zărnescu

Sursa: http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/

Republicat si semnalat pe:
http://www.ne-cenzurat.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=25919:wiesel--ioanid--mizerabilii&catid=1:dezvaluiri&Itemid=7
http://rapcea.ro/2011/10/wiesel-ioanid-mizerabilii/
http://infoportal.realitatea.net/articol~din-actualitate~info-2690125~wiesel-ioanid-mizerabilii.html
http://stiri.ortodoxe.org/agentii-de-stiri/altermedia/wiesel-ioanid-mizerabilii.

ANEXA 7

32. 7. Falsitatea noțiunii „holocaustolog“

Din cauza ignoranței [1] sau a superficialității [2] unor autori, în ultimii ani s-a răspândit nepermis de mult, din păcate, termenul de „holocaustolog“, deşi cuvântul corect este „holocaustist“. Noțiunea „holocaustolog” induce ideea de autoritate ştiințifică pe care ar avea-o un activist al holocaustismului, căci lasă impresia că „holocaustologia“ – pe care, nu-i aşa, o practică „holocaustologul“ – ar fi „ştiința“ care studiază „holocaustul“, deoarece cuvântul „holocaustologie“ este calchiat după metoda şi format din componentele academice care desemnează activitățile ştiințifice: „holocaust“ şi „*logos*“, *lege*, *rațiune*, precum în noțiunile biologie, arheologie, istoriologie, fiziologie, politologie, sovietologie, marxologie etc. Or, în problema holocaustului nu poate fi vorba de „ştiință“, ci doar de escrocherie. Eu am folosit noțiunea „holocaust-olog“, cu această grafie: „holocaust-olog“, în studiul „Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic“, republicat, în serial, pe *AlterMedia*, al cărui ultim episod poate fi accesat pe http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/, unde, la începutul textului sunt indicate *hyperlink*-urile care trimit la primele patru episoade. Pentru a vă economisi timpul, vă rog să citiți acest episod, al cincilea, în forma adusă la zi, aici: http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/.

În ultimele trei-patru decenii, mişcarea istorică numită în Occident „revizionistă“ a demonstrat că propaganda pro-holocaust este absolut reprehensibilă, deoarece „holocaustul“ este o născocire diabolică a organizațiilor sioniste pentru a strânge bani pe care i-au folosit pentru susținerea activităților sioniste – nici un ban adunat din mila celorlalți neajungând la evreii sau jidanii aflați, realmente, în suferință din cauza vicisitudinilor istorice. O demonstrează suficient de bine, în mai multe cărți, Noam Chomsky şi, în mod scandalos pentru „corectitudinea politică“, Norman Finkelstein, în deja celebra sa carte, repudiată de sionişti, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust_Industry). Înaintea lui Norman Finkelstein, cel care a demascat escrocheria holocaustică aranjată de sionişti a fost Benjamin Freedman, în discursul său din octombrie 1961, ținut la Hotelul Willard din Washington D.C., publicat sub titlul „*A Jewish Defector Warns America: Benjamin Freedman Speaks on Zionism*“ (cf. http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm). Discursul, în rezumat, a fost tradus în revista *Lumea* nr. 7/2010, pag. 54-57, fiind preluat

şi pe alte *site*-uri. Apoi a apărut mişcarea istorică revizionistă, cu Paul Rassinier [3], Robert Faurisson [4], Roger Garaudy, Rudolf Germar [5], Ernst Zündel [6] şi toţi ceilalţi mari istorici antiholocaustişti.

În anul 2003, în panoplia literaturii zise revizioniste, dedicate demascării escrocheriei internaţionale cu „Holocaustul" unic, a apărut lucrarea lui Don Heddesheimer, „*The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campagns with Holocaust During and After World War I*", cu mai multe ediţii (vezi http://zioncrimefactory.com/wp-content/uploads/2011/09/The-First-Holocaust.pdf). Acribia ştiinţifică a unor cercetători dedicaţi adevărului a produs şi lucrarea „***140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began*** – *140 de apariţii ale cuvîntului Holocaust şi ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nüremberg să înceapă*" (vezi http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php), precum şi **„Marea minciuna a sionismului",** care este prezentarea în rezumat a lucrării lui Don Heddesheimer (pe http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/).

Înainte ca numărătoarea victimelor evreieşti şi jidăneşti să se fi terminat, în 1945, escroci şi ticăloşi ca Leon Poliakov, Ilya Ehrenburg, Elie Wiesel [7] – promotorul postbelic al propagandei pro-holocaust –, Michael Shafir [8] – acuzat de unii că ar fi poponar [9], dar descris documentat de către Larry Watts, în monumentala sa carte „*FEREŞTE-MĂ, DOAMNE, DE PRIETENI*", ca denigrator acerb al României, cât a lătrat la Radio „*Europa liberă*", eşuat, acum, ca „profesor universitar" la Universitatea din Cluj-Napoca, spre ghinionul studenţilor ardeleni –, Radu Ioanid [10], Norman Manea şi alţii ca ei au şi conchis că ar fi fost vorba de şase milioane de „evrei" ucişi, deoarece cunoşteau aceste cuvinte din propaganda anterioară: prima folosire – de către un rabin! – a cuvîntului „şase milioane" fusese semnalată încă în anul 1900! Iar „reputata" *Enciclopedie Britanică*, în ediţia din 1902, indica şi România ca fiind participantă la holocaust – aşa cum avea să peroreze, după un secol, inclusiv ignobilul academician Răzvan Theodorescu [11], în Parlamentul României! Aşadar, după ce timp de cinci decenii sioniştii au clamat în toată presa controlată de ei – şi aproape **toată presa era controlată de ei**, cum sublinia şi Benjamin Freedman, în 1961, după cum, azi, în România, la fel, sioniştii controlează aproape toate *mas media* [12] –, adică din 1900 până în 1945, cum că şase milioane de evrei sunt maltrataţi şi vor fi ucişi, cu toate că nu aveau de unde să ştie numărul evreilor (de fapt, al jidanilor) din Europa, iată că, la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial, au socotit că muriseră, deja, şase milioane de evrei [13], deşi chiar nemernica Hannah Arendt – şi ea o virulentă denigratoare [14] a României – scrisese, în iunie 1964, că „numărul total al victimelor Soluţiei Finale este o simplă presupunere – între

patru şi şase milioane – şi nu a fost niciodată confirmat…" (vezi Hannah Arendt, *Eichman la Ierusalim. Raport asupra banalităţii răului*. Editura Humanitas, Bucureşti, 2007, pag. 5). Recent, cică unii cercetători „americani" au descoperit că nu fuseseră ucişi numai şase milioane de evrei, ci între 15 şi 20 de milioane [15]! Probabil că, văzând demonstrarea falsităţii sintagmei „şase milioane de evrei ucişi", s-au gândit să mărească numărul victimelor, pentru a cere şi mai mulţi bani, dacă tot e vorba de un gheşeft. Dar chiar marja de estimare – între 15 şi 20 de milioane – atestă falsitatea descoperirii „ştiinţifice" a americanilor: o marjă de cinci milioane, adică 25 la sută din totalul estimat, nu mai este o marjă de eroare, ci o aberaţie. Când vor descoperi cercetătorii „americani" şi câţi indieni-americani au fost exterminaţi în „marşul spre Vest" al „pionierilor" yankei?!

Între timp, propagandiştii sionişti şi-au dat seama de inadecvarea şi inconsistenţa folosirii noţiunii de „holocaust" şi au trecut la utilizarea cuvântului „*shoah*" [16]. Or, aşa cum am mai relevat în articolul „**Propaganda holocaustică – un gheşeft super-abject**" [17], de vreme ce au ales cuvântul greşit, „holocaust", care, acum, nu le mai convine, şi vor să-l înlocuiască cu „*shoah*" [18], înseamnă că trebuie să restituie banii încasaţi pentru „holocaust", pentru că au ales greşit cuvântul care sintetizează minciuna. Şi, în plus, toţi cei care au făcut şi mai fac propagandă pro-holocaust trebuie băgaţi la închisoare pentru dezinformare şi extorcare de fonduri necuvenite; implicit, organizaţii ca Institutul „Naţional" de Studiere a Holocaustului „Elie Wiesel" [19] – plătit de Guvernul României –, Centrul „Simon Wiesenthal" [20], „Centrul pentru Monitorizarea şi Combaterea Antisemitismului" al lui Marco K. Katz [21] trebuie interzise.

28 aprilie 2013, *Intrarea Domnului în Ierusalim*
Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu

NOTE

[1]. Ion Coja, „Holocaust în România: demenţă sau prostie evreiască sau sionistă", pe http://www.ioncoja.ro/holocaust-in-romania/dementa-sau-prostie-evreiasca-sau-sionista/.

[2]. http://asymetria-anticariat.blogspot.ro/2013/04/regimul-de-la-bucuresti-nu-l-vrut-paul.html

[3]. http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Rassinier

[4]. http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Faurisson

[5]. http://www.vho.org/GB/Books/trr/

[6]. http://en.wikipedia.org/wiki/Ernst_Z%C3%BCndel

[7]. http://deveghepatriei.wordpress.com/2012/04/10/colonel-r-vasile-zarnescu-impostorul-si-mitomanul-elie-wiesel-elucubratiile-sionistului-radu-ioanid-directorul-muzeului-din-washington-colaborator-al-sri-ului/

[8]. http://www.altermedia.info/romania/2008/09/27/dincolo-de-colt-cioclii-sau-insolenta-lui-michael-shafir-5/

[9]. http://michaelshafir.blogspot.ro/2012/02/michael-shafir-gay-jew.html
[10]. http://ro.altermedia.info/politica/wiesel-ioanid-mizerabilii_22965.html
[11]. http://www.cdep.ro/pls/steno/steno.stenograma?ids=5307&idm=3,04&idl=1
[12]. http://deveghepatriei.wordpress.com/2011/07/14/adevaratii-stapani-ai-presei-din-romania/
[13]. http://radioislam.org/historia/french/index.htm
[14]. http://www.art-emis.ro/analize/845-eichman-la-ierusalim-minciuna-ca-profesie.html
[15]. http://jurnalul.ro/special-jurnalul/lagarele-naziste-din-romania-argument-pentru-o-concluzie-soc-a-istoricilor-americani-holocaustul-de-trei-ori-mai-mare-638248.html
[16]. http://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust
[17]. http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/
[18]. http://www.merriam-webster.com/dictionary/shoah
[19]. http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/
[20]. http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/
[21]. http://www.civicmedia.ro/plangere-penala-la-adresa-lui-marco-maximilian-katz-pentru-denunt-calomnios-si-incitare-la-ura/.

Sursa: http://www.altermedia.info/romania/2013/04/28/falsitatea-notiunii-holocaustolog/.

ANEXA 8

32. 8. Delictul de opinie, țintă a unui scandal ideologic fără precedent

Gabriel Stănescu

Sunt locuri a căror simplă vedere îți inspiră un sentiment ciudat, ceva între teamă şi curiozitate. Fantoma lor te urmăreşte oriunde te-ai afla, răscolindu-te. *Librairie de Savoir*, singura librărie şi editură românească din Paris este unul din acele *mauvaises affaires* de care societatea contemporană nu duce lipsă. De câțiva ani, forțat, librăria se află sub o altă administrație.

Povestea e lungă şi dramatică. George Pişcoci Dănescu, fondatorul ei, a devenit nu numai una din acele *persona non grata* în Paris, ci şi – din păcate – o persoană intruvabilă, nimeni neştiind unde vieţuieşte în prezent. Am încercat să-l găsesc în scurta mea vizita la Paris de la începutul acestei veri, dar nimeni nu mi-a putut oferi o adresă, un număr de telefon. Scârbit de toate câte i s-au întâmplat, se pare că omul s-a retras pe plaiurile natale, însă nimeni nu ştie să spună unde, în ce localitate.

Mi-l amintesc, student la filosofie ca şi mine, mai mare cu câțiva ani, serios, adâncit în lecturi fundamentale. A susținut examenul de licență cu o teza privind moştenirea platoniciană în gândirea medievală. Se pare că intenționa să susțină doctoratul în filosofie cu Mircea Eliade. Cel puțin aşa se zvonea printre foştii săi colegi, la scurt timp după ce reuşise să se refugieze în Franța, o performanță care pentru noi, cei rămaşi în țară, nu putea fi ignorată, dacă nu cumva devenise chiar de invidiat în contextul marginalizării la maximum a învățământului superior de profil umanist.

Toate necazurile i s-au tras de la scandalul declanşat, în februarie 1996, în urma publicării în *samizdat* a cărții lui Roger Garaudy, *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*. Scriind această „autobiografie a ereziei sioniste", Garaudy a violat, după propria-i mărturisire, un tabu: acela de a critica politica izraeliană, apărată acum în Franța de legea Gayssot-Fabius, adoptată la 13 iulie 1990, lege care reinstaurează, într-o democrație de tip occidental, delictul de opinie, datând din epoca celui de-Al Doilea Imperiu. De remarcat că proiectul acestei legi a fost combătut, în Adunarea Națională de atunci, de chiar actualul Ministru al Justiției.

Ce s-a întâmplat, de fapt? La 4 aprilie 1996, cartea filosofului francez Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, primul

samizdat din Istoria Occidentului, este pus la vânzare la *Librăria Românească* din Paris, singura librărie din Franța care acceptă să o depoziteze. Fidel principiului său de a se împotrivi gândirii unice şi terorismului intelectual, aşa cum a făcut-o şi în anii negri ai dictaturii lui Ceauşescu, George Pişcoci Dănescu şi-a asumat de data aceasta un risc enorm, care avea să devină în cele din urmă fatal fondatorului editurii şi Librăriei Antitotalitare din Paris. Numai între 1 iulie 1996 şi 15 februarie 1998, librăria a fost ținta a douăsprezece atentate şi agresiuni rămase nepedepsite de organele polițieneşti din Paris. În ziua de 16 iulie 1996, un comando sionist ataca pentru prima dată *La Librairie du Savoir*, însă proprietarul acesteia scapă cu o fractură craniană şi diverse contuzii. Localul editurii şi librăriei este devastat şi câteva mii de volume sunt distruse.

Politia franceză nu numai că nu-i poate identifica pe făptaşi, ci, dimpotrivă, supune săptămânal personalul editurii şi librăriei la percheziții polițieneşti. Marele filosof, care mai bine de o jumătate de secol şi-a publicat cărțile sub egida celor mai mari edituri franceze, e nevoit să înoate împotriva curentului, declarând public că Franța din epoca Mitterrand-Chirac a devenit o țară totalitară în care gândirea este reprimată prin legi şi măsuri polițieneşti. El riscă chiar o comparaţie: aceea dintre Franța de azi şi Uniunea Sovietică din timpul lui Stalin. Paralela e, desigur, mult exagerată, însă cert este faptul că, prin politica lor prosovietica, comuniştii francezi care au dominat scena politică după cel de-Al Doilea Război Mondial au acceptat modelul de comunism impus de Stalin în Uniunea Sovietică şi cel al lui Mao în China, ignorând sau camuflând crimele abominabile ale comuniştilor sub masca unui fals umanism şi a unei periculoase „invenții“ ideologice: lupta permanentă dintre clase. Fidel crezului său politic, Garaudy este exclus în 1970 din Biroul Politic al Partidului Comunist Francez, după ce a afirmat că Uniunea Sovietică nu este o țară socialistă.

Între timp, cartea *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, tipărită, inițial, într-un tiraj confidențial şi într-un modest samizdat patronat de Librăria şi Editura Antitotalitară din Paris, a făcut ocolul lumii. Până în decembrie 1997 au fost vândute peste două milioane de exemplare în 24 de țări. În 1998, cartea este publicată la Bucureşti în traducere românească.

Controversa dintre susținătorii lui Garaudy, acuzat de revizionism, şi adversarii săi, „exterminaționişti“, continuă imediat după debutul „afacerii Garaudy“ în februarie 1996, în lunile aprilie şi mai ale aceluiaşi an.

Pentru o înțelegere mai exactă a evenimentelor, vom derula „filmul“ întâmplărilor pe scurt. Ziarul *La Croix* publică un articol inchizitorial „*Terminal Garaudy*“: la 11 martie Tipografia Corlet, care tipărise ediția

confidențială a cărții lui Garaudy, refuză să mai tipărească ediția publică samizdat. Tipografia nu explică motivele reale ale refuzului, dar se pare că este vorba de anumite presiuni oculte. Se va apela la o altă tipografie, dar se vor face aceleaşi presiuni, nici unul dintre furnizorii tipografiei nu vor accepta să o aprovizioneze cu hârtie. În ziua de 4 aprilie, samizdatul lui Roger Garaudy este expus în vânzare liberă la Librăria Românească din Paris.

La 15 aprilie 1966, Abatele Pierre, figură populară a vieții publice franceze, adresează filozofului Roger Garaudy o scrisoare de solidaritate cu *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, nu fără ecou în presa franceză. Astfel, în 20 aprilie 1966, ziarul *Le Monde* publică un articol critic, în cel mai pur stil stalinist, intitulat „Abatele Pierre susține aberațiile negaționiste ale lui Roger Garaudy".

La 18 aprilie are loc la Hotelul Imperial din Paris o conferință de presă la care participă Garaudy, avocatul său, Jaques Verges, George Pişcoci Dănescu, jurnalişti, diplomați, ataşați de presă, personalități ale lumii arabe. A doua zi, *mass media* franceze informează despre apariția primului samizdat din istoria Occidentului. Ce i se reproşează autorului? În primul rând, punerea în discuție a unor „adevăruri" de mult ştiute. Garaudy respinge dogmatismul şi cere dezbaterea istorică liberă. I se răspunde că dezbaterea s-a încheiat la Nürnberg. În fapt, replică Garaudy, adevărul istoric nu coincide cu ceea ce procesul de la Nürnberg a scos în evidență. Abia în 1996 filosoful începe să înțeleagă ceea ce demonstrase încă din 1979: minciuna istorică a camerelor de gazare şi a genocidului prin gazare*. Argumentul său este că nu a putut fi produs nici un text care să ateste că „soluția finală" a problemei evreieşti a fost, pentru nazişti, exterminarea.

Controversa dintre susținătorii lui Garaudy, acuzați de revizionism, şi adversarii săi, porecliți şi „exterminaționişti", continuă în intervalul 21-26 aprilie 1996. Primii susțin că nu a existat nici un genocid, dovadă că an de an plăcile comemorative de la Auschwitz, schimbate mereu, menționează un număr din ce în ce mai redus de victime, de la 6 milioane, la 4 milioane şi, relativ recent, doar un milion şi jumătate. Comentariul aparține Abatelui Pierre. El, însă, nu convine preşedintelui Ligii Internaționale contra Rasismului şi a Antisemitismului, din care prezidiu de onoare face parte însuşi Abatele Pierre.

Săptămânalul *Le Point* din 27 aprilie 1996 publică un articol documentat asupra revizionismului istoric şi a scandalului iscat de apariția cărții lui Garaudy. Articolul se încheie cu o frază a Abatelui Pierre: „Este intolerabil să nu putem spune o vorbă despre lumea evreiască de-a lungul istoriei fără să fim etichetați drept antisemiți". Aceste cuvinte au fost

multiplicate sub forma unor afişe care au fost lipite la vedere pe zidurile şi locurile de afişaj ale Parisului.

În ziua de 27 aprilie, Marele Rabin al Parisului, Sitruk, acceptă ideea unei dezbateri istorice publice cu privire la realitatea sau falsitatea „genocidului nazist“ şi Roger Garaudy, Robert Faurisson, Pierre Guillaume, Serge Thion, George Pişcoci Dănescu, Henry Rocques, Librăria Românească, Editura *La Vieille Taupe* acceptă imediat propunerea. Fără nici o explicație însă, Rabinul Sitruck retrage propunerea chiar a doua zi. Ba mai mult, *Librairie de Savoir*, situată pe Strada Malebranche la numărul 5, în vecinătatea Sorbonei, este atacată de un grup de sionişti rebeli care vor încerca să-l intimideze pe George Dănescu. Dovedind curaj şi tact, acesta continuă să difuzeze imperturbabil cartea lui Garaudy. Se decide întărirea pazei în jurul Librăriei româneşti şi a persoanei fondatorului acesteia, persoana cea mai expusă, asupra căreia s-ar putea declanşa atacuri directe şi laşe.

La 29 aprilie 1996, cotidianul *Libération* anunță hotărârea Abatelui Pierre de a refuza să condamne tezele revizioniste ale lui Garaudy. În vârstă de 85 de ani, Abatele Pierre răspunde celor de la Liga Internațională contra Rasismului şi Antisemitismului, care-i devin adversari, astfel: „Spre deosebire de Garaudy, care este mereu gata să dezbată deschis aceste probleme, voi nu acceptați nici un fel de dialog cu nimeni“. În chip de concluzie a polemicii, Abatele Pierre e bucuros să constate următoarele: „În sfârşit un tabu a căzut! Nu ne vom mai lăsa etichetați în mod abuziv drept antievrei sau antisemiți pentru simplul fapt că cineva dintre noi consideră că nu toți evreii au urechea muzicală a lui Mozart“. Drept răspuns, Liga îl expulzează pe Abatele Pierre din prezidiul de onoare.

În ziua de 30 aprilie 1996, ierarhia catolica franceză declară că nu intenționează să se amestece în polemica istorică iscată de cartea lui Garaudy, însă, a doua zi, Conferința episcopală decide contrariul, condamnându-l pe Abatele Pierre în termeni severi, afirmând că exterminarea evreilor este un fapt arhicunoscut, care nu poate fi contestat de nimeni.

La data de 2 mai 1996, publicația L'Événement du jeudi publica articolul intitulat Abatele Pierre sare în ajutorul lui Le Pen şi al lui Faurisson, în timp ce Librăria românească din Paris este vizitată de o nouă echipă de bătăuşi. George Pişcoci Dănescu rezista intimidărilor, rămânând fidel lui Garaudy. Pentru apărarea librăriei se formează comitete de vecini şi prieteni care patrulează pe străzile din jurul librăriei.

Pe 9 mai 1996, ziaristul american Joseph Sobrau publică în ziarul *The Wanderer* un articol în favoarea Abatelui Pierre şi a lui Roger Garaudy. Iată un pasaj semnificativ: „Dacă el (Abatele Pierre) ar fi negat divinitatea

Domnului Iisus Christos, toată presa lumii l-ar fi reclamat pentru remarcabila sa independență de spirit".

Pe 23 mai 1996 ziarul *Libération* consemnează într-o recenzie un articol din ziarul egiptean *Al-Ahram*, oficios al guvernului. Cotidianul egiptean reproşează ziarului francez „propaganda sionistă la care se pretează" cu privire la Roger Garaudy, pus sub urmărire în Franța şi acuzat de delict de opinie pentru că încearcă să se exprime liber într-o țară care nu încetează să dea lecții de democrație.

În ziua de 29 mai 1996, presa franceză anunța că Abatele Pierre a părăsit definitiv Franța şi că a obținut azil politic în Italia, stabilindu-se la o mânăstire din Praglia. Ziarul *Le Figaro* comentează un interviu pe care Abatele Pierre l-a acordat cotidianului *Corriere de la Serra*: „Dacă Biserica Franceză s-a înjosit până la a-mi închide gura, aceasta este din cauza faptului că o puternică mafie sionistă a intervenit în acest sens".

În primele zile ale lunii iunie 1996 Roger Garaudy publica o broşură intitulată „*Dreptul de a răspunde. Răspuns la linşarea ziaristică a Abatelui Pierre şi a lui Roger Garaudy*". Autorul remarca faptul că nici unul dintre criticii săi nu a contestat faptul ca mulți şefi sionişti ai epocii au colaborat cu Hitler, fiind pregătiți să obțină beneficii de pe urma acestei colaborări, în cazul în care Germania ar fi fost învingătoare în cel de-Al Doilea Război Mondial. Nici unul din criticii săi nu a vorbit despre terorismul care se practică astăzi în Israel, oamenii politici comportându-se dincolo de culoarea lor politică şi ignorând cu desăvârşire legile internaționale. Roger Garaudy vorbeşte despre un aşa-zis tabu al Nürnberg-ului, un fel de Afacere Dreyfus pe dos. Despre cartea sa *Miturile Fondatoare ale Politicii Izraeliene* autorul considera ca a avut parte nu de o critica, ci de un cor de urlete, un ocean de ură.

În ceea ce-l priveşte pe Abatele Pierre, care a înțeles *Biblia* în mod profetic, sionismul a practicat o lectură „tribală", integristă a *Bibliei*. De aici provine sentimentul de superioritate al evreilor asupra restului omenirii. Garaudy afirmă că Israelul nu are nici un viitor în cadrul comunității internaționale atâta timp cât nu renunță la sionism, practică sinonimă colonialismului. Totodată, filosoful cere abrogarea de urgentă a legii Gayssot-Fabius, întrucât aceasta lege califică delictul de opinie crimă împotriva umanității numai în cazul în care sunt lezate interesele evreilor. Pentru abrogarea acestei legi staliniste, va trebui sesizată Curtea Supremă de la Strasbourg. Numai aşa milioanele de francezi de bună credință se vor putea elibera de ceea ce Garaudy numeşte „sclavajul holocaustului cerebral din epoca postbelică".

În ziua de 10 iunie, Parchetul din Lausanne ordona confiscarea Miturilor fondatoare ale politicii izraeliene. Cartea se vindea la acea dată în două

librării elvețiene din Geneva. Cu aceeaşi ocazie sunt confiscate şi alte cărți semnate de Robert Faurisson şi alți istorici revizionişti.

La 26 iunie 1996, ziarul *Le Monde* anunța că pe panourile de afişaj din capitala Franței a apărut următoarea întrebare: „Şi dacă Abatele Pierre are dreptate?“ A doua zi, *L'Événement du Jeudi* publica pe copertă fotografia Abatelui Pierre sub titlul „*Holocauste: La victoire des révisionnistes*“. În fapt, teroarea sionistă împotriva gândirii libere devine şi mai sălbatică. În aceeaşi zi, Tribunalul din Bordeaux condamnă librăria Ulise şi pe librarul Jean Luc Lurdi, părinte a unsprezece copii, la o lună de închisoare cu suspendare şi la 5.000 de franci amendă pentru că a prezentat şi vândut diferite cărți cu caracter antisemit.

În ziua de 10 iulie, Roger Garaudy şi Pierre Guillaume sunt inculpați pentru faptul de a fi publicat prima ediție, confidențială, a *Miturilor fondatoare ale politicii izraeliene*. În mod separat, Garaudy este inculpat pentru că a tipărit ediția publică a acestei cărți, precum şi broşura „*Dreptul de a răspunde*“.

Dacă bilanțul atentatelor împotriva librăriei româneşti nu se poate reprezenta decât în registru tragic, în schimb bilanțul cărților vândute la sfârşitul anului 1996 în 16 țări este de un milion de exemplare, iar la sfârşitul anului următor va fi de două milioane de exemplare vândute în 24 de țări.

Volumul *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene* al filosofului Roger Garaudy, publicat inițial într-o ediție confidențială, apoi într-un modest samizdat patronat de Librăria Românească Antitotalitară din Paris, a făcut înconjurul lumii, fiind acum expus în vitrinele librăriilor din America de Sud şi de Nord, în Japonia, Filipine, Iran, Grecia, Polonia, Portugalia, Egipt, Italia, Spania etc. În schimb nu poate fi expus şi vândut fără riscuri nici în Franța, dar nici în Elveția, Germania şi Belgia. În zilele de 8, 9,15 şi 16 ianuarie 1998, are loc procesul lui Roger Garaudy şi Pierre Guillaume în fata celei de-a XVII-a Camere a Tribunalului din Paris.

Filosoful francez insistă asupra faptului că Franța a devenit o țară totalitară în care gândirea liberă este interzisă şi sancționată prin legi şi măsuri polițieneşti. În loc să-şi facă mea culpa şi să accepte „vinovăția“, Garaudy îi va acuza el însuşi pe acuzatorii săi. La 27 februarie 1998, tribunalul parizian îl condamna pe Garaudy la 120.000 franci amendă şi la plata cheltuielilor de judecată, care reprezintă încă o dată valoarea amenzii. În timpul pronunțării sentinței, câteva zeci dintre prietenii şi simpatizanții lui Garaudy au fost agresați. Au fost grav răniți mai mulți ziarişti arabi. Editorul primei ediții (confidențiale) este achitat, în schimb, George Pişcoci Dănescu este condamnat la două luni de închisoare cu suspendare şi 20.000 de franci amendă.

La 26 februarie 1998, Roger Garaudy împreună cu avocatul Jacques Verges lansează cartea *Procesul libertății*, în care consemnează diversele înscenări judiciare care au însoțit *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Filosoful francez considera legea Gayssot-Fabius, în baza căreia avea să fie condamnat a doua zi, ca având un caracter rasist şi fascist. De acum înainte, oricine, în Franța, poate fi judecat şi condamnat în baza aşa-zisului delict de opinie.
Cum a fost posibil aşa ceva într-o țară democrată, în care Constituția asigură cetățenilor francezi dreptul la opinie, libertatea cuvântului şi a conştiinței? Nu cumva legea Gayssot-Fabius din 13 iulie 1990, care reinstaurează în Franța delictul de opinie, întra în contradicție cu drepturile fundamentale ale omului, unanim acceptate de către organizațiile internaționale şi cu Constituția franceză, care nu poate accepta drept vină de neiertat delictul de opinie în cadrul unui sistem democratic?

Critica lui Garaudy nu este altceva decât denunțul unui camuflaj ideologic şi al politicii Israelului, care pretinde a fi răspunsul lui Dumnezeu la Holocaust, când se ştie că noul stat nu era singurul refugiu al victimelor lui Hitler ci, dimpotrivă, cea mai mare parte a imigranților izraelieni nu erau supraviețuitorii Holocaustului, ci evrei din țările arabe. Mărturia aparține lui Itzac Shamir, cel care oferise alianța sa lui Hitler, până la arestarea sa de către englezi pentru colaborare cu duşmanul şi pentru terorism.

Un alt camuflaj deconspirat de Garaudy, după cum singur mărturiseşte în prefața cărții, este substituirea Dumnezeului lui Israel cu statul lui Israel, transformat, după expresia filosofului francez, în „portavion nuclear şi submersibil al stăpânilor provizorii ai lumii". O altă camuflare pe care cartea încearcă să o înlăture este încercarea statului Israel de a justifica teologic agresiunile mercenare împotriva statelor din regiune, printr-o lectura integristă a textelor revelate, în aşa fel încât fiecare țară invadată să devină acea „țară promisă" a profeților lui Israel, aşa cum stă scris în Vechiul Testament.

Asupra Holocaustului se aplică acelaşi camuflaj ideologic, atâta timp cât, conform primelor placi comemorative de la Auschwitz, numărul victimelor era de 4 milioane de victime, ca, apoi, să se ajungă azi la un număr de un milion. Acesta „umflare" a cifrelor reale servea unui mit modern: acela al celui mai mare genocid din istorie, ca şi cum tragedia relativ recentă a Gulagului şi cele 60 de milioane de amerindieni din America, sau cele 100 de milioane de negri sau victimele de la Hiroşima şi Nagasaki, sau cele 50 de milioane de morți ai celui de-Al Doilea Război Mondial n-ar fi însemnat nimic. De aici concluzia că evreii „foarte dur loviți nu au fost singurii". De ce oare *mass media* nu ne informează despre celelalte tipuri de genocid din istoria omenirii, insistând doar asupra acestui camuflaj, desemnat printr-un termen teologic „holocaust", căruia i se da un

caracter sacru? În *Dreptul de a răspunde*, broşura publicată în iunie 1996, Garaudy, cerând abrogarea legii totalitare Gayssot-Fabius, răspunde: „Ştiu foarte bine cine comanda şi cine teleghidează preşedinții de republici, de parlamente, de partide, şefi de ziare, de biserici!“

De fapt, conchide Garaudy, nu e necesar de a stabili „o contabilitate macabră asupra suferinței evreieşti exagerând cu mult cifrele pentru a crea impresia celui mai mare genocid din istorie“. Garaudy încearcă să demonstreze prin probe ale unor specialişti în domeniu că niciodată nu au fost terminate camerele de gazare şi, deci, Hitler nu a avut timp să aplice „soluția finală“. „Tot ce se poate spune, afirmă filozoful francez, este că nici o expertiză nu a fost ordonată, nici de tribunalul de la Nürnberg, nici de un alt tribunal care a avut de judecat, apoi, criminalii de război, pentru a stabili în mod definitiv care a fost arma crimei“.

Noua contribuție la istoria critică a lumii contemporane, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, pune sub semnul întrebării nu numai „miturile“ sionismului ci, mai ales, reprezintă o luare curajoasă de poziție față de sentința de la Nürnberg, în numele adevărului istoric, punct de vedere etichetat imediat drept antisemit de cei care se simt vinovați că au compromis adevărul istoric, făcând din vânzarea „ciolanelor bunicilor lor o afacere mondială“.

Material publicat în numărul din nov.-dec. al revistei „Origini – Romanian Roots“, care apare in S.U.A.

——

*** ROGER GARAUDY**

Fost lider comunist francez, filozof, revizionist, recent convertit la islamism, Garaudy a fost anchetat, judecat şi condamnat pentru cartea sa „*The Founding Myths of Israeli Politics*“, „*Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*“. Apropiat al altor revizionişti de marcă precum dr. Robert Faurisson şi Barbara Kulaszka. A fost condamnat la o amenda de 50.000 $. Procesul său a fost o farsă, iar prestația sa în fața curții – dezamăgitoare.

În România, cărțile sale, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, *Afacerea Israel* şi *Procesul sionismului israelian* au fost publicate la editura Samizdat.

Sursa: http://www.altermedia.info/romania/2004/01/09/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent/

33. Lista ilustrațiilor

34. ILUSTRAȚII

תָּשֻׁבוּ

TaShuVU

YOU SHALL RETURN

In the days when slavery existed, the Torah decreed that there must come a time when every man goes free. Even those who resold themselves after six years of servitude, and had their ears pierced for voluntary enslavement, could not remain beyond the time of the Jubilee.

וְקִדַּשְׁתֶּם אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בָּאָרֶץ
לְכָל־יֹשְׁבֶיהָ יוֹבֵל הִוא תִּהְיֶה לָכֶם

(Ve-kidashtem et shenat ha-ḥamishim shanah u-keratem deror ba-areẓ le-khol yoshveha yovel hi tihyeh lakhem)

"And ye shall hallow the fiftieth year and proclaim liberty throughout the land unto all the inhabitants thereof."

[Leviticus 25:10]

These are the words chosen to be inscribed on the Liberty Bell. It is in the Jubilee year that "ye shall return every man unto his possession and ye shall return every man unto his family."

The Hebrew word for "ye shall return," תָּשֻׁבוּ (TaShuVU), seems to be spelled incorrectly. Grammatically it requires another ו (vav). It ought to read תָּשׁוּבוּ (TaShUVU).

Why is it lacking the letter ו (vav), which stands for 6? תָּשֻׁבוּ (without the "vav") is a prediction to the Jewish people of ultimate return to their national homeland. תָּשֻׁבוּ in numbers adds up to 708: ת (tav) = 400, ש (shin) = 300, ב (vet) = 2, ו (vav) = 6. When we write the year, we ignore the millennia. In 1948 on the secular calendar, we witnessed the miracle of Jewish return to Israel. On the Hebrew calendar it was the year 5708. That was the year pre-

Fig. 1. „*Ta Shu Wu*“ sau „*You Shall Return 6 Million*“: sintagma din Talmud interpretată cabalistic şi fantasmagoric „Vă veți întoarce cu şase milioane mai puțin!“

The Jewish People.

The *Hebrew National*, of London, says that there are six millions of Jews in the world. It is a remarkable fact that the numbers of this wonderful people have not materially increased or diminished since the time of King Solomon. Persecuted as no other people have ever been, they have maintained their ancient faith, and though for hundreds of years they were liable at any time to be exterminated in almost any kingdom of Europe, and thousands of them were put to death every year, by the most cruel torments, yet they were not very much reduced in number during all those dark ages. Now that their persecutions have been generally stopped in all civilized nations, this fact does not seem to have caused the desendants of Israel to increase much, and not many more of the race adore Elohim in the days of prosperity than in those of adversity.

There is a reason for this difference in the increase of the Jewish people compared with that of all the families of the earth. What is the cause of the strange phenomena we cannot yet tell, but it will be explained to future generations.

In the mean time the House of Israel is a standing miracle—a record before the eyes of this unbelieving nineteenth century of the truths of the prophecies from those of Moses to those of Malachi.

Fig. 2. **7 noiembrie 1869**. Ziarul *MEMPHIS DAILY APPEAL*. Articol cu **prima apariție** găsită a sintagmei „***şase milioane***“.

AN AMERICAN IN SEVILLE
New York Times (1857-Current file); May 7, 1899
ProQuest Historical Newspapers The New York T
pg. 14

AN AMERICAN IN SEVILLE

Traces of the Auto da Fes of the Inquisition Found Everywhere.

A FREE-THINKING SPANIARD

Catholic and Protestant Views of the Passion Week Processions—A Collection of Relics.

SEVILLE, April 12.—All Spaniards venerate the name of Isabel la Catolica, nor is the impressionable De Amicis the only foreigner who has trembled and wept before the enshrined memorials, jewel box, mirror, missal, and crown of her royal womanhood. She is a precious figure in poor Spain's sunset revery—a saint beneath a conquering standard, a silken lady in a soldier's tent. Yet this peerless Queen, merciful, magnanimous, devout, " the shield of the innocent," caring supremely for the glory of God and the good of her country, gave consent, albeit reluctant, to the establishment of the Inquisition, Christianity's chief scandal and Spain's most fatal blight. So ironic were the stars of Isabel.

Wherever one moves in Spain the sickening breath of the auto da fé lingers in the air. In such a square, we read, was once a mighty holocaust of Jews; beneath our feet, we are told, is a mass of human bones and cinders. This sunshiny Seville,

Fig. 3. **7 mai 1899**. În *The New York Times*, **prima apariție** găsită, până acum, a cuvântului „***holocaustul jidanilor***".

RABBI WISE'S ADDRESS.

Rabbi Wise said, in part:

"The day will never come when I will care less for Zion, when there will be any one who will strive more for the glorious ideals of Zionism.

"Two great conventions of Jews are being held to-night. In Chicago there is a conference of charities called together by men who minister to the wants of the poor. They have assembled to see that too much charity is not given to the unworthy. Their purpose is right. But ours is the greater charity. We have assembled not to see that the Jew does not get too much, but that every Jew shall get the right to live.

"There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism. They come not to beg, but ask for that which is higher than all material things. They seek to have satisfied the unquenchable thirst after the ideal. They ask to become once again the messengers of right, justice, and humanity.

"Your Christian friends will honor you if you have enough self-respect to care for your own people. Say that you are not a Jew, and you will be hated as a Jew, nevertheless. But say that you are an American Jew, and strive for the best principles of the race, you will be respected and the Zionist name honored.

"Of Israel and Zion one thing is true. They can conquer. God is our leader, and with the General of the heavenly hosts to lead who will say that we go not to victory?

"In the old Greek games, the man who won the race was not he who went fastest, but the one who bore a lighted torch to the end of the course.

"We Zionists have entered a race, the torch of liberty, charity, and justice in our hands.

"The race will be won, not because we are fastest but because that lamp is a light unto the world. It will never be extinguished.

"Come, brothers, the lamp is in your hands; run the race and may God give you the victory forever."

Other speakers were Dr. M. Mintz, Dr. Robert L. Halperin of Chicago, and the Rev. Dr. B. Drachman.

The Zion hymn by the Rev. Dr. H. Pereira Mendes, was sung at the conclusion of the speaking. The band of the Hebrew Sheltering Guardian Society Orphan Asylum, under direction of I. L. Fauerbach, played a number of selections.

Fig. 4. **11 iunie 1900**. Rabinul S.S. Wise căinează jidanii în *The New York Times*.

10th Edition of the Encyclopedia Britannica (1902)
Entry for 'Antisemitism'

While the main activity of anti-Semitism has manifested itself in Germany, Russia, Rumania, Austria-Hungary and France, its vibratory influences have been felt in other countries when conditions favourable to its extension have presented themselves. In England more than one attempt to acclimatize the doctrines of Marr and Treitschke has been made. The circumstance that at the time of the rise of German anti-Semitism a premier of Hebrew race, Lord Beaconsfield, was in power first suggested the Jewish bogey to English political extremists. The Eastern crisis of 1876–1878, which was regarded by the Liberal party as primarily a struggle between Christianity, as represented by Russia, and a degrading Semitism, as represented by Turkey, accentuated the anti-Jewish feeling, owing to the anti-Russian attitude adopted by the government. Violent expression to the ancient prejudices against the Jews was given by Sir J. G. Tollemache Sinclair (*A Defence of Russia*, 1877). Mr T. P. O'Connor, in a life of Lord Beaconsfield (1878), pictured him as the instrument of the Jewish people, "moulding the whole policy of Christendom to Jewish aims." Professor Goldwin Smith, in several articles in the

Great Britain, &c.

Baron de Hirsch founded a colossal scheme for transplanting persecuted Jews to new countries under new conditions of life, and endowed it with no less a sum than £9,000,000 (see HIRSCH, MAURICE DE).

Though anti-Semitism has been unmasked and discredited, it is to be feared that its history is not yet at an end. While there remain in Russia and Rumania over six millions of Jews who are being systematically degraded, and who periodically overflow the western frontier, there must continue to be a Jewish question in Europe; and while there are weak governments, and ignorant and superstitious elements in the enfranchized classes of the countries affected, that question will seek to play a part in politics.

LITERATURE.—No impartial history of modern anti-Semitism has yet been written. The most comprehensive works on the subject, *Israel among the Nations*, by A. Leroy-Beaulieu (1895), and *L'Antisémitisme, son histoire et ses causes*, by Bernard Lazare (1894), are collections of studies rather than histories. M. Lazare's work will be found most useful by the student on account of its detached standpoint and its valuable bibliographical notes. A good list of works relating to Jewish ethnography will be found at the end of M. Isidor Loeb's valuable article, "Juifs," in the *Dictionnaire universel de géographie* (1884). To these should be added, Adolf

Fig. 5. **1902.** *Encyclopaedia Britannica*, v. 25, p. 482, „**Rusia şi România degradează** „*şase milioane*“ de jidani.

New York Times (1857-Current file); Jan 29, 1905;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)
pg. 2

END OF ZIONISM, MAYBE.

Jewish Preacher's View of Uprising in Russia.

The Rev. Dr. M. H. Harris spoke in the Temple Israel, Fifth Avenue and One Hundred and Twenty-fifth Street, yesterday morning at the regular services on the "Russian Situation." He prefaced his remarks by reference to the Testaments and to history to show that the people had gradually received a larger sphere of freedom from nations and Governments for the exercise of their powers and duties.

He declared that a free and a happy Russia, with its 6,000,000 Jews, would possibly mean the end of Zionism, since the abolition of the autocracy would practically eliminate the causes that brought Zionism into existence.

Russia, he said, seemed to prefer its own bloody experience in learning the power of the people to profiting by the experience and the history of other nations.

Fig. 6. **29 ianuarie 1905**, *The New York Times*: „Sfârşitul sionismului, poate".

In 1906, A Jewish publicist told an audience in GERMANY that the Russians had a "solution" of the Jewish question which meant systematic extermination of Six Million Jews ...

The New York Times
Published: March 25, 1906
Copyright © The New York Times

Dr. Paul Nathan's View of Russian Massacre

STARTLING reports of the condition and future of Russia's 6,000,000 Jews were made on March 12 in Berlin to the annual meeting of the Central Jewish Relief League of Germany by Dr. Paul Nathan, a well-known Berlin publicist, who has returned from an extensive trip through Russia as the special emissary of Jewish philanthropists in England, America, and Germany, to arrange for distribution of the relief fund of $1,500,000 raised after tho massacres last Autumn.

Dr. Nathan paints a horrifying picture of the plight and prospects of his coreligionists, and forecasts at any hour renewed massacres exceeding in extent and terror all that have gone before. He left St. Petersburg with the firm conviction that the Russian Government's studied policy for the "solution" of the Jewish question is systematic and murderous extermination.

Dr. Nathan read to the meeting a circular addressed to the garrison of Odessa, calling upon the soldiers to "rise and crush the traitors who are plotting to upset the holy Government of the Czar and substitute for it a Jewish empire."

He concluded with an appeal to the Jewish money powers of the world to arrest Russia's career as a borrower. The financiers of the world should call a halt to Russia, not only for humanitarian reasons, but for practical reasons. Russia's bankruptcy is an established fact, he added.

HolocaustDenier.com

Fig. 7. **25 martie 1906** – Dr. Paul Nathan (...) are convingerea fermă că „politica Guvernului rus pentru „soluția" problemei evreieşti este exterminarea sistematică şi criminală».

FOURTH ANNUAL REPORT OF THE AMERICAN JEWISH COMMITTEE

NOVEMBER 13, 1910

RUSSIA

The position of our co-religionists in Russia grows increasingly deplorable, and recent advices from that country indicate that there is little likelihood of any relief being afforded.

The situation is of the gravest. It may be doubted whether Jewry has ever confronted a greater crisis since the overthrow of the Jewish state by the Roman Empire. Not even the horrible persecutions of the times of the Crusades or the expulsion from Spain and Portugal affected so large a mass of our co-religionists. Russia has since 1890 adopted a deliberate plan to expel or exterminate six millions of its people for no other reason than that they refuse to become members of the Greek Church, but prefer to remain Jews. To carry out this purpose, it has used several methods. Wholesale assassinations (called pogroms), have been employed in order to arouse the religious fanaticism, the greed, and the savagery of the needy, the ignorant and the depraved among the Russian people. Horrible as these pogroms are, their effects are trivial compared with those which have followed other methods countenanced by that Government. The Jewish inhabitants of the congested Pale of Settlement are being harassed by restrictions on their ordinary activities, by practical denial to a serious extent of the right to educate their children, and by having thrust upon them by force, large numbers of their co-religionists who had settled in other places within the Empire and had there been usefully employed. By this insidious process, the Russian Government wickedly and artificially creates unnatural conditions that enable it to twist economic and social laws into the service of persecution, and it believes that by their operation the ultimate expulsion or destruction of the Jews of Russia is assured. From the point of view of that Government, this method has the further advantage that it avoids the cry of horror

Fig. 8. **13 noiembrie 1910** – În raportul anual al Comitetului Jidănesc American se susține că, din 1890, Rusia a avut o politică de „expulzare sau exterminare“ a şase milioane de jidani. Idee reluată sistematic.

REFERENCE NOTES

ABBREVIATIONS:
C.C. 124/53 in the D.C. Jerusalem: Criminal Case 124/53 in the District Court of Jerusalem.

"Eichmann Confessions" published in *Life*, November 28 and December 5, 1960: as dictated by him to Danish Nazi officer William Sassen, the summary of which appeared in *Life* magazine.

1. Ratified by the League of Nations on July 24, 1922.
2. British White Paper Cmd. 6079 of 1939: PALESTINE: Statement of Policy.
3. Debate in the British House of Commons, May 24, 1939.
4. *The New Judea* (official organ of the Zionist Organization of England) XIII (April, 1937).

   As distinct from this attitude of Weizmann stood the alarm of Max Nordau and Vladimir Jabotinsky.

   In the Zionist Congress of 1911, 22 *years* before Hitler came to power, and three years before World War I, Nordau said, "How dare the smooth talkers, the clever official blabbers, open their mouths and boast of progress. . . . Here they hold jubilant peace conferences in which they talk against war. . . . But the same righteous Governments, who are so nobly, industriously active to establish the eternal peace, are preparing, by their own confession, *complete annihilation for six million people*, and there is nobody, except the doomed themselves, to raise his voice in protest although this is a worse crime than any war . . ."

   Vladimir Jabotinsky, in 1936, declared: "It is not our task to establish in Palestine a home for *selected people*, not even a state for a small portion of our people. The aim of our efforts is to organize a systematic *massive Jewish evacuation* from all the countries in which they live . . ."

   And in April, 1940, he declared in New York, "The transfer of millions of Jews to their homeland will *save the European Jewry from extermination*," and again, "*evacuation of the masses is the only cure for the Jewish catastrophe.*"
5. Article by S. N. Behrman in Weisgal, Meyer, editor. *Chaim Weizmann —The Builder of Zion, The Statesman, The Scientist*. Jerusalem: Hebrew University.
6. The State of Israel was proclaimed and established on May 14, 1948. Weizmann was appointed president of Israel by the Provisional Government in June, 1948 (*Who's Who in Israel, 1952*). He was sworn in as President nine months later on February 17, 1949. Weizmann

254

Fig. 9. **1911** – Max Nordau şi Teodor Herzl **au avertizat** asupra „anihilării a şase milioane de oameni". Notă în pag. 254 a cărții *PERFIDY* a lui Ben Hecht.

APPEAL FOR AID FOR JEWS
New York Times; Dec 2, 1914

APPEAL FOR AID FOR JEWS.

American Committee Tells of Suffering Due to the War.

The American Jewish Relief Committee, called into being at a conference of more than 100 national Jewish organizations which was held at Temple Emanu-El on Oct. 25 to consider the plight of more than 6,000,000 Jews who live within the war zone, has elected Louis Marshall Chairman, Cyrus L. Sulzberger Secretary, and Felix M. Warburg Treasurer, and has issued the following appeal:

Fig. 10. **2 decembrie 1914**. *The New York Times*: „Apel pentru ajutorarea a „*şase milioane*“ de jidani.

THE JEWISH CRITERION.

be their God, and they shall be my people." (XXXI-33)? Wordsworth, a Christian writer, is a better theologian than Dr. Deans, for he finds God in stones and brooks and flowers of the field. God has always spoken to the hearts of men. What puzzles us is the interpretation modern Christians place upon the acts of Europeans who profess Christianity, and supposedly hear the voice of God, yet laud the continuance of the present war. If we judge religion by its fruit, instead of the "new covenant" being the message of the "prince of peace," it is rather emphasizing the verse in Matthew, "Think not that I am come to send peace on earth. I come not to send peace but a sword." (X-34).

May we suggest to the preachers of America that instead of proving how much better their book is than our own, they limit their efforts to making the lives of their parishioners square with the high ideals they profess.

CONGRATULATIONS.

"Lend a Hand" is the appropriate name of a journal which has just published its initial number. Edited by Mr. Charles I. Cooper, of the United Hebrew Relief Association, it is intended to give publicity to the work of our local philanthropies. The idea is a splendid one, and the paper deserves every encouragement. We trust that its appeals for various articles will be successful, and we are sure that its portrayal of recent cases will interest our people in the society's work.

RUDOLPH I. COFFEE.

STAND BACK

By Joseph D. Snitzer.

The most dreaded, the most feared has happened! The wanderer's staff has been forced once more into the hands of the much-suffered Russian Jews and as in the infamous days of Ferdinand and Isabella, they are turned loose in a cruel world with a long, perilous and aimless journey before them.

Four weeks ago I cautioned American Jews to exercise more tact and diplomacy in their utterances and to cease attacking one nation in favor of the other, for "the Old World Jews may come to harm our uncalled for propaganda." Woe unto us—this prediction has come true.

No less a personage than Chief Rabbi Ehrenpreis of Sweden, cables the following appeal:

"From trustworthy sources I learn that the entire Jewish population of the provinces of Kovno, Kurland and part of Suwalki, 200,000 persons all told, were expelled from their places of settlement.

100,000 of unfortunate brethren and sisters were expelled from those places some days ago. Together with these 200,000 new martyrs, 300,000 Jews are now wandering about homeless and starving.

As a thunderbolt from heaven came this last edict. The unfortunates did not even have enough time to bury their dead, to care for their wounded, to prepare the sick for the frightful and aimless journey.

All had to grab the wanderer's staff and go—mothers and daughters, grandfathers and grandchildren.

As soon as the hellish edict was proclaimed, the Jews protested with the only means available—tears and lamentations. This only influenced the bloodthirsty government to grant them a stay long enough to bury the dead and to take as much of their property as they could possibly carry, PROVIDED LIVING HOSTAGES ARE LEFT WITH THE GOVERNMENT AS A GUARANTEE THAT NONE OF THE JEWS REMAIN BEHIND.

This deadly insult was resented by the tortured and despairing Jews and rather than leave their brethren in the hands of the modern Titus, they resigned to fate all their property and leaving the dead to bury the dead, they have merely taken along the sick and wounded.

Many of thse died while enroute and the wanderers had to leave them in the open field. . . . Terrible and frightful is their ruin.

Over a million rubles must be secured at once for the support of these unfortunates.

American Jews, help! Help is imperative and urgent! The misfortune is too gigantic to postpone it for even another moment.

RABBI EHRENPREIS.

300,000 Jews were thus transformed, by one stroke of the pen of a Russian cannibal, into paupers; into homeless and penniless beggars. 300,000 Jews were in the course of a few hours exiled from their homes, without even being granted enough time to bury their dead and to care for their sick.

Think of this apalling catastrophe and your blood will freeze, your heart will cease beating and your hair will stand on edge.

History hardly knows of a parallel. The destruction of the Temple by Titus was accompanied with less refined barbarities and blood curdling atrocities, than this twentieth century world war.

The annihilation of the six million Jews now congregated in the Russian domains goes on in a well defined and systematic manner. It is to Nicholas' advantage to subject his "beloved Jews" to a slow and excrutiating death, rather than to a quick, yet conspicuous extermination.

And while this tragedy is being enacted on the blood soaked soil of Poland, humane governments are looking idly on. Their leaders who waste so much breath preaching the "Peace on earth and good will towards men" fable, dare not check the assassin's murderous hand.

The finger of scorn is also pointed at England. It is intimated in certain spheres, that England who is in a position to materially lighten the burden of the Jews in Russia has done absolutely nothing in this respect. I will go a step further and say that she deliberately neglected to do something—and yet if we IMPARTIALLY dissect and analyze all the **pros** and **cons** in this matter, we must exonerate England from all possible blame and fix the responsibility elsewhere. The stand of almost the entire Jewish press, which from the very first day of the war declared itself emphatically pro-German and hostile to England, has much to do with it. The logic of those editors is hard to follow. We are all united of course, and all of us abhor the accursed land of the Czar, but to foist such feelings of avarice and enmity on England is a grievous mistake. Because one hates Russia, it is hardly reason enough to make France and England the target for most vicious attacks. Israel Zangwill has almost been declared by certain pro-German scribes as a Russian agent and assaults were showered upon him in such an incessant and prolific stream, that the great Jew had to withdraw from public life broken hearted. Every unfortunate incident has been magnified and every insignificant, yet unpleasant circumstance which form an uncontrollable element in every national crisis, has been frightfully exaggerated. British anti-German riots were pronounced by them as pogroms against Jews; because a few wealthy Jews of Germanic origin were compelled to resign from their public offices, they interpreted it as an undeniable sign of Jewish prosecution in England and the reorgantzation of the British cabinet and the thereof ensuing disposal of the few Jewish cabinet members, has been branded as an unheard of Anti-Semitic act.

I speak not thus to mitigate the merits of Germany and Austria as regards the Jewish nation, but I leave it to the staunchest friends of Germany to decide, whether England and France can be rightfully condemned. We leave it to them to show, where and when these two countries proved themselves less friendly to Jews than Germany. Do they forget that Zangwill had back of him the bona fide promise of the British government to emancipate the Russian Jew, when there were no such promises made by the other side? Do they know that the yellow press of Germany is even now carrying on a very disastrous crusade against Jews and Judaism, and that throughout the Fatherland the breach of relations between Germany and the United States is directly attributed to the unsavory policy of the "Jew" Durnberg? Do they realize that even the Prince of Battenberg, a relative of King George, had to resign from his offices, that even Kitchner is being arraigned by British newspapers and that along with the deposed Jewish cabinet members, even a man like Churchill went down?

NOT THAT WE REGARD ENGLAND AND FRANCE A PARADISE FOR JEWS, NOT THAT WE CONSIDER THEIR GOVERNMENTS IDEAL GOVERNMENTS, BUT CERTAINLY THEY ARE NOT INFERIOR TO THOSE OF GERMANY AND AUSTRIA AND INSPIRED AGITATION IN FAVOR OF ONE TO THE DETRIMENT OF THE OTHER RESULTS IN ENGLAND'S INDIFFERENCE TO THE PERSECUTIONS OF THE JEWS AND THEIR HEART RENDING CALAMITIES.

Is it for you, American Jews, to take sides? Is it for you to point out to England her salvation; to condemn her alliances, to revel at her misfortunes? Who are those orators, scribes and psuedo-thinkers who in spite of a proclaimed neutrality dare openly and publicly to further the interests of a belligerent; who go even so far as to criticize this government's war policy? Who are they who recalcitrate about the President's action and in words of blackest venom denounce his every move? Who has given these self-appointed spokesmen a right to speak for the Jewish nation and thus jeopardize the welfare of a people? WHO HAS AUTHORIZED THEM TO STOOL PIGEON UNADVISEDLY AT THE EXPENSE OF OUR UNFORTUNATE BRETHREN AND SISTERS IN RUSSIA?

"Truths would they teach or save a sinking land?
All their motives distrust, and few understand."

Vain illusionists, who have striven for a prismatic bubble on a receding wave. Why scorned you one government, aroused the wrath of another, when absolutely no reward awaits your pains? You deceived yourselves with a painted beauty and thus invoked the inevitable penatly. You have failed to study the past, you ignored the dictums of the present—behold then the future. A path of torture, strewn with corpses; a monstrous river of blood, wreckage and ruin; a graveyard where your nest and your home only yesterday were basking in the golden glory of a roseate sun. You have scorned England, because you hated Russia; you have sworn enmity undying and inextinguishable to the land of the Muscovites and meted it on the land of Beaconsfield and Montefiore; you have desecrated the cradle of liberty and equality—behold then the hair raising result.

As Jews you should sympathize with all those belligerents, who in needy moments consoled and assisted **us, regardless of how they are lined up in the battlefield.** Then you would have been truly neutral, then you would have shown a true American spirit. Remember, that after all that has been said or done, your sympathies are of little MILITARY VALUE to the warring nations, but while encouragement unconsciously promotes mutual appreciation, vicious attacks serve to antagonize and incite dangerous passions.

This is human nature and its laws are all-powerful and mighty. It listens not to baseless arguments or groundless presumptions—never will you be able to thwart its workings, to defy its sovereign power.

Stand then back. You have tarried too long on a dangerous and

The Jewish Criterion (Pittsburgh)
June 25, 1915

Fig. 11. **25 iunie 1915**. *The Jewish Criterion* (Pittsburgh): „Anihilarea a *şase milioane* de jidani…“.

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours
Arthur James Balfour

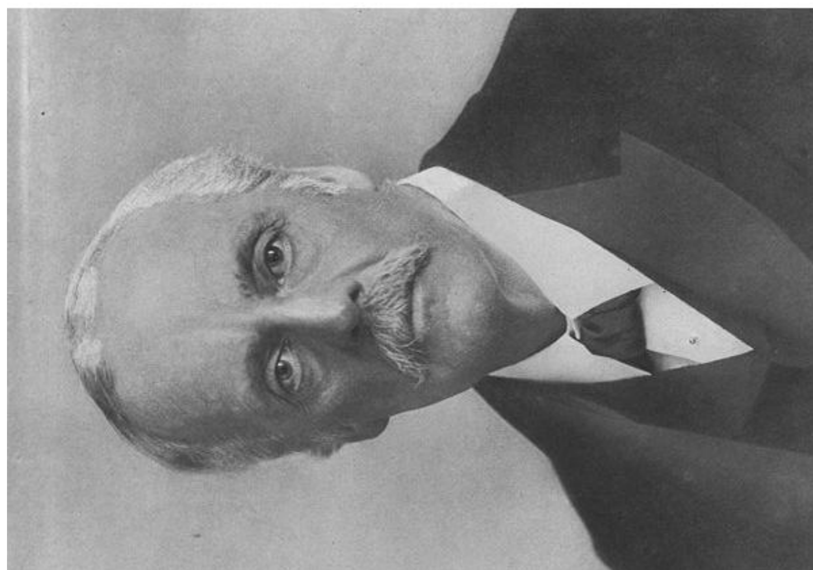
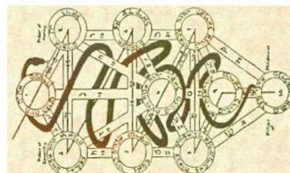

Fig. 12. **1917** – Sioniştii Chaim Weizmann şi Nahum Sokolow presează guvernul britanic să emită *Declarația Balfour*. Rabinul S.S. Wise este printre „presari“. În medalion, Lordul marionetă Balfour.

600,000 letters in the Torah:
(ie Books of Genesis, Exodus, Leviticus, Numbers, and Deuteronomy)
The Israelites did not leave Egypt until there was 600,000 of them. One for each letter in the Torah, the most sacred writings in Judaism.

The number ten in Judaism represents the Sefirot, through which God reveals himself and everything in the physical realm and metaphysical realms are created. Ten represents 'divine projection'

Jewish kabbalists believe the Torah and Jewish souls are literally part of God. Therefore, the 600,000 souls of Israel, which are 'pieces of the Divine', when multiplied by 'divine perfection' come to Six Million.

Fig. 13. **Transformarea cabalistică** a numărului 600.000 din Torah în *Şase Milioane*.

UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP POGROMS
New York Times (1857-1922); Sep 8, 1919;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2007)
pg. 6

UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP POGROMS

Commission to Visit Europe and Prepare a Memorandum for President Wilson.

LANSING GIVES PERMISSION

Mass Meeting Hears That 127,000 Jews Have Been Killed and 6,000,000 Are in Peril.

"We come out now before the world with the determined slogan. 'Those pogroms must stop,'" said the President in his annual message. "It is only a question of holding these facts continually before the civilized world: we must not permit the world to slumber. This fact that the population of 6,000,000 souls in Ukrainia and in Poland have received notice through action and by word that they are going to be completely exterminated—this fact stands before the whole world as the paramount issue of the present day."

Fig. 14. **8 septembrie 1919**. Imediat după Primul Război Mondial, jidanii pretind că încă „şase milioane“ sunt în pericol de a muri. Se cere stoparea pogromului contra jidanilor ucraineni.

FORT WAYNE TO HELP THE JEWS

Millions Are Dying in Eastern Europe, and Call for Life-Saving is Heard

THOMAS HEADS CAMPAIGN

Announcement was made yesterday of the early opening of a campaign in Fort Wayne and Allen county for the purpose of securing a large fund for the saving of the lives of perishing Jews in the eastern portion of Europe.

Albert E. Thomas, who has been a leading factor in the success of many of the war drives, has accepted the chairmanship of the campaign, with Herman H. Pollak as vice chairman. A complete working organization will soon be announced for the drive which will open here on the 5th or 6th of October.

This is a nation-wide campaign in response to the startling news, repeated by everyone who has come back to tell the story, that under the most favorable circumstances fully one million people will die this winter of starvation in Poland, Lithuania, Galacia, Palestine, Turkey and Siberia. Herbert Hoover, recently returned, verifies this claim and states that six million war sufferers are absolutely destitute in these regions.

At a meeting of the members of the Achduth Vesholom synagogue, the conditions were reviewed and every person present pledged his earnest support of the campaign which will begin directly after the close of the coming celebration of Fort Wayne's peace centennial.

Rabbi A. L. Weinstein is one of the most enthusiastic leaders in the campaign, and he already is preparing to respond to the call for help in the speaking campaign in other cities than Fort Wayne.

It is hoped that the campaign in Indiana will result in the securing of a fund of not less than $1,000,000. Allen county's quota has not been announced; in fact, it is probable that no definite quota will be fixed, although it is probable that a minimum of $50,000 will be the goal of the workers who will go forward under the leadership of Mr. Thomas and Mr. Pollak. The state slogan is "Save Six Million." As that is the approximate number of persons now in imminent danger of perishing. The national quota is placed at $35,000,000.

President Urges Help.

President Wilson in a recent letter to Jacob H. Schiff, says: "From statements which I have previously made, you know how sincere my belief is that the American public, irrespective of race or creed, should respond liberally to the call for help from stricken Europe, and I feel confident that the needs of the Jewish people in the war zones will find a ready response from their co-religionists in this country."

Vice President Marshall says: "We have made this fight of ours, not only that all the traditions of the republic may be preserved, but that we may lend a helping hand to every suffering, sighing son of God the world around. Among them, none have suffered longer, nor appealed to us greater, than the persecuted Jew. Proved by your works, your protestations of brotherhood are not mere lip service."

The people of Fort Wayne and Allen county are asked to reflect deeply on the need of the hour—to remember that although the war is over, thousands upon thousands of people will perish of starvation and exposure unless immediate aid comes from America. Every dollar subscribed goes to the work of life saving. The money to pay for the campaign has already been provided from private sources.

FORT WAYNE JOURNAL-GAZETTE

STEEL STRIKE MONDAY APPEARS CERTAIN

Fort Wayne Journal Gazette (Indiana) September 18, 1919, p.2

Fig. 15. În *Fort Wayne Journal Gazette* din 18 septembrie 1919, pag. 2, se publică sloganul „*Save Six Million*".

6,000,000 JEWS IN BREAD LINE, STRAUS WRITES
NATHAN STRAUS
San Francisco Chronicle (1869-Current File); Oct 19, 1919;
ProQuest Historical Newspapers The San Francisco Chronicle (1865-1922)
pg. F8

6,000,000 JEWS IN BREAD LINE, STRAUS WRITES

More Than Third of Entire Race in World Reduced to Despair in Europe

PITIFUL PICTURE DRAWN

Appeal Issued for Mothers Driven Insane by Seeing Children Starved

By NATHAN STRAUS

NEW YORK, October 18.—Terrible as conditions have been for the last five years among the destitute Jews of Eastern Europe, they have never before been so appalling as they are at the present moment. With the coming of winter the climax of tragedy has been reached, according to the latest reports from American Jewish relief workers, in every part of these stricken countries. At no time since hostilities ceased has the suffering been so intense as it is now among the Jews in these unfortunate lands.

Six million Jews, out of the 16,000,000 in the world, or considerably more than a third of the entire Jewish race, are today standing in bread lines or getting the soup on which they live from the soup kitchens of the Joint Distribution Committee of American Funds for Jewish War Sufferers.

ORPHANS LIVE ON STREETS

NATHAN STRAUS, noted philanthropist and merchant, who pleads for the relief of destitute Jewish people in Eastern Europe.

help of the Joint Distribution Committee of American funds for Jewish War Sufferers.

Every month this summer 27,000 Jewish children were sent to vacation homes to recover their strength, depleted by starvation. Last month 500 additional children were sent from Vienna to Holland, where private homes were to receive them and 500 other invalids were sent from Vienna to Trieste to convalesce.

Extensive as it seems, the aid now

Fig. 16. **19 octombrie 1919**. „Filantropul şi negustorul“ Nathan Straus îngroaşă scorneala despre cele „şase milioane“.

582 *THE AMERICAN HEBREW* October 31, 1919

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessaries of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestian globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of ratiocination; but our physical wants and corporeal needs are implanted in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wail of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

WHITHER ?

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving $35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying —eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesey of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesey's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their men never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier lad stepped forward, and said to Col. Whittlesey: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is ABRAHAM KROTOSHINSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread.

Fig. 17. 31 octombrie 1919 – În *The American Hebrew*, Martin H. Glynn cere „stoparea crucificării jidanilor".

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA
New York Times (1857-Current file); Jul 20, 1921;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)
pg. 2

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

Massacre Threatens All Jews as Soviet Power Wanes, Declares Kreinin, Coming Here for Aid.

Copyright, 1921, by The Chicago Tribune Co.

BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000 Jews are facing extermination by massacre. As the famine is spreading, the counter-revolutionary movement is gaining and the Soviet's control is waning. This statement is borne out by offical documents presented to the Berlin Government, which show that numerous pogroms are raging in all parts of Russia

Fig. 18. **20 iulie 1921** – Jidanii pun clişeul cu cele „şase milioane“ pentru a contracara ofensiva „ruşilor albi“.

MONTREAL, TUESDAY, DECEMBER 29, 1931.

.WAY LAUNCHES W DEPARTMENT

n of Communications naugurated by Canadian Pacific

NEIL NAMED CHIEF

Covers Supervision All Lines — Other notions and Retirements Noted

ing with the new year, anvision will be added to the nts of the Canadian Railway, the Department of ications. This informs announced yesterday by Hall, vice-president of the he department will have on over the company's , telephone and a radio ting services.
ad of the department will . Neil, who succeeds John on his retirement.
hanges are announced by nt Hall, as follows: T.

SIX MILLION JEWS FACE STARVATION

Bad Conditions in South-Eastern Europe Reported by Rabbi Wise

FEARS CRISIS AT HAND

Chairman of American Joint Distribution Committee Makes Appeal to Canadian Jewry for Help

Six million Jews in Eastern Europe face starvation , and even worse, during the coming winter. If additional funds are not collected by the American Joint Distribution Committee to meet an estimated budget of $2,500,000 unprecedented havoc and misery will rule to the everlasting shame of humanity at large, Rabbi Jonah Wise, of New York, chairman for 1931, told a large gathering of leaders in Montreal Jewish communal life at a luncheon meeting at the Montefiore Club, Guy street, yesterday.

themselves and t responsible for th The Christmas of Mrs. Rutherfor S. T. Blaiklock Sutherland; whil home present incl Angus, president; berton, honorary Mrs. W. A. Gra treasurer.
The 60 children between the ages a splendid Chris On Friday they cial dinner with pudding. At thi presented prizes and obedience du senior and junior donated by Mr. six dolls for the given by Forbes great surprise, a ent for each child, Christmas seals a much appreciated ren Hale.

Rotarians' I

The first family real Rotary Club day in the Windso wives, sons and d the members of th ular weekly lu Over 600 guests the meeting will instead of 12.45.
The speaker wil Douglas, and Mrs. sing several solos, will be broadca CKAC at 1.10 p.m

AWARD OF $

Decision Rende

Fig. 19. 29 decembrie 1931 – Doar jidănimea suferă de foame...

Daily Express

To-day's Weather: Fair Mild.

NO. 10,258. FRIDAY, MARCH 24, 1933. ONE PENNY.

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

"Daily Express" Special Political Correspondent.

ALL Israel is uniting in wrath against the Nazi onslaught on the Jews in Germany.

Adolf Hitler, swept into power by an appeal to elemental patriotism, is making history of a kind he least expected. Thinking to unite only the German nation to race consciousness he has roused the whole Jewish people to a national renaissance.

The appearance of the swastika symbol of a new Germany has called forth the Lion of Judah, the old battle symbol of Jewish defiance.

Fourteen million Jews dispersed throughout the world have banded together as one man to declare war on the German persecutors of their co-religionists. Sectional differences and antagonisms have been submerged in one common aim—to stand by the 600,000 Jews of Germany who are terrorised by Hitlerist anti-semitism, and to compel Fascist Germany to end its campaign of violence and suppression directed against its Jewish minority.

World Jewry has made up its mind not to rest quiescent in face of this revival of medieval Jew-baiting.

THE BIRTH OF AN IDEA

DENNIS GLENNY, the young British dress designer, finds inspiration for his fashions by draping living models. Every man to his own trade!

OFFICER'S DAYS OF LOVE

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

THE "Daily Express" has sent a special representative on an unusual mission. He is touring the north in search of high wages. In his tour he is going to tell the facts about all classes of wages, high and low. He is going to show how low wages reduce the morale of the community. He is going to show how courageous spending reacts favourably throughout the community.

Fitters in steel works have recently received an increase of 3s. a week. Their wages are not high, but this is a step in the right direction. It is a bright spot in an otherwise black town—brought low by wage cuts and false economy.

CUTS THAT KILL

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. DE VALERA AND STATE CONTROL

SECRET MEASURE

"Daily Express" Special Correspondent.

DUBLIN, Thursday.

WHILE Mr. Jack O'Sheehan, the official announcer of the Irish sweepstake draw, was dividing the remnants of the latest Irish lottery prize fund between lucky ticket-holders in the Plaza Ballroom to-day I was listening to an Under-Secretary of the Free State Government introducing a Bill which may change the whole future, scope, and purpose of these Irish hospitals lotteries.

NO CLUE

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

MR. RAMSAY MACDONALD faced a crowded House of Commons yesterday afternoon when he spoke about his visits to Paris, Geneva, and Rome, and his talks with Signor Mussolini.

The German, French, Italian, Polish, and Belgian Ambassadors were among a crowd of diplomatic representatives in their special gallery, and Mr. Bruce, of Australia, and other representatives of the Dominions also listened.

Mr. MacDonald, who was greeted with cheers, said:—

"I take the earliest available opportunity to inform the House regarding what happened while the Foreign Secretary and myself were at Geneva and Rome."

Mr. MacDonald.

LATE NEWS

LABOUR LEADER BEREAVED

Broadcasting Programmes on Page Fifteen.

IUDEEA DECLARĂ RĂZBOI GERMANIEI Jidanii din toată lumea în acțiune, Daily Express, 24 martie 1933

Fig. 20. **24 martie 1933**. *Daily Express*: „Iudea declară război Germaniei".

Rangers Within One Game of Taking Stanley Cup Home

SPORTS

Forward Pass in All Zones Amateur Hockey

SPORTS

Leafs Outshot When Patrick's Men Take Convincing 3-1 Win

Hollywood Gossip

WRIGLEY'S

ANSWER

Jews Condemn Hitler Party Actions

Notices and posters condemning the brutal excesses of Hitlerite Nazis on German Jews are being prominently displayed by the Jews of East London. The automobile in the photograph is about to tour the city with the vigorous protest shown being fixed to the top.

Fig. 21. **1933.** Se face propagandă pentru **boicotarea produselor germane**.

PERSECUTED JEWS SEEN ON INCREASE
New York Times (1857-Current file); Jan 9, 1938;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 -
pg. 12

PERSECUTED JEWS SEEN ON INCREASE

Dr. Kahn Returns With Report of Rise in Europe of Those Deprived of Rights

6,000,000 VICTIMS NOTED

25,000 Refugees Said to Be in Need—Rumania Menaces 800,000 With Anti-Semitism

The number of Jews deprived of their rights and economic opportunity in Europe increased greatly last year, Dr Bernhard Kahn, European director of the American Jewish Joint Distribution Committee, said on his arrival here last week from Europe.

The new Government of Rumania has threatened to outlaw 800,000 Rumanian Jews, "disregarding peace treaties, minority treaties and the constitution of the country," said Dr Kahn

government except sometimes in cases of physical violence and public disturbance," he said.

"It is a matter for encouragement, however, that many outstanding personalities and some political parties in Poland are courageously raising their voices against the inhuman treatment of the Jews and the poisonous atmosphere of anti-Semitism

"In Germany the Jews are being driven out of the last economic positions. Increased oppression is swelling the number of refugees and emigrants. More than 15,000 Jews had to leave Germany during the last year and in the middle of the year the German laws of racial discrimination were extended to the 12,000 Jews in Upper Silesia (the Danzig corridor)"

Dr Kahn said there are 25,000 refugees in Europe, the greater number of them living in need and in demoralizing uncertainty. He expressed the hope that the intergovernmental conference at the League of Nations would take up the refugee problem again in February.

"Five to six million in all are today the victims of governmental anti-Semitism and policies of unchecked anti-Semitic propaganda and persecution All these millions are in danger of losing their rights as citizens. Their economic existence is constantly menaced and for thousands upon thousands their

Fig. 22. 9 ianuarie 1938. „*Şase milioane*“ de jidani sunt victime ale guvernelor statelor europene, cu nouă luni înainte de *Noaptea de Cristal*.

The Evening Independent

ST. PETERSBURG, FLORIDA, WEDNESDAY, FEBRUARY 22, 1939.

Jewish Relief Appeal Starts Here Tomorrow

More than 200 volunteers will begin tomorrow a thorough canvass of St. Petersburg in behalf of the local campaign of the United Jewish Appeal for Refugees and Overseas Needs. It is the largest and most intensive drive ever conducted by American Jews for relief and reconstruction in Europe, immigration and resettlement in Palestine and integration of refugees into the life of the United States.

Milton S. Lew, chairman of the local campaign, said today that the appeal represents the greatest effort in the history of the American Jews to relieve distress abroad to provide new immigration opportunities in Palestine. "The lives of many hundreds of thousands of persecuted men, women and children depend upon our success in this drive," he reported to his campaign workers.

Appeal to All Creeds

Chairman Lew explained that the appeal will be made to all creeds and races because the agents of terror and hatred now aroused in Europe are levied against all religions in general. Once unleashed these powers cannot easily be stopped.

"Intolerance," Lew stated, "is as anti-Christian as it is anti-Jewish. The fiction of racial superiority is so alien to our American traditions that we cannot understand the callousness of many European nations toward the helpless victims. I feel that Americans of all creeds can join to prove to the world once more that while American democracy lives, humanity and compassion shall not die."

6,000,000 Helpless

Lew pointed out that there are six million Jews in Europe today fighting desperately against intolerance and despair. For them the support of the united appeal is crucial, he said.

The national quota sought in the

carry mail, and lastly will take on passengers.

The Pacific clippers cut the average passage time between San Francisco and Manila from 24 days to five. The Atlantic air fleet will use the same figures in reverse. The five-day passage of the fastest liners will be cut to 24 hours.

Fig. 22bis. 22.02.1939. În *The Evening Independent*, St. Petersburg, Florida, „…şase milioane de jidani disperaţi…". 1939EveningIndependentSixMillion.jpg.

REVIEW OF EVENTS

By The Editors Of
Contemporary Jewish Record

These past few months are memorable ones in the light of Jewish as well as world history. But the era of constant change in which we live makes necessary now and then the summarizing of what actually has taken place during a given period. By special arrangements with the editors of the Contemporary Jewish Record, and this magazine we bring you this timely resume of Jewish world events.
—THE EDITOR

IT is as yet too early today to comprehend the full extent of the tragedy which has overtaken the world. The conflict has but started. It is now still limited to four countries. The extent of its possible spread is not as yet known. But the tragedy which has overtaken the millions of people in the war zone as well as the 3,500,000 Jews in Poland and the 800,000 Jews in Germany and her possessions is sufficiently great to defy the imagination and stir the deep sympathy of those who still believe in mercy, justice and the protection of the weak.

Scarcely two months before Hitler's aggression against Poland, Herr Hans Ziegler, a ranking official in the Propaganda Ministry, emphasized, according to a dispatch by the Jewish Telegraphic Agency, in his book entitled "Juden und der Weltkrieg," that one of the worth-while results of the coming world war would be the annihilation of the six million Jews in East and Central Europe. Other warnings of the same dire character have been uttered by Nazi officials and publications for the past several years.

Today, two-thirds of the Jewish population in Poland is under Nazi occupation. Even the infrequent dispatches from the war front indicate that the Jews were the twofold victim of Nazi hatred and retaliation, first as citizens of Poland, and secondly, as Jews. The Nazi propaganda machinery is feverishly at work in an effort to drive a wedge between the Jews and the Poles. In line with its set policy, pursued before the hostilities commenced, Nazi propaganda attempts to convince the Poles that their enemy is the Jew and not the Nazi aggressor. At the same time, an effort is made to portray the Polish civilian resistance as stemming mainly from Jews, in order to justify wanton retaliation and goad the German soldiers and civilian population to more frightful acts. Frequent bombardments of Polish towns have been directed in many cases at the Jewish quarters. Polish Jews knew that their very existence is at stake in this war. For the part of Poland, occupied by the Nazis, there may be a puppet government, Slovak style, pending a change in fortune. For Jews there is but death, exile and persecution. Nor is there any escape for them. If the pattern established by the U.S.S.R. will be followed in the regions occupied by the Russian forces, Jews in these localities will face persecution for their religious beliefs, Zionist activities and democratic sympathies.

As was not the case in the last war, in which the Jews of Germany shed blood for the glory of the grateful "Vaterland," they are held there today as hostages to become again the scapegoats in the event of the defeat of the Nazi forces.

The problem of Palestine has attained a new complexion against the background of the new world situation. It continued to loom large until the outbreak of hostilities. It was evident from the utterances and actions of the Colonial Minister, Mr. Malcolm MacDonald, that the British Government was determined to put into effect the measures outlined in the White Paper, and to break the resistance of the Jewish community. This was reflected in the suspension of Jewish immigration into Palestine during the six months beginning October 1, 1939, as a retaliation for the continuous stream of "illegal" immigration of German and other refugees. Jews were heartened by the publication of the report of the League of Nations Permanent Mandates Commission, four of whose seven members declared the White Paper an unmistakable violation of the terms of the Mandate. In the meantime, attention was shifted to Geneva where the Twenty-First Biennial World Zionist Congress was opened on August 16.

The Congress met under the threatening clouds of war, a circumstance which influenced both the procedure and the tenor of the addresses and discussions. Because of the emergency situation in Zionism, elections were not held in a number of countries. The labor group was strongly represented as usual, and its coalition with the liberal General Zionists (Group A) still dominated the scene in spite of minor disagreements. The major differences which transcended all group lines ranged about the type of resistance to be undertaken against the British policy. While the Congress went on record as unanimously opposed to any compromise in Palestine at the expense of Jewish rights.

(Continued on page 26)

The Jewish Criterion (Pittsburgh) Oct 13, 1939

Fig. 23. 13 octombrie 1939. În *The Jewish Criterion*: „…şase milioane de jidani vor fi anihilați ca parte a unui plan nazist" (https://www.stormfront.org/forum/t893694-2/).

THE PALM BEACH POST

Tuesday Morning, June 25, 1940

DOOM OF EUROPEAN JEWS IS SEEN IF HITLER WINS

NEW YORK, June 24.—(AP)—Dr. Nahum Goldmann, administrative committee chairman of the World Jewish Congress, said today that if the Nazis should achieve final victory "6,000,000 Jews in Europe are doomed to destruction."

"Their only hope for future existence lies in the ability of Great Britain to resist the Nazi conquest," declared Dr. Goldmann, who arrived here Friday from Geneva.

He issued a statement calling upon United States Jewry to take leadership in mobilizing Jews in North and South America for an organized defense program.

Fig. 24. **26 iunie 1940.** Jidanii pretind, încă o dată, că „şase milioane sunt condamnați la distrugere“, chiar înainte ca lagărele de concentrare să fie construite.

The Times (London) Aug 14, 1945

PALESTINIAN JEWS' PROTEST

ORDERLY MEETINGS

The Times (London) Sept 22, 1945

RETURN OF JEWS TO PALESTINE

IMMEDIATE DECISION URGED

ZIONIST APPEAL

MORTAL BLOW

FREEDOM FROM FEAR

The Times (London) Oct 9, 1945

TO THE EDITOR OF THE TIMES

Fig. 25. Dar şi în *The Times* (Londra), în toamna lui 1945, se insistă pe cele „şase milioane“, care încă nu fuseseră numărate la Nürnberg.

6,000,000 JEWS DEAD
New York Times (1857-Current file); Jan 8, 1945;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)
pg. 17

6,000,000 JEWS DEAD

Jacob Lestchinsky Estimates Reduction in Europe Since '39

The Jewish population in Europe has been reduced from 9,500,000 in 1939 to 3,500,000, it was estimated yesterday by Jacob Lestchinsky, exiled economist and newspaper man, in an address at the nineteenth annual conference of the Yiddish Scientific Institute. Mr. Lestchinsky, who is research secretary of the institute, spoke at the closing sessions of a three-day conference at the Hotel Park Central and attended by delegates from Jewish educational and cultural groups.

"Of the 6,000,000 European Jews who have died, 5,000,000 had lived in the countries under Hitler's occupation," he said.

Other speakers included Dr. Harry M. Orlinsky, Professor of Bible at the Jewish Institute of Religion; Prof. Abraham Heschel of Hebrew Union College, Cincinnati, and Joseph Opatoshu, vice president of the institute's executive board.

Fig. 26. 8 ianuarie 1945. În *The New York Times*: Jacob Lestchinsky **anunță** „*şase milioane*“ de jidani morți.

An article published in March 15, 1945 in the English-language London weekly, Soviet War News

ILYA EHRENBURG, back from a two-weeks' visit to Germany, sums up his impressions

Wolves they were—

The world now knows that Germany has killed six million Jews. Do they think it is enough for them to take down the street signs, for their atrocities to be forgotten? They swear: "We knew nothing about it. We are innocent." But the evidence is there. They ran away from us in such a hurry that they discarded not only their city banners, not only their official seals and police records, but even their personal papers.

This May Teach Them

Splitting on the Butcher

Kindergarten Songs

Wolves they remain

They Will Do It Again, If—

"We Are Innocent"

Allied Prisoners' View

HERRENVOLK DO THE CHORES

Fig. 27. 15 martie 1945. Ilya Ehrenburg: „**Lumea acum ştie** că Germania a ucis *şase milioane* de jidani".

Oct 31, 1869
RELIGIOUS INTELLIGENCE.

Feb 10, 1889
HOW MANY JEWS ARE THERE?

Sep 12, 1891
AN INDICTMENT OF RUSSIA
OFFICIAL LAW BREAKERS AND JEWS IN THE PALE.

Mar 15, 1896
Russia and Religious Liberty.
From The Academy.

Jun 11, 1900
ZIONISTS' MASS MEETING

Nov 27, 1902
PLEA FOR ZIONISM.

Oct 20, 1904
ZANGWILL HERE TO AID JEWISH COLONY SCHEME
Author Talks of England's Offer of Land in South Africa.
ENOUGH JEWS IN AMERICA

Jan 29, 1905
END OF ZIONISM, MAYBE.
Jewish Preacher's View of Uprising in Russia.

Nov 1, 1905
POBIEDONOSTZEFF RESIGNS.
Chief Procurator of the Holy Synod Most Hated Man in Russia.

Mar 25, 1906
Dr. Paul Nathan's View of Russian Massacre

Mar 13, 1910
MANY JEWS FLEE FROM RUSSIA

Apr 11, 1910
RUSSIAN JEWS IN SAD PLIGHT.
Worse Than Under Plehve, Magnes Says—Fears the News is Suppressed.

Oct 31, 1911
CHURCHES IN PLEA TO CZAR FOR JUSTICE
Creeds Unite in Effort to End Religious Persecution in Russia.

Dec 10, 1911
CONDITION OF JEWS IN RUSSIA WORST IN ITS HISTORY

Dec 2, 1914
APPEAL FOR AID FOR JEWS.
American Committee Tells of Suffering Due to the War.

Jan 14, 1915
JEWS' INDIFFERENCE TO WAR AID REBUKED
Louis Marshall Denounces Apathy Toward Suffering of Co-Religionists.
MILLIONS IN DIRE DISTRESS

Oct 18, 1918
$1,000,000,000 FUND TO REBUILD JEWRY
Six Million Souls Will Need Help to Resume Normal Life When War Is Ended.

Sep 8, 1919
UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP POGROMS

Nov 12, 1919
TELLS SAD PLIGHT OF JEWS.
Felix M. Warburg Says They Were the Worst Sufferers in War.

Apr 12, 1920
HOOVER PLEA NETS $1,600,000 FOR JEWS

May 3, 1920
ASK $7,500,000 HERE FOR EUROPE'S NEEDY
Secretary Colby Gives Government Approval of Jewish Relief Appeal.

May 9, 1920
JEWISH CAMPAIGN EXTENDED A WEEK
Full Quota Is Imperative to Succor 6,000,000 Facing Starvation and Disease.

May 16, 1920
NEW YORK CITY LAGS IN JEWISH CAMPAIGN

Jul 20, 1921
BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA
Massacre Threatens All Jews as Soviet Power Wanes, Declares Kreinin, Coming Here for Aid.

Mar 29, 1933
ALDERMEN VOTE HITLER PROTEST
Appeal for Funds Issued.

Sep 8, 1935
Congress Defends Polish Jews.

Aug 8, 1936
WISE STATES AIMS OF JEWISH PARLEY; Permanent Organization and Study of Most Pressing Problems Are Objects. 250 GATHERED AT GENEVA 6,000,000 of World's 16,000,000 Jews Represented -- None From Germany or Russia.

Feb 23, 1938
"Jewish Tragedy" Pictured

May 2, 1938
NATION IS WARNED OF ANTI-SEMITISM

Jan 15, 1939
MASARYK TO WORK FOR ZIONIST CAUSE
Rabbi Silver Assails Proposal for Settlements in Africa and in South America

Jan , 1939
3 JEWISH GROUPS UNITE FOR REFUGEES
Unification of the three major American Jewish organizations engaged in the task of aiding 6,000,000 Jewish victims in Central and Eastern Europe of political persecution and economic distress was announced yesterday.

Jan 8, 1945
Article Preview
6,000,000 JEWS DEAD; Jacob Lestchinsky Estimates Reduction in Europe Since '39

Feb 11, 1945
WORSE PLIGHT SEEN FOR EUROPE'S JEWS; Palestine Agency Official Says Most of 1,200,000 Survivors Seek Havens in Zion

Feb 17, 1945
Schwartz Says Only 1,500,000 Jews Are Left In Europe as Result of German Murders

Fig. 28. 34 de facsimile de presă cu propagandă **holocaustică** între 31 octombrie 1869 şi 17 februarie 1945.

A2 THE GLOBE AND MAIL, WEDNESDAY, APRIL 25, 1990

Human fat wasn't used by Nazis, Israel's Holocaust Museum says

Reuter

JERUSALEM

Israel's Holocaust Museum, rebutting a common belief, said yesterday that the Nazis never made soap from human fat of murdered Jews during the Second World War.

"Historians have concluded that soap was not made from human fat. When so many people deny the Holocaust ever happened, why give them something to use against the truth?" said Shmuel Krakoski of the Yad Vashem Museum.

Israeli Holocaust historian Yehuda Bauer said there is no evidence Nazi Germany used corpses for soap, although it did use skin for lampshades and hair for matresses.

He said many Jews believed murdered families had been turned into soap because the Nazis themselves propagated the idea as "a sadistic tool for mental torture."

THE NORTHERN CALIFORNIA JEWISH

Holocaust expert rejects charge that Nazis made soap from Jews

THE JERUSALEM POST INTERNATIONAL EDITION

Nazis never made human-fat soap

By BILL HUTMAN

Yad Vashem, the Israel Holocaust Memorial Authority, last week upheld the recent statement by Professor Yehuda Bauer, an eminent Holocaust historian, that the Nazis never made soap from human fat.

No documentation exists to back up such allegations against the Nazis, Yad Vashem spokesman Menachem Fogel said. "That is the position Yad Vashem has always held."

Bauer, a professor at the Hebrew University and head of the International Centre for Research on anti-Semitism, said at Wizo House in Tel Aviv, "The Nazis never made soap from Jews because they did not have such technology."

Shmuel Krakoski, archives director at Yad Vashem, explained that the reason many believed, and still believe, that the Nazis made such soap was because during the war the Germans started rumours to that effect.

"What is clear is that soap was made on which the letters RIS were inscribed, and there was propaganda that this soap was made from Jews," said Krakoski. RIS supposedly stood for *Rein Idisha Seif*.

Ths Nazis did however use the skin and hair of humans to make various products, said Krakoski.

Bauer said that the Nazis carried out many atrocities and there was no need to add false allegations to their already dark record.

Fig. 29. 5 mai 1990 – *The Ierusalem Post*, din 05.05.1990: „**Naziştii nu au făcut niciodată săpun din grăsime umană**". The Ierusalem Post Jew-soap-hoax.jpg. Alt titlu: „**Un expert în holocaust respinge acuzația că naziştii au făcut săpun din jidani**".

Fig. 30. Afişul filmului *Symphony of Six Million* (1932).

Fig. 31. Evaluarea victimelor „holocaustului“: de la 9.000.000 la 74.000.

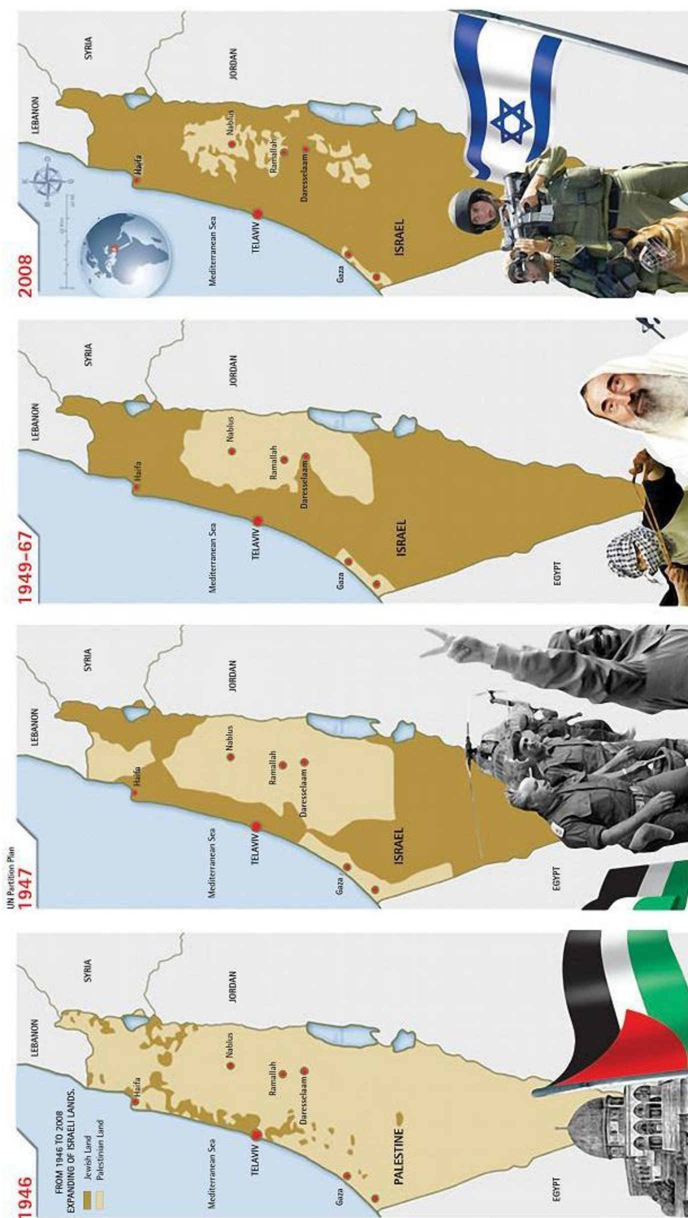

Fig. 32. **Curățirea etnică** a Palestinei între 1946-2008 comisă de Israel.

Sep 16, 1903

THE MACEDONIAN MASSACRES.

I am a Jew, and I think that I speak on behalf of all those of the same faith when I say I shudder at the atrocities being perpetrated in Macedonia. What a picture that will be for posterity to look upon, to behold the carnage that is to-day being enacted by the ferocious, brutal, pitiless Turk! The miseries of those thousands of Christians daily slaughtered! What a scene of pillage, what a holocaust, and we standing here idle!

May 16, 1903

MORE DETAILS OF THE KISHINEFF MASSACRE

In Some Places Jews Managed to Defend Themselves.

"We charge the Russian Government with responsibility for the Kishineff massacre. We say it is steeped to the eyes in the guilt of this holocaust. If Europe does not disassociate itself from the leprous taint of this barbarian power it writes its humanity down as a sham, its civilization as organized hy-

Jun 1, 1933

GERMAN POET IS SAFE.

Else Lasker Schuler, Reported Missing, Is Located in Zurich.

Else Lasker Schüler, the poet, one of a number of prominent German Jews reported to have disappeared without a trace, is alive and safe at Zurich, Switzerland, Dr.

Dr. Margoshes said he had received a letter from the poet at Zurich a few days ago, stating that she had "run away from the holocaust" and was destitute but perfectly safe. He added that she had

May 31, 1936

AMERICANS APPEAL FOR JEWISH REFUGE

Pro-Palestine Federation Asks Britain to Take a Strong Course in Holy Land.

The petition, in expressing the opinion of enlightened Christian leadership in the United States, favoring a larger Jewish immigration into Palestine, stressed the intolerable sufferings of the millions of Jews in "the European holocaust."

Oct 2, 1941

YOM KIPPUR ENDS IN PLEA FOR PEACE

Day of Atonement Sermons Bid Nations of the World Build a New Order

perienced the terrible cost of war. Bearing in mind, when the day of peace comes, the inferno through which the human race is now passing, the peace-makers may so order the pattern of the future as to avoid the likelihood of another holocaust."

Fig. 33. Propagandă **holocaustică** în prima jumătate a secolului XX.

Fig. 34. Jidani **persecutați** în Bucureşti, fiind puşi să măture străzile.

Fig. 35. Revista *SANTINELA*, nr. 19/august 2007, pag. 1.

„În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar“
George Orwell

SANTINELA

Periodic național: Combate impostura și apără demnitatea | Prețul 1Leu

Anul III, Nr. 19 — August 2007 — 16 pagini * Director: Ilie NEACȘU

PREȘEDINTELE BOGDAN OLTEANU INCITĂ LA ASASINAREA PREȘEDINTELUI TRAIAN BĂSESCU

Niște țigănci și-au pus cortul în fața Teatrului Național ca să afle „starea de sănătate civică“ (!) a românilor. Bogdan Olteanu, comentând cu ele afirmația, întemeiată, a președintelui Traian Băsescu, „țigancă împuțită“, a declarat: „Ultimul președinte care nu a avut nimic de învățat a fost împușcat în decembrie 1989; ăsta sper să scape cu viață“. Faptul că netotul kominternistei *Ghizela Vass* „speră să scape“ înseamnă că știe de pregătirea unui asasinat contra șefului statului. Oricum, finul premierului Tăriceanu incită la asasinat! Ținând cont că este jurist, trebuia arestat imediat și inculpat pentru terorism. Domnule Băsescu, chiar așa de rău ați ajuns, că vă amenință cu asasinarea un pârțângău propulsat de nașul său președinte al Camerei Deputaților și nu-l puteți pune la punct pe moftangiul-al-3-lea-om în stat?!

HORTHYSMUL U.D.M.R.!

Presa de limbă ungară din România vorbește, de 18 ani, de metoda „pașilor mărunți“ pe care trebuie să o aplice U.D.M.R., iar presa românească vorbește, de tot atâta timp, de metoda „pașilor mărunți“ pe care o practică U.D.M.R. Diferența rezidă, așadar, în faptul că presa românească nu face decât să constate succesele politice pe care le înregistrează U.D.M.R. în lupta ei permanentă contra României. În plus, presa din România mai relevă, uneori aproape săptămânal, „șantajul pe care-l face U.D.M.R. asupra guvernului“.

Alte publicații au dezvăluit și alte aspecte la fel de importante despre U.D.M.R., dar, mai ales, cel mai important: duplicitatea ilegală a U.D.M.R., deoarece este o organizație culturală a etnicilor maghiari, dar este participantă la alegeri și este prezentă în Parlamentul României ca partid politic, dar nu este partid politic, întrucât nu este înregistrată în Registrul partidelor politice! Deci, prezența ei în Parlament este absolut ilegală, dar nimeni nu ia nici o măsură pentru a remedia situația, de parcă toți românii ar fi niște zombi. Și, probabil, într-o anumită măsură și sunt niște zombi, de vreme ce acceptă cu seninătate această situație devenită intolerabilă, întrucât U.D.M.R. a început să acționeze contra României pe față, cu nonșalanță, maghiarii râzându-și, în sinea lor, dar și în publicațiile în limba maghiară, de prostia românilor.

Într-adevăr, U.D.M.R. s-a manifestat ca organizație fascistă, revanșardă, în esență horthystă, încă de la apariția ei. De fapt, chiar mulți dintre liderii ei sunt descendenții direcți ei celor care au constituit MADOSZ-ul – organizație, care, la rândul ei, provenea din asocierea fostelororganizațiihorthystecareacționau în țara noastră și care se umpluseră de sângele românilor asasinați în vremea cât a acționat Diktatul de la Viena și care au năpârlit subit în „comuniste“. Iar pe măsură ce obținea succese, U.D.M.R. devenea și mai impertinentă. Astfel, în 1992, U.D.M.R. a lansat „Declarația de autonomie de la Cluj-Napoca“, în anii următori declarația de autonomie a așa-zisului „Ținut Secuiesc.“ Și, tot așa,

(Continuare în pagina 2)

SANTINELA

6 Nr 19 — August 2007 SANTINELA

GHEORGHE I. BRĂTIANU A FOST

Ministerul Administrației şi Internelor refuză

Gheorghe I. Brătianu s-a născut la 3 februarie 1898, la Ruginoasa, județul Iaşi. Era nepotul lui I. C. Brătianu şi fiul lui Ionel I. C. Brătianu – două dintre personalitățile reprezentative al vieții politice ale României moderne. Primul a fost prim-ministru al țării în timpul războiului din 1877-1878, care a dus la cucerirea Independenței de Stat a României. Al doilea a fost prim-ministru în timpul Războiului pentru Întregirea Neamului.

Absolvent, în 1916, al Liceului Național din Iaşi (fosta Academie Mihăileană), se înscrie în 1917 la Facultatea de Drept a Universității din Iaşi, pe care o absolvă în 1920. În 1921 se înscrie la cursurile de la Universitatea Sorbona, precum şi la *Ecole Practique des Hautes Etudes* şi *Ecole des Chartes*. În luna iunie 1923 obține diploma de doctor în filozofie la Universitatea din Cernăuți, fapt care îi va permite ocuparea unei catedre la Universitatea din Iaşi. În anii 1926-1938 se implică activ în viața politică a țării. Se înscrie în Partidul Național Liberal. A fost de mai multe ori deputat (1927-1928, 1931-1932, 1933-1937). La 9 iunie 1930 este exclus din P.N.L. datorită acceptării revenirii la tron a prințului Carol, ca rege al României sub numele de Carol al II-lea. Târziu, îşi dă seama de greşeala făcută şi revine la vechiul partid liberal sub conducerea lui Constantin (Dinu) Brătianu (1866-1950), la 10 iunie 1938.

La propunerea lui Nicolae Iorga, la 23 iunie 1928, Secțiunea istorică a Academiei României îl alege membru corespondent. Gheorghe I. Brătianu împlinise 30 de ani. În anul 1929 a promovat doctoratul la Sorbona sub îndrumarea lui Ferdinand Lot, cu teza principală *Recherches sur le commerce genois dans la Mer Noire aux XIII-e siecle*, apărută în acelaşi an la Paris şi comentată elogios în presa de specialitate. În anii care au urmat, a desfăşurat o activitate ştiințifică susținută în acelaşi timp cu activitățile politice. Publică mai multe lucrări, între care cea mai interesantă este cartea *O enigmă şi un miracol istoric: poporul român*. În luna septembrie 1938 face parte din delegația română, condusă de N. Iorga, la cel de-al doilea VIII-lea Congres Internațional de Ştiințe Istorice de la Zürich. Comunicarea sa *O nouă istorie a Europei în Evul Mediu: sfârşitul lumii antice şi triumful Orientului* s-a bucurat de o largă audiență. Publică în două volume lucrarea *Acțiunea politică şi militară a României în lumina corespondenței diplomatice a lui I. C. Brătianu*. În anii premergători războiului, Gheorghe I. Brătianu s-a apropiat de mişcarea naționalistă română, a militat pentru o apropiere de Germania. El a rămas constant pe poziție că Uniunea Sovietică reprezintă cel mai mare pericol pentru existența Statului Român şi că o alianță cu ea este contrară intereselor sale. Majoritatea conducătorilor Uniunii Sovietice din acea perioadă erau evrei şi făcuseră tot ce era posibil ca U.R.S.S. să nu recunoască Unirea Basarabiei cu România şi se manifestau agresiv la adresa României. Evreii din toată Europa hotărâseră, încă din 1829, înființarea Israelului European pe teritoriul Moldovei de la Nistru până la Munții Carpați, de aceea s-au opus cu înverşunare revenirii Basarabiei la Patria Mamă. Numai că ruşii, care sunt un popor creştin, ortodox ca şi românii, nu au admis aşa ceva şi le-au spus clar, să meargă de unde au migrat, dinspre Golful Persic, prin mileniul IV î.Hr., spre câmpiile mănoase ale Mesopotamiei (vezi Dr. Şerban Milcoveanu, *Teroarea de stat până la 22 decembrie 1989*, pag. 139).

Gheorghe I. Brătianu considera că apropierea de Germania este o necesitate pentru păstrarea intactă a granițelor țării. În anii 1935-1939 a făcut frecvente deplasări în capitalele europene, unde a avut convorbiri cu numeroşi conducători ai statelor respective. La 16 noiembrie 1936, a fost primit de Hitler, fiind primul om politic român care s-a întâlnit cu Füherul. Gheorghe I. Brătianu s-a pronunțat împotriva unei alianțe cu sovieticii şi a arătat că România are de îndeplinit o misiune la Nistru şi la Marea Neagră, aceea de a opri răspândirea iudeo-comunismului în Europa. Evreii nu i-au iertat această atitudine.

În iunie 1940 începe războiul şi ne sunt răpite Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ținutul Herța, care au intrat în componența Uniunii Sovietice. Comportamentul evreilor din aceste provincii, în timpul evacuării Armatei Române, a fost profund antiromânesc. Agresivitatea, ostilitățile şi crimele săvârşite de evrei împotriva românilor de către evrei în această etapă i-au îngrozit pe militarii Armatei Sovietice şi chiar pe conducătorii Uniunii Sovietice. Profund marcat de evenimente, Gheorghe I. Brătianu va răspunde atât ca istoric, cât şi ca ostaş la chemarea Patriei.

La 1 octombrie 1940, devine profesor titular la Facultatea de Filosofie şi Litere a Universității Bucureşti, în locul lui Nicolae Iorga, care se pensionase. La 27 noiembrie este asasinat savantul Nicolae Iorga. Vestea l-a zguduit profund. A participat la înmormântare (Cimitirul Bellu Militar), alături de marii cărturari al țării, în frunte cu preşedintele Academiei Române, C. Rădulescu Motru. În cartea *GHEORGHE I. BRĂTIANU ISTORIE ŞI POLITICĂ*, de Petre Otu şi Aurel Pentelescu (Editura Corint, Bucureşti 2003, pag. 64), este scris: „Gheorghe I. Brătianu a fost singurul profesor de la Facultatea de Litere care a luat cuvântul public, în fața studenților şi profesorilor, împotriva uciderii lui Nicolae Iorga. Nicoară Beldiceanu, în acel moment student, relatează că Gheorghe I. Brătianu a condamnat asasinatul şi a cerut asistenței păstrarea unui moment de reculegere. De asemenea, savantul a cerut unor studenți legionari, care protestau față de această decizie să părăsească sala. După moartea tragică a lui Nicolae Iorga, Gheorghe I. Brătianu a fost numit director al Institutului de istorie din Bucureşti.

Gheorghe I. BRĂTIANU

În timpul guvernării lui Ion Antonescu, savantul Gheorghe I. Brătianu a adoptat o atitudine rezervată, nefiind de acord cu modul de guvernare. A fost chemat de Antonescu şi i-a oferit postul de Ministru de Externe şi chiar de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri. Când a văzut modul cum conduce țara Ion Antonescu, a refuzat posturile oferite şi s-a dedicat mai mult activității ştiințifice. Ca o revoltă a raptului sovietic din 26 iunie 1940, scrie studiul *Moldova şi frontierele sale istorice*. În 1943 a scris lucrarea *Basarabia. Drepturile naționale şi istorice*, cu speranța că Marile Puteri nu vor mai încălca principiul de drept şi respectarea unității etnice şi lingvistice.

La 28 mai 1942, Academia Română consfințeşte alegerea lui Gheorghe I. Brătianu printre membrii săi, în locul rămas vacant după moartea lui N. Iorga, în Secțiunea Istorică, fiind, la 44 de ani, cel mai tânăr dintre aceştia.

În vara anului 1941 a fost concentrat şi a participat chiar din primele zile la războiul antisovietic, nu cum scriu unii istorici iudeo-bolşevici, că a plecat voluntar pe Frontul din Răsărit. În anul 1941 a îmbrăcat uniforma de căpitan de artilerie şi s-a dus pe front în loc să accepte conducerea Ministerului de Externe, post pe care generalul Ion Antonescu i l-a oferit cu insistență. Etapele în care savantul a fost supus obligațiilor militare au fost: 12 iulie-30 septembrie 1941 şi 16 iulie-24 septembrie 1942. În luna august 1942 a însoțit trupele Corpului de Cavalerie în Crimeia; după căderea Sevastopolului. Văzând evoluția războiului şi bombardamentele devastatoare ale aviației anglo-americane, Gh. I. Brătianu a întreprins demersuri la mareşalul Ion Antonescu pentru încheierea armistițiului. La sfârşitul lunii aprilie 1944, publică documentul: *Scrisoare deschisă d-lui W. G. Lelland*, preşedintele Comitetului Internațional al Ştiințelor Istorice din Washington, tipărită la 21 aprilie 1944 în ziarul Curentul, cu o prezentare, la fel de vibrantă, semnată de Pamfil Şeicaru. În acest document, Gheorghe I. Brătianu arată adevăratele dimensiuni ale bombardamentelor americane, care au distrus printre alte obiective şi următoarele: Universitatea Bucureşti, Institutul Cantacuzino, sediul librăriei Cartea Românească, Imprimeriile Dacia Traiană. Numai raidul din 4 aprilie 1944, desfăşurat asupra Capitalei (zona Gara de Nord) a produs peste 1.450 de victime în rândurile populației civile. Un întreg cimitir (fostul cimitir Calvin) din Capitală, poartă de atunci numele „Cimitirul 4 aprilie". (Se pare că data de 4 aprilie 1944, scrisă 4.4.44, are o semnificație masonică şi, după opinia unor numerologi, bombardamentul a fost ales, deci, deliberat pentru acea zi! Nota Red.)

Şi parcă nu erau suficiente covoarele de bombe explozive şi incendiare aruncate din avioanele anglo-americane, din bombardiere erau aruncate bomboane otrăvite, jucării pentru copii explozive şi alte invenții de-ale „civilizației" americane. Foarte mulți copii au murit atunci, după au ce gustat din bomboanele împrăştiate deasupra localităților de aviația „aliată".

Savantul istoric Gheorghe I. Brătianu s-a implicat deosebit de activ în acțiunea pentru condamnarea caracterului distructiv al bombardamentelor anglo-americane asupra teritoriului Românie în intervalul aprilie-august 1944. Nichifor Crainic, în articolul *Tehnica fără suflet*, tipărit în revista *Aripi Româneşti*, din 25 iulie 1944, scria: „O parte din pământul sfânt al țării e cotropit de barbarii Uralilor, văzduhul năvălit de barbarii de peste Atlantic. Am ascultat şi eu în ultimul timp, la radio *Vocea Americii* şi tam-tamul Londrei, într-o românească atât de iudaic gargarisită, care ne asmute fără încetare să ne predăm Sovietelor". Paradoxal, dar ruşii nu s-au pretat la asemenea acțiuni patologic de teroriste. Caracterul unora dintre aceste bombardamente anglo-americane rămâne condamnabil, mai ales a acelora care au vizat atacarea şi distrugerea multor obiective nemilitare şi a populației civile.

Românii au fost implicați în război fără voia lor. Ruşii, la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial, şi-au închipuit că ei sunt învingătorii. Învingătorii au fost alții, nici ruşii şi nici occidentalii. Gabriel Constantinescu, fiu al scriitorului Paul Constantinescu (1895-1981), în cartea *Evreii în România* scrie: **„Evreii au provocat războiul, ei l-au întreținut şi ei l-au câştigat"** (Editura Fronde, Paris 2000, la pag. 189).

De peste paisprezece veacuri trăim cu slavii, împreună sau înconjurați de ei. Traiul împreună cu slavii (mai puțin intim la început, dar ajungând la o simbioză în multe locuri mai pe urmă, care a dus la românizarea slavilor) a lăsat urme în limbă, care se mai pot desluşi şi astăzi. Cuvântul „isprăvesc" îl mai spun doar bătrânii, tinerii „termină" lucrul lor. Relațiile de prietenie între poporul român şi poporul slav s-au deteriorat în urma invaziei iudaice, survenită după anul 1828, când jidanii au hotărât să întemeieze statul Israel pe teritoriul Ucrainei Subcarpatice, Maramureşului, Bucovinei, Volhiniei şi Podoliei. Aşa a apărut antiiudaisnul ruşilor şi românilor, ca reacție normală de apărare. Ruşii, care sunt un popor creştin ortodox, vecin şi prieten cu poporul român, nu au admis prezența evreilor pe aceste teritorii şi le-au spus răspicat să plece în Golful Persic, de unde au migrat.

Savantul Gheorghe I. Brătianu rămâne un produs al culturii române dintre cele două războaie mondiale, profund național şi european. El a fost adversar înverşunat al iudeo-bolşevismului şi al revizionismului maghiar. Evreii nu l-au iertat. După 1944 este înlăturat din viața politică şi ştiințifică. În şedința din 9 mai 1946, Gheorghe I. Brătianu a compărut în procesul Mareşalului Ion Antonescu. Depoziția sa a fost distrusă de autoritățile iudeo-bolşevice. În anul 1947 este suspendat de la Universitate şi de la conducerea Institutului de Istorie Universală „N. Iorga". I s-a fixat domiciliul obligatoriu.

În vara anului 1947 i s-a propus expatrierea, la care refuzul a fost vehement: „Brătianu nu dezertează din România". După cum declară academiciana Cornelia Bodea, prezentă la întâlnirea dintre Alexandru Rosetti şi Gheorghe Brătianu, când Rosetti îi înmâna un paşaport semnat de ministrul de Externe – jidanca Ana Pauker –, savantul istoric a replicat: „Mă numesc Brătianu, domnişoară Bodea!".

Ana Pauker nu a mai suportat înfruntarea şi a ordonat suspendarea profesorului Gheorghe I. Brătianu din toate funcțiile publice pe care le deținea, fixarea domiciliului obligatoriu (în strada Biserica Popa Chițu nr. 26) şi i-au fost interzise contactele externe. În anul 1948 a fost înlăturat din Academia Română. În noaptea de 7/8 mai 1950 este arestat şi întemnițat în închisoarea din Sighet, fără să i se intenteze proces. În penitenciarul din Sighet, Gheorghe I. Brătianu a fost supus la torturi groaznice, unde a decedat în noaptea de 24 spre 25 aprilie 1953. Gheorghe I. Brătianu a ispăşit două mari „crime": a luptat pe front şi a susținut prin scris drepturile României asupra Basarabiei. Gheorghe I. Brătianu nu a abdicat de la crezul vieții sale

Fig. 36. Revista *SANTINELA*, nr. 19/august 2007, pag. 6.

SANTINELA Nr 19 — August 2007 7

OMORÂT DE UN GARDIAN JIDAN!

să îl denunţe! „Prietenii ştiu de ce!“

cu toate chinurile şi torturile la care a fost supus.

Asupra morţii lui Gheorghe I. Brătianu s-au emis multe ipostaze – exterminare, sinucidere, boală etc. Pe această temă s-au scris chiar mai multe studii şi cărţi, dintre care menţionez: *Gheorghe I. Brătianu. Enigma morţii sale*, Editura Fundaţia Academia Civică, Bucureşti 2003; *Gheorghe I. Brătianu. Istorie şi Politică* de Petre Otu şi Aurel Pentelescu, Grupul Editorial Corint Bucureşti 2003; studii introductive la cărţile lui Gheorghe I. Brătianu, *O enigmă şi un miracol istoric: poporul român*, Editura Corint Bucureşti 2003, şi, respectiv, *Basarabia drepturi naţionale şi istorice*, ediţie îngrijită de Florin Rotaru, Editura Semne, Bucureşti, 1995 etc. Declaraţiile unor deţinuţi de penitenciarul Sighet din acea vreme, pe lângă faptul că sunt mincinoase, sunt chiar denigratoare la adresa lui Gheorghe I. Brătianu. Este ridicolă cartea lui N. Carandino, intitulată „File de istorie", în care publică amintirile lui de deţinut la închisoarea din Sighet. Printre alte murdării la adresa lui Gheorghe I. Brătianu, scrie că savantul s-a spânzurat cu un cearşaf din care a făcut un fel de frânghie. Savantul n-a avut nici măcar cearşaf. Este ruşinos că un preot greco-catolic, părintele Deliman, a declarat că n-a fost bătut nimeni în închisoarea de la Sighet. Este drept că preoţii greco-catolici din penitenciarul Sighet, în număr de 21, au efectuat corvezile din închisoare: măturat, curăţat, tăiat lemne, bucătărie etc., care era o adevărată binefacere pentru deţinuţi. Şi acolo a funcţionat răutatea catolicilor şi greco-catolicilor împotriva ortodocşilor.

Gardienii de la penitenciarul Sighet îi băteau îngrozitor pe deţinuţi. Cei mai feroci erau gardienii evrei şi unguri. După mărturiile lui Vasile Ciolpan, fostul director al închisorii, cel mai bestial gardian a fost evreul „*Pithecantropus erectus*", cel care i-a dat lovitura de graţie lui Gheorghe I. Brătianu. În cartea sa, Constantin C. Giurescu scrie următoarele: „*Pithecantropus erectus* a fost, fără îndoială, unul din cei mai bestiali gardieni din câţi am avut în Sighet, dacă nu cel mai bestial. Alcoolic înveterat cu un cap degenerat, mai mult mârâind, decât vorbind, când îl vedeai pentru prima dată aveai impresia unui Minus habens, de aceea şi porecla lui (Vasile Ciolpan a refuzat să-i divulge numele adevărat). Am aflat din gura lui că fusese trimis, în vremea lui Antonescu la Hamburg, în Germania, pentru muncă în fabrici" (vezi *Cinci ani şi două luni în penitenciarul de la Sighet*, Editura Fundaţiei Culturale Române, pag. 118). Fostul director al penitenciarului Sighet, Vasile Ciolpan, care trăieşte, trebuie să fie obligat de

autorităţile române să divulge numele adevărat al evreului gardian care l-a asasinat pe Gheorghe Brătianu.

Profesorul Constantin C. Giurescu, a cărui mărturie nu poate fi pusă la îndoială, descrise astfel omorârea lui Gheorghe I. Brătianu:

„În după amiaza zilei de 24 aprilie 1953 eram în camera noastră, nr. 17, când, pe la orele patru şi jumătate-cinci, am auzit afară în curtea cea mare, glasul lui Gheorghe I. Brătianu. Fusese scos la «plimbare» şi din ceea ce spunea rezulta că are o neînţelegere cu şeful de secţie care-l supraveghea, cu faimosul Pithencantrop. «Ce cauţi acolo?» răsună vocea acestuia din urmă, «Unde ţi-am spus eu să te duci? Aici mi-aţi spus!», răspunde Gheorghe I. Brătianu; se părea că umblă după o unealtă, vreo greblă sau vreo mătură pentru curăţatul curţii; nu vedeam ce se întâmplă afară, auzeam numai. „Aici, hai?» replică bestia şi, în momentul acela, auzim o lovitură surdă, de pumn. „Paştele şi Dumnezeul mă-tii, lasă că am să-ţi arăt eu ţie. Mişcă sus!», spune tot Pithencantropul, după câteva secunde. Pe când era sus pe pasarela de la etajul întâi, am auzit încă o lovitură, se pare că de data asta o palmă şi apoi, uşa de la o celulă deschizându-se cu violenţă şi o nouă serie de înjurături şi calificative triviale. Asta a fost picătura care a făcut să se verse paharul; în cursul nopţii – noaptea de 24 spre 25 aprilie 1953 – Gheorghe Brătianu s-a sinucis, tăindu-şi venele gâtului" (cf. Constantin C. Giurescu, *op. cit.*, pag. 119).

Cred că profesorul Constantin C. Giurescu se înşeală în privinţa morţii lui Gheorghe I. Brătianu, care era un om profund credincios. Ceea ce nu ştie profesorul Constantin C. Giurescu sau nu a vrut să spună este faptul că gardianul *Pithencantropus* a intrat în celulă cu savantul, continuând să-l bată. Savantul nu s-a lăsat umilit, a ripostat şi, după o luptă violentă, gardianul l-a omorât cu o tijă metalică pe care i-a înfipt-o în gât. Aşa s-a explicat sângele care era pe tavan, pereţi, uşă etc. Este dureros şi regretabil că se ascunde numele criminalului, aruncându-se vina asupra gardianului Laviţă Vasile, ucrainean ortodox, originar dintr-un sat de lângă Sighet. Deşi ucrainean, era un om de mare omenie, incapabil să facă rău vreunui deţinut (vezi cartea *Gheorghe I. Brătianu – Enigma morţii sale*, pag. 23, şi cartea *Cinci ani şi două luni în penitenciarul de la Sighet*, pag. 119, 120 şi 121).

Profesorul Constantin C. Giurescu, care avea afinităţi iudaice, a considerat că nu e convenabil să spună complet adevărul. Este ruşinos că Alexandru Raţiu, din Statele Unite, a inventat povestea că gardianul Laviţă Vasile l-ar fi omorât pe Gheorghe I. Brătianu.

Gheorghe I. Brătianu nu a abdicat de la crezul vieţii sale şi a trebuit să plătească acest act de fidelitate cu preţul propriei sale existenţe. Şi-a sacrificat viaţa pentru a-şi apăra convingerile.

Presupunând, prin absurd, că s-ar fi sinucis, prof. Gheorghe I. Brătianu nu s-a sinucis din laşitate, ci s-a sinucis ca protest istoric, exact aşa cum fondatorul neurochirurgiei, Clovin Vincent, s-a sinucis în 1940, când armata germană a intrat în Paris, şi exact aşa cum marele medic internist Henri Eppinger s-a sinucis în 1945, când armata sovietică a intrat în Viena.

Spre glorie şi eternă recunoştinţă.

17 ianuarie 2007 **Voicu TUDOR**

PROTESTUL UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ FAŢĂ DE FURTUL MOSADULUI

Considerăm **incalificabilă atitudinea statului Israel şi a Mossad-ului**, care îşi permit să sustragă documente istorice extrem de importante privitoare la istoria Holocaustului pentru a le distruge sau falsifica, documente pe care le împiedică astfel să intre în circuitul firesc al informaţiei şi dezbaterii ştiinţifice. În mod specific **reclamăm dispariţia** manuscrisului *Memorii* de Wilhelm Filderman, document care ar fi trebuit să figureze ca sursa de informaţii istorice cea mai importantă pentru aşa zisul Holocaust din România.

WIESLAW KIELAR
CINCI ANI LA AUSCHWITZ
editura politică

Wilhelm Filderman a fost liderul necontestat al evreilor din România o lungă etapă, inclusiv în anii 1940-1944, anii de persecuţii anti-evreieşti soldate – zic unii – cu uciderea a 400.000 de evrei. Sunt mai multe documente rămase de la Wilhelm Filderman care infirmă această cifră. Era de aşteptat ca *Memoriile* lui Filderman să aducă argumente decisive în disputa dintre istoricii care afirmă Holocaustul din România, din Transnistria, şi cei care îl contestă. **Dorinţa testamentară a lui Wilhelm Filderman a fost ca imediat după căderea comunismului *Memoriile* sale să ajungă în proprietatea Academiei Române spre a fi publicate**. Intervenţia Mossadului, petrecută la începutul anului 1990, a împiedicat desfăşurarea normală a lucrurilor. S-a ajuns astfel la situaţia absurdă şi profund imorală ca România să fie azi acuzată de holocaust şi să i se ceară despăgubiri materiale imense, iar acuzatorii ei, adică comunitatea evreiască internaţională, susţinută de statul Israel, de Mossad, să ascundă documentele istorice şi probele juridice cele mai importante privitoare la soarta evreilor din România acelor ani.

Contăm pe evreii care se simt solidari cu amintirea lui W. Filderman, cu memoria victimelor Holocaustului, contăm pe toţi cei care îşi trăiesc viaţa în respectul adevărului, iar nu în minciună, şi aşteptăm ca domniile lor să intervină cum va crede de cuviinţă fiecare pentru a-i determina pe deţinătorii ilegali ai *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să restituie preţiosul document proprietarului de drept, Academiei Române, spre a fi pus la dispoziţia cercetătorilor ştiinţifici, a publicului interesat!

Considerăm că nu este vorba de un interes strict românesc, ci dimpotrivă: cauza adevărului, în general, şi în mod deosebit a adevărului despre Holocaust, depăşeşte orice delimitare politică sau geografică. Interesul este deopotrivă românesc şi evreiesc! Este planetar! Global!

Mărturia lui Wilhelm Filderman nu poate lipsi din nici o discuţie privitoare la soarta evreilor din Romania anilor 1940-44. Nimeni nu are voie să ascundă această mărturie! Gestul Mossadului, *recte* al guvernului din Israel, de a ascunde mărturia lăsată de Wihelm Filderman, este echivalent cu recunoaşterea faptului că aceste memorii **contrazic şi infirmă teza oficială** a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România, din Transnistria. (Şi, implicit, din alte părţi! – nota red.)

Amintim, în acest context, soarta pe care a avut-o *Jurnalul* scriitorului evreu Mihail Sebastian, ale cărui însemnări zilnice au aşteptat la Tel Aviv o jumătate de secol până au fost publicate, iar când au fost publicate nu a fost greu nimănui să-şi dea seama că au fost falsificate, grosolan modificate pentru a se potrivi cu teza Holocaustului din România, pe care cei mai mulţi evrei cinstiţi o resping. Menţionăm şi fondul de arhivă Dosarul suferinţelor unei familii evreieşti, constituit în 1947 pe baza unei anchete efectuate de Congresul Mondial Evreiesc asupra tuturor familiilor de evrei din România (cu preponderenţă în Transilvania), care au avut de răspuns unui chestionar cu peste 80 de întrebări referitoare la intervalul 1939-1944. Acest fond de documente a fost scos din circuitul public sau al cercetării ştiinţifice. Se pare că a fost distrus... Cu cât se întârzie restituirea manuscrisului *Memoriilor* lui W. Filderman către Academia Română, cu atât mai mari sunt şansele ca textul original al *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să fie şi el falsificat sau distrus.

Dorim ca protestul nostru să ajungă la cunoştinţa opiniei publice mondiale, a organizaţiilor şi instituţiilor internaţionale dedicate adevărului, păcii şi bunelor relaţii dintre popoare şi state. Dorim să cunoaştem punctul de vedere al evreilor, lideri ai evreimii mondiale sau oameni de rând, al căror respect faţă de victimele Holocaustului trebuie să fie garanţia corectitudinii cu care acest subiect este abordat de autorităţile evreieşti, din Israel sau de aiurea. Considerăm că **orice încercare de tăinuire, falsificare sau distrugere a documentelor legate de Holocaust este dovada lipsei de respect şi de compasiune sinceră pentru victimele Holocaustului**.

Cerem organizaţiilor oneste civile din Israel, liderilor religioşi şi cercurilor academice evreieşti să se pronunţe public în această chestiune, a *Memoriilor* lui W. Filderman, şi să ofere cât mai repede soluţia impusă de regulile normalităţii, ale onestităţii şi legalităţii: **restituirea lor către Academia Română.**

În numele colegilor din Uniunea Vatra Românească,

Bucureşti, 15 iunie 2007 **Ion COJA**

Fig. 37. Revista *SANTINELA*, nr. 19/august 2007, pag. 7.

Fig. 38. Coperta cărții lui John J. Mearsheimer şi Stephen M. Walt, „*LOBBY-UL IZRAELIAN şi politica externă a Statelor Unite*“.

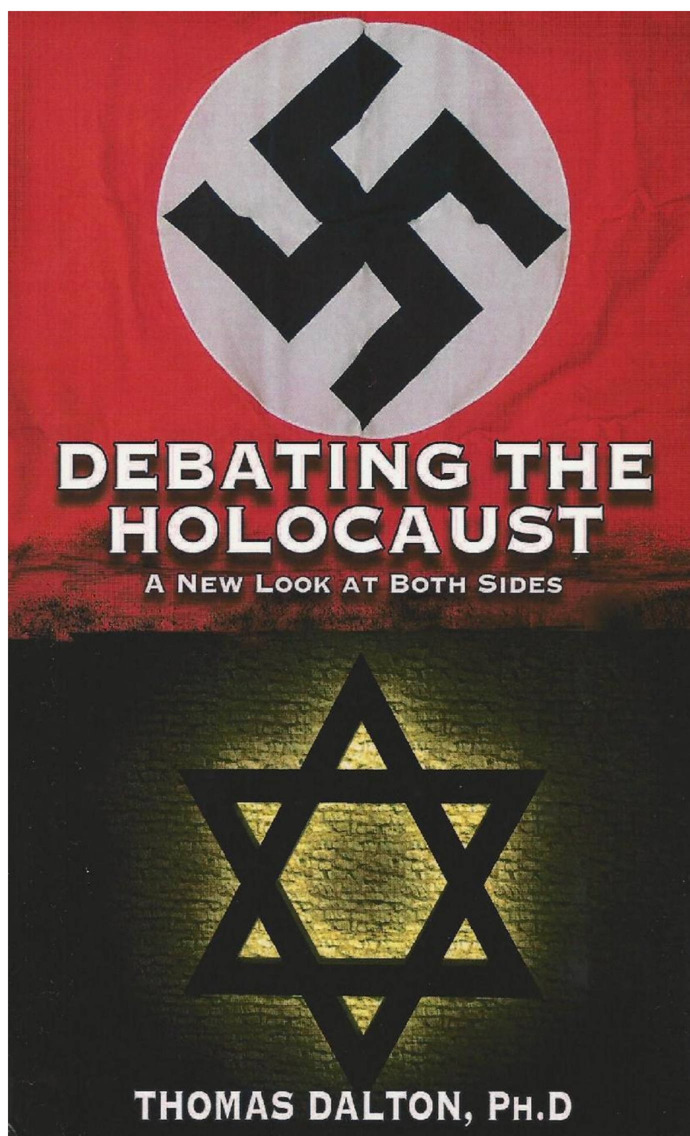

Fig. 39. Coperta cărții lui Thomas Dalton, „*DEBATING THE HOLOCAUST*“.

Fig. 40. Coperta cărții lui Edwin Black, „***THE TRANSFER AGREEMENT****. The dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*“.

"*We have known about it [The Hoax of the Twentieth Century] for some time. But we didn't want to give it any publicity and help the sales. Now it's too late; it's out in the open and we have to face it squarely.*"
—Abbot A. Rosen, Chicago Executive Director, ADL, *Pittsburgh Press*, Jan. 26, 1977

First published in 1976, this slightly revised and enhanced edition of *The Hoax of the Twentieth Century* is the seminal work of "Holocaust" revisionism and still the most widely read on the subject.

In 502 pages of penetrating study and lucid commentary, Dr. Butz gives the reader a graduate course on the subject of the Jews of World War Two Europe – concluding not only that they were not virtually wiped out, but what's more, that no evidence exists to date to confirm that there was ever any Hitler attempt to do so.

Chapter by solidly referenced chapter, Dr. Butz applies the scientist's rigorous clinical technique to every cornerstone of the legend. He focuses on the post-war crimes trials where the prosecution's false "evidence" was secured by coercion and even torture. He re-examines the very German records so long misrepresented; he critiques the European demographics, which do not allow for the loss of the "Six Million"; he re-evaluates the concept and technical feasibility of the "gas chambers" with some startling conclusions; and he separates the cold facts from the sheer tonnage of disinformation that has served as a formidable barrier to the truth since the end of WWII.

This is the book that has caused unprecedented shockwaves throughout the academic and political world. Its open sale has been banned in an increasing number of countries including Germany and Canada. It is a book violently denounced by those unable to refute its thesis – the most hysterical reactions to it coming from those whose own historical views cannot withstand the light of honest review.

Now in its third edition, five major supplements have been added to bring the reader up-to-date on the continuing "Holocaust" controversy and its impact almost everywhere World War Two is discussed. A best-seller by any meaningful standard, yet still ignored and maligned by the people who have known of it but have never even made the effort to read it, *The Hoax of the Twentieth Century* is a book you must read if you want a clear picture of the scope and magnitude of the historical cover-up of our age, who is behind it, and what can be done to put an end to it.

HOLOCAUST Handbooks Series
Volume Seven
Theses & Dissertations Press
PO Box 257768
Chicago, IL 60625, USA

Arthur R. Butz · The Hoax of the Twentieth Century

Arthur R. Butz

The Hoax of the Twentieth Century

The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry

Fig. 41. Coperta cărții lui Arthur Butz, *THE HOAX of the Twentieth Century*.

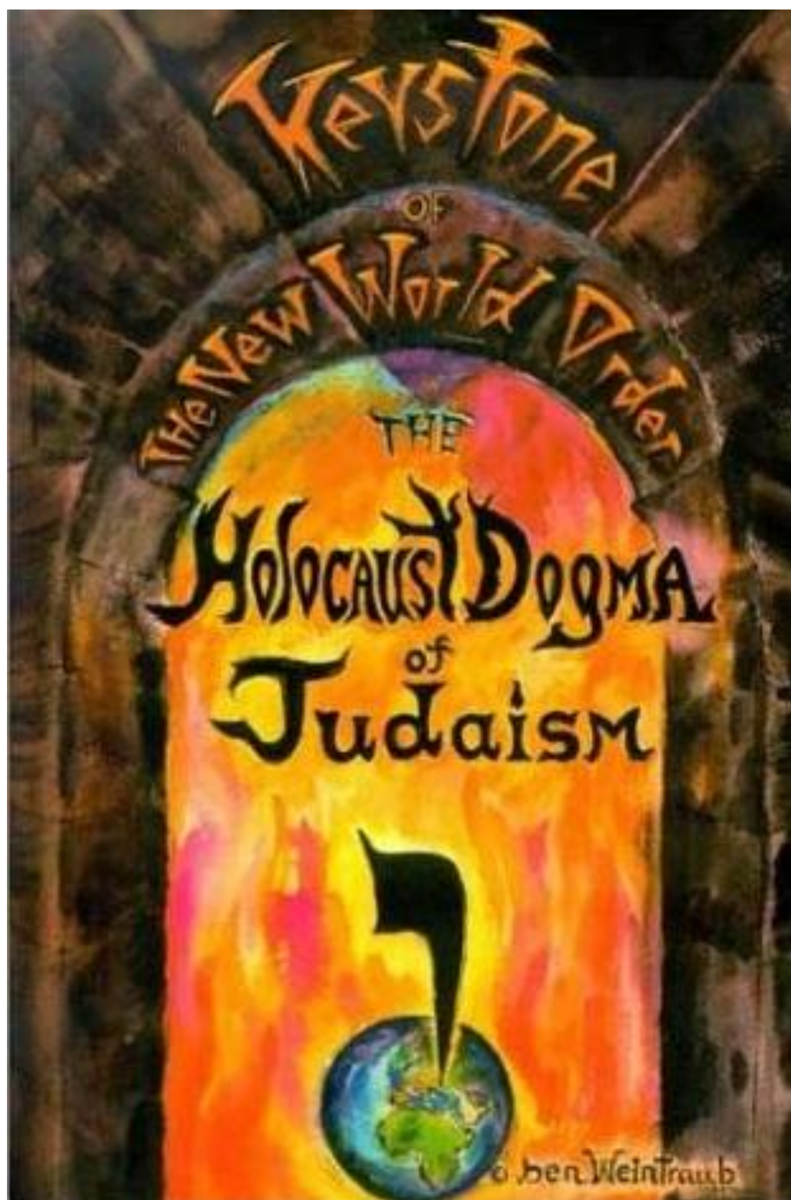

Fig. 42. Coperta cărții lui Ben Weintraub „*The Holocaust Dogma of Judaism*".

Fig. 43. KKK protestează cu lozinca „Holocaustului – o gigantică înşelătorie sionistă".

Fig. 44. Spălarea creierelor copiilor cu *holohoax*, adică cu născocirile despre holocaust.

Fig. 45. Moise dă jidanilor în secret a 11-a poruncă: „Nu uitați să mențineți controlul asupra *mass media*!"

Fig. 46. Ziduri in Israel. http://www.changesinlongitude.com/palestine-murals-on-security-wall-in-israel/.

Tuesday, November 19, 1985 The Orange County Register

JDL is the second most active terrorist group, FBI says

Group linked to Santa Ana bombing death

By Adam Dawson
The Register

LOS ANGELES — The Jewish Defense League, blamed by the FBI for the October bombing death of Alex Odeh in Santa Ana, is the second most active terrorist group in the United States, according to FBI reports.

The bombing occurred Oct. 11 at the West Coast headquarters of the American-Arab Anti-Discrimination Committee. Odeh, 41, was the head of the committee's West Coast office.

The JDL, which began as a security patrol to protect Orthodox Jews in New York City in 1968, has changed over the years into a con- ...national gro... FBI

> "I don't care what the FBI has said in the past. The man (Odeh) has become a martyr, and the FBI is laying it on our doorstep. They are killing us."
>
> **Irv Rubin**
> director, Jewish Defense League

may be connected to the group. Bonner said those incidents, including two in Los Angeles and the attempted bombing of the American-Arab Committee's Boston office, are under inve...

"I don't car...

Fig. 47. JDL is the second most active terrorist group, FBI says.

Fig. 48. Piatra funerară a „săpunului din grăsime de jidani“ îngropat în cimitire din Focşani. Cf. http://art-emis.ro/analize/151-sapunul-rif-o-legenda-fabricata1.html; şi: http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/monumentul-celei-mai-abjecte-minciuni-din-istoria-lumii/.

Fig. 49. Opinia lui Mahmoud Ahmadinejad despre existența statului Israel: „**Israel must be wiped off the map**“ – „Israel trebuie şters de pe hartă“ (http://web.archive.org/web/20070927213903/http://www.iribnews.ir/Full_en.asp?news_id=200247).

ROUMANIE ROMÂNIA ROMANIA

CERTIFICAT DE NAŞTERE

CERTIFICAT DE NAISSANCE / BIRTH CERTIFICATE

Seria NJ Nr. [illegible]

Série/Series No./Numb.

DATE PRIVIND COPILUL
Dates concernant l'enfant/
Data concerning the child

Cod Numeric Personal [illegible]
Code personnel/Personal number S A A L L Z Z N N N N N C

Numele de familie Nom/Surname	AL ROMÂNIEI
Prenumele Prénom/First name	CAROL - FERDINAND
Sexul Sexe/Sex BĂRBĂTESC	Data naşterii Date de naissance/Date of birth — Anul 2010, Luna IANUARIE, Ziua 11
Locul naşterii Lieu de naissance/ Place of birth	Localitatea: BUCUREŞTI — Judeţul: SECTORUL 1

DATE PRIVIND PĂRINŢII / Dates concernant les parents / Data concerning the parents

TATĂL Père/Father	Numele de familie Nom/Surname	AL ROMÂNIEI
	Prenumele Prénom/First name	PAUL - PHILIPPE
MAMA Mère/Mother	Numele de familie Nom/Surname	HOHENZOLLERN
	Prenumele Prénom/First name	LIA - GEORGIA

Act de naştere nr. 766 din 25 IANUARIE 2010

Înregistrat la BUCUREŞTI SECTORUL 1

(Localitatea/Ambasada/Consulatul) (Judeţul /Département/County)

Menţiuni
Mentions/Mentions

Semnătura POPA MIHAELA-ANDREEA
Signature/Signature Ofiţer de Stare Civilă

Eliberat de CONSILIUL LOCAL SECTOR 1 Data 20100125
Délivré par/Issued by Date/Date A A A A L L Z Z

Fig. 50. Efectele idiotismului din M.A.I., prin care se realizează blasfemierea României, devenită „nume“ de familie al impostorului Paul Lambrino şi al progeniturii sale.